

ஸ்ரீ பாகவதம்.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீபாசவாதம்.

66975

ப்ரதம த்விதீய ஸ்கந்தங்கள்

தமிழ் வசனம்.

—

66872

இவை

ஸ்ரீ. அ. வீ. நரஸிம்ஹாச்சார்யரால்

இயற்றப்பெற்று

சென்னை

ஆர். வெங்கடேஸ்வர் அண்டு கம்பெனியாரவர்களா

ஆகந்த அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு,

வெளியிடப்பட்டன.

—

1927

[ALL RIGHTS RESERVED.]

ALL RIGHTS RESERVED.

காபிரைட். 1915-ஸ்ரீ:—ஜார். வெங்கடேஸ்வர் அண்டு கம்பெனியாரவர்கள் காபிரைட்டுக்குரியதான இப்புத்தகம் இந்தியன் காபிரைட் பிரகாரமாகவும், அன்யதேசீயரது காபிரைட் பிரகாரமாகவும், காக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எவராயினும் இப்புத்தகத்தை முழுவதுமாவது, அல்லது இதில் ஒரு பாகத்தையாவது தாம் வேறாக அச்சிடவும், மற்றொரு பாஷையில் மொழி பெயர்த்து அச்சிடவும் அதிகாரமில்லை. இதிலுள்ள பதங்களையாவது, பாவங்களை யாவது படங்களையாவது காபி செய்வார்களாயின், அது காபிரைட்டை உல்லங்கனஞ் செய்ததே ஆகும்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ பாகவதம்
விஷயங்கள்.

ப்ரதம ஸ்கந்தம்.

அத்.	பேஜ்.
ஸ்ரீ பாகவத மஹாத்ம்யம்	i to lii
1. மங்களாசாஸனம்	1
1. விஷய ப்ரயோஜனாதி கிருபணம்	9
1. ப்ரஹ்ம ஸத்ரத்தில் செளனகாதி மஹர்ஷிகள் ஸுத்ர ரைப் பார்த்து பசுவத் கதைகளைச் சொல்லும்படி வேண்டிதல்	15
2. ஸுத்ரர் அவர்களுடைய கேள்வியைக் கொண்டாடி தலும், தத்வத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறுதலும் ...	24
3. ஸுத்ரர் பகவானுடைய இருபத்தொரு அவதாரங் களைக் கூறுதல்	41
4. வ்யாஸர் மனக்கலச்சத்தூடன் சிந்தித்துக்கொண்டிருச் சையில் நாரதர் வருதல்.	55
5. வ்யாஸ நாரத ஸம்வாதமும், நாரதர் தன் சரித்ரத்தைக் கூறுதலும்	64
6. நாரத வருத்தாந்தம்	79
7. அர்ஜுனன் உபபாண்டவர்களைக் கொன்ற அஸ்வத் தாமாவைக் கட்டிக்கொண்டு வருதல் ...	87

அத்.	பேஜ்.
8. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உத்தரையின் கர்ப்பத்தை அபாண்டவே யாஸ்த்ரத்தினின்று பாதுகாத்தலும், குந்தி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஸ்தோத்ரம் செய்தலும் ...	103
9. தர்மபுத்ரன் தம்பிகளுடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அழைத்துக் கொண்டு பீஷ்மரிடம்போய் தர்மங்களைக் கேட் பதும், பீஷ்மர் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஸ்தோத்ரம் செய்து ப்ராணன்களை விடுதலும் ...	118
10. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யுதிஷ்டிரனை ராஜ்யமாளும்படி ஸியமித் துத் தான் த்வாரகைக்குப் போதல் ...	129
11. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் த்வாரகையில் ப்ரவேசித்தல் ...	137
12. பரீக்ஷித்து மஹாராஜாவின் ஜனனம் ...	146
13. விதுரன் ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு வருதல் ...	154
14. தர்மபுத்ரன் அவசகுனங்களைக் கண்டு துக்கித்தலும் த்வாரகையினின்று அர்ஜுனன் திரும்பி வருத லும், அவனைப் பார்த்து தர்மபுத்ரன் வினவுதலும்.	168
15. அர்ஜுனன் தர்மபுத்ரனுக்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தனது லோகத்திற்குப் போனதையும் யதுகுலம் பாழான தையும் தான்வழியில் அவமானம் அடைந்ததைக் கூறுதலும், தர்மபுத்ராதிகள் பரலோகம் போ தலும் ...	176
16. பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் திக்விஜயத்தில் பூமியோடும் தர்மதேவஸ்தையோடும் ஸம்வாதம் செய்தல் ...	190
17. கலிபுருஷன் தர்மதேவதையை உதைத்தல் ...	200
18. பரீக்ஷித்துக்கு ப்ராஹ்மண சாபம் நேருதல் ...	209
19. பரீக்ஷித்து கங்கையின் கரையில் ப்ராயோபவேசம் செய் தலும், அங்குப் பற்பல ரிஷிகளும் சுகமுனிவரும் வந்து சேருதலும் ...	222

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய நம:

ஸ்ரீ வேதவ்யாஸாய நம:

ஸ்ரீ சுகமஹாமுனயே நம:

ஸ்ரீபாகவத மாலாதீமயம்

முன்பு ஒரு காலத்தில் செளனகமாமுனிவர் நைமி
சாரண்யத்தில் ஸூதர பௌராணிகரைப் பார்த்து நமஸ்
கரித்து இங்ஙனம் வினவினார் :—‘வாரீர் மஹானுபாவ
ரே! செவிக்கினிய கதைகளில் சிறந்தது எதுவோ அதை
எனக்குச் சொல்லீராக. அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி
ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்களை வளர்த்திக்கொள்வதற்கு
வழி யாது? இந்தக் கலிகாலத்தில் ஸமஸ்த ஜீவராசிக
ளும் ராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளாய்க் கெட்டுத் திரிகின்றா
கள். இந்த ஜீவராசிகளைத் திருத்துவதற்கு உபாயம்
யாது? எது எல்லா நன்மைகளிலும் சிறந்த நன்மையோ,
எது பரிசுத்தமான எல்லாவற்றிலும் மிகவும் பரிசுத்த
மோ, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பெறுதற்கு எது மேலான உபா
யமோ, அதை எனக்கு மொழிவீராக. ஆசார்யன்
மனக்களிப்புறுவானாயின், மஹா யோகிகளுக்கும்
கிடைக்கமுடியாத மோக்ஷத்தையும் கொடுப்பானல்ல
வா? ஆகையால் நீர் என்மேல் அருள் புரிந்து எனக்கு
இதை மொழியவேண்டும்’ என்றார்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார் :—வாரீர் முனிஸ்ரேஷ்ட
ரே! இந்தக் கலியுகத்தில் ஸ்ரீ சுகமுனிவர், ப்ராணிகளின்

ஸம்ஸார தாபங்களெல்லாம் தீரும்படி ஸ்ரீ பாகவத மஹா புராணத்தை மொழிந்தார். ஸம்ஸாரதாபங்களால் கலங்கின மனத்தைத் தெளிவிப்பதற்கு இந்த ஸ்ரீ பாகவதத்தைக் காட்டிலும் மற்றொன்றும் இல்லை. ஸமஸ்த ஸித்தாந்த ரஹஸ்யங்களும் இந்தப் புராணத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. இது ஸம்ஸார பயத்தைப் போக்க வல்லது; பக்தியை ப்ரவாஹம்போல் கரைபுரண்டு வளரச் செய்யும். இந்தப் பாகவதத்தைக் கேட்கில், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸந்தோஷம் அடைந்து அவரவருடைய விருப்பங்களை யெல்லாம் நிறைவேற்றிக் கொடுப்பான். அதை நான் உமக்குச் சொல்லுகிறேன், மனஞ்சுக்கத்துடன் கேட்பீராக. ஜன்மார்தர ஸுக்ருத முடையவனுக்கே இந்த ஸ்ரீ பாகவதத்தைக் கேட்க நேருமன்றி மற்றவனுக்கு நேராது. இந்த ஸ்ரீ பாகவத கதையை ஸ்ரீ சுகமுனிவர் பரீக்ஷித்து மஹாராஜனுக்குச் சொல்லத் தொடங்கும் பொழுது தேவதைகள் அம்ருத கும்பத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவ்விடம் வந்து ஸ்ரீ சுகமுனிவரை நமஸ்கரித்து 'மாமுனியே! நாங்கள் தேவாம்ருதம் கொண்டு வந்திருக்கின்றோம். நீர் இதை வாங்கிக் கொண்டு எங்களுக்கு ஸ்ரீபாகவத கதையாகிற அம்ருதத்தைக் கொடுப்பீராக. இங்ஙனம் நாமிருவரும் மாற்றிக்கொள்வோம். மன்னவனுக்குச் சொல்லும் கதையை நாங்களும் கேட்டு உஜ்ஜீவிக்கின்றோம்' என்றார்கள். அதைக் கேட்டுச் சுகமுனிவர் தனக்குள் 'கதை எங்கே? அம்ருதம் எங்கே? பாலமணிக்கும் சிறந்த ரத்னத்திற்கும் எவ்வளவு பேதம் உண்டோ, பாகவத கதைக்கும் அம்ருதத்திற்கும் அவ்வளவு பேதம் உண்டே. அம்ருதத்திற்காக ஸ்ரீபாகவத கதையைச் சொல்லலாகுமோ, என்று சிந்தித்துத் தேவதைகளைப் பார்த்துச் சிரித்து அவர்கள் பகவத்பக்தரல்லரென்று தெரிந்துகொண்டு

உங்களுக்கு ஸ்ரீபாகவதகதையைச் சொல்லமுடியாது, போங்கள்' என்று மொழிந்துவிட்டார். ஆகையால் இந்த ஸ்ரீ பாகவத கதை தேவதைகளுக்கும் கிடைப்பதரிது. இந்த ஸ்ரீ பாகவத கதை கேட்டதனால் பரீக்ஷித்து மன்னவன் மோக்ஷம் அடைந்தமை கண்டு, முன்பு ப்ரஹ்மதேவன் ஆச்சர்யப்பட்டு ஸத்யலோகத்தில் தராசைக்கட்டி அதில் மோக்ஷ உபாயங்களை யெல்லாம் ஒரு பக்கத்திலும் ஸ்ரீ பாகவதத்தை ஒரு பக்கத்திலும் வைத்து நிறுத்துப் பார்த்தான். அப்பொழுது மற்ற மோக்ஷ உபாயங்களெல்லாம் அஸாரங்களாகையால் மிகவும் லேசாயிருந்தன. இந்த ஸ்ரீ பாகவதம் ஸாரமாகையால் எல்லாவற்றிலும் மிகுந்த பளுவுடையதாயிருந்தது. அக்காலம் அங்குக் கூட்டங்கூட்டமாயிருந்த நிஷிகளெல்லோரும் மிகுகியும் வியப்படைந்தார்கள். ஸ்ரீ பகவானே பூமியில் ஸ்ரீ பாகவத சாஸ்த்ரமாக அவதரித்தானென்று நினைத்தார்கள். இந்த ஸ்ரீ பாகவதம், படிக்கினும் படிக்கிற இடத்திலிருந்து கேட்கினும் உடனே மோக்ஷலோகமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தைக் கொடுப்பது. வாரீர் செளனகரே! இந்த ஸ்ரீ பாகவத கதையை ஏழு நாட்களில் கேட்பார்களாயின், எப்படிப்பட்டவர்க்கும் மோக்ஷம் கைகூடும். இவ்விஷயத்தை முன்பு பரம தயாளுக்களாகிய ஸனகாதிகள் நாரதருக்கு மொழிந்தார்கள். அதற்கு முன்னமே நாரதர் நான்முகனிடத்தில் இந்தப் புண்ய கதையைக் கேட்டிருப்பினும், இந்த ¹ ஸப்தாஹ ஸ்ரவணமென்னும் விதியை மாத்ரம் அவருக்கு ஸனகாதிகள் உபதேசித்தார்கள்.

ஸௌனகர் சொல்லுகிறார்:— வாரீர் ஸுதரே! நாரதர் உலகத்தில் நடக்கும் யுத்தங்களைப் பார்ப்பதில்

1. ஏழு நாட்களில் கேட்கை.

ப்ரீதி யுடையவராகி ஓரிடத்திலும் நிலை நிற்காமல் ஆங்காங்கு ஓடித் திரியுந் தன்மையர். அப்படிப்பட்ட லோகஸஞ்சாரியான நாரதருக்கு இந்த ஸப்தாஹஸ்ரவண விதியின்படி ஸ்ரீ பாகவத கதையைக் கேட்கும்படியான ப்ரீதி எப்படி உண்டாயிற்று? ஸனகாதிகளோடு அவர்க்கு எப்படி ஸமாகமம் நேரிட்டது?

ஸ்ரீ ஸுதர் சொல்லுகிறார்:—இவ்விஷயத்தில் உட்கு ஓர் இதிறாஸம் சொல்லுகிறேன் கேளும். ஸ்ரீ சுகர், சிஷ்யனாகிய என்னிடத்தில் ப்ரீதி கொண்டு ஏகாந்தத்தில் எனக்கு இந்த வருத்தாந்தத்தை மொழிந்தார். முன்பு ஒரு காலத்தில் ஸனகாதி மஹர்ஷிகள் ஸாதுக்களின் ஸஹவாஸத்திற்காக விசாலா நகரத்திற்கு வந்தார்கள். அங்கு நாரதரைக் கண்டு, அவர் வருத்தமுற்று முகம் வாடி நிற்பதை அறிந்து இங்ஙனம் வினவினார்கள். 'வாராய் நாரதனே! நீ ஏன் முகம் வாடப்பெற்றிருக்கின்றன? நீ சிந்தையில் ஆழ்ந்திருக்கின்றனையேன்? மிகவிரைவுடன் எங்குப் போகின்றன? எங்கிருந்து வருகின்றன? நீ பணத்தை இழந்தவன்போல் மனவருத்தமுற்றிருக்கின்றன. ஸம்ஸார ஸங்கங்களை யெல்லாம் துறந்த உனக்கு இந்த அவஸ்தை எங்ஙனம் நேரிட்டது? இது உனக்குத் தகுந்ததன்றே? இதற்கு என்ன காரணம்?' என்றார்கள்.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—நான் பூமி தர்மத்திற்கு உரிய இடமாகையால் மற்ற லோகங்களெல்லாவற்றிலும் மேன்மை யுடையதென்று இந்தப் பூலோகத்திற்கு வந்தேன். புஷ்கரம் ப்ரயாகம் காசி கோதாவரி ஹரி க்ஷேத்ரம் குருக்ஷேத்ரம் ஸ்ரீரங்கம் ஸேது முதலிய புண்யதீர்த்தங்களில் இங்குமங்கும் திரிந்துகொண்டு எவ்விடத்திலும் மனத்திற்கு ஸந்தோஷம் உண்டாகப் பெற்றிலேன். இப்பொழுது இந்தப் பூலோகம் அதர்

மத்திற்கு நண்பனாகிய கலியினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஸத்யம் தவம் ஆசாரம் தபை தானம் ஆகிய இவற்றில் எதுவாயினும் சிறிதும் புலப்படவில்லை. ஜனங்களெல்லோரும் வயிற்றை நிறைப்பதே முக்யமாகக் கொண்டு பொய் பேசுவதே தன்மையா யிருக்கின்றார்கள். மற்றும் மந்தமதிகளும் மந்தபாக்யர்களுமாகித் தர்மத்தில் சிறிதும் கண் வைக்காமல் பாஷண்டராகவே யிருக்கின்றார்கள். வீடுகள் தோறும் பெண்டிர்களுக்கே ப்ரபுத்வம் நடக்கின்றது. மைத்துனன் புத்தி சொல்லு கிறவனா யிருக்கின்றான். மைத்துனன் சொல்லுவதே ஹிதமாகக்கொண்டு ஜனங்கள் நடக்கின்றார்கள். தந்தை தாய் தம்பி தமையன் இவர்களது வார்த்தை யைக் கேட்பவரே இல்லை. ஜனங்கள் பணத்தாசையால் கன்னிகைகளை விக்ரயம் செய்கின்றார்கள். தம்பதிகள் ஒருவரையொருவர் வஞ்சிக்கின்றார்கள். புண்யாப்ரா மங்களும் புண்ய தீர்த்தங்களும் புண்ய நதிகளும் துருஷ் கர்களால் கைக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. கோவில் களெல்லாம் துஷ்டர்களால் ஆக்ரமணஞ் செய்யப்பெற் றுப் பெரும்பாலும் பாழடைந்தன. ஒரு யோகியாவது ஒரு ஸித்தனாவது ஒரு ஜ்ஞானியாவது ஒரு நற்கார்யம் செய்பவனாவது புலப்படவில்லை. நன்னடத்தைகளெல்லாம் கலியாகிற காட்டுத் தீயால் பஸ்மம் செய்யப் பெற்றன. தேசங்களெல்லாம் சோற்றை விற்று ஜீவிப்பனவாயிருக் கின்றன. ப்ராஹ்மணர்கள் வேதத்தை விற்பனை செய்து ஜீவிக்கின்றார்கள். மடந்தையர் வ்யபிசாரத்தினால் ஜீவிக்கின்றார்கள். இந்தக் கலியில் இப்படிப்பட்ட விப ரீதங்களெல்லாம் உண்டாகின்றன. இங்ஙனம் கலியின் தோஷங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே பூயிமுழுவதும் திரிபவனாகி ஸ்ரீக்ருஷ்ண லீலைகள் நடந்த யமுனாகதியின்

வருத்தமுற்றிருக்கின்றேன். நான் யௌவனப் பருவ முடையவளாயிருப்பதென்? இந்தப் புதல்வர்கள் மாத் தன்மை அடைந்திருப்பதென்? நாங்கள் மூவரும் ஒத்துத் திரியுந் தன்மையர்களாயிருக்க, எங்களுக்கு இப்படி விபரீதம் வந்ததென்? உலகத்தில் தாய் கிழத் தன்மை அடைவதும் புதல்வர் யௌவனப் பருவமுடைய ராயிருப்பதும் பொருந்தும். தாய் யௌவனத்திலிருப் பதும் புதல்வர் கிழத்தன்மையிலிருப்பதும் என்கேனும் பொருந்துமா? இதனால் நான் வியப்புற்றவளாகி என் னைப்பற்றி வருந்துகிறேன். யோகீஸ்வரனே! மிகுந்த மதியுடையவனே! இதற்குக் காரணம் எதுவாயிருக்கும்? சொல்லுவாயாக.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—பாபமற்றவனே! நீ சொன் னதெல்லாம் ஸத்யமே, நான் என்ஜ்ஞான சகக்ஷஸ்ஸி னால் தெரிந்து கொண்டேன். ஆயினும் நீ வருந்தவேண் டாம். உனக்கு ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு க்ஷேமம் செய்வான்.

ஸகுதர் சொல்லுகிறார்:—அங்ஙனம் அப்பெண்மணி க்கு ஸமாதானம் சொல்லி, இதற்குக் காரணம் எதுவா யிருக்குமென்று தன்மனத்தில் ஆலோசித்து க்ஷணத் தில் தெரிந்துகொண்டு அம்முனிவர் பக்தியைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—பெண்மணி! சொல்லு கிறேன். ஊக்கத்துடன் கேட்பாயாக. இப்பொழுது கலி யுகம் நடக்கின்றது. அது மிகவும் பயங்கரமாயிருப்பது. அந்தக் கலியினால் ஸதாசாரமும் யோகமார்க்கமும் தவங்களும் பாழாயின. இப்பொழுது ஜனங்கள் ஆஸு ரப்ரக்ருதிகளாகிக் கபடமும் துஷ்டச்செயல்களும் செய் கையே தன்மையராயிருக்கின்றார்கள். இந்தக் கலியில் ஸாதுக்கள் வருந்துகின்றார்கள். துஷ்டர்கள் ஸந்தோ ஷிக்கிறார்கள். பூழி துஷ்டர்களால் வரவரப் பெரும்

பாரமுடையதாயிற்று. மங்களமென்பது சிறிதும் புலப் படுகிறதில்லை. இப்பொழுது உன்னையாவது உன்புதல் வர்களையாவது எனும் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பவனு மில்லை. ஜனங்கள் ராகாதி தோஷங்களால் கண்தெரி யாமல் உன்னை உபேக்ஷிக்கின்றார்கள். ஆகையால் நீ சரீரம் சிதிலமாயிருந்தனை. பிறகு ப்ருந்தாவனம்போய்ச் செரந்தபின்பு மீளவும் புதியவன்போல் யௌவனப்பரு வம் கிறைந்தவளாயினை. ப்ருந்தாவனம் புண்யமயமான தேசம். ஆகையால் அவ்விடத்தில் பக்தி நர்த்தனஞ் செய்கின்றது. இந்தப் புதல்வர்களும் அவ்விடம்போய்ச் சேருவார்களாயின்கிழத்தனம் நீங்கி ஸுகப்படுவார்கள். இவர்களுக்கு அங்குப் போகும் சக்தியில்லாமையாலும் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பவரில்லாமையாலும் இங்கு ஆதரிப்பவரில்லாமையாலும் இவர்கள் கிழத்தனம் மாறு திருக்கின்றார்கள்.

ஸ்ரீபக்தி சொல்லுகிறாள்:—வாராய் முனிவனே! பரீக்ஷித்து மன்னவன் கலியைச் சிக்ஷிக்க முயன்று, அபரி சுத்தமான அந்தக் கலியைக் கொல்லாமல் ஏன் ஸ்தா பித்து விட்டான்? கலி வந்தபின்பு ஸமஸ்த வஸ்துக்க ளின் ஸாரமும் எங்கோ போய்விட்டதே. அழிக்கப் பார்க்கிலும் அழியாதிருந்த வஸ்துக்களின் மேன்மை யெல்லாம் இந்தப் பாபிஷ்டமான கவியுகம் வந்தபின்பு பாழாய்விட்டதே. தயாளுவான பகவானும் இந்த அதர் மத்தை ஏன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்? எனக்கு இது பெரிய ஸந்தேஹமா யிருக்கின்றது. இதைப் போக்குவாயாக. உன்வார்த்தையைக் கேட்கக் கேட்க எனக்கு ஸுகமாயிருக்கின்றது.

நாரதர் சொல்லுகிறார். —பெண்ணே! நீ கேட்டதற் குச் சொல்லுகிறேன், கேள். உன் வ்யஸனமெல்லாம் தீரும். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பூமியைத் துறந்து தன்னுடைய

லோகத்திற்குப் போனதினம் தொடங்கி ஸமஸ்த தர்ம ஸாதனங்களையும் அழிக்குந்தன்மையான கலி இவ்விடம் வந்தான். பரீக்ஷித்து மன்னவன் திக்விஜயஞ் செய்யும் போது அவனுக்கு அவன் புலப்பட்டுத் தீனன்போல் அம் மன்னவனைச் சரணம் அடைந்தான். அப்பொழுது அம் மன்னவனும் தனக்குள் 'நான் இந்தக்கலியைக் கொல்ல லாகாது. மற்ற யுகங்களில் தவம் யோகம் ஸமாதி இவைகளாலும் கிடைக்க அரிதான பலன் இந்தக் கலி யுகத்தில் பகவானுடைய நாமத்தைச் சொன்ன மாத்ரத் தில் அனைவர்க்கும் கிடைக்கின்றது. பலதோஷங்க ளுக்கு இடமாயிருப்பினும் கலியிடத்தில் இது பெரிய குணம். ஆகையால் இந்தக்கலியை நாம் வதிக்கலா காது' என்று ஆலோசித்துக்கொண்டு கலிகாலத்தி லுள்ள மனிதர்களின் க்ஷேமத்திற்காகவே அம்மன்ன வன் கலியைக் கொல்லாமல் விட்டு விட்டான். பிறகு கலியின் ப்ரவேசம் உண்டாகி அனைவரும் பாபகர்மங் களை ஆசரிக்க, இப்பொழுது எல்லா இடங்களிலும் வஸ்துக்களின் ஸாரம் போய்விட்டது. வஸ்துக்களெல்லாம் தோலுரித்த விதைகள் போல் பயன்படாதவையாயின. ப்ராஹ்மணர்கள் அற்பத்ரவயத்திற்கு ஆசைப்பட்டு வீடு கள்தோறும் நுழைந்து ஒவ்வொரு ஜனத்தையும் குறித் துப் பகவானுடைய கதையச் சொல்லத் தொடங்கினா ர்கள். ஆதலால் பகவத் கதையின் மேன்மை பரழாய் விட்டது. ஜனங்களெல்லோரும் நாஸ்திகராகி மிகவும் பயங்கரமான பாபகர்மங்களைச் செய்துகொண்டு தாம் ரௌரவரதிகரங்களே வடிவங்கொண்டு வந்தாற்போல் பயங்கரமானார்கள். இப்பொழுது புண்யதீர்த்தங்களில் அவர்களே வாஸஞ்செய்கின்றார்களாகையால் புண்யதீர்த் தங்களின் மஹிமையும் ஒழிந்தது. காமம் கோபம் லோபம் இவைகளால் மனக்கலக்க முற்றவர்களும் அப்படியே

தவஞ்செய்யத் தொடங்குகிறார்களாகையால் தவத்தின் மஹிமையும் போயிற்று. மனத்தை அடக்கிவெல்லாமையாலும் பணத்தரசையாலும் பாஷண்ட ஸஹவாஸத்தினாலும் சாஸ்த்ரங்களை அப்யஸிக்காமையாலும் த்யான யோகத்தின் பலனும் போயிற்று. பண்டிதர்கள் கடாக்கள் போல் பார்வையோடு படுத்து க்ரீடிப்பவராகிப் பிள்ளைகளைப் பெறுவதில் வல்லராயிருக்கின்றார்களே யன்றி மோக்ஷத்தை ஸாதிப்பதில் வல்லராயில்லை. அதில் முயற்சி கொள்ளாமலே கேவலம் பசுக்கள் போல் ஆஹார நித்ரா பய மைதுனங்களே பொழுது போக்காயிருக்கின்றார்கள். வைஷ்ணவத்வமென்பது எங்கிருக்கின்றது? போயிற்று. வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயமே பாழாய்விட்டது. இடங்கள்தோறும் இங்ஙனமே வஸ்துக்களின் ஸாரம் பாழாய்விட்டது. இது கலியுகத்தின் தர்மம். இதற்காக யாரை நாம் தூஷிக்கலாகும்? ஆனதுபற்றியே ஈஸ்வரன் அருகிலிருந்தும் இசையெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

ஸூத்ர சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் நாரதர் மொழிந்த வசனத்தைக் கேட்டு பக்தி மிகவும் வியப்புற்று மீளவும் நாரதரைப் பார்த்து மொழிந்தனள். அதையும் சொல்லுகிறேன், கேள்.

பக்தி சொல்லுகிறாள்:—வாராய் தேவரிஷியே! நீ பெரும்பாக்யமுடையவன். நீ என் பாக்யத்தினால் எனக்கு நேர்பட்டனை. ஸாதுக்களின் தர்சனம் ஸமஸ்த ஸித்திகளையும் கொடுக்கும். ப்ரஹ்மாதன் உன் வார்த்தையைக் கேட்டு மாயையை வென்றான். த்ருவன் உனது அனுக்ரஹத்தினால் ஈஸ்வரதபதம் பெற்றான். நீ ப்ரஹ்மாவின் புதல்வனல்லவா. நீ ஸமஸ்த க்ஷேமங்களுக்கும் இருப்பிடம். ஆகையால் உனக்கு நமஸ்காரம்' என்று பக்தி நாரதரை நமஸ்கரித்தாள்.

நாரதர் மீளவும் பக்தியைப் பார்த்துச் சொல்லு
கிறார்:—பெண்ணே! நீ ஏன் வீணுக்கு வருந்துகின்றனை?
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய பாதாவிந்தங்களை நினைப்பா
யாக? உன் துக்கம் பறந்துபோம். முன்பு கௌரவர்
களால் நேர்ந்த ஆபத்தினின்று இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
த்ரௌபதியைப் பாதுகாத்தானல்லவா. பக்தி! நீ
அவனுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவள். எப்பொழுதும்
உன்னை அவன் ப்ராணன்களைக்காட்டிலும் மேலாகப்
பாவித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். நீ அழைப்பாயா
யின், மிக நீசர்களுடைய வீடுகளுக்கும் அவன் வரு
வான். மற்ற யுகங்களில் ஜ்ஞான வைராக்யங்கள்
இருந்தால் தான் மோக்ஷம் உண்டாகும். கலியுகத்தில்
அந்த நிர்ப்பந்தமில்லை. பக்தி ஒன்றிருக்குமாயின், அது
வே பரப்ரஹ்ம ஸாயுஜ்யத்தை (மோக்ஷத்தை) விளைத்து
விடும். இங்ஙனம் நிச்சயித்தே ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூப
னாகிய அந்தப் பரமபுருஷன் உன்னை இவ்வுலகத்தில்
படைத்தான். ஒருகால் நீ கை கூப்பிக்கொண்டு 'நான்
செய்யவேண்டிய கார்யம் என்' என்று கேட்டதற்கு
அம்மஹானுபாவன் 'என் பக்தர்களைப் போஷித்து
ஈடேற்றுவாய்' என்று உனக்கு ஆஜ்ஞாபித்தான். நீயும்
அப்படியே ஆகட்டுமென்று அதை அங்கீகரித்தனை.
அதற்கு மேல் பகவான் உன்னிடத்தில் மிகவும் அனு
க்ரஹம் கொண்டு அந்தக் கார்யம் நிவைவேறும்
பொருட்டு உனக்கு முக்தியைத் தாஸியாகவும் (வேலைக்
காரியாகவும்) இந்த ஜ்ஞான வைராக்யங்களைப் புதல்வர்
களாகவும் ஏற்படுத்தினான். வாராய் மங்களஸ்வபாவ
முடையவளே! நீ உன்னை வைகுண்டலோகத்தில் நிஜ
ஸ்வரூபத்துடன் போஷித்துக் கொண்டிருக்கின்றனை.
பூமியில் பக்தியைப் பரவச்செய்யும் பொருட்டு, சாயா
ரூபத்துடன் முக்தியோடும் ஜ்ஞான வைராக்யங்களோ
டும் இந்தப்பூலோகத்திற்கு வந்தனை. நீ க்ருத த்ரோதா

த்வாபரயுகங்களில் ஸமஸ்த பூமண்டலத்திலும் நிறைந்து
மஹாநந்தத்துடன் வாழ்ந்திருந்தன. கலியுகம் வந்த
வுடனே பாஷண்டர்கள் தலையெடுத்துப் பீடிக்கையில்,
உன் தாஸியாகிய முக்தி அந்தப் பாஷண்டர்களாகிற
வ்யாதியால் வருந்தி க்ஷணகதியை அடைந்தனர்.
அது கண்டு நீ வைகுண்டலோகம் போகும்படி ஆஜ்ஞா
பிக்கையில், அவளும் உனது ஆஜ்ஞையின்படி வைகுண்ட
லோகம் போய்ச் சேர்ந்தாள். அந்த முக்தி நீ நினைத்த
க்ஷணத்தில் வருவதும் உடனே புறப்பட்டுப்போவது
மாயிருக்கின்றது. ஜ்ஞான வைராக்யங்களென்கிற இவ்
விருவரையும் உனக்குப் புத்ரர்களாகக் கொண்டு உன்
பக்கத்திலேயே வைத்துப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்
கின்றன. கலியுகத்தில் இவர்களை ஆதரியாதிருப்பது
மாத்ரமேயன்றி அனைவரும் உபேக்ஷித்து வருகையால்
இந்த உன் புதல்வர்கள் ஜீர்ணதசையை அடைந்து
உத்ஸாஹமற்றிருக்கின்றனர். ஆயினும் நீ இதற்காகச்
சிந்திக்கவேண்டாம். நான் இதற்குத் தகுந்த உபாயம்
சிந்தித்துச் சொல்லுகிறேன். வாராய் அழகிய முக
முடையவளே! கலியுகத்திற்கு ஈடானயுகம் மற்றொன்
றும் இல்லை. அத்தகைய கலியுகத்தில் உன்னை நான்
ஒவ்வொரு வீட்டிலும் வீடுகளிலுள்ள ஒவ்வொரு
ப்ராணிகளிடத்திலும் ஸ்தாபிதஞ் செய்கிறேன், காண்
பாய். இதர தர்மங்களை யெல்லாம் அழித்து மஹோத்
ஸவங்களை முன்வரச்செய்து உன்னை உலகமெங்கும்
நிரம்பச்செய்யேனாயின், அப்பொழுது ஹரிதாஸனல்
லேன். பெண்மணீ! என் வல்லமையைக் காண்பாய்.
உன்னை ஆதரிப்பவரோடு ஸம்பந்தமுடையவர் எவரெ
வர் உளரோ, அவர்கள் எப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டராயி
னும் பயமின்றி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய வாஸஸ்தான
மாகிய பரமபதம் போய்ச் சேருவார்கள். ம்ரீதி ஸ்வ

ஞபையான பக்தி எவருடைய மனத்தில் எப்பொழுதும்
 மாறுகிருக்குமோ, நிர்மலசரீர்களான அவர்கள் ஸ்வப்
 னத்திலுங்கூட யமனைப் பார்க்கமாட்டார்கள். பூதம்
 ப்ரேதம் பிசாசும் ராக்ஷஸன் அஸுரன் இவர் முதலிய
 எவரேனும் பகவானிடத்தில் பக்தி நிறைந்த மனமடை
 யோர்களைத் தீண்டவல்லராகமாட்டார்கள். ஸ்ரீ பகவா
 னைத் தவங்களாலாவது வேதாத்யயனங்களாலாவது
 ஜ்ஞானத்தினாலாவது கர்மத்தினாலாவது ஸாதிக்க முடி
 யாது. பக்தியால் மாத்ரமே ஸாதிக்க முடியும். இவ்விஷ
 யத்தில் கோபஸ்தரீகளை நிதர்சனமாகக் காணலாம்.
 மற்ற யுகங்களில் மனுஷ்யர்கள் அனேகமாயிரம் ஜன்மங்
 களெடுத்ததற் பின்னே, அவர்க்கு பக்தியிடத்தில் ப்ரீதி
 உண்டாகும். கலிகாலத்தில் அந்த வருத்தம் இல்லை.
 முதலே பிடித்தே பக்தி உண்டாகும். கலியில் பக்தியே
 முக்யம். பக்தி மாத்ரத்தினால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எதிரே
 வந்து நிற்பான். பக்திக்கு த்ரோஹஞ் செய்பவர் சூவுல்
 கங்களிலும் துக்கம் அடைவார்களேயன்றி ஸுகம்
 பெறமாட்டார்கள். முன்பு தூர்வாஸமுனிவர் பக்தியை
 நிந்தித்தமையால் துக்கம் அடைந்தார். வ்ரதங்களும்
 புண்யதீர்த்த ஸ்நானங்களும் அஷ்டாங்க யோகங்களும்
 ஜ்ஞானயோகமும் மற்றுமுள்ள நல்வருத்தாந்தங்களும்
 வேண்டியதில்லை. இக்காலத்தில் பக்தியொன்றே மோ
 க்ஷங்கொடுக்கும்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் நாரதர் நிர்ண
 யித்துச் சொன்ன வசனத்தைக் கேட்டு அந்த பக்தி
 யானவள் ஸந்தோஷத்தினால் ஸமஸ்த அங்கங்களும்
 புஷ்டி யடையப்பெற்று அம்முனிவரைக் குறித்து இங்ங
 னம் மொழிந்தாள்.

பக்தி சொல்லுகிறார்:—வாராய் நாரதனே! நீ
 மிகுந்த பாக்யமுடையவன். உனக்கு என்னிடத்தில்

ப்ரீதி அழியாதிருக்கின்றது. நான் உன்னை எப்பொழுதும் விடமாட்டேன். எப்பொழுதும் உன் மனத்தில் மாறாதிருப்பேன். நீ தயாளுவாகையால் என் வருத்தத்தை ஒரு க்ஷணத்தில் போக்கினை. இந்த என் புதல்வர்கள் ப்ரஜைஞ தவறியிருக்கின்றனர் இவர்களைச் சீக்ரம் ப்ரஜைஞ தெளியச் செய்து எழுப்புவாயாக.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—நாரதர் அந்த பக்தியின் வசனத்தைக் கேட்டு மிகவும் காருண்யத்தை அடைந்தார் (மன இரக்கம் உண்டாகப்பெற்றார்.) உடனே அந்த ஜ்ஞான வைராக்யங்களைக் கையால் தட்டி எழுப்பத் தொடங்கினார். அம்முனிவர் அந்த ஜ்ஞான வைராக்யங்களுடைய காது ஸமீபத்தில் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு ‘ஓ ஜ்ஞானமே! சீக்ரம் எழுந்திருப்பாய். கண் விழித்துக் கொள்வாய். வைராக்யமே! சீக்ரம் எழுந்திருப்பாய். கண் விழித்துக் கொள்வாய்!’ என்று உரக்கச் சொல்லி எழுப்பினார். அவர் மீளவும் வேதகோஷங்களையும் வேதாந்த கோஷங்களையும் செய்து அடிக்கடி பாட்டுக்களையும்பாடி பலாத்காரமாக எழுப்புகையில், மிகவருத்தத்துடன் அவர்கள் விழித்துக்கொண்டு எழுந்தார்கள். எழுந்திருந்தும் அவ்விருவரும் கண் திறந்து பாராமல் கொட்டாவி விடுவதும் சோம்பல் முறிப்பதுமாகி மீளவும் உலர்ந்த காஷ்டம்போல் பூமியில் விழுந்தார்கள். அவர்கள் பசியினால் இளைத்து மீளவும் உறங்க விரும்பிப் படுத்தமை கண்டு ‘இதற்கு நான் என் செய்யலாம்? இந்தத் தூக்கம் எங்ஙனம் கழியும்? இந்தக் கிழத்தனம் எங்ஙனம் மாறும்?’ என்று சிந்தித்துக்கொண்டு கோவிந்தனை மனத்தில் நினைத்தார். அப்பொழுது ஆகாசத்தில் இங்ஙனம் ஓர் அசரீரி வார்த்தை உண்டாயிற்று. ‘ரிஷீ! வருந்தவேண்டாம். உன் ப்ரயத்னம் ஸபலமாம்.

ஸந்தேஹயில்லை. தேவர்ஷீ! ஆனால் நீ இதற்காக ஒரு நற்கார்யம் செய்ய வேண்டும். அந்த நற்கார்யந்தான் யாதெனில், நற்செயல்களைச் செய்கையே பூஷணமாக வுடைய ஸாதுக்களை அடுத்ததுக் கேட்பாயாயின், அவர்கள் அந்த நற்கார்யம் இன்னதென்று உனக்கு மொழி வார்கள். அவர்கள் சொல்லுவதை அப்படியே நீ செய்வாயாயின், இவர்களுடைய உறக்கமும் கிழத்தனமும் ஒரு ஸூணத்தில் பறந்துபோம். இவர்கள் உறக்கமும் கிழத்தனமும் தீர்ந்து எழுந்திருக்கையில் பக்தி எங்கும் தடையின்றி நிரம்பப்பரவி நிற்பாள்'. இங்ஙனம் ஆகாச வாணி உண்டாயிற்று. அது எல்லோர்க்கும் ஸ்பஷ்டமாகச் செவிப்பட்டது. இதென்ன நற்கார்யமோ தெரியவில்லையே யென்று நாரதர் வியப்புற்றார். மீளவும் அம்முனிவர் தன் மனத்தில் 'இந்த ஆகாசவாணியும் மறைத்து மொழிந்ததேயன்றி ஸ்பஷ்டமாக மொழிய வில்லையே. அந்தக் கார்யம் எதுவோ தெரிய வில்லையே. இந்த நற்கார்யத்தைச் சொல்லும்படியான ஸாதுக்கள் எங்கே இருக்கின்றார்களோ? இதற்கு நான் என்செய்ய வேண்டுமோ தெரியவில்லையே' என்று சிந்தித்தார். பிறகு அங்கேயே அவர்களை நிறுத்திவிட்டு அம்முனிவர் புறப்பட்டுப்புண்ய தீர்த்தங்கள் தோறும் சென்று ஆங்காங்கு வழியிலுள்ள முனிவர்களுக்கு அந்த வருத்தாந்தத்தை மொழிந்து அந்த நற்கார்யம் எதுவாயிருக்குமென்று வினவிக்கொண்டே சென்றார். அவர்களெல்லோரும் அந்த வருத்தாந்தத்தைக் கேட்கிறார்கள் எனயன்றி அந்த நற்கார்யம் இன்னதென்று நிச்சயித்துச் சொல்லுவார் எவரும் அகப்படவில்லை. சிலர் இது அஸாத்யமென்றார்கள். சிலர் இது அறியமுடியாதென்றார்கள். சிலர் ஒன்றுமே பேசாதிருந்தார்கள். சிலர் அந்த வருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு மறுமொழி கூற முடி

யாமல் ஓடிப்போனார்கள். மூன்று லோகங்களிலும் இந்த வருத்தாந்தம் நிரம்பி 'இதென்ன ஆச்சர்யம்? வேதவேதாந்த கோஷங்களாலும் கீதாபாடங்களாலும் பக்தியும் ஜ்ஞான வைராக்யங்களும் எழுந்திருக்கவில்லை யென்றால், இனி மற்றோருபாயம் என்னிருக்கின்றது?' என்று ஜனங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் காதோடு சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். நிஷிகளும் கூட்டங்கூட்டமாயிருந்து 'மஹாயோகியாகிய நாரதனுக்கும் தெரியாத விஷயத்தை மற்ற மனிதர்கள் எங்ஙனம் அறிந்து சொல்லப்போகிறார்கள்' என்று நிச்சயித்து மொழிந்தார்கள். அப்பால் அம்முனிவர் மனக்கவலையுடன் பதரிகாஸ்ரமத்திற்கு வந்து 'நான் இவ்விடத்தில் இவ்விஷயம் ஏற்படுவதற்காகத் தவம் செய்யலாமே' என்று ஆலோசித்து நிச்சயித்துக்கொண்டிருக்க, அவ்வளவில் ஸனகாதி முனிஸ்வரர்கள் எதிரே வந்திருக்கக் கண்டு அவர்களைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்:—'இப்பொழுது என் பாக்யத்தினால் நீங்கள் எனக்குப் புலப்பட்டீர்கள். குமாரர்களே! என்மீது க்ருபை செய்து நான் கேட்பதை மொழிவிர்களாக. நீங்களெல்லோரும் மஹாயோகிகள்; மிகவும் புத்திசாலிகள்; பல சாஸ்த்ரங்களையும் கற்றறிந்தவர்; நீங்கள் எப்பொழுதும் ஐந்து வயதுடையவர்; முதன்மையான மரீசி முதலியவர்களுக்கும் முன்னமே உண்டானவர். நீங்கள் எப்பொழுதும் வைகுண்டத்திலேயே வாஸஞ் செய்பவர். பகவத் கீர்த்தனத்தில் மிகவும் ஊக்கமுடையவர். உங்கள் முகத்தில் 'ஸ்ரீ ஹரியே சரணம்' என்னும் வார்த்தை எப்பொழுதும் மாறுதிருக்கும். ஆகையால் காலத்தினால் வரக்கூடிய கிழத்தனம் உங்களைப் பாதிக்கிறதில்லை. நீங்கள் முன்பு புருவ நெரிப்பு மாத்ரத்தினால் வைகுண்டத்திலுள்ள த்வார பாலகர்களைப் பூமியில் விழுத்தள்ளினீர்கள். மீளவும்

அவர்கள் உங்கள் கருணையாலேயே தமது பதம்பெற்றார்கள். ஆ! என் பாக்யமஹிமையால் உங்கள் தர்சனம் இப்பொழுது எனக்குக் கிடைத்தது. நீங்கள் தயானுக்களாகையால் தீனனாகிய என்னிடத்தில் அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும். அசரீரவாக்கு இங்ஙனம் மொழிந்தது. அந்த நற்கார்யமாவது யாது? அதை எங்ஙனம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்? இதை எனக்கு ஸவிஸ்தரமாகச் சொல்லவேண்டும். பக்திக்கும் ஜ்ஞான வைராக்யங்களுக்கும் எவ்வகையால் ஸுகம் உண்டாகக்கூடும்? அந்த ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றையும் ஸமஸ்த வர்ணங்களிலும் ப்ரீதியுடன் ப்ரயத்னப்பட்டு நிலைநிறுத்த வேண்டும். இதற்கு உரிய உபாயத்தை மொழிவீர்களாக' என்றார்.

ஸனகாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்:--வாராய் தேவரிஷீ! நாரதனே! நீ சிந்திக்கவேண்டாம். நீ ஸந்தோஷம் அடைவாயாக. நீ சொன்ன விஷயத்தில் ஸுகமாக ஸாதிக்கக்கூடிய உபாயம் முன்னமே ஏற்பட்டிருக்கின்றது. வாராய் நாரதனே! நீ யிகுந்த பாக்ய முடையவன். நீ வைராக்யமுடையவர்களில் சிறந்தவன். நீ க்ருஷ்ணனுடைய தாஸர்களில் தலைவன். நீ யோகிகளுக்கு ஸூர்யன் பேரன்றவன். நீ இங்ஙனம் பக்தியின் அபிவ்ருத்திக்காக ப்ரயத்னப்படுவது ஓராச்சர்யமன்று. க்ருஷ்ண தாஸனாகிய நீ பக்தியை நிலைநிறுத்தப் பார்ப்பது உனக்குத் தகுந்ததே. ரிஷிகள் பலரும் பலவகையான மார்க்கங்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அவையெல்லாம் ப்ரமஸாத்யங்களே; பெரும்பாலும் ஸ்வர்க்கமாகிற பலனையே விளைப்பவை. வைகுண்டமென்று கூறப்படுவதான பரமபதத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் வழி ஒன்றுண்டு. அதை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களேயன்றி, மற்றவழிகளைப்போல் வெளியிடவில்லை. அதை உபதேசிக்கும் புருஷன் அனேக

மாய் பாக்யத்தினால் கிடைக்கவேண்டுமேயன்றி ஸாதா
 ரணமாய்க் கிடைப்பவனல்லன். ஆகாசவாணி முன்பு
 உனக்கு நற்கார்யமென்று எதை மொழிந்ததோ,
 அதைச் சொல்லுகிறோம்; அதை மனஆக்கமுடையவனா
 கித் தெளிந்தமதியுடன் கேட்பாயாக. உலகத்தில் யாகங்
 களென்றும் தவங்களென்றும் யோகங்களென்றும்
 வேதாத்யயனங்களென்றும் பல யஜ்ஞங்கள் உண்டு.
 அவற்றைக்காட்டிலும் ஜ்ஞானயஜ்ஞமே மேலானதென்
 று பண்டிதர்களால் புகழப்பட்டு வருகின்றது. இந்த
 ஜ்ஞானயஜ்ஞமாவது முன்பு சுகாதிமஹர்ஷிகளால்
 மொழியப் பெற்ற ஸ்ரீபாகவத கதா ப்ரஸங்கமேயாம்.
 பக்தி ஜ்ஞான வைராக்யங்களுக்கு அந்தப்பாகவதகதா
 ப்ரஸங்கத்தின் கோஷத்தினால் பெரியவலிவு உண்டா
 கும். இந்தப்பாகவதகோஷத்தினால் ஜ்ஞானம் வைராக்
 யம் ஆகிய இவ்விருவரின் வருத்தம் நீங்கும். பக்திக்கும்
 மேன்மேலும் ஸுகம் உண்டாகும். ஸ்ரீபாகவதத்தின்
 த்வனி உண்டான மாத்ரத்தில் ஸிம்ஹத்தின் த்வனி
 யைக் கேட்ட செந்நாய்கள் போல், இந்தக் கலிதோஷங்
 களெல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்தோடும்.
 பிறகு பக்தி, ஜ்ஞான வைராக்யங்களுடன் கலந்து ப்ரீதி
 யை வளர்த்திக் கொண்டு ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒவ்
 வொரு ஜனத்தினிடத்திலும் விளையாடலுற்றிருக்கும்.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—வாரீர் மஹானுபாவர்க
 ளே! வேத வேதாந்த கோஷங்கள் செய்யிலும் கீதை
 யை ஓயாமல் படிக்கிலும் பக்தி ஜ்ஞான வைராக்யங்
 கள் எழுந்திருக்கவில்லையென்றால், ஸ்ரீ பாகவதகதா
 ப்ரஸங்கத்தின் த்வனியால் மாத்ரம் அவைகள் எங்ஙனம்
 எழுந்திருக்கப் போகின்றன? அந்தப்பாகவதத்தின் ஒவ்
 வொரு ஸ்லோகங்களிலும் ஒவ்வொரு பதங்களிலும்

வேதத்தின் பொருள்களே அடக்கஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவன்றி வேறொரு விசேஷமும் இல்லையே. ஆகையால் வேதவேதாந்த கோஷங்களும் உபயோகப்படாத இடத்தில் ஸ்ரீபாகவதம் மாத்ரம் எங்ஙனம் உபயோகப்படும்? எனகுப் பெரிய ஸந்தேஹமாயிருக்கின்றது. இதைப் போக்குவீர்களாக. நீங்கள் சரணம் அடைந்தவரிடத்தில் மிகவும் ப்ரீதியுடையவரல்லவா. ஆகையால், நான் உங்களைச் சரணம் அடைந்தேன். என் விஷயத்தில் விலம்பம் செய்யாமல் என் ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பீர்களாக.

குமாரர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:— வாராய் நாரதனே! வேதவேதாந்தங்களின் ஸாரங்களால் ஸ்ரீபாகவதத்தை உண்டானது. ஆகையால் அந்த வேத வேதாந்தங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் மேன்மையுற்றது, ஆனது பற்றியே இதனால் விளையும் பலனும் சிறப்புற்றதாயிருக்கும். ஒரு வஸ்துவில் அடிமுதற்கொண்டு நுனிவரையில் ரஸம் இருப்பினும் அது அவ்வளவு ருசிக்காது. அந்த ரஸத்தை மாத்ரம் ஒன்று சேர்த்துத் தனியே எடுக்கில் அது அனைவர்க்கும் மிக மனோஹரமாயிருக்கும். அது எப்படியென்னில், பாலில் நெய் இருப்பினும், அந்தப் பாலே உட்கொள்ளும்பொழுது நெய்யை உட்கொள்ளும் ருசி உண்டாகாது. அந்த நெய்யையே தனியாக எடுக்கில் அது தேவைதைகளுக்கும் ப்ரியமாயிருக்கும். கரும்பில் அடி முதல் நுனிவரையில் சர்க்கரை வ்யாபித்திருக்கின்றது. அதைத் தனியே யெடுத்தால்தான் அது மிகவும் ருசிக்கிடமாயிருக்கும். அங்ஙனமே வேத வேதாந்தங்களில் ஸாரம்சங்கள் இருப்பினும் அவற்றை ஸுகமாக அறிந்து உஜ்ஜீவிக்க முடியாது. அந்த ஸாரங்களை யெல்லாம் தனியே எடுத்து இயற்றப்பெற்ற ஸ்ரீபாகவதமோ என்றால் அனைவரும் ஸுகமாக

அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியிருக்கும். ஆகையால் வேத வேதாந்தங்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரீபாகவதகதை மேன்மையுடையது. ஸ்ரீபாகவதமென்னும் புராணம் ப்ரஹ்மாவால் இயற்றப்பெற்றது. ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்மமே இங்ஙனம் ஒரு வடிவங்கொண்டதோ என்னும்படி பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளெல்லாம் தெளிவாக அமையப்பெற்றிருக்கும். ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்களை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டே இது வெளியிடப்பட்டது. வேத வேதாந்தங்களை நனரூக உணர்ந்தவனும் ஸ்ரீபாகவத கீதையை இயற்றினவனுமாகிய வேத வ்யாஸமஹர்ஷி மனஸ் ஸந்துஷ்டியில்லாமல் அதற்குக் காரணம் இன்னதென்று தெரியாமல் அஜ்ஞான ஸாகரத்தில் மூழ்கிப் பரிதபித்து மோஹித்திருக்கையில், நான்குபுரலோகங்களாய்ச்சுருக்கமாயிருந்த இந்த ஸ்ரீபாகவதத்தை அவனுக்கு நீ உபதேசித்தனை. அதைக்கேட்டவுடனே அந்த வ்யாஸனும் பாதகளெல்லாம் தீர்ந்து ஸந்தோஷம் அடைந்தான். அப்படிப்பட்ட இந்தப் பாகவதத்தைப் பற்றி நீ ஏன் இங்ஙனம் ஆச்சர்யப்பட்டு ஸந்தேஹத்துடன் வினவுகின்றனை? ஸ்ரீபாகவதத்தைக் கேட்டமாத்ரத்தில் துக்கசோகங்களெல்லாம் போமென்பதை நீ மறந்துவிட்டனையோ?

இங்ஙனம் ஸனகாதிகள் மொழிந்ததைக் கேட்டு நாரதர் ஸந்தோஷம் அடைந்து, அவர்களை நமஸ்கரித்துக் கொண்டாடி, மீளவும் வினவினார். 'வாரீர் மஹானுபாவர்களே! இந்தப் பாகவதகதாப்ரவசனமாகிற ஜ்ஞானயஜ்ஞத்தை நான் நடத்தவேண்டுமென்று விரும்புகின்றேன். இந்தப் பாகவதகதை எவ்வளவிருக்கின்றது? இதை எத்தனை நாட்களில் சொல்லமுடியும்? அதை நடத்தவேண்டிய ப்ரகாரம் யாது? அதை எவ்விடத்தில் நடத்தலாம்? இதையெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றார்.

ஸனகாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—வாராய் நாரதனே! கங்கையின் கரையில் ஆரந்தமென்னும் பேருடைய ஓர் இடம் இருக்கின்றது. அது மிகவும் அழகாகி ஏகாந்தமாயிருப்பதாகையால் அங்குத் தேவதைகளும் ஸித்தர்களும் ரிஷிகளும் நிறைந்திருப்பார்கள். அங்குள்ள ப்ராணிகளுக்கு மனத்தில் வைரமே உண்டாகிறதில்லை. அவ்விடத்தில் இந்த ஸ்ரீபாகவததாப்ரஸங்கமாகிற ஜ்ஞானயஜ்ஞம் நடத்துவது யுக்தமாயிருக்கின்றது. நீ ஒரு பாயத்னமும் செய்யாமல் அனாயாஸமாய் நடக்கும். ஜீர்ணமான ஜ்ஞான வைராக்யங்களை அழைத்துக் கொண்டு பக்தியும் அவ்விடம் வந்து சேரும். ஏனெனினில், எவ்விடத்தில் ஸ்ரீபாகவத கதாப்ரஸங்கம் நடக்குமோ, அவ்விடத்தில் ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் அவச்யம் வந்து சேரும். அம்மூன்றும் அந்தக் கதையின் சப்தத்தைக் கேட்ட மாத்ரத்தில் யௌவனப்பருவம் அமையப்பெறும்.

ஸூத்ரர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் மொழிந்து ஸனகாதிகளும் ஸ்ரீபாகவத கதையைக் கேட்கும்பொழுட்டு நாரதருடன் கங்காத்வாரம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். இவர்கள் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தவுடனே இந்த வருத்தாந்தம் தெரிந்து ஸமஸ்த லோகங்களிலும் பெருங்கோலாஹலம் உண்டாயிற்று. கதையைக் கேட்கவேண்டிய குதாஹலத்தினால் வைஷ்ணவர்களான தேவதைகளும் ரிஷிகளும் மனிதர்களும் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். வேத வேதாந்தங்களும் மந்த்ர தந்த்ரங்களும் பதினேழு புராணங்களும் ஆறு சாஸ்த்ரங்களும் கங்காதி புண்ய நதிகளும் ஸமஸ்தமான புண்ய க்ஷேத்ரங்களும் புண்ய வனங்களும் மனுஷ்ய உருவத்துடன் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தன. அவர்களெல்லோர்க்கும் நாரதர் மேலான ஆஸனம் அளித்துக் கௌரவித்தார்.

வந்தவர்களெல்லோரும் ஸனகாதிகளைத் தண்டனிட்டு நின்றார்கள். ஸனகாதிகளும் மற்றுமுள்ள முக்யமானவர்களும் முன்பாகத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். அவர்களுக்கெதிரே நாரதரும் உட்கார்ந்தார். ஒரு பக்கத்தில் தேவதைகளும், ஒரு பக்கத்தில் வேத வேதாந்தாதிசாஸ்த்ரங்களும், ஒரு பக்கத்தில் புண்ய தீர்த்தங்களும், ஒரு பக்கத்தில் பெண்டிர்களுமாக உட்கார்ந்தார்கள். ஜயசப்தமும் நமஸ் ஸப்தமும் சங்கம் பேரி முதலிய வாத யங்களின் கோஷமும் கலந்து பெரு முழக்கமாயிருந்தது. புஷ்பங்களும் பொரிகளும் அக்ஷதைகளும் இறைக்கப்பெற்றிருந்தன. சில தேவதைகள் ஆகாயத்தில் விமானங்களில் வீற்றிருந்து அந்த ஸபையின்மேல் கல்ப வருஷத்தின் புஷ்பங்களை இறைத்தார்கள். இங்ஙனம் எல்லோரும் மனவூக்கத்துடன் உட்கார்ந்தபின்பு நாரதரைக் குறித்து ஸனகாதிகள் ஸ்ரீபாகவத கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

ஸனகாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—வாராய் நாரதனே! சுகமுனிவரால் வெளியிடப்பெற்ற ஸ்ரீபாகவத ஸாஸ்த்ரத்தின் மஹிமையைச் சொல்லுகிறோம், கேட்பாயாக. இதைக் கேட்ட மாத்ரத்தில் மோக்ஷம் கைமேலிருக்கும். ஸ்ரீபாகவத கதையை எப்பொழுதும் பாராயணம் செய்ய வேண்டும். இந்தக் கதையைக் கேட்ட மாத்ரத்தில் ஸ்ரீபகவான் மனத்தில் ஸந்திதானம் செய்வான். இது பதினெண்ணாயிரம் க்ரந்தங்களுடையது; பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்கள் அடங்கியது; பரீக்ஷித்துக்கும் சுகமுனிவர்க்கும் நடந்த ஸம்வாதமாயிருக்கும். அதைச் சொல்லுகிறோம். கேள், இந்தப் பாகவதத்தைக் கேளாதவரையிலுமே ஆத்மா ஸம்ஸாரத்தில் வருத்தப்படுவான்; இதைக் கேட்டவுடனே ஸம்ஸார ஸ்ரமங்களெல்லாம் தீரப்பெறுவான். பல சாஸ்த்ரங்களையும் பல புராணங்களையும்

கேட்பதனால் என்ன உபயோகம்? அவையெல்லாம் புத்தி
 ப்ரமத்தை விளைவிப்பவைகளே. ஸ்ரீபாகவத சாஸ்த்ரம்
 ஒன்றுமாத்ரமே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க வல்லது.
 தினந்தோறும் ஸ்ரீபாகவத கதை நடையாடப்பெற்ற க்ரு
 ஹம் புண்யதீர்த்தத்தோடொத்தது. அதில் வாஸஞ்
 செய்பவருடைய பாபங்களெல்லாம் தீரும். பலவாயிரம்
 அஸ்வமேத யாகங்களும் பல நூறு வாஜபேயங்களும்
 சுகசாஸ்த்ரமாகிய இந்தப் பாகவத கதையின் பதினாறில்
 ஒரு பங்குக்கும் ஈடாகமாட்டா. ஸ்ரீபாகவத கதையைக்
 கேட்பவரது சரீரத்தில் பாபமென்பது சிறிதும் இராது.
 கங்கைமுதலிய புண்ய தீர்த்தங்களும் கயை காசி புஷ்
 கரம் ப்ரயாகம் முதலிய புண்யநகரங்களும் பாகவத
 கதையைக் கேட்பதால் விளையும் பலனை எவ்வகையிலும்
 விளைக்க வல்லவையாகமாட்டா. நாரதர்! உனக்குப்பரகதி
 வேண்டுமென்று விருப்பம் உளதாயின், ஸ்ரீபாகவதத்தில்
 பாதிஸ்ரீலோகத்தையாவது ஓர் அடியையாவது தினந்
 தோறும் உன் வாயால் படிப்பாயாக. மூன்று வேதங்
 களும் வேதங்களில் சிறந்த புருஷஸூக்தமும் த்வாத
 சாக்ஷரியும் ப்ரணவமும் அதற்கும் மேற்பட்ட அகாச
 மும் இவற்றிற்குப் பொருளான புருஷோத்தமனும்
 ஆகிய இவையெல்லாம் ஸ்ரீபாகவத கதையைக் காட்டி
 லும் வேறுபட்டவையல்ல. எவன் இந்த ஸ்ரீபாகவத
 ஸாஸ்த்ரத்தை அர்த்தத்துடன் வாசிக்கிறானோ, அவன்
 கோடி ஜன்மங்களிற் செய்த பாபங்களும் தீரப்பெறு
 வான்; இதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. இதில் பாதி ஸ்ரீலோ
 கத்தையாவது கால் ஸ்ரீலோகத்தையாவது வாசிப்பானு
 யின், ராஜஸூய அஸ்வமேத யாகங்களின் பலனைப்
 பெறுவான். சரீராவஸான காலத்தில் இந்தக் கதை
 யைக் கேட்பானாயின், அவனுக்கு ஸ்ரீமந்நாராயணன்
 தனது வைகுண்டலோகத்தைக் கொடுப்பான். இந்தக்
 கதையை ஒரு தடவையாவது கேளாதவனுடைய ஜன்மம்

பயனற்றதே. இந்தக் கதையைக் கேட்கும்படியான பாக்
யம் கோடி ஜன்மங்களில் செய்த புண்யங்களால்தான்
கிடைக்கும், ஆனபடியால், வாராய் முனிஸ்ரேஷ்டனே!
நீ இந்தக் கதையை மிகுந்த ஸ்ரத்தையுடன் கேட்பா
யாக. இந்தக் கதை கேட்பதற்கு நான் கணக்கில்லை.
இந்தக் கதையை எப்போதும் கேட்கவேண்டு மென்
பதே பெரியோர்களின் அபிப்பிராயம். தவறாத ப்ரஹ்ம
சர்யத்துடன் இதை எப்பொழுதும் கேட்கவேண்டும்.
இந்தக் கலிகாலத்தில் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மசர்யம்
முதலிய நியமாசரணங்களெல்லாம் அனுஷ்டிப்பது
அஸாத்யமாகையால், இதற்கு ஸப்தாஹ ஸ்ரவணமென்
னும் ஒரு ஸூலபமான உபாயம் அந்தச் சுகமஹர்ஷியின்
ஆஜ்ஞையினால் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ராவண மாக
மாதங்களில் (ஆவணி மாசி மாதங்களில், இதை ஸ்ரத்
தையுடன் கேட்பவனுக்கு எந்தப்பலன் உண்டோ, அது
ஸப்தாஹ ஸ்ரவணத்தினால் உண்டாகும். இந்தக் கலி
காலம் கேவலம் தோஷப்ரகாரமாகையாலும், இக்காலத்
தில் மனத்தை அடக்குவது அஸாத்யமாகையாலும்,
ரோகபாதை அதிகமாயிருக்கையாலும், மனுஷ்யர்கள்
பெரும்பாலும் ஆயுள் ஷ்ணீணிக்கப்பெற்றிருக்கையாலும்
இந்த ஸ்ரீபாகவதத்தை எப்பொழுதும் நியமத்துடன்
கேட்பது அஸாத்யமென்று இக்காலத்தில் ஸப்தாஹ
ஸ்ரவணமென்கிற நியமம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. தவம்
யோகம் ஸமாதி இவைகளால் ஸ்ரமப்பட்டு ஸாதிக்க
முடியாத பலனையும் இந்த ஸப்தாஹ ஸ்ரவணம் அநா
யாஸமாகவே, ஸாதித்துக்கொடுக்கும்' என்று ஸனகாதி
கள் பாகவத மாஹாத்மயத்தை விவரித்துச் சொன்னார்
கள். இங்ஙனம் மொழிந்த ஸூதரைப் பார்த்துச்
சௌனகர் 'நீர் சொன்ன வருத்தாந்தம் ஆச்சர்யமா
யிருக்கின்றது. ஆயினும் ஜ்ஞானாதி தர்மங்களைக்

காட்டிலும் ஸ்ரீபாகவதத்திற்கு அப்படிப்பட்ட மஹிமை எங்ஙனம் உண்டாயிற்று' என்றார். அதைக் கேட்ட ஸூதபௌரணிகரும் 'வாரீர் ஸௌனக மஹர்ஷீ! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பூமியைத் துறந்து தன்னுடைய லோகம் போக முயன்ற ஸமயத்தில் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்து, 'வாராய் கோவிந்தனே! நீ பக்தி விளையும்படியான பல செயல்களைச் செய்து உனது லோகத்திற்குப் போக முயன்றிருக்கின்றனே. என் மனத்தில் பெருஞ்சிந்தை உண்டாயிருக்கின்றது. அதைப்போக்கி எனக்கு ஸூகம் விளைப்பாயாக. அந்தச் சிந்தையென்னென்னில், சொல்லுகிறேன் கேள். பயங்கரமான கவிகாலம் இதோ வந்து விட்டது. இனி துஷ்டர்களே உண்டாகப்போகின்றார்கள். அவருடைய ஸஹவாஸத்தினால் சிஷ்டர்களும் கொடுத்தன்மையை அடையப்போகிறார்கள். அப்பொழுது இந்தப் பூமியானது மீளவும் பெரும்பார முடையதாகப் போகின்றது. அக்காலத்தில் இது யாரைச் சரணம் அடையும்? வாராய் செந்தாமரைக்கண்ணனே! ஆதிபுருஷனே! உன்னைக்காட்டிலும் மற்றொருவன் ரக்ஷகனில்லை. ஆகையால் ஸத்புருஷர்களிடத்தில் தயை செய்து நீ புறப்பட்டுப்போகாமல் இங்கேயே இருப்பாயாக. நீ பக்தரிடத்தில் வாத்ஸல்ய முடையவனல்லவா? அவர்களை இங்ஙனம் துறந்துபோவது யுக்தமன்றே. நீ இயற்கையில் தேவமனுஷ்யாதி உருவமுடையவனல்லே. நீ கேவலம் ஜ்ஞானாதந்தஸ்வரூபன். உனக்கு ஸத்த்வாதி குணங்கள் கிடையாது. ஆயினும் பக்தர்களுக்காக இங்ஙனம் மானிட உருவத்துடன் அவதாரஞ்செய்தனே. உன் பக்தர்கள் உன்னைப் பிரிந்து எங்ஙனம் இந்தப் பூதலத்தில் இருப்பார்கள்? உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை உபாஸித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பார்க்கில் அதை அறிந்து உபாஸிப்பது ஸாத்யமன்று. ஆகையால் இதற்குத் தகுந்தவழி ஆலோசிப்பாயாக'

என்று உத்தவர் வினவினார். இங்ஙனம் வினவப் பெற்ற ஸ்ரீபகவானும் 'நான் பக்தர்களின் விஷயமாக என் செய்யலாம்' என்று ஆலோசித்து, தன்னுடைய தேஜஸ்ஸை ஸ்ரீபாகவதத்தில் வைத்தான். ஆகையால் இந்த ஸ்ரீபாகவதம் ஸப்தரூபமான பகவானுடைய மூர்த்தியாக நமக்குப் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றது. இதைப் பாராயணஞ் செய்யினும் பாபங்களை யெல்லாம்போக்கவல்லது. அதிலும் ஸப்தாஹ ஸ்ரவணமென்பது ஸமஸ்த உபாயங்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்டதாக இந்தக் கலிகாலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. துக்கம் தாரித்ரியம் தெளர்ப்பாக்யம் பாபம் காமம் கோபம் இவற்றையெல்லாம் அழிக்கும் பொருட்டே இந்த ஸ்ரீபாகவதகதா ப்ரஸங்கரூபமான தர்மம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஸம்ஸாரம் தேவதைகளாலும் துறக்கமுடியாதது. மானிடவர்களால் எங்ஙனம் துறக்கமுடியும்? ஆனதுபற்றியே இந்த ஸப்தாஹ ஸ்ரவணமென்கிற நியமம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இப்படி இந்த ஸப்தாஹ ஸ்ரவணமென்கிற நியமத்தை அம்முனிவர்கள் ஏற்படுத்துகையில் அந்த ஸபையில் ஓர் ஆச்சர்யம் உண்டாயிற்று. ஸௌனகரே! அதைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக. அப்பொழுது பக்தி, யௌவனப்பருவம் நிறைந்த ஜ்ஞானவைராக்யங்களென்கிற தன் புதல்வர்களை அழைத்துக் கொண்டு 'ஸ்ரீக்ருஷ்ண! கோவிந்தா! ஹரே! முராரே! நாதா!' என்று பகவானுடைய நாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு அந்த ஸபையினிடையில் திடீரென்று அழகிய வேஷத்துடன் தோற்றினான். அதைக் கண்டு அங்குள்ளவர் அனைவரும் 'இதென்ன ஆச்சர்யம். இவன் எங்கிருந்து வந்தான்?' எப்படி நுழைந்தான்?' என்று சிந்தித்துக்கொண்டு மிக வியப்புடன் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸனகாதிகள்

‘ஸ்ரீபாகவத கதையின் ப்ரஸங்கத்தினால் இந்தப் பக்தி இங்ஙனம் புதல்வர்களுடன் தோற்றலாயினள்’ என்றார்கள். அதைக் கேட்டு பக்தியும் ஸனத்குமாரரைப் பார்த்து வணக்கத்துடன் ‘நான் உங்களால் இப்பொழுது நான் புஷ்டியுடையவளானேன். கலிதோஷத்தினால் நான் இல்லாதவளாகவேயிருந்தேன், இப்பொழுது ஸ்ரீபாகவதகதா ப்ரஸங்கத்தினால் புஷ்டி அடைந்தேன். நான் எங்கே இருப்பேன்? இதை எனக்கு மொழிவீர்களாக’ என்றாள். அதற்கு அந்த ஸனத்குமாரரும் ‘பக்தர்களிடத்தில் ஸம்ஸார ரோகத்தைப் போக்கிக் கொண்டு தைர்யத்துடன் வஸித்திருப்பாயாக. வைஷ்ணவர்களின் மனத்தில் நிரந்தரம் வஸித்திருப்பாயாக. உலகங்களையெல்லாம் பாழ்செய்ய வல்லவைகளான கலிதோஷங்கள் உன்னை அசைக்கவும் வல்லவையாகமாட்டா’ என்றார். இங்ஙனம் அவர் மொழிந்துகொண்டிருக்கையில் அந்தபக்தி ஸ்ரீநாரதருடைய ஹ்ருதயத்தில்போய் உட்கார்ந்தாள். எவருடைய ஹ்ருதயத்தில் பகவத் பக்தி மாறாதிருக்குமோ, அவர்கள் நிர்த்தனர்களாயினும் தன்யராவார்கள். ஸ்ரீபகவானும் தன்னுடைய லோகத்தைத் துறந்து அவருடைய ஹ்ருதயத்தில் பக்தியென்னும் கயிற்றினால் கட்டுண்டு நித்யவாஸம் செய்வான். இங்ஙனம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமான ஸ்ரீபாகவத கதையின் மஹிமையைச் சொன்னேன். இன்னம் என் சொல்லவேண்டும்? இந்த ஸ்ரீபாகவத கதையைச்சொல்லுகிறவனும் கேட்கிறவனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸாரூப்யத்தைப் பெறுவார்கள். இனி வருந்திச் செய்ய வேண்டியவைகளான மற்ற தர்மங்களால் ஆகவேண்டிய காரியம் என்னிருக்கின்றது?’

மீளவும் ஸௌனகரைப் பார்த்து ஸூதர்சொல்லுகிறார்:—‘வாரீர் ஸௌனகரே! பிறகு வைஷ்ணவர்களின்

மனத்தில் அளவில்லாத பக்தி உண்டாயிருப்பதைக் கண்டு தன்னுடைய லோகத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வந்து வனமாலையும் பீதாம்பரமும் மகாகுண்டலங்களும் கௌஸ்துபமணியும் அரை நூல்மாலையும் அணிந்து ஹரி சந்தனம் பூசிக்கொண்டு நீலமேகப்ரியாமளனும் த்ரிபங்கி யால் அழகியனும் கோடி மன்மதலாவண்யமுடையவனு மாகி மதுரமான வேணுகானம் செய்துகொண்டு தனது பக்தர்களின் கிரீமலமான ஹ்ருதயங்களில் ப்ரவேசித் தான். வைகுண்ட வாஸிகளும் உத்தவர் முதலிய வைஷ்ணவர்களும் அந்தக் கதையைக் கேட்கும்பொ ருட்டு மாறுருவத்துடன் அவ்விடம் வந்து மறைந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது எங்கும் ஜயசப்தங்களைச் சொல்வதும் மஹாநந்தத்துடன் கந்தப் பொடி இறைப்பதும் புஷ்பங்களைப்பொழிவதும் அடிக் கடி சங்கவாத்யங்களை ஊதுவதுமாயிருந்தார்கள். அந்த ஸபையிலுள்ளவர் அனைவரும் தேஹத்தையே மறந் திருந்தார்களென்னில், க்ருஹம் முதலியவற்றைப் பற் றின சிந்தையே அவர்களுக்கு இல்லை யென்பதைப் பற் றிச் சொல்லவேண்டுமோ? எல்லோரும் அத்தன்மைய ராயிருப்பதைக் கண்டு நாரதர் குமாரர்களைப் பார்த்து 'வாரீர் முனிஸ்வரர்களே! ஸப்தாஹத்தின் மஹிமை அற்புதமாயிருக்கின்றது. இதை நான் இப்பொழுது தான் கண்டேன். மூடர்களும் துஷ்டர்களும் பசு பக்ஷ யாதிகளும் இவ்விடம் இந்தக் கதையின் ப்ரஸங்கத்தி னால் மிகவும் பாபமற்றவையாயின. ஆகையால் மனுஷ்ய லோகத்தில் மனத்தைச் சுத்திசெய்வதான உபாயம் இந்த ஸப்தாஹத்தைக்காட்டிலும் மற்றொன்றும் இல்லை. இது ஸமஸ்த பாபஸமுஹங்களையும் பாழ்செய்ய வல்லது. நீங்கள் பரமதயாளுக்களாகையால் உலகங் களின் ஹிதத்தை ஆலோசித்து இங்ஙனம் புதிதான ஒரு மார்க்கத்தை ஏற்படுத்தினீர்கள். இந்த ஸப்தாஹ

ஸ்ரவணத்தினால் எவரெவர் சுத்தி அடைவார்கள் ?
 அதை எனக்கு மொழிவீர்களாக' என்றார். அதைக்
 கேட்ட குமாரர்களும் 'வாராய் நாரதனே ! எவரெவ
 ரென்று நாம் கணக்கிட்டுச் சொல்லுவோம் ? எப்படிப்
 பட்ட பாபிகளும் இதனால் சுத்தி அடைவார்கள். இத
 னால் கழியாத பாபம் எதுவுமே இல்லை. இவ்விஷயத்
 தில் முன்பு நடந்த ஓர் இதிலாஸம் சொல்லுகிறேன்
 கேட்பாயாக. துங்கபத்ரையின் கரையில் ஒரு பட்டணம்
 உண்டு. அங்கு ஆத்மதேவனென்று ஒரு ப்ராஹ்மணன்
 இருந்தான். அவன் வைதிக ஸ்ரத்தையுடையவன்; வே
 தங்களெல்லாம் ஒதினவன்; ஸ்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்
 களில் ஸமர்த்தன் ; பணமுடையவன். ஆயினும் அவன்
 பிஷையெடுத்து ஜீவிப்பவன். அவன் பார்யை துந்துலி
 யென்பவன். அவன் தான் சொன்னதையே நிலைநிறுத்த
 வேண்டுமென்னும் பிடிவாத முடையவன்; மிகவும் அழ
 காரியிருப்பான்; நல்ல குலத்தில பிறந்தவன்; உலகமெம்
 பளப்பில் மிகவும் ப்ரியமுடையவன்; கொடிய ஸ்வபாவ
 முடையவன்; ஓயாமல் வாயாடுந்தன்மையன்; க்ருஹகார்
 யங்களில் ஸமர்த்தய முடையவன் ; கார்ப்பண்யம் குடி
 கொண்டிருப்பவன் ; கலஹத்தில் விருப்பமுடையவன்.
 அவ்விருவரும் யௌவனஸுகங்களை அனுபவித்துக்
 கொண்டிருக்கையில் நெடுநாள் சென்றும் ஸந்தானம்
 உண்டாகாமையால் அவர்களுக்கு மனத்தில் பெருந்துயர
 மாயிருந்தது. பிறகு ஸந்தானம் உண்டாவதற்காகப்
 பலவாறு தர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.
 அப்படி நெடுநாள் சென்றும் ஸந்தானம் உண்டாகவில்லை.
 ஒருகால் அந்த ப்ராஹ்மணன் துக்கத்தினால் வீட்டைத்
 துறந்து வனத்திற்குப் போனான். மத்யாஹ்ன வேளை
 யாயிற்று. அவன் பெருந் தாஹம் எடுக்கப்பெற்று ஒரு

குளத்திற்குப் போனான். அங்குத் தண்ணீர் குடித்துப் பிள்ளையில்லாத மனவருத்தத்துடன் இளைப்புற்றிருக்கையில், ஒரு முஹூர்த்தகாலம் கழிந்தபின்பு அவ் விடத்திற்கு ஒரு ஸந்நியாஸி வந்தான். அவன் ஜலங் குடித்துக் கரையில் உட்காருகையில் ப்ராஹ்மணன் அவனருகே சென்று பாதங்களில் நமஸ்கரித்துப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு எதிரே நின்றான். அந்த ஸந்நியாஸி அந்த ப்ராஹ்மணனைப் பார்த்து, 'வாராய் அந்தணே! ஏன் அழுகின்றாய்? உனக்குச் சிந்தை பெரிதாயிருக்கின்றதே! அது யாது? அப்பா! உன் துக்கத்திற்கு என்ன காரணமோ அதை மொழிவாயாக' என்றான். அதைக்கேட்ட ப்ராஹ்மணன் 'முனிவரே! என் துக்கத்தை நான் என்னென்று சொல்லுவேன்? ஜன்மமந்தர பாபத்தினால் நான் இங்ஙனம் துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றேன். எனக்கு ஸந்தானம் இல்லை. அந்த வருத்தத்தினால் நான் ப்ராணன்களை விடலாமென்று இப்படி வந்துவிட்டேன். பிள்ளையில்லாத பிழைப்பு ஏதுக்கு? அதைச் சுடவேண்டும். பிள்ளையில்லாத க்ருஹம்¹ சூன்யாரண்யமே. பிள்ளையில்லாதவனுடைய பணத்தைச் சுடவேண்டுமேயன்றி அதனால் என்ன பயன்? ஸந்ததியில்லாத குலம் ஏதுக்கு? நான் வளர்க்கும் பசுவும் மலடாய்விடுகின்றது. நான் வைத்த மரமும் பலிக்கிறதில்லை. என் வீட்டிற்கு வருகின்ற பழம் முதலியவைகளும் சீக்ரத்தில் உலர்ந்துபோகின்றன. இங்ஙனம் பிள்ளையில்லாமல் நிர்ப்பாக்யனாயிருக்கிற நான் ஜீவித்திருந்து என்ன பயன்?' என்று மொழிந்து, துக்கத்தினால் வருந்தி உரக்க ரோதனஞ் செய்தான். அதைக் கண்ட ஸந்நியாஸிக்கு மிகவும் மன இரக்கம் உண்டாயிற்று. அந்த யோகி அவன் தலையெழுத்தை வாசித்

துப் பார்த்தான். எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொண்ட ஸந்ந்யாஸி ப்ராஹ்மணனைப் பார்த்து 'அப்பா! பிள்ளை வேண்டுமென்கிற அஜ்ஞானத்தைத் துறப்பாயாக. கர்ம கதிக்கு விஞ்சி ஒன்றும் நடக்காது. அது எல்லாவற்றி லும் பலிஷ்டமாயிருக்கும். விவேகத்தைப் பற்றி ஸம் ஸார வாஸனையைத் துறப்பாயாக. நான் சொல்லு கிறேன் கேள். ப்ராஹ்மண! நான் இப்பொழுது உன் தலையெழுத்தை வாசித்துப் பார்த்தேன். உனக்கு ஏழு ஜன்மங்கள் வரையிலும் பிள்ளை இல்லை இல்லை. ஆகை யால் குடும்ப ஆசையை விடுவாய். ஸர்வ ப்ரகாரத்தா லும் ஸந்ந்யாஸத்தில் ஸுகம் உண்டு; இல்லறம் விட்டுத் துறவறம் பற்றுவாயாக' என்றான். ப்ராஹ்மணன் அதைக் கேட்டும் அஜ்ஞானம் நீங்காமல் அந்த யோகி யைப் பார்த்து 'எனக்கு விவேகத்தினால் என்ன ப்ரயோ ஜனம்? பலாத்காரமாகவாவது எனக்குப் புதல்வனைக் கொடுப்பாயாக. இல்லையாயின், நான் சோகத்தினால் மூர்ச்சித்து உன்னெதிரிலேயே ப்ராணன்களை விடு வேன். ஸந்ந்யாஸத்தில் என்ன ஸுகம் உண்டு? பிள்ளை பேரன்களோடு வாழும்படியான க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத் திற்கு ஈடாகுமோ?' என்றான். யோகியும் ப்ராஹ்மண னுடைய பிடிவாதத்தைக் கண்டு அவனுக்கு எவ்வளவு புத்திசொல்லியும் அவன் கேளாமையால் கடைசியில் ஒரு பழத்தைக் கொடுத்து 'ப்ராஹ்மணனே! இந்தப் பழத் தை உன் பார்வையுக்குக் கொடுத்துச் சாப்பிடச் செய் வாய். அதனால் உனக்கு ஸத்புத்ரன் உண்டாவான். பொய்பேசாமையும் ஆசாரமும் தமையும் தானமும் ஒருவேளை போஜனமும் ஆகிய இந்த நியமங்களை ஒரு வர்ஷம் வரையில் உன் பார்வையைக் கொண்டு தவறா மல் நடத்தி வருவாயாக' என்று மொழிந்து ஸந்ந்யாஸி புறப்பட்டுப் போனான். ப்ராஹ்மணனும் தன்வீட்டிற்கு

வந்து, பார்வைய கையில் பழத்தைக் கொடுத்து ஸங்கதியைச் சொல்லிவிட்டு வெளியே போனான். அந்த ப்ராஹ்மணபத்னி குடில ஸ்வபாவமுடையவளாகையால் தன் ஸகியைப்பார்த்து 'ஆ! எனக்குப் பெரிய பயமாயிருக்கின்றது. நான் பழத்தைச் சர்ப்பிடமாட்டேன். இதைச் சாப்பிட்டால் கர்ப்பம் உண்டாகுமாம். கர்ப்பம் உண்டாயின் வயிறு பெரிதாக வளர்ந்துபோம். அப்பால் ஆஹாரம் அற்பமாகவே செல்லும். அதனால் அசக்தி உண்டாகும். பிறகு வீட்டுவேலை எப்படி ஆகும்? எவர் செய்வார்கள்? கர்ப்பிணிக்கு ஓடி நடக்க முடியாது. மற்றும் அந்தக் கர்ப்பத்திலுள்ள சிசுவை எங்ஙனம் வெளிப்படுத்தமுடியும்? கர்ப்பம் குறுக்கே பீறிக்கொண்டுவருமாயின், அப்பொழுது நான் மரணம் அடைவேனல்லவா? ப்ராஸவிக்கும்போது உண்டாகக் கூடிய துக்கம் பயங்கரமானதல்லவா? அதை ஸுகுமாரியாகிய நான் எப்படி ஸஹிப்பேன்? நான் அசக்தையாயிருக்கையில் என் ஸைரத்தையெல்லாம் ஓரகத்தி கொள்ளையிட்டுக்கொண்டு போய் விடுவாள். பொய் சொல்லா திருக்கை முதலிய நியமங்களோ என்னால் எவ்வகையிலும் அனுஷ்டிக்க முடியாதவை. பிறந்த குழந்தையைப் பாதுகாப்பதும் சீராட்டுவதும் பெரிய வருத்தம். இதைவிட மலடியாயிருப்பதே கலம்' என்று குத்ஸித புத்தியுடன் ரோதனம் செய்து அந்தப் பழத்தைச் சாப்பிடவில்லை. கணவன் கேட்டதற்குப் பழத்தைச் சாப்பிட்டேனென்றாள். இப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் அவளுடைய உடன்பிறந்தவள் வந்தாள். அவளுடன் இந்த வருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் சொல்லி 'அம்மா! நான் என்ன செய்வேன்? நாளாய்விட்டதே; கர்ப்பத்திற்கு என்ன வழி? பழத்தைச் சாப்பிட்டதாகப் புருகிச் சாப்பிடாமலே இருந்து விட்டேனே. மாதங்கள் ஆய்விட்டனவே. பிள்ளை

பிறக்கவேண்டுமே. இது எனக்குப் பெருந்துக்கமாயிருக்கின்றதே. தங்காய்! நான் என்ன செய்வேன்?" என்றுள். அதைக் கேட்டு அவள் 'எனக்கு கர்ப்பம் இருக்கின்றது. பிறந்தவுடன் அதை நான் உனக்குக் கொடுக்கின்றேன். அதுவரையில் கர்ப்பிணிபோல் வீட்டில் மறைந்துகொண்டு ஸுகமாயிருப்பாயாக. என் பர்த்தாவுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்தால் அவனும் குழந்தையைக் கொடுத்து விடுவான். ஆறுமாதத்தில் கர்ப்பம் வெளிவந்து குழந்தை செத்துப்போயிற்றென்று உலகத்தார் சொல்லும்படி அபவாதத்தைக் கிளப்பிவிடுகிறேன். நான் தினந்தோறும் உன் வீட்டிற்குவந்து அந்தக் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துப் போஷித்துக் கொண்டு வருகிறேன். அந்தப் பழத்தைப் பசுவுக்குக் கொடுத்து விடுவாயாக. அந்தப் பழத்தின் சக்தியைப் பரீக்ஷித்துப் பார்ப்போம்' என்றுள். ஸ்திரீகளின் ஸ்வபாவம் ஸாதாரணமாய்க் கோணலாகையால் அவளும் அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு செய்துவிட்டாள். பிறகு காலக்ரமத்தில் துந்துலியின் தங்கை பிள்ளையைப் பெற்றாள். அவளுடைய கணவன் அந்தக் குழந்தையை ஏகாந்தமாய்க்கொண்டு வந்து துந்திலிக்குக் கொடுத்துப் போனான். துந்துலியும் வருத்தமின்றியே பிள்ளை பிறந்ததாகத் தன் கணவனுக்குச் சொன்னாள். ஆத்ம தேவனும் புத்ரோத்ஸவத்திற்காக ப்ரர்ஹ்மணர்களுக்குப் பலவகை தானங்கள் செய்தான். அப்பொழுது துந்திலி தன் கணவனைப் பார்த்து 'எனக்கு முலைப்பால் இல்லை. பிறருடைய பாலால் என் குழந்தையை எப்படி வளர்ப்பேன்?' எனது உடன் பிறந்தவளுக்குக் குழந்தை பிறந்து போய்விட்டது. அவளுக்கு முலைப்பால் இருக்கின்றது. அவளை நம்மகத்திற்கு வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு பாதுகாத்து வருவாயாயின், அவள் நமது குழந்தைக்குப் பால்கொடுத்துப் போஷித்து வருவாள்'

என்றாள். அவள் பர்த்தாவும் பிள்ளையைப் பாதுகாப்பதற்காக அங்ஙனமே செய்தான். தாய் பிள்ளைக்குத் துந்துகாரி யென்று பேர் இட்டாள். பிறகு மூன்று மாதங்கள் கழிசையில், அந்தப் பசு குழந்தையைப் பரஸுவித்தது. அந்தக் குழந்தை ஸர்வாங்க ஸுந்தரனும் ஸ்வர்ணம்போல் பளபளவென்று தேஜிஷ்டனும் சீர்மலனுமாயிருந்தான். அதைக் கண்டு ப்ராஹ்மணன் ஸந்தோஷம் அடைந்து அவனுக்குத் தானே ஸமஸ்த ஸம்ஸ்காரங்களையும் நடத்தினான். அந்த ஆச்சர்யத்தைப் பார்க்கும்பொருட்டு எல்லோரும் அவ்விடம் வந்தார்கள். 'இந்த ப்ராஹ்மணனுக்கு என்ன பாக்யமோ? பசுவிற்குட இப்படி தேவகுமாரன்போல் அற்புதமான ஒரு பாலனைப் பெற்றதே' என்று ஜனங்களெல்லோரும் சொல்லிக்கொண்டார்கள். தேய்வாதீனமாய் அந்த ரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் தெரியாமலே யிருந்தது. அந்தக் குழந்தையின் காதுகள் பசுவின் காதுகள் போலிருந்தமையால் அவனுக்குக் கோகர்ணனென்று அவ்வந்தனன் பேர் வைத்தான். சில நாள் கழிந்தபின்பு அந்தப் பிள்ளைகள் இருவரும் யௌவனப்பருவ முடையவரானார்கள். கோகர்ணன் பண்டிதனும் மஹாஜ்ஞானியுமாயிருந்தான். துந்துகாரி மிகவும் அஸத்தாயிருந்தான். அவன் ஸ்னானம் செய்வதும் இல்லை. ஒருவிதமான ஆசாரமும் இல்லை. எவ்விதமான நற்செயலும் அவனிடத்தில் புலப்படாது. அபகூய பகூணம் முதலிய தோஷங்களெல்லாம் அவனிடத்தில் குடிகொண்டிருந்தன. திருநீவதும் பிறர் வீடுகளைக் கொளுத்துவதுமாயிருந்தானாகையால் ஸர்வஜனத்வேஷியானான். வினையாட்டிற்காகப் பாலர்களைப் பிடித்துக் கிணற்றில் போகட்டுக்கொண்டு கையில் ஆயுதங்கொண்டு கண்டவர்களையும் ஹிம்ஸிப்பதும் தினர்களையும் கண் தெரியாதவர்களையும் பிடிப்பது

மாயிருந்தான். அவன் விலைமாதர்களிடம் மோஹங் கொண்டு தமப்பன் ஸம்பாதித்து வைத்த பணங்களை யெல்லாம் அழித்துவிட்டான். ஒருநாள் தாய்தந்தை களை அடித்துப் பாத்ரங்களை யெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண் டான். . அவனுடைய தந்தையாகிய ஆத்மதேவன் 'ஆ! என்ன வருத்தம்? இதைக்காட்டிலும் பிள்ளையில்தான் திருப்பதே மேல். இப்படிப்பட்ட அஸத்து இருந்தும் என்ன உபயோகம்? ஆ! நான் என் செய்வேன்? எங்குப் போவேன்? எங்கே இருப்பேன்? என் துக்கத்தை எவன் போக்குவான்? நான் இந்தத் துக்கத்தினால் ப்ராணைகளை விடுகின்றேன். ஆ! எனக்கு என்ன கஷ்டம் நேரிட்டது?' என்று வருந்தி அழுதுகொண்டிருக்கையில், ஜ்ஞானியாகிய கோகர்ணன் வந்து வைராக்யத் தை உபதேசிக்கத் தொடங்கி, 'ஸம்ஸாரம் ஸாரமற்ற தே; துக்கங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம்; மதிமயக்கத் தை விளைவிக்கும். யாருடைய பிள்ளை? யாருடைய பணம்? சக்ரவர்த்திக்கும் ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகம் இல்லை. ஸம்ஸாரத்தில் வைராக்யமுற்று ஏகாந்த சீலனான முனி வனுக்கே ஸுகம் உள்ளது. பிள்ளையென்கிற இந்த அஜ்ஞானத்தைத் துறந்து வனத்திற்குப் போனால் ஸுகப்படலாம்' என்று தெளியச்சொன்னான். அதைக் கேட்டு ஆத்மதேவனும் அப்படியே வனம் சென்று தேஹத்திலும் அதைப்பற்றின மற்றவைகளிலும் மோஹத்தைத் துறந்து வைராக்யமுற்று பகவானுக்குப் பரிசுரையை செய்துகொண்டு ஸ்ரீபாகவதத்தில் தசமஸ்கந்த பாராயணம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து கடைசியில் அநாயாஸமாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அடைந்தான்.

இங்ஙனம் தமப்பன் காட்டுக்குப் போனபின்பு துர்துகாரி 'பணம் என்கு வைத்திருக்கிறது? சொல். இல்லையாயின் தடியால் அடிப்பேன்' என்று தாயைவிரட்டு

கையில், அவன் அந்தப் பாதையைப் பொறுக்க முடியாமல்
 பயந்து ராத்ரியில் கிணற்றில் விழுந்து மரணம் அடைந்
 தான். கோகர்ணன் தீர்த்தயாத்ரைக்காகப் புறப்பட்டுப்
 போனான். அவனுக்கு துக்கமும் இல்லை, ஸுகமும் இல்லை.
 சத்ருவும் இல்லை. பந்துவும் இல்லை. இப்படி பாம விரக்
 தனாயிருந்தான். துந்துகாரி வீட்டில் ஐந்து விலைமாதர்
 களைச் சோத்துக்கொண்டு அவர்களைப் போஷிக்கும்
 பொருட்டுப் பற்பல கொடிய தொழில்களைச் செய்துவந்
 தான். தினந்தோறும் வெளியில் சென்று பணங்களை
 யும் ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் திருடிக்கொண்டு
 வந்து அவர்களுக்குக் கொடுத்து மீளவும் வெளியிற்
 சென்று திருடிக்கொண்டு வருவதே கார்யமாயிருந்தான்.
 இங்ஙனம் சில நாட்கள் செல்ல ஆடையாபரணங்களும்
 பணங்களும் அபாரமாய்க் குவிர்த்திருப்பது கண்டு, அவ்
 விலைமாதர்கள் 'இவன் திருடிக்கொண்டிருக்கிறான்.
 ஆகையால் இவன் என்றைக்காவது ஒரு நாள் ராஜனி
 டம் அடிப்பட்டுக்கொள்வது நிச்சயமே. இதில் ஸந்தே
 ஹம் இல்லை. அப்பால் அரசன் இந்தப் பணக்குவியல்
 களையெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டு இவனையும் கொன்று
 விடுவான். பிறகு நமக்கு ஒன்றும் இல்லாமற் போய்
 விடும். ஆகையால் இவனை நாமே ஏன் கொல்லலா
 காது. இவனைக் கொன்றுவிட்டு நாம் பணத்தைப்
 பங்கிட்டுக்கொள்வோம்' என்று தமக்குள் தாமே ஆலோ
 சனைசெய்து கழுத்தில் உச்சுளுக்குப் போகட்டு அவனைக்
 கொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அவன் வலியனாகையால் சிக்
 ரத்தில் மரணம் அடையவில்லை. பிறகு நெருப்புத்தணல்
 களைக் கொண்டுவந்து அவன் முகத்தில் போகட்டார்கள்.
 அக்னிஜ்வாலையைப் பொறுக்க முடியாமல் மிகவும்
 வருந்தி மரணம் அடைந்தான். அவனுடைய தேஹத்

தை அவர்கள் பள்ளம்வெட்டிப் புதைத்தார்கள். பெரும்பாலும் ஸ்த்ரீகள் ஸாஹஸம் செய்பவர். இந்த ஸங்கதி ஒருவர்க்கும் தெரியவில்லை. கேட்பவர்களுக்கு 'எங்கள் ப்ரியன் தூரதேசம் போயிருக்கிறான். ஒரு வர்ஷம் கழித்து வருவான்' என்று அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஸ்த்ரீகளிடத்தில் விஸ்வாஸம் செய்யலாகாது. அப்படியின்றி எவன் அவர் விஷயத்தில் விஸ்வாஸம் செய்வானோ, அவன் பலவகை துக்கங்களை அனுபவிப்பான். வார்த்தை அம்ருதம்போன்றிருக்கும். ஹ்ருதயமோவென்றால் கூரிய நுனியுடைய கத்தியைப்போன்றதே. ஸ்த்ரீகளுக்கு எவன்தான் இஷ்டமானவன்? ஒரு நாள் ப்ரீதிவைத்த இடத்தில் மற்றை நாள் ப்ரீதிவைக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் அவர்கள் அவனைக் கொன்று பணத்தைப் பங்கிட்டுக்கொண்டு போய்ச்சேர்ந்தார்கள். துந்துகாரி தான் செய்த பாபகர்மத்தினால் ப்ரேதரூபம் அடைந்தான். அவன் சுழற்காற்றின் உருவங்கொண்டு பத்துத் திசைகளிலும் பறத்தோடிக் குளிராலும் வெயிலாலும் வருந்தி ஆஹாரமின்றித் தாஹமெடுத்து 'ஆ! தெய்வமே!' என்று அடிக்கடி மொழிந்துகொண்டு எங்கும் சரணம் நேரப்பெருகிருந்தான். சில காலம் கழிந்தபின்பு கோகர்ணன் லோகத்தார் மூலமாய் துந்துகாரி மரணம் அடைந்ததாகக் கேள்விப்பட்டான். அவன் அநாதனென்பதை நினைத்து அவனுக்குக் கயாஸ்ரரத்தம் செய்தான். எந்தெந்தப் புண்யதீர்த்தங்களுக்குப் போனானோ, ஆங்காங்கு அவனுக்கு ஸ்ரரத்தம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தான். இங்ஙனம் சுற்றிக் கொண்டு கோகர்ணன் தன் பட்டணத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். ராத்ரி தன் வீட்டில் வந்து ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் அங்குப் படுத்து உறங்கினான். தன் பந்துவாகிய கோகர்ணன் அவ்விடம் வந்து படுத்து உறங்குவ

தைக் கண்டு துந்துகாரி அந்த ராத்ரியில் மிகவும் பயங்கரமான தன் உருவத்தைக் காட்டினான். அவன் ஒரு கால் ஆடு போலவும், ஒருகால் யானைபோலவும், ஒரு கால் கடாபோலவும், ஒருகால் இந்த்ரன் போலவும், ஒருகால் அக்னிபோலவும், ஒருகால் புருஷனாகவும் தோற்றினான். இங்ஙனம் மாறிமாறித் தோற்றுவதைக் கண்டு கோகர்ணன் தைர்யசாலியாகையால் 'வேன் எவனோ துர்க்கதி அடைந்தவன்' என்பதை நிச்சயித்து அவனைப் பார்த்து 'நீ யார்?' ராத்ரியில் பயங்கரனாகப் புலப்படுகின்றாய். நீ எதனால் இப்படிப்பட்ட தசையை அடைந்தாய்? நீ ப்ரோதனா? அவ்லது பிசாசமா? அவ்லது ராக்ஷஸனா? உனது உண்மையை எனக்குச் சொல்வாயாக' என்று வினாவினான். இங்ஙனம் கோகர்ணனால் வினவப்பெற்ற துந்துகாரியானவன் அடிக்கடி உரக்க அழுதான். வார்த்தையை உச்சரிப்பதற்கு அசக்தனாயிருந்தமையால் கேவலம் ஸம்ஜ்ஞை செய்தானன்றி வரையத்திறந்து ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பிறகு கையில் ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு கோகர்ணன் அதை அவன்மேல் ப்ரோக்ஷித்தான். அந்த ஜலம் பட்டமையால் அவன் பாபம் தீர்த்து நன்றாக மொழியத்தொடங்கி 'வாராய் கோகர்ணனே! நான் உன்னுடைய ப்ராதா; துந்துகாரியென்பவன்; நான் எனது பாபகர்மத்தினால் ப்ராஹ்மண்யத்தைப் போக்கடித்துக் கொண்டேன். நான் மஹத்தான அஜ்ஞானத்தினால் பல பாபகர்மங்களைச் செய்தேன். அவற்றிற்குக் கணக்கே இல்லை. நான் உலகங்கட்கெல்லாம் ஹிம்ஸகனாயிருந்தேன். அத்தகைய நான் ஸ்த்ரீகளால் வருந்திக் கொல்லப்பட்டேன். அதனால் நான் ப்ரோதனும் பெற்றேன். துர்த்தசையில் இருக்கின்றேன். நான் என் பாபதோஷத்தினால் வாயுவை ஆஹாரமாகக்கொண்டு ஜீவிக்கின்றேன். ஒ பந்துவே!

தயாசிதீ! ப்ராதாவே! என்னைச் சீக்ரமாக இந்த ஆபத் தினின்று விடுவிப்பாயாக' என்றான். அதைக் கேட்டுக் கோகர்ணன் அவனைப் பார்த்து 'உனக்காக நான் விதிப் படி கயாஸ்ரரத்தம் செய்தேனே! நீ ப்ரேத உருவத்தி னின்று இன்னம் ஏன் விடுபடவில்லை? எனக்கு இது பெரிய ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றது. கயாஸ்ரரத்தத்தி னால் முக்தி உண்டாகவில்லை யென்றால், இவ்வுலகில் மற்றொரு உபாயம் இல்லையே. ப்ரேதனே! நான் என்செய் வேன்? அதை எனக்குச் சொல்வாயாக' என்றான். அதற்குமேல் ப்ரேதன் கோகர்ணனைக் குறித்து 'அப் பா! நீ நூறு கயாஸ்ரரத்தம் செய்யினும் எனக்கு முக்தி உண்டாகாது. ஆகையால் வேறொரு உபாயம் ஏதே னும் இப்பொழுது நீ ஆலோசிப்பாயாக' என்றான். அதைக் கேட்டுக் கோகர்ணன் ஆச்சர்யமுற்று நூறு கயாஸ்ரரத்தம் செய்யினும் மோக்ஷம் உண்டாகாதா யின் உன்னை விடுவிப்பது அஸாத்யமே. நீ இப்பொழுது பயமின்றி உன் இருப்பிடம் போய்ச்சேருவாயாக. உனக்கு மோக்ஷம் உண்டாகக்கூடிய உபாயத்தை நான் ஆலோசித்து நடத்துகிறேன்' என்றான். துந்துகாரி யும் அவனால் அங்ஙனம் அனுமதி செய்யப்பெற்று இருப் பிடம் போனான். கோகர்ணன் அன்றிரவெல்லாம் அதைப்பற்றி ஆலோசித்தும் ஒன்றும் தோற்றப்பெற்றி லன். பொழுது விடிந்த பின்பு, அவன் வந்ததுதெரிந்து எல்லோரும் ப்ரீதியுடன் அவனைப் பார்க்க வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அவன் ராத்ரி நடந்த வருத்தாந்தத் தைச் சொன்னான். வித்வான்களும் யோகிகளும் ஜ்ஞா னிகளும் ப்ரஹ்மவாதிகளும் பற்பல ஸாஸ்த்ரங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தும் அவனுக்கு மோக்ஷோபாயம் இன்னதென்பதை அறிந்திலர். பிறகு எல்லோரும் ஸூர்யனை உபாஸித்தால் இவனுடைய மோக்ஷோபா

யத்தை அவனே சொல்லவேண்டுமென்று சிர்னயித் தார்கள். அப்பால் கோகர்ணன் யோக ப்ரபாவத்தினால் ஸூர்யனுடைய வேகத்தை ஸ்தம்பனம் செய்து அந்த ஸூர்யனைப்பார்த்து 'ஐகத்திற்கெல்லாம் ஸாக்ஷியாயிருப்பவ்னே! என் ப்ரதாவின் முக்திக்கு உபாயம் சொல்வாயாக' என்று வேண்டினான். அதைக்கேட்டு ஸூர்யனும் தூரத்தினின்றே ஸ்பஷ்டமாக மொழியத் தொடங்கி 'ஸ்ரீ பாகவதத்தை ஏழு நாட்களில் வாசித்து முடித்தால் மோக்ஷம் உண்டாகும்' என்றான். இங்ஙனம் ஸூர்யன் மொழிந்த தர்மவார்த்தையை எல்லோரும் கேட்டார்கள். கோகர்ணன் ஸ்ரீபாகவதகதாப்ரவசனம் செய்வதாக நிச்சயித்து முயன்றான். அங்குக் கதை கேட்பதற்காக நானுதேசங்களினின்றும் ஜனங்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். முடவர்களும் குருடர்களும் மூடர்களும் தமது பாபம் கழியுமென்று அவ்விடம் வந்தார்கள். தேவதேவர்களும் ஆச்சர்யப்படும்படி பெரிய ஸபை சேர்ந்தது. கோகர்ணன் ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து கதை சொல்லத் தொடங்கினவுடனே அந்த ப்ரேதனான துந்துகாரியும் தான எங்கே இருக்கலாமென்று இங்கும் அங்கும் பார்த்துக்கொண்டு அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான். ஏழு கணுக்களுடையதும் உயர்ந்திருப்பதுமாகிய ஒரு மூங்கிலைப் பார்த்து அதன் அடியிலிருந்த ரந்தரத்தினால் கதையைக் கேட்கும் பொருட்டு அதற்குள் புகுந்துகொண்டான். வெளியில் வாயுருபத்துடன் இருக்கமுடியாமையால் அவன் மூங்கிற்குள் புகுந்து நின்றான். கோகர்ணன் வைஷ்ணவனான ஒரு ப்ராஹ்மணனைக்கேட்பவர்களில் ப்ரதானாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு ப்ரதமஸ்கந்தம் தொடங்கிக் கதை சொல்லிக்கொண்டு வந்துஸாயங்காலம் ஆனவுடனே கதையை நிறுத்தினான்.

அப்பொழுது ஓர் ஆச்சர்யம் உண்டாயிற்று. எல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்த மூங்கிலில் ஒரு கணு படலென்று வெடித்தது. அங்ஙனமே மற்றை நாள் ஸாயங்காலம் கதை நிறுத்தினவுடனே இரண்டாவது கணு வெடித்தது. இங்ஙனம் ஏழுநாட்களிலும் அம்மூங்கிலின் ஏழுகணுக்களும் வெடித்தன. இங்ஙனம் ஸ்ரீபாகவதத்தின் பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்களும் கேட்டமையால் அந்த துந்துகாரி ப்ரேத உருவத்தைத் துறந்து திவ்யரூபம் அடைந்து துளசிமாலையும் பீதாம் பரமும் அணிந்து நீலமேகம்போல் ஸ்ரீயாமளவர்ணனாகிக் கிரீடமும் சூண்டலங்களும் விளங்கத் தோன்றி உடனே ப்ராதாபான கோகர்ணனை நமஸ்கரித்து இங்ஙனம் மொழியத் தொடங்கி 'அப்பா! பந்துவே! உன்னால் நான் ப்ரேததோஷத்தினின்று விடுபட்டேன். நீ என்னிடம் க்ருபை செய்தனை. பாகவதகதை புண்யமானது. ப்ரேதபீடையையும் போக்கவல்லது. அதிலும் ஸப்தாஹம் மிக மேன்மையுடையது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணலோகத்தைக் கொடுக்கவல்லது. ஸப்தாஹ ஸ்ரவணத்திற்கு ஸமஸ்த பாபங்களும் நடுங்குகின்றன. இது எத்தகைய க்ருமாமான பாபத்தையும், அக்னி ஸமித்துக்களைக் கொளுத்துவதுபோல் போக்கிவிடும். இந்த ஸ்ரீபாகவத கதையை ஒரு தடவையாவது கேளாதவனுடைய ஜன்மம் பயனற்றதே. சுகஸாஸ்த்ரமாகிய இந்தப் பாகவத கதையைக்கேளாமல் சரீரத்தைப் போஷித்துக்கொண்டு வருவதால் என்ன உபயோகம்? சரீரம் நிலையற்றது. தோலை மேல்முடியிருக்கின்றது. உள்ளே துர்க்கந்தமான மாம்ஸமே உள்ளது. மலமூத்ரங்களுக்கு இருப்பிடம். கிழத்தனம் சோகம் ரோகம் முதலிய பல ஆபத்துக்களையுடையது. எவ்வளவு சாப்பிட்டும் மேன்மேலும் ஆஹாரத்தை விரும்புமேயன்றி இதை கிறைத்து விட்டோமென்று

ஒருகாலும் சிச்சிந்தையாயிருக்க முடியாது. இத்தகைய பல தோஷங்களுக்கிடமாயிருப்பது; ஒரு க்ஷணத்தில் நாசம் அடையக்கூடியது. இப்படிப்பட்ட சரீரத்தினால் ஸ்திரமான கார்யத்தை ஏன் ஸாதிக்கலாகாதோ? காலையிற் சமைத்த அன்னம் ஸாயங்காலத்திற்குள் கெட்டுப் போகின்றது. இத்தகைய அன்னரஸத்தினால் வளர்ந்த சரீரத்தை எவன் ஸாஸ்வதமென்று நினைப்பான்? ஸப்தாஹஸ்ரவணத்தினால் ஸ்ரீ விஷ்ணுவை ஸமீபத்தில் பெறலாம். ஆகையால் ஸம்ஸாரம் தீருவதற்கு இதுவே முக்யமான உபாயம். ஜலத்தில் குமிழிகள் போலவும், ஜந்துக்களில் கொசுக்கள் போலவும், பாகவத கதை கேட்காத சரீரங்கள் வீணாகவே மரணத்தை அடைகின்றன. ஜ்ஞான சூனயமான மூங்கிலுக்கும் கதை கேட்பதனால் கணுக்கள் பிளந்தனவாயின், ப்ராணிகளின் அஜ்ஞானமாகிற கணுக்களெல்லாம் பிளந்த போமென்பதில் என்ன ஆச்சர்யம்? ஸப்தாஹஸ்ரவணம் செய்தால் மனத்திலுள்ள அஜ்ஞானமெல்லாம் தீரும். ஸமஸ்த ஸம்சயங்களும் தொலையும்; ஸமஸ்த கர்மங்களும் க்ஷீணித்துப்போம். ஸம்ஸாரமாகிற சேற்றை அலம்பிச் சுத்திசெய்யும் புண்ய தீர்த்தமாகிற ஸ்ரீபாகவத கதை ஹ்ருதயத்தில் இருக்குமாயின் மோக்ஷம் கையிலிருப்பதாகவே பண்டிதர்கள் சிர்ணயித்திருக்கின்றார்கள்' என்றான். அவன் இங்ஙனம் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கையில் வைகுண்டவாஸிகளோடு கூடியதும் பளபளவென்று பேரொளியுடன் ஜ்வலிப்பதுமாகிய ஒரு விமானம் வந்தது. அப்பொழுது துந்துலியின் புதல்வனாகிய துந்துகாரி எல்லாரும் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கையில் விமானத்தை அடைந்தான். கோகர்ணன் அவ்விமானத்திலுள்ள வைஷ்ணவர்களைப் பார்த்து 'நான்கதை சொல்லக் கேட்டவர் பலரும் பாபமற்றவராயிருக்

கையில், அவர்களுக்கும் ஒரே காலத்தில் விமானங்களை ஏன் கொண்டுவரவில்லை. இங்கு எல்லோரும் ஸமமாக வே கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். பலத்தில் மாத்ரம் ஏன் பேதம் உண்டாயிற்று? வாரீர் வைஷ்ணவர்களே! இதை எனக்கு மொழிவீர்களாக' என்றான். அவ் வைஷ்ணவர்களும் அவனைப் பார்த்து 'கேட்டதில் பேதம் உண்டாகையால்தான் பலத்திலும் பேதம் உண்டாயிற்று. எல்லோரும் கேட்டார்களென்பது வாஸ்தவமே. ஆயினும் அவ்வாறு மனனம் செய்யவில்லை. ஆகையால் பலத்தில் பேதம் உண்டாயிற்று. இந்த ப்ரேதனாகிய துந்துகாரி இவ்வேழு ராத்ரிகளும் உபவாஸமிருந்தே கதை கேட்டான். ஊக்கமுள்ள மனத்துடன் அதை மனனஞ் செய்தான். மனவூக்கமில்லாமல் கேட்கும் கேள்வியெல்லாம் வீணே! உறுதியில்லாத ஜ்ஞானமும், ஊக்கமில்லாத கேள்வியும், நம்பிக்கையில்லாத மந்த்ரமும், மனநிலைமையில்லாத ஜபமும், வைஷ்ணவரில்லாத தேசமும், ஸத்பாத்ரமில்லாத ஸ்ரரத்தமும், வேதம் ஓதாதவனுக்குக் கொடுத்த தானமும், ஆசாரமில்லாத குலமும் பயனற்றவைகளே. முக்யமாய்க் கதை கேட்பதற்குக் குருவாக்யத்தில் விஸ்வாஸமும் தன்னிடத்தில் தீனனென்கிற எண்ணமும் (கமக்கு இதையொழிய வேறு கதியில்லையென்கிற எண்ணமும்) மனோதோஷங்களை வென்றிருக்கையும் மனவூக்கமும் ஆகிய இவை குறைவற இருக்கவேண்டும். இந்த நியமத்துடன் கேட்பார்களாயின், அப்பொழுதுதான் கேட்டதற்குப் பலன் உண்டாகும். மீளவும் இவ்வாறு கேட்பார்களாயின், எல்லாரும் வைகுண்டலோகத்தில் வஸிக்கப் பெறுவார்கள். வாராய் கோகர்ணனே! உனக்கு பகவான் தானே கோலோகம் கொடுப்பான். இது நிச்சயம்' என்றுமொழிந்து அவர்கள் எல்லோரும் வைகுண்டம் போய்ச் சேர்ந்தார்

கள். பிறகு கோகர்ணன் ஸ்ராவணமாஸத்தில் (ஆவணி மாதத்தில்) ஸப்தாஹ விதியின்படி மீளவும் கதை சொல்லத்தொடங்கினான். முன் கேட்டவர்களே மீளவும் அந்த நியமத்துடன் ஏழு ராத்ரிகள் கதை கேட்டார்கள். நாரதனே! கதையின் முடிவில் நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. விமானங்களோடும் பக்தர்களோடும் ஸாக்ஷரத் பகவான் தானே ஆவிர்ப்பவித்தான். ஜயசப்தங்களும் நமஸ்ஸப்தங்களும் அங்குப் பெருங்கோஷமாயிருந்தன. ஸ்ரீ ஹரி அவ்விடத்தில் வந்து ஸந்தோஷத்தினால் பாஞ்சஜன்ய த்வனி செய்தான். கோகர்ணனை ஆலிங்கனஞ் செய்து அவனுக்குத் தன்னுடைய ஸாரூப்யத்தைக் கொடுத்தான். கேட்ட மற்றவர்களெல்லோரையும் ஒருக்ஷணத்திற்குள் நீலமேகம் போல் கறுத்துப் பீதாம்பரம் உடுத்துக் கிரீடமும் குண்டலங்களும் அணிந்து தன்னோடொத்திருக்கும்படி செய்தான். அப்பொழுது கோகர்ணனுடைய க்ருபையினால் அவ்லூரில் சண்டாலர் வரையிலுமுள்ள ஸகலமான ஜீவராசிகளும் விமானங்களில் ஸதாபிக்கப் பெற்றார்கள். அவர்களெல்லோரும் யோகிகள் போய்ச் சேரும்படியான தன்னுடைய லோகத்திற்குப் பகவானால் அனுப்பப் பெற்றார்கள். கோகர்ணனைப் பகவான் தானே கோலோகத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டுபோனான். முன்பு ஸ்ரீராமன் அயோத்யையிலுள்ளவர்களெல்லோரையும் அழைத்துக்கொண்டு போனாற்போல், ஸ்ரீ பாகவதம் கேட்ட ஜனங்களெல்லோரையும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யோகிகளுக்கும சந்த்ர ஸூர்யர்களுக்கும் அடைய முடியாத கோலோகத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான். நாரதனே! இது ஸ்ரீபாகவத கதையின் மஹிமைக்கு நிதர்சனமான இதிஹாஸம். சித்ரகூடத்தில் வாஸஞ் செய்கின்ற சாண்டில்யமுனிவர் புண்யமான இந்த இதிஹாஸத்தை ப்ரஹ்மாநந்தத்துடன் அவ்வப்பொழுது

படித்துக் கொண்டிருப்பார். இந்த இதிஹாஸத்தை ஒரு தடவை கேட்பராயின், இது அவர்களுடைய ஸமஸ்த பாபஸமுஹங்களை யும் பஸ்மம் செய்யும். ஸ்ரரத்த காலத்தில் படிப்பார்களாயின், பித்ருதேவதைகளுக்கு இது மேலான த்ருப்தியை விளைக்கும். தினந்தோறும் இதைப் பாராயணம் செய்வார்களாயின், இது மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்' என்றார்கள். அங்ஙனம் ஸனகாதி கள் நாரதருக்குப் பாகவத கதையின் மஹிமையையும், அதற்கு ரிதர்சனமான இதிஹாஸத்தையும் சொல்லி மேல் ஸப்தாஹ ஸ்ரவணம் நடத்தவேண்டிய க்ரமங்களை யும், அதற்குவேண்டிய ஸஹாய த்ரவ்யஸம்பத்தியையும் அந்தத் தர்மத்தை நடத்துங் காலத்தில் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய வ்ரத உபவாஸாதி நியமங்களையும் க்ரமமாக விவரித்து மொழிந்தார்கள். பாகவத பாராயணம் முடிந்ததற் பின் சாந்திக்காக நடத்தவேண்டிய ப்ராஹ்மண போஜன தானாதி தர்மங்களையும் விவரித்தார்கள். அங்ஙனம் ஸப்தாஹ விதியின்படி ஸ்ரீபாகவத கதையை நாரதருக்கும் அங்குள்ள மற்ற ஜனங்களுக்கும் முதலே பிடித்துக் கடைசி வரையிலும் விடாமல் ஸவிஸ்தரமாகச் சொல்லி முடித்தார்கள். ஏழுநாள் வரையிலும் எல்லோரும் நியமத்துடன் கதை கேட்டபின்பு பகவானை விதியின்படி ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். அதெல்லாம் முடிந்த பின்பு ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்களுக்கு நல்லபுஷ்டியும் பரிபூர்ணமான சிறந்த யௌவனமும் உண்டாயின. நாரதரும் தன் மனோரதம் கைகூடப்பெற்று க்ருதார்த தரானார். அவர் உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சல் உண்டாகப்பெற்று மஹத்தான ஆனந்த ஸாகரத்தில் மூழ்கினார். பகவானிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடைய நாரதர் இங்ஙனம் கதை கேட்டு ஸந்தோஷத்தினால் தழுதழுத்த உரை

யுடன் கைகூப்பிக்கொண்டு 'குமாரர்களே! கருணைதி
களான உங்களால் நான் அனுகூலிக்கப்பட்டு தன்ய
னானேன். ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்குமவனாகையால்
ஹரியென்னும்பேருடைய பகவான் எனக்கு இப்பொழுது
கைப்பட்டான். தவத்தைத் தனமாகவுடையவர்களே!
ஸ்ரீபாகவத கதையைக் கேட்பது ஸமஸ்த தர்மங்களைக்
காட்டி லும் மேற்பட்டதென்று நினைக்கின்றேன். ஏனென்
னில், இதனால் வைகுண்ட நாதனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
கைப்படுகிறான்' என்றார். இங்ஙனம் அந்த வைஷ்ண
வோத்தமரான நாரதர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில்,
யோகிகளில் சிறந்த சுகமுனிவர் அங்கும் இங்குமாகச்
சுற்றிக்கொண்டு அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார். அவர்
பதினாறு வயதுடைய பாலன் போன்றவர், வ்யாஸ மஹர்
ஷியின் புதல்வர். ஜ்ஞானமாகிற ஸமுத்ரத்வதக் கரை
புரண்டு வளரும்படி செய்வதில் சந்த்ரன் போன்றவர்;
ஆத்மலாபத்தினால் ஸந்தோஷம் அடைந்து ஒன்றிலும்
குறையில்லாதவர். அவர் ப்ரீதியுடன் ஸ்ரீபாகவதத்தை
மெல்லமெல்லப் படித்துக்கொண்டு கதையின் முடிவில்
அவ்விடம் வந்தார். ஸபையிலுள்ளவர் எல்லாரும்
தேஜஸ்வியாகிய அம்முனிவர் வந்தவுடனே எழுந்து
அவர்க்குச் சிறந்த ஓராஸனம் கொடுத்தார்கள், தேவ
ரிஷியான நாரதரும் ப்ரீதியுடன் அவரைப் பூஜித்தார்.
அவரும் ஸுகமாக உட்கார்ந்து ஸபிகர்களைக் குறித்து
சிர்மலமான ஒரு வார்த்தையை இங்ஙனம் மொழியத்
தொடங்கி 'வாரீர் பண்டிதர்களே! ரஸிகர்களே! பிழை
க்க விருப்பமுடையவர்களே! இந்த ஸ்ரீபாகவதம் வேத
மாகிற கல்ப வ்ருஷத்தில் உண்டான பழம். இது அம்
ருதம் போன்ற ருசியுடையது. சுகமஹர்ஷியாகிற கிளி
யின் முகத்தினின்று நழுவினது. இதன் ரஸத்தை எல்
லோரும் ப்ரீதியுடன் பருகிக் களிப்பீர்களாக. இந்த

ஸ்ரீபாகவத புராணத்தில் ராக த்வேஷாதி தோஷங்
களற்ற ஸத்புருஷர்கள் ஆசரிக்கும்படியான பரமதர்மம்
கூறப்படுகின்றது. ஸம்ஸார தாபங்களைப் போக்குவ
தும் க்ஷேமங்களைக் கொடுப்பதுமாகிய பரப்ரஹ்மமாகிற
உண்மையான வஸ்துவை இந்தப் புராணத்தினால் தெளி
வாக அறியலாம். இந்தப் புராணம் ஜ்ஞானாதிகரான
வ்யாஸமுனிவரால் இயற்றப்பெற்றது. ஆயிரம் சொல்லி
என்? இந்த ஸ்ரீபாகவதத்தைக் கேட்பார்களாயின், உட
னே பரமபுருஷனை ஸர்வேஸ்வரனை மனத்தில் நிலை
நிறுத்திக்கொண்டு அனுபவிக்கப் பெறுவார்கள். இந்த
ஸ்ரீபாகவதபுராணம் மற்ற எல்லாப் புரணங்களைக் காட்
டிலும் சிறப்புடையது. இது வைஷ்ணவர்களுக்கு நிதி
போன்றது. இதில் வைராக்யத்திற்கிடமான தத்த்வஜ்
ஞானம் நன்கு வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஜ்ஞான
பக்தி வைராக்யங்களோடுகூடிய நிவ்ருத்தி தர்மம்
இதில் விசதமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதைக்
கேட்டும் படித்தும் இதன் பொருளை விசாரித்து மன
னஞ் செய்பவர் பக்தி விநையப்பெற்று மோக்ஷத்தை
அடைவார்கள். ஸ்வர்க்கத்திலாவது ஸத்யலோகத்திலா
வது கைலாஸத்திலாவது வைகுண்டத்திலாவது இந்த
ரஸம் கிடைக்காது. ஆகையால் பாக்யமுடையீர்களே!
இந்த ரஸத்தைப் பானஞ் செய்வீர்களாக. இதைக் கை
விடவேண்டாம். கைவிடவேண்டாம்' என்றார். இங்ங
னம் சுகமுனிவர் சொல்லிக்மகாண்டிருக்கையில் ஸ்ரீபக
வான், ப்ரஹ்மராதன் பலிசக்ரவர்த்தி உத்தவர் அர்ஜு
னன் ஆகிய இவர்களுடன் ஆவிர்ப்பவித்தான். நாரதர்
அவர்களெல்லோரையும் பூஜித்தார். ஸ்ரீபகவான் பெரிய
ஓர் ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து அனுக்ரஹத்துடன் திகழ்
கின்றமையில் அவனுக்கெதிரில் நின்றுகொண்டு அவர்
கள் கீர்த்தனஞ்செய்யத் தொடங்கினார்கள். அதைக்

கேட்கும் பொருட்டு ருத்ரனும் பார்வதியும் ப்ரஹ்மதேவ
 னும் அவ்விடம் வந்தார்கள். ப்ரஹ்லாதன் தாளம்பேர்ட்
 டான். உத்தவர் காம்ஸ்யவாத்யம் வாசித்தார். நார
 தர் வீணையை எடுத்துக்கொண்டு பாடினார். அர்ஜு
 னன் ஸ்வரங்களில் ஸமர்த்தனாகையால் ராகங்களை ஆஸா
 பித்தான். இந்தான் ம்ருதங்கம் வாசித்தான். குமாரர்
 கள் ஜயசப்தங்களைச் சொன்னார்கள். சுகர் கீர்த்தனை
 களின் பாவங்களை எடுத்துரைத்தார். அப்பொழுது
 ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றும் ஸபை நடுவில்
 நர்த்தனம் செய்தன. இங்ஙனம் ஆச்சர்யமான அந்தக்
 கீர்த்தனத்தைக் கேட்டு பகவான் மஹாநந்தத்துடன்
 அவர்களை நோக்கி 'ஓபாகவதர்களே! நான் இப்பொழுது
 கதையின் கீர்த்தனத்தினால் ஸந்தோஷம் அடைந்தேன்.
 நீங்கள் என்னிடத்தினின்று வரம் விரும்பிப் பெறுவீர்க
 ளாக' என்றான். அதைக் கேட்டு ப்ரீதியினால் மன
 உருக்கமுடையவராகிய அம்மஹானுபாவர்கள் மிகுந்த
 ஸந்தோஷம் அடைந்து பகவானைப் பாரத்து 'மஹாப்ர
 பூ! நாங்கள் அபேக்ஷிக்கத்தக்க அனுக்ரஹம் மற்றொன்
 றும் இல்லை. இக்கலிகாலத்தில் ஸப்தாஹ ஸ்ரவணம்
 செய்வருடைய ஹ்ருதயத்தில் நீ நித்யவாஸஞ் செய்ய
 வேண்டும். இம்மனோரதத்தை மாத்ரம் நீ நிறைவேற்ற
 வேண்டும்' என்றார்கள். அந்த பகவானும் 'ததாஸ்து
 (அப்படியே ஆகட்டும்) என்று மொழிந்து அந்தர்த்தா
 னம் அடைந்தான். அப்பால் நாரதர் ஸனக ஸனந்
 தனாதிகளையும் சுகாதியஹர்ஷிகளையும் நமஸ்கரித்தார்.
 பிதரு அங்கு வந்தவரெல்லோரும் அந்த ஸ்ரீபாகவத
 கதையாகிற அம்ருதத்தைப் பானஞ்செய்து மதிமடக்க
 மெல்லாம் தொலையப்பெற்று மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடை
 ந்து தந்தமது இருப்பிடங்களுக்குப் போனார்கள். இங்

மனம் பக்தி தன் புதல்வர்களான ஜ்ஞான வைராக்யங்
 களோடு சுகமுனிவரால் தன் சாஸ்த்ரமாகிய பாகவதத்
 தில் பாதுகாக்கப்பட்டது. ஆகையால் பாகவதத்தைப்
 பாராயணம் பண்ணுவோர்களின் மனத்தில் பக்தியும்
 ஜ்ஞான வைராக்யங்களும் குடிகொள்கின்றன. அது
 முதல் அவ்வைஷ்ணவர்களின் மனத்தில் பகவான் சித்ய
 வாஸஞ்செய்கின்றான். தாரித்ரியதுக்கமாகிற ஜ்வரத்தி
 னால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் மாயையாகிற பிசாசுகளால்
 தொந்தரவு செய்யப் பெற்றவர்களும் ஸம்ஸாரமாகிற
 ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கிப் பரிதபிக்கின்றவர்களுமாகிய
 ப்ராணிகளின் க்ஷேமத்தின் பொருட்டே இந்த ஸ்ரீபாக
 வதம் கர்ஜனை செய்கின்றது' என்றார். இங்ஙனம்
 மொழிகின்ற ஸுதரைப்பார்த்துச் செளனகர் இவ்வாறு
 வினவத்தொடங்கி, 'வாரீர் ஸுதரே! சுகமுனிவர் பரீ
 க்ஷித்து மன்னவனுக்கு இந்த ஸ்ரீபாவத கதைபை எப்
 பொழுது மொழிந்தார்? கோகர்ணன் துத்துகாரிக்கு
 மொழிந்தது எப்பொழுது? காரதருக்கு ஸனகாதிகள்
 மொழிந்தது எப்பொழுது? எனக்குள்ள இந்த ஸந்தே
 ஹத்தைத் தீர்ப்பீராக' என்றார். அதைக்கேட்ட ஸுத
 பெளராணிகரும் ஸௌனகரைக் குறித்து 'வாரீர்மா
 முனிவே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பூலோகத்தை விட்டுப் புறப்
 பட்டுப்போன கான் முதல் முப்பது வர்ஷங்கள் சென்ற
 பின்பு புரட்டாசிமாதத்தில் நவமியினன்று தொடங்கிச்
 சுகர் பரீக்ஷித்துக்கு இந்தக்கதைபை உபதேசித்தார்.
 பரீக்ஷித்து கேட்டதற்குமேல் கலியில் இருநூறு வர்ஷங்
 கள் சென்றபின்பு ஆனிமாதத்தில் சுகல்பக்ஷத்து நவமி
 யினன்று தொடங்கி கோகர்ணன் சொன்னான். அது
 முதல் நூற்றுமுப்பது வர்ஷங்கள் சென்றபின்பு கார்த்
 திகைமாதத்தில் சுகல்பக்ஷத்து நவமியினன்று தொடங்கி

ப்ரஹ்மகுமாரர்கள் நாரதருக்குச் சொன்னார்கள். கீர் கேட்டதையெல்லாம் உமக்கு இங்ஙனம் மொழிந்தேன். கலிகாலத்தில் ஸம்ஸாரமாகிற ரோகத்தைப் போக்கும் மருந்து ஸ்ரீபாகவதகதை யொன்றே யென்று நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு மிகவும் ப்ரிய மாயிருக்கும்; ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்கும்; மோ ஷைத்திற்கு முக்ய ஸாதனம்; பக்தியை வளர்க்கும். இத் தகையதான இந்த ஸ்ரீபாகவத கதையை ப்ரீதியுடன் கேட்பீர்களாக. மற்ற உபாயங்களை ஆசரிப்பதனால் பயன் என்ன? லோக ஸம்ஹாரகனான யமனும் தன் தூதர் களைக் குறித்து அவருடைய காதோடு ஏகாந்தமாக 'வாரீர் தூதர்களே! பகவானுடைய கதைகளைக் கேட் பதில் மனஆக்கமுடைய மஹானுபாவரிடம் போகவேண் டாம். அவர்களைக் கண்டால் கையும் பாசமுமாயிருக் கும் பயங்கரவேஷத்தைத் தவிர்த்து பக்தி ஸ்ரத்தை யுடன் பணிந்து செல்வீர்களாக. நாம் மற்றவர்க்கு ப்ர புக்களே யன்றி வைஷ்ணவர் விஷயத்தில் நாம் ப்ரபுக் களல்லோம். அவர்களே நமக்கு ப்ரபுக்களாவார்' என் றான். ஆகையால், எவன் இந்த ஸ்ரீபாதவத கதையை ப்ரீதியுடன் படிப்பானே, எவன் பக்தியுடன் கேட்பானே, அவனுக்கு எப்படிப்பட்ட மனோரதமும் கைகூடாத தன்று. எல்லாம் கைகூடும்' என்று ஸுதபெளராணி கர் ஸௌனக முனிவர்க்குச் சொன்னார்.

* இந்த ஸ்ரீ பாகவத மாஹாத்ம்யம் ஸ்ரீபாத்ம புராணத்தில் உத் தரகண்டத்தில் ஆறு அத்யாயங்களால் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய நம :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீபராசுவதம்.

ப்ரதம ஸ்கந்தம்.

ஜந்மாஹ்யஸ்ய யதோ஽ந்வயாவிதரத
ஸீசார்யேஷ்வலிஜ்ஞஸ் ஸ்வராட்
தேநே வீரஹ்ம ஹுஷா ய ஆபிகவயே
முஹ்யந்தி யஸௌரய : |
தேஜோவாரி மூஷாயதோ விகிமயோ
யத்ர த்ரிஸர்ஜோ மூஷா
யாம்நா ஸ்வேந ஸஷா கிரஸ்தகுஹக
ஸத்யம் பரந் யீமஹி ||

இந்த ஸகல ப்ரபஞ்சத்திற்கும் பிறத்தல் இருத்தல்
மறைதல் ஆகிய இவற்றை விளைவிப்பவனும் இந்த ப்ரபஞ்

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய நம :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸகல வேதரஹஸ்யங்களை உணர்ந்த வரும், பராசரமஹர்ஷியின்
புதல்வரும் ஸத்யவதியிடத்தில் பகவானுடைய அம்சமாய் அவதரித்த
வருமான பாதராயணரென்னும் வ்யாஸபகவான் ஸமஸ்தகல்யாண

சத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும் அமைந்திருக்கை

குணம்மகனான ஸர்வேஸ்வரன் படைத்ததும், ப்ரஹ்மதேவன் முதல் க்ரிமி கீடாதி பர்யந்தமாயிருப்பதுமான ஜகத்திலுள்ளவர் அனைவரும் பரமபுருஷன் தன்னை ஆராதிக்கும்பொருட்டுக் கரண களேபரங்கள் கொடுக்கப்பெற்றும், நான்முகன்முதல் பரம்பரையாக வருவதும், தர்ம அர்த்த காம மோக்ஷங்களை அறிவிப்பதுமான வேதங்களை அத்யயனஞ் செய்றும், தந்தமது கர்மங்களைத் தொடர்ந்த மதியுடையவராகையால் அதனடியாக வந்த ஜன்ம ஜராமரணாதியான ஸம்ஸாரதுக்கங்களால் அடியுண்டு வேதப்பொருள்களை உணராமல் வருந்துவதைக்கண்டு, மனஇரக்கங்கொண்டு, அவர்களை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யவிரும்பி, அறிய அரியதும் ஜன்மந்தோறும் ஹிதோபதேசஞ் செய்கையால் அனேகமாயிரம் மாதாபிதாக்களைக் காட்டிலும் பேரன்புடையதும் பூர்வபாகமென்றும் உத்தரபாகமென்றும் இருவகைப்பட்டதுமானவேதத்துக்கு வ்யாக்யானஞ் செய்யமுயன்று தமது சிஷ்யரான ஜைமினி மஹர்ஷியைக் கொண்டு பூர்வபாகத்துக்கு வ்யாக்யானஞ் செய்வித்துத் தான் உத்தரபாகத்தைப் பிழையில்லாத சாரீரக ந்யாயங்களைக் கொண்டு வ்யாக்யானஞ் செய்து, பெரும்பாலும் வேதத்தின் பூர்வபாகார்த்தத்தைத் தெளிவுடன் உரைப்பதும் பஞ்சம வேதமென்று ப்ரவித்தி பெற்றதுமான ஸ்ரீமஹாபாரதமென்னும் இதிஸாஹத்தை கிரமித்து முக்யமாக வேதப் பொருள்களை விசதமாகக் கூறுவதான ஸ்ரீபாகவதமென்னும் புராணரத்னத்தை கிரமிக்கத் தொடங்கி முதலில் மங்களஞ் செய்கின்றார்:—ஜந்மாஹ்யஸ்ய—இத்யாதியான முதல் ஸ்லோகத்தினால்.

பதம்—ஜந்மாஹி, அஸ்ய, யதஃ, அந்வயாத், இதரதஃ, ச, அர்யேஷு, அஹிஜ்ஞஃ, ஸ்வராட், தேநே, வீரஹ்ம, ஹுஷா, யஃ, ஆழிகவயே, முஹ்யந்தி, யம், ஸூரயஃ, தேஜோவாரிமஹுஷாம், யதஃ, விகிமயஃ, யத்ர, த்ரிஸர்ஹி, மஹுஷா, யாம்நா, ஸ்வேந, ஸஹி, கிரஸ்த குஹகம், ஸத்யம், பரம், யீமஹி.

இதன் தாத்பர்யம்—(அஸ்ய)—இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு, (யதஃ) எந்த ப்ரஹ்மத்தினின்று, (ஜந்மாஹி) ஜன்மம் முதலியது, ஜன்மஸ்திதி லயங்கள்—பிறத்தல் இருத்தல் மறைதல் ஆகிய இவை, [ஹவதி] விளைகின்றதோ, இங்கு ஸ்திதியிலாவது லயத்திலா

யால் இதற்கு உபாதானகாரணமும் ஸ்வரூபத்தாலும்

வது மோக்ஷம் அடங்கியதென்றுணர்க. ஸ்திதியாவது — ரக்ஷணம். இதையே இருத்தலென்றும் கூறுவர். இருத்தல் கேஷமமாயிருத்தல், அதாவது—அனிஷ்டங்கள் தொலையப் பெற்று இஷ்டங்களைக் கைகூடப்பெற்றிருக்கை. இதுவே மோக்ஷம். அல்லது—ஸம்ஸாரத்தினின்று கடந்து ப்ரக்ருதியினின்று விடுபட்டு ஈஸ்வரன் திருவடி சேரப் பெறுதலாயின், லயமெனப்படுகிற ப்ரளயத்தில் சேரும். இதனால் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமும் நிமித்தகாரணமும் ஈஸ்வரனே யென்றமை ஏற்பட்டது. உபாதான காரணமாவது:—குடத்திற்கு மண்போல் தானே கார்யமாக மாறுந்தன்மையுடையவஸ்து. நிமித்தகாரணமாவது—குடத்திற்குக் குயவன்போல் கார்யத்தை விளையச்செய்யும் வஸ்து. ஆனால் உலகத்தில் குடத்திற்கு மண் உபாதான காரணமாகவும் குயவன் நிமித்த காரணமாகவும் இருப்பதைக் கண்டிருக்கின்றோம். ஆகையால் உபாதான காரணமும் நிமித்த காரணமும் வேறுபட்டிருக்க வேண்டியிருக்க, இங்குப் பரப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமும் நிமித்த காரணமுமாயிருக்கை எங்ஙனே கூடுமென்னில் (அந்வயாலிதரதஸீசார்யேஷு—) அர்யேஷு—கார்யமான தேவமனுஷ்யாதி வஸ்துக்களில் (அந்வயாத்) அனுவ்ருத்தியால்—தொடர்ந்திருக்கையால், எல்லாப்பொருள்களிலும் தான் அமைந்திருக்கையால், இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு எவன் உபாதான காரணமோ என்று பொருள். (இதரதஃ) அப்படியில்லாமையால், தொடர்ந்திராமையால், ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு அவற்றை நியமித்துக்கொண்டு தனியே யிருக்கையால் எவன் இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு நிமித்தகாரணமோ என்று பொருள். ஈஸ்வரன் ஜகத்தெல்லாம் தானே யென்னும்படி எல்லாவற்றிலும் அமைந்திருக்கையால் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமும், ஜகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு அதை நியமித்துக்கொண்டிருக்கையால் அதற்கு நிமித்தகாரணமும் ஒருவனே ஆவானென்று கருத்து. ஸர்வசக்தியனாகாத குயவன் மண்ணின் கார்யமான குடங்களில் அமைந்திராமையால் குடத்தைப்பற்றி அவன் உபாதான காரணமாக மாட்டான். அசேதனமான மண் குடத்திற்கு உபாதான காரணமாயினும் குடத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கை நேராமையால் நிமித்த காரணமாகாது.

ஸ்வபாவத்தாலும் இந்த ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும் வேறுபட்டிருக்கையால் இதற்கு நிமித்தகாரணமும், வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படும் குணங்கள் தன்னிடத்தில் பொருந்துகையாலும் மற்ற ப்ரக்ருதிக்கும் புருஷனுக்கும் பொருந்தாமையாலும் இந்தப்ரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் காரணமாயிருக்க உரியவனும் என்றும் எங்கும் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனும் சேதனர்களைப்

பரப்ரஹ்மமோ என்றால்—ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் அறியப் பெறாததும் வேதாந்தங்களால் மாத்ரமே அறியக்கூடியதும் சேதன அசேதனங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருப்பதும் இருவகைக் காரணங்களுமாயிருக்கைக் குரிய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வங்கள் அமைந்திருப்பதுமாகையால் இரண்டு காரணங்களும் தானே ஆகக்கூடுமென்று கருத்து. வேதாந்தங்களில் 'ஸர்வங் வல்விதம் ஸ்ரஹ்ம' 'ஐதஜாத்மயமிதம் ஸர்வம்' 'அயமாத்மா ஸ்ரஹ்ம' 'தத் த்வமஸி' இத்யாதியான சில பாகங்கள் பரப்ரஹ்மம் தானே ஜகத்தென்னும்படி எல்லாவற்றிலும் உட்புகுந்து கிறைந்திருக்குந் தன்மையைச் சொல்லுகின்றன. 'தஜைக்ஷத்' 'யஃ ப்யயிவ்யாந் திஷ்டாந் ப்யயிவ்யா அந்தரோ யம் ப்யயிவீ ந வேடி யஸ்ய ப்யயிவீ ஸரீரம் ட ஆத்மஸி திஷ்டாந் ஆத்மானோ஽ந்தரோ யமாத்மா ந வேடி யஸ்யாத்மா ஸரீரம்' இத்யாதியான சில பாகங்கள் எல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டு அவற்றுள் எங்கும் மறைந்து நின்று ஸியமித்துக்கொண்டிருக்கின்றமையைச் சொல்லுகின்றன. அல்லது-(அந்வயாத்) இருவகைக் காரணங்களும் பரப்ரஹ்மமே யென்று கூறுகின்ற 'ஸஜேவ ஸோம்யேடிமதீர ஆவீஜேக மேவாஜீவிதீயம்' இத்யாதியான வேதாந்த வாக்யங்கள் பரமபுருஷனிடத்தில் பொருந்துகையாலும், (அர்ஜேஷு) மற்றப்ரக்ருதி புருஷர்களில் (இதரத்) பொருந்தாமையாலும் பரமபுருஷனே இருவகைக் காரணங்களுமென்று பொருள். ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப குணதிகள் எப்படி சாஸ்த்ரத்தினால் அறியத்தக்கவைகளோ, அப்படியே இருவகைக் காட்சணங்களும் பரப்ரஹ்மமேயென்றும் ப்ரதானமும் ஜீவனும் அப்படி ஆகமாட்டா என்றும் சாஸ்த்ரத்தினால் ஏற்படுகிறதென்று கருத்து. காரணமாயிருக்கைக் குரிய ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களமைந்தவனென்கிறது மேல்—(அவிஜ்ஞா) எல்லாக் காலங்களிலும்.

போல் கர்மத்திற்குட்படாமல் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பவனும்
இயற்கையாகவே எல்லாவற்றையும் அறியுந்திறமை

எல்லா இடங்களிலும் எல்லாவற்றையுமறிந்தவன்; ஸர்வஜ்ஞன். இது
சிமித்த காரணமாயிருக்கைக்கு வேண்டியது. இது உபாதானகாரண
மாயிருக்கைக்குரிய ஸர்வசக்தித்வத்திற்கும் உபலக்ஷணம். ஸர்வஜ்ஞ
னும் ஸர்வசக்தியனுமாகையாலே இருவகைக் காரணங்களுமாயிருக்
கை அவனுக்குப் பொருந்து மென்று கருத்து. இந்த ஸர்வஜ்ஞத்வ
ஸர்வசக்தித்வங்கள் ஸூக்ருதத்தினால் விளைந்திருக்குமாயின் கர்மத்
திற்குட்பட்டவனென்று த்யானஞ் செய்வதற்குரியனல்லனெனயென்று
சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்வராட்) ஸ்வதந்த்ரன். கர்மத்திற்குட்
பட்டவர்களைத் தூண்டுமவன். அல்லது—ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகுணம்
ஸூக்ருதத்தால் விளைந்ததாயின், அது அளவிடலாயிருக்குமாகை
யால் எல்லா உலகங்களுக்கும் காரணமாயிருக்க நேராது. அதனால்
'காரணந்து வீயேயஃ' என்னும் ஸ்ருதிக்கு விரோதமாகக் காரணமல்
லாத வஸ்துவை த்யானஞ் செய்தல் உசிதமன்றே யென்று சங்கித்துச்
சொல்லுகிறார்—(ஸ்வராட்) ஸ்வேநைவ ராஜதே ப்ரகாஸதே ஸர்வ
விஷயீகரோதீதி ஸ்வராட்—தானே ப்ரகாசிப்பவன்—எல்லாவற்றை
யும் அறியுந்தன்மையன். இது இயற்கையேயன்றிக் கர்மத்தினால் வந்
ததன்றென்று கருத்து. ஈஸ்வரன் உலகத்தை யெல்லாம் படைக்க
வல்லவனே ஆயினும் அவன் ஜகத்தைப் படைப்பதற்கு ப்ரயோ
ஜனம் சொல்லவேண்டும். ப்ரயோஜனமில்லாமல் தெரியாதவனும்
ஒருகார்யத்தில் முயற்சி கொள்ளமாட்டானல்லவா? உலகம் படைப்
பதில் ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரயோஜனம் ஒன்றும் இல்லை. புத்திபூர்வமாக
ஒருவன் ஒருகார்யத்தைச் செய்யத்தொடங்குவதற்கு இருவகை ப்ர
யோஜனங்கள் உண்டு. தன் ப்ரயோஜனமாவது, பிறர் ப்ரயோஜன
மாவது. ஈஸ்வரன் விருப்பங்களெல்லாம் சிறைவேறப்பெற்றவனாகை
யால் ஜகத்தைப் படைப்பதனால் அவனுக்கு இல்லாத ப்ரயோஜன
மொன்று பெறவேண்டியதில்லை. ஆகையால் தன் ப்ரயோஜனத்திற்
காக ஜகத்தைப் படைக்கிறுனென்று சொல்லமுடியாது. இங்ஙன
மே பிறர் ப்ரயோஜனத்திற்காகப் படைக்கிறுனென்பதும் சேராது.
சிறைவாளான ஈஸ்வரன் பிறர்ச்சாகப் படைப்பதாவது—பிறரை
அனுக்ரஹிக்கும் பொருட்டுப் படைக்கையாம். கர்ப்பத்தில் இருத்தல்

யுடையவனும் ப்ரஹ்மதேவனுக்காகத் தன் ஸங்கல்பத்
தினால் மறையை விரித்தவனும் ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவ
மும் அளவிடமுடியாதிருக்கையால் பண்டிதர்களும்

ஜன்மித்தல் கிழத்தன்மை மரணம் நரகம் முதலிய பலவகை துக்கங்
கள் நிறைந்த உலகத்தைப் படைப்பது பிறரை அனுக்ரஹிக்கைக்காக
வென்று மொழியலாகாது. பிறரை வாழ்விக்க வேண்டுமென்னும்
நினைவுடன் படைப்பானாயின் ஸுகமே வடிவாயிருக்கும்படி ஜகத்
தைப் படைக்கவேண்டும். அதில்லாமையால் பிறர் ப்ரயோஜனத்திற்
காகவென்று சொல்லமுடியாது. இங்ஙனம் ப்ரயோஜனமில்லாமையால்
ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்குக் காரணமென்று கூறலாகாது, என்னும்
சங்கையில் சொல்லுகிறார் (தேநே வீரஹ்ம ஹுஜாய ஆழிகவயே)
எவன் ப்ரஹ்மதேவனுக்காகத் தன் ஸங்கல்பத்தினால் மறையை
விரித்தானோ. இங்கு 'யோ வீரஹ்மாணம் விஷயாதி பூர்வயோவை'
வேஜாஸ் ப்ரஹிணோதி தஸ்மை' என்னும் ஸ்ருதிப்ரமாணம். இங்ங
னம் வேதரூபமான சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டது ஹிதத்திற்காகவெ
ன்பது வெளிச்சமே. இங்ஙனமே ஜகத்தைப் படைப்பதும் ஹிதத்திற்
காகவே. ஈஸ்வரன் தையினால் சேதனர்கள் மோகும் பெறுதற்கு,
வேண்டிய ஜ்ஞானலாபத்திற்கு மூலமான கரண களேபரங்களைக்
கொடுக்கும் பொருட்டு ஜகத்தைப் படைக்கிறான். கர்ப்பவாஸம் ஜன்
மித்தல் கிழத்தனம் முதலிய துக்கங்கள் அவரவர் கர்மத்தினால் விளை
பவையாகையால் அது ஈஸ்வரனுடைய குற்றமன்று. வேதசாஸ்த்
ரத்தை வெளியிட்டதற்கு ப்ரயோஜனம் இதுவென்று தெரிவிக்கும்
பொருட்டு அதை வெளியிடாத பகஷத்தில் வரும் கெடுதியைக் காட்டு
கிறார். (முஹ்யந்தி யா ஸூரயா) ஜ்ஞானமுடைய உபாஸகர்கள்
எதன் விஷயத்தில் மதிமயக்கம் பெறுகின்றார்களோ. அளவிடமுடி
யாத வைபவமுடையதாகையால் பரப்ரஹ்மத்தை அறியமுயன்று
வ்யாகுலப்படுகிறார்களென்று கருத்து. அளவிடக்கூடாத பரப்ரஹ்மத்
தை உள்ளபடி அனுஸந்திக்கையே சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டதற்கு
முக்யப்ரயோஜனம். இந்த வேதமென்னும் சாஸ்த்ரத்தை வெளி
யிடாத பகஷத்தில், அளவிடக்கூடாத ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை
வேறு ப்ரமாணங்களால் அறிய முடியாமையால் பரமபுருஷார்த்தங்
களான அவற்றை அறிய நேராமல் பண்டிதர்கள் மதி மயங்கப் பெறு

அறியமுயன்று மதிமங்கப் பெறும்படி திகழ்கின்றவனும் தேஜஸ்ஸு ஜலம் பூமி ஆகிய இவற்றிற்கு ஒன்றோடொன்று கலந்திருத்தலை விளைப்பவனும் ஸத்த்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்னும் இக்குணங்கள் அமைந்த ப்ரக்

வார்கள். ஆகையால் இவர்க்கு மதிமயக்கம் விளையாதிருக்கவேண்டுமென்று மறையை விரித்தானென்று கருத்து. ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் ஜகத்காரணமாக மாட்டார்கள். ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணமென்று விளைப்படுத்துவதற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறார் (தேஜோவரிமுஷா யதோ விசிமய) தேஜஸ்ஸு ஜலம் பூமி ஆகிய இவற்றிற்கு ஒன்றோடொன்று கலந்திருத்தல் எவனால் உண்டாகின்றதோ, த்ரிவ்ருத்கரணம் செய்தவன் எவனோ என்று பொருள். இந்த த்ரிவ்ருத்கரணம் அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பே நடந்ததாகையாலும் அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு நான்முகன் பிறந்தானாகையாலும் மற்ற தேவ மனுஷ்யாதிகள் அனைவரும் நான்முகன் மூலமாய்ப் படைக்கப்பட்டவராகையாலும் ஈஸ்வரனையொழிந்த மற்ற சேதனருடைய கார்யமாகமாட்டாது. சேதனகார்யமான இது அசேதனமான ப்ரக்ருதிக்குப் பொருந்தாது. ஆகையால் இது பரமபுருஷனுடைய கார்யமேயென்று கருத்து. 'பரப்ரஹ்மம் ஒருவிதமான விகாரமும் இல்லாததென்று ஸ்ருதி சொல்லிற்று. ஒன்று ஒன்றாக மாறும் வஸ்துவே உபாதான காரணமாம். அத்தன்மை எவ்விதத்திலும் மாறுந்தன்மையற்ற பரப்ரஹ்மத்திற்கு எங்ஙனே' யென்னில் சொல்லுகிறார் (யத்ர த்ரிஸர்ஷோ மபுஷா) (த்ரிஸர்ஷ) ஸத்த்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற இம்மூன்று குணங்களால் இயற்றப் பெற்ற ப்ரபஞ்சம், (யத்ர மபுஷா) எவனிடத்தில் பொய்யோ, இல்லையோ. ப்ரபஞ்சம் ஸத்த்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களைப்பற்றினதாகையால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றினதன்று. ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு விகாரமில்லை. விகாரத்திற்கிடமான காரணத்வமும் விகாரமில்லாமையும் ஒன்றோடொன்று சேராதவையாகையால் அவை யிரண்டும் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எங்ஙனே பொருந்து மென்னில்—ஈஸ்வரன் சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாக வுடையவனாய்க் கொண்டு ஜகத்திற்குக் காரணமாகிறானாகையால் காரணமாயிருக்கையைப்பற்றி வரும் விகாரங்களெல்லாம் சரீரமான சேதனசேதனங்களைப்பற்றினவை

ருதியால் இயற்றின ப்ரபஞ்சத்தன்மை இல்லாதவனும் தன் ஜ்ஞானமென்னும் ப்ரகாசத்தினால்தான் அறியாதது ஒன்றுமே இல்லையென்னும்படி எல்லாம் அறிந்து அஜ்ஞானமற்றிருப்பவனும் விகாரங்களின்றி என்றும் ஒரு வகைப்பட்டவனும் பரப்ரஹ்மமென்று கூறப்படுபவனு

களே. பரப்ரஹ்மம் விகாரமற்றதே. ஆகையால் விரோதமில்லை. மேல் சேதனனுக்குள்ள ப்ரமம் முதலியவைகளும் மற்றுமுள்ள எல்லாத் தோஷங்களும் பரப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லையென்கிறார் (யாம்நா ஸ்வேந ஸஹ ஸிரஸ்தகுஹகம்) என்றும் ஸங்கோசமில்லாததும் ஸ்வாபாவிகமு மான ஜ்ஞானத்தினால் தான் அறியாத வஸ்து ஒன்றுமேயில்லை யென் னும்படி எல்லாம் அறிந்தவன். இதனால் முக்தரைக்காட்டிலும் விலக்ஷ ணமாயிருக்கை சொல்லப்பட்டது. முக்தர் ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுப ட்டு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றுப் பரமபதம்பெற்றவர். அவர்க்கு மோக்ஷத சையில் ஜ்ஞானஸங்கோசமில்லையாயினும் ஸம்ஸாரதசையில் ஜ்ஞான ஸங்கோசமுண்டாகையாலும் மேல்வந்திருக்கும் ஜ்ஞானவிகாஸம் பக வத்கடாக்ஷத்தினால் வந்ததாசையாலும் என்றும் ஸ்வாபாவிகமாயிருப் பதன்று. (ஸத்யம்) ஸ்வாபாவிகமான நிலைமையுடையது. இதனால் விகாரங்களுக்கிடமான அசேதனத்திலும் அதன் ஸம்பந்தமுடைய சேதனனைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கை தெரிவிக்கப்பட்டது. ப்ரக்ருதி ஒன்று மற்றொன்றாக மாறுவதும், சேதனன் ஜ்ஞானஸங் கோசம் முதலிய ஸ்வபாவமாற்றங்களைப் பெறுவதுமாயிருக்கையாலே ஸ்வாபாவிகமான நிலைமை அவ்விரண்டிற்கும் இல்லை. (பரம்) தேச கால வஸ்து பரிச்சேதங்களற்ற ஸ்வரூபமுடையது. இதனால் பரிச் சின்ன ஸ்வரூபரான சித்யர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கை அறிவிக்கப்பட்டது. இங்குள்ள ஸத்யபதத்தினால் 'ஸத்யம் ஜ்ஞான மநந்தம் வீரஹ்ம' என்கிற ஸ்ருதிவாக்யம் நினைவுமூட்டப்படுகிறது. ஆகையால் இங்கு 'வீரஹ்ம' என்னும் பதத்தைக் கூட்டிக்கொள் வது. இங்ஙனம் ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்மம் தன்னையொழிந்த எல் லாவற்றிலும் விலக்ஷணமாயிருக்குமென்று சொல்லப்பட்டது. இங்ங னம் எவ்விதத்திலும் அளவிட முடியாத ஸ்வரூபமுடைய பரப்ரஹ் மத்தை (யீமஹி) த்யானிப்போமாக. உபாஸிப்போமாக. உபாஸ னத்தை ஆசம்ஸிக்கையால் ஆசீர்வாதரூபமான மங்களம் செய்யப்பட்

மாகிய பரமபுருஷனை த்யானஞ் செய்வோமாக. ¹ மா முனிவர் இயற்றினதும் அழகியதுமான இந்த ஸ்ரீ பாக

டது. 'ஆஸீர் நமஸ்க்ரியா வஸ்து கிரீடேஸோவாபி தந்முவம்' என்று ப்ரமாணம். இதில் 'ஜந்மாஹ்யஸ்ய யதஃ' என்று ஸாரீரகமீமாம்ஸையின் இரண்டாவது ஸூத்ரத்தை முதலில் எடுக்கையால் அங்குச் சொல்லுகிற கிரீணயங்கௌல்லாம் இந்த ப்ரபந்தத்தில் தெளிவாக வெளியாமென்று தெரிவிக்கப்பட்டது. இங்கு 'யீமஹி' என்னும் சப்தத்தாலும் மற்ற அர்த்தங்களாலும் காயத்ரியின் ஸ்வரூபம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது (சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது). இந்தப்புராணம் காயத்ரி தொடக்கமாயிருக்குமென்பது—

ஓ ரந்யோ² ஷ்டா³ ஷஸா⁴ ஹஸ்ரோ⁵ ஹ்வா⁶ ஷஸ்கந்யஸம்மிதஃ⁷ ।

ஹய⁸ ஓ⁹ ரீ¹⁰ வ¹¹ ஹீ¹² ரஹ்மவி¹³ ஹீ¹⁴ யா¹⁵ யத்ர¹⁶ வ்யத்ர¹⁷ வயஸ்தயா¹⁸ ।

யாயத்ரயா¹⁹ ஸீ²⁰ ச²¹ ஸமாரம்²² ஹோ²³ யத்ர²⁴ ஹா²⁵ மவத²⁶ வி²⁷ ஷு²⁸ ।

என்று ஸ்காந்த புராணத்தில் உத்தரகண்டத்தில் கூறப்பட்டது. அங்ஙனமே மாத்ஸ்ய புராணத்திலும்—

'ஆரஹீ¹ ய² யத்ர³ யாயத்ரீ⁴ வர்ணயதே⁵ யர்மவிஸ்தரஃ⁶ ।

வ்யத்ரா⁷ ஸு⁸ ரவயஸீ⁹ சா¹⁰ பி¹¹ யத்ர¹² ஹா¹³ மவத¹⁴ வி¹⁵ ஷு¹⁶ ।

என்று சொல்லப்பட்டது.

1. இங்கு -

'யர்மஃ ப்ரோஜ்¹ கி² தகைவோ³ த்ர⁴ பரமோ⁵ ரிர்மத்ஸராணா⁶ ஸதா⁷ ।

வேஹீ⁸ ய⁹ வாஸ்தவமத்ர¹⁰ வஸ்து¹¹ ஸிவஹ¹² தாபத்ரயோ¹³ ந்மூலநம்¹⁴ ।

ஸ்ரீமஹீ¹⁵ ஹா¹⁶ மவதே¹⁷ மஹா¹⁸ முகிக்யு¹⁹ தே²⁰ கி²¹ வா²² பரை²³ ஸீ²⁴ வரஃ²⁵ (க்ஷணா²⁶ த்) ।

ஸஹீ²⁷ யோ²⁸ ஹு²⁹ ஹீ³⁰ யவரு³¹ யதே³² த்ர³³ க்யு³⁴ தி³⁵ வி³⁶ ஸு³⁷ ஸு³⁸ ஹி³⁹ ஸ்தத்⁴⁰ என்பது மூலம். இந்த ஸீ⁴¹ லோகத்தினால் இந்த ப்ரபந்தத்தில் சொல்லுகிற விஷயம் இன்னதென்றும், இதற்கு ப்ரயோஜனம் இன்னதென்றும், இந்த ப்ரபந்தத்திற்கு அதிகாரி இன்னானென்றும் சொல்லுகிறார். விஷயமாவது முச்யமாய் கிரூபிக்கப்படும் பொருள். அந்த விஷயம் இங்கு தர்மம். அது ஸாத்யமென்றும் வித்தமென்றும் இருவகைப்பட்டிருக்கும். வித்தமான வஸ்துவே தர்மமென்பது

'யேசவே¹ வி² ஹீ³ ஹீ⁴ விப்ரா⁵ யேசாய்⁶ யாத்ம⁷ வி⁸ ஹீ⁹ ஜநா¹⁰ ।

தே¹¹ வஹீ¹² தி¹³ மஹா¹⁴ த்மா¹⁵ ந¹⁶ க்யு¹⁷ ஷ்ண¹⁸ யர்ம¹⁹ ஸநாதநம்²⁰ ।

என்ற பாரத வசனத்தில் காணலாம். (வேதவித்துக்களான

வதமென்னும் மஹாபுராணத்தில், பிறர் பெருமையைப்

ப்ராஹ்மணர்களும் ஆத்மஸ்வரூபம் அறிந்த மற்றவரும் மஹானுபாவ னான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை மேலான தர்மமாகச் சொல்லுகின்றனர்) என்று இந்த வசனத்தின்பொருள். இதில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தர்மமென்கிறது. க்ருஷ்ணன் வித்தவஸ்து வென்பது வெளிச்சமே. அவன் ஸ்வயம்பு வாகையால் ஒருவரால் ஸாதிக்கத்தகுந்தவனல்லன். மற்றும் பெரியோர் 'அலௌகிகத்வே ஸதி ஸ்ரீரேயஸ்ஸாயநத்வம் யர்மலக்ஷணம்' என்று கருதுகின்றனர். லோகாதீதமாய்க்கொண்டு நன்மைகளை நிறைவேற்றிக்கொடுப்பது தர்மமென்று இதன் கருத்து. வித்த தர்மமாவது பரமாத்மா. பரமாத்மா லோகாதீதனாய் நின்று நன்மைகளை நிறைவேற்ற வல்லவென்பது வித்தமே. நன்மையாவது ஸம்ஸாரத்தினின்று கடந்து ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த மற்று அதன் மூலமான துக்கங்களைத் துறந்து பரமபதஞ்சென்று மஹாநந்தஸ்வரூபனை பரமாத்மாவை அனுபவித்தல். இதை நிறைவேற்றுவதற்குப் பரமாத்மா ஒருவனே வல்லவன். 'அமுதஸ்யைஷ ஸேது' என்று ஸ்ருதி இங்கு ப்ரமாணம். அமுதம்-மோகும். மோகுகொடுப்பதற்கு இந்தப் பரமாத்மாவே உபாயமென்கை. மோகும்மாவது கீழ்ச்சொன்ன பரமாத்ம ப்ராப்தியே. ஸாத்ய தர்மமாவது--பரமாத்மாராதன ரூபமான பக்தி. 'யர்ம:ப்ரோஜ்ஸிதகைதவோஉத்ர பரமோ கிர்மத்ஸராணாஸதாம்' என்பது வரையில் ஸாத்யதர்மத்தைச் சொல்லுகிறது. 'வேஜ்யம் வாஸ்தவமத்ர வஸ்து ஸிவடிந் தாபத்ரயோந்மூலநம்' என்பது வரையில் வித்ததர்மத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஈஸ்வரஸ் ஸஜ்யோ ஹ்யுஜ்யவருய்யதேஉத்ர கபுதிஸி: ஸுஸ்ருஷுஷ்ஸ் தத்க்ஷணாத்' என்ற இதனால் ப்ரயோஜனஞ் சொல்லுகிறது. ப்ரயோஜனம், வ்யவஹிதமென்றும் அவ்யவஹிதமென்றும் இருவகைப்பட்டிருக்கும். அவ்யவஹித ப்ரயோஜனமாவது-உடனே விளையும் ப்ரயோஜனம். வ்யவஹித ப்ரயோஜனமாவது--க்ரமத்தில் விளையும் ப்ரயோஜனம். இங்கு அவ்யவஹித ப்ரயோஜனம், அனாயாஸமாக ஈஸ்வரனை மனத்தில் இருத்தியனுபவித்தல். வ்யவஹித ப்ரயோஜனம் - பகவதனுபவம் பண்ணப்பண்ண க்ரமத்தில் விளையும் தாபத்ரயசாந்தி. தாபத்ரயமாவது - ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதெய்விகங்களென்று மூன்று வகைப்பட்ட தாபங்கள். தாபம்-துக்கம். ஆத்யாத்மிகதாபமாவது--ரோகாதிகளால் சரீரத்தில் விளையும் துக்கம். ஆதிபௌதிகதாபமாவது--மற்ற ப்ராணிகளால் விளையும் துக்கம். ஆதிதெய்வ

பொருதிருக்குத் தன்மையாகிய மாத்ஸர்யம் முதலிய
தோஷங்களொன்றுமில்லாதபெரியோர்கள் ஆசரிப்பதும்

விகதாபமாவது - தெய்வாதீனமாய் விளையும் புத்ரகளத்ராதி மரண
ரூபமான துக்கம். மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவன் இந்த ப்ரபந்தத்
தைக் கற்க அதிகாரியென்பது இந்த ப்ரயோஜனத்தினால் ஏற்படுகின்
றது. (ப்ரோஜ்ஸிதகைதவஃ) வஞ்சிக்கவேண்டு மென்னும் கிளைவு
டன் வெளிப்பட்ட ப்ரபந்தங்களில் சொல்லுகிற சைத்யவந்தனம்
முதலியவற்றைப்போலன்று இதில் சொல்லும் பொருளென்றமை
ஏற்படுகின்றது. (கீர்மத்ஸராணாஸதாஃ யர்மஃ) மனத்தில் த்வேஷ
மில்லாத பெரியோர்கள் அனுஷ்டித்து வரும் தர்மமென்கையால்
வேதத்தில் சொன்ன அபிசாரம் முதலியவற்றைப் போன்றவையன்
றென்று தெரிகிறது. அபிசாரம்-சூன்யம்வைத்தல். இது முதலிய
வை த்வேஷமுடைய அற்பர்செய்யும் செயல்கள். (பரமஃ) எல்லா
வற்றிலும் மேலாயிருப்பது. இதனால் அற்பபலன்களைக் கொடுக்கும்
காம்யகர்மங்களைப் போலன்றென்று தெரிவிக்கப்பட்டது. காம்ய
கர்மமாவது-ஒரு பலனை உத்தேசித்துச் செய்யுஞ் செயல். ஸ்வர்க்கம்
வேண்டுமென்று ஜ்யோதிஷ்டோமாதிரி யாகஞ்செய்தல் காம்யகர்மம்.
அல்லது-மத்ஸரமென்று காமம் க்ரோதம் முதலியவற்றிற்கும் உப
லக்ஷணம். காமக்ரோதாதி தோஷங்களற்று ஸமதமாதியான நற்கு
ணங்கள் அமைந்து மோக்ஷத்தில் இச்சையுடைய பெரியோர்கள் செய்
யும் தர்மமென்கை. இதனால் ஸ்வர்க்கம் முதலிய அற்பபுருஷார்த்
தங்களைக்குறித்துச் செய்யுஞ்செயல்களன்று இங்குச் சொல்லுபவை
யென்று கருத்து. (பரமஃ) 'ஸர்வேஷாமேவ யர்மாணமுத்தமோ
வைஷ்ணவோ வியிஃ' என்கிறபடியே பகவானுடைய முகமலர்த்தியே
முக்யபலனாகப்பெற்ற செயலென்கை. ஸ்வார்த்த போக்ஷமென்றும்
பரார்த்த மோக்ஷமென்றும் மோக்ஷம் இருவகைப்பட்டிருக்கும்.
ஸ்வார்த்த மோக்ஷமாவது—நான் துக்கங்களைத் துறந்து மஹாநந்தத்
தைப் பெறவேண்டுமென்று ஸாதிக்கும் மோக்ஷம். பரார்த்த மோக்ஷ
மாவது-பகவானுடைய முகமலர்த்தியே பலனென்று அவனையே
உபாயமாகப் பற்றினவன் அவனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் பெறும்
மோக்ஷம். இந்தப் பரார்த்த மோக்ஷத்தை விளைக்கும் தர்மமே பரம
தர்மம். (பரமஃ) என்றால் மேன்மையுடைய வென்று பொருள்.

கபடமற்றதும் மேன்மையுடையதுமான தர்மத்தையே அனைவரும் ஸாதிக்கவேண்டுமென்று கூறப்படுகின்றது. பின்னும், இம்மஹாபுராணத்தில், பெரியோர்கள்

இதற்கு மேன்மையாவது—தான்ஸுகிக்கவேண்டுமென்கிற ஸ்வார்த்த மோக்ஷம் போலன்றிப் பரமபுருஷனுடைய முகமலர்த்தியே பயனென்றிருக்கும் மோக்ஷத்தை விளைக்கையாகிற பெருமையே. இங்ஙனம் ஸாத்யதர்மரூபமான விஷயம் சொல்லப்பட்டது. இனிமேல், மோக்ஷத்தையே பயனாகவுடைய ஸாத்யதர்மத்தினால் ஆரதிக்கப்படுவதும் இந்தப் புராணத்தினால் அறியக்கூடியதுமான பரப்ரஹ்மமாகிற வித்த தர்ம மென்னும் மற்றொரு விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார்— (வேத்யம் வாஸ்தவமத்ர வஸ்து ஸிவஜம் தாபத்ரயோந்மூலநம் ஸ்ரீ மஹாபவதே மஹா முகிக்யதே) ஹவத இஜம் ஹவதம்—பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைத் தெளிவுடன் ப்ரதிபாதிக்கையாலே (கிருபிச்சிகையாலே) இந்தப் புராணத்திற்கு பாகவதமென்னும் பேர் உண்மையாயிருக்கும். (மஹாமுகிக்யதே) பெருமையுடைய முனிவர் இயற்றினது. முனிவர்க்குப் பெருமையாவது 'ஸஹோவாச வ்யாஸ பாராஸர்யஃ' என்று வேதங்கள் புகழும்படி மிகவும் ஆப்தராயிருக்கும் பெருமை. ஆப்தனாவான் உண்மையை மொழிபவன். இதனால் இந்தப்புராணத்திற்கு வக்த்ருவைலக்ஷணயம் உண்டென்று தெரிகிறது. வக்த்ருவைலக்ஷணயமாவது—ப்ரபந்தத்தை இயற்றினவன் விலக்ஷணனாயிருக்கப் பெறுகை. மற்றை தேவதைகள், இல்லாத குணத்தை ஏறிட்டுப்புகழ்வேண்டியவை. இங்கு கிருபிச்சப்படும் தேவதை அப்படியன்று. என்பதை அறிவிக்கும்பொருட்டு (வாஸ்தவம்) என்கிறார். வஸ்துநோ ஹவஃ வாஸ்தவம். வாஸ்தவம் அஸ்யாஸ்தீதி வாஸ்தவம்—ஏறிட்டுச்சொல்ல வேண்டாதபடி ஸ்வாபாவிகமான தர்மங்களை யுடையது. (ஸிவஜம்) மங்களத்தைக் கொடுப்பது. இங்கு மங்களமாவது மோக்ஷாநந்தமே. இதனால் இஷ்டங்களைக் கொடுக்குந்தன்மை கூறப்பட்டது (தாபத்ரயோந்மூலநம்) ஆத்யாத்மிகம் முதலிய மூன்று தாபங்களைப் போக்குவது. ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபங்களின் விவரம் முன்னமே கூறப்பட்டது. இதனால் அனிஷ்டங்களைப் போக்குந்தன்மை ஏற்பட்டது, அல்லது (வாஸ்தவம்) என்பதனால் வேறு சாஸ்த்ரங்களில் 'ப்ரக்ருதி ப்ரஹ்மத்திற்குட்படாமல் ஸ்வதந்த்ரமாகி ஜகத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும். வேறு

வருந்தி அறிவதும் மங்களத்தைக் கொடுப்பதும் தாய் தாயத்தைப் போக்குவதும் வாஸ்தவமுமான வஸ்து இன்னதென்று தெளிவாக ஓதப்படுகிறது. மற்ற சாஸ்த்ரங்களால் என்ன ப்ரயோஜனம்? கேட்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமுடைய மஹாபாக்யசாலிகள் இந்தப் புராணங் கேட்டவுடனே பரமபுருஷனை மனத்தில் நிறுத்திக் கொண்டு அனுபவிக்கப் பெறுவார்கள். ¹ ரஸத்தை அறிந்தவர்களும் பகவானை ஆராய்ந்தறியுந் தனமையு

ப்ரஹ்மமென்பது கிடையாது' என்று சொல்வது போலன்றியே இது உண்மையான பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகளை உள்ளபடியே அறிவிக்குமென்று அந்தச்சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டிலும் இது விலக்ஷணமாயிருக்கை அறிவிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மத்திற்குட்படாத ப்ரக்ருதி காரணமென்பது ப்ரமாணங்களுக்குச் சேராது. ஆகையால் அங்ஙனம் ஸ்வதந்த்ரமான ப்ரக்ருதியே காரணமென்று சொல்லும் மற்ற சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. (ஸ்ரீவஷத் தாபத்ரயோந் மூலநம்) என்கிற இவ்விரண்டு பதங்களால் அற்பர்களும் பல வருத்தங்களால் வருந்துமவர்களும் அற்பஸூகங்களைக் கொடுப்பவருமான தேவதாந்த்ரங்களைப் போலன்று இங்குச் சொல்லப்படும் பரவஸ்து வென்று தோற்றுகிறது. ஆக மோக்ஷஸாதனமான தர்மமும் அத்தால் ஆரதிக்கப்படும் தேவதையும் இந்தப் புராணத்திற் சொல்லப்படும் விஷயமென்று சொல்லப்பட்டது. இனி மற்ற சாஸ்த்ரங்களால் ப்ரயோஜனமில்லை யென்கிறது (கிவா பரை) என்று. மேல் ப்ரயோஜனஞ் சொல்லுகிறது (ஈஸ்வரஸ் ஸஹ்யோ ஹ்யஹ்யவருய் யதேதத்ர க்ருதிஃ ஸஹ்யோருஷ்ணிஸ் தக்ஷணத்) ஈஸ்வரன் கேட்போர்களின் காதுவழியாய் ஹ்ருதயத்தில் ப்ரவேசித்து நிற்பானென்று கருத்து. 'யத்நேந சித்தே விசிவேயீய' என்கிறபடியே மனத்தினால் சினைக்கமுடியாத ஈஸ்வரனை அனாயாஸமாக மனத்தில் நிலைநிறுத்துவது இதைக் கேட்டவுடனே உண்டாகும் பலன். தாபத்ரயம் நீக்கப் பெறுதல் பகவதனுபவம் பண்ணப்பண்ண நாளடைவில் விளையும் பலன்.

1. இங்கு 'சிமகல்பதரோர் அலிதம் வலம் ஸூகமுவாஹமுத ஶ்வஸ்யுதம்' பிவத ஹ்மவதம் ரஸமாலயம் முஹூரஹோ ரவிகா

டையவருமான மஹானுபாவர்களே! மோக்ஷமாகிற ஸாராம்சத்தோடு கூடியதும் மிகுந்த ருசியுடையதும் சுகமஹர்ஷியாகிற கிளியின் முகத்தினின்று நழுவினதும் பாகவதமென்னும் பேருடையதுமான வேதமென்னும் கல்ப வ்ருக்ஷத்தின் பழத்தை உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் இப்புகியில் பருகிக் களிப்பீர்களாக.

ஹவி ஹவகாஃ' என்பது மூலம். இங்ஙனம் விஷய ப்ரயோஜனங்களைச் சொல்லினும் இது ப்ரமாணமென்கிற நிச்சயம் ஏற்படாவிடின் இதைக்கேட்க நேராது. ஆகையால் 'இது வேதங்களின் ஸாரமே' என்று இதன் ப்ராமாண்யத்தைச் சொல்லுகிறார். இந்தப் புராணத்தைக் கல்ப வ்ருக்ஷமாக நிரூபித்துச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் இது தர்ம அர்த்த காம மோக்ஷங்களென்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் அவற்றை ஸாதிக்கும் உபாயங்களையும் அறிவித்து அவ்வழியால் தர்மாதிகளின் பலன்களை விளைவிப்பதாகையே. (வாஹ--சாப்பிடுங்கள்) என்னுமல், (பிஷத--பானஞ்செய்வீர்கள்) என்கையால் மாம்பழம் முதலியவை தோலுங் கொட்டையுமாய் அஸாராம்சங்கள் அதிகமாயிருப்பதுபோலன்றிக் கல்பவ்ருக்ஷத்தின் பழம் முழுவதும் ரஸமயமாயிருப்பதுபோல் இந்தப் புராணமும் அஸாராம்சம் சிறிதுமின்றி முழுவதும் ஸாரமாயிருக்குமென்று தோற்றுகிறது. (ஸுகமுவாஹ்--மலிதம்) உயர்ந்த மரத்திலிருக்கும் பழம் கிளியின் மூக்கால் தள்ளுண்டு எப்படி ஸுகமாய் எடுத்து அனுபவிக்கக் கூடியதாயிருக்குமோ, அப்படியே வேதமாகிற வ்ருக்ஷத்தின் துணிக்கிளையான வேதாந்தங்களில் விளையும் ஜ்ஞானமாகிற பழம் சுகமஹர்ஷியாகிற கிளியின் முகத்தினின்று நழுவி ஸுகமாய்க் கிடைக்கக்கூடியதாயிருக்குமென்று கருத்து. 'ஹிவா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸவாயா' என்கிற ஸ்ரீருதியின்படி சுகமஹர்ஷியைப் புகழியென்கிறது. ஜ்ஞானகர்மங்கள் இரண்டு சிறைகள்போல் கமனஸாதனமாயிருக்கையாலே ஜ்ஞானிகளைப்புகழியென்பது மற்றிடத்திலும் உண்டு. வேதமாகிற வ்ருக்ஷத்தின் பழமென்கையாலே வேதத்தின் ஸாரார்த்தங்களே இதில்சொல்லப்படுகின்றன வென்றும், சுகருடைய மூலமாய் வந்ததென்கையால் சிஷ்டர் பரிக்ரஹித்ததென்றும் ஏற்பட்டது. இங்கு 'ஸுகமுவாஹ்--மலிதம்' என்கையால் இந்தப் புராணத்தைச் சுகர்வெளியிட்ட

1 நைமிசமென்னும் பேருடைய திவ்ய கேஷத்ரத் தில் செளனகர் முதலிய முனிவர்கள் பேராநந்தம் அளிப்

வரென்றும் இதை இயற்றினவர் வ்யாஸ மஹர்ஷியே யென்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். சுகரே இதை இயற்றினதாக வேறு சிலர் கூறு கின்றனர்.

1. இங்கு 'நைமிஸேஹிமிஷகேஷத்ரே முநயஸ் ஸௌநகாடி ய: | ஸத்ரம் ஸ்வர்யாய லோகாய ஸஹஸ்ரஸமமாஸத' என்பது மூலம். (ஸ்வர்யாய லோகாய) இங்கு ஸ்வர்க்க லோகமாவதுபரமபதம். 'அநந்தே ஸ்வர்யே லோகே ஜ்யேயே ப்ரதிதிஷ்டி' என்றும் 'ஸ்வர் யே லோகே அமுதத்வம் ஹந்தே' என்றும் ஸ்ருதியில் பரமபதத் தை ஸ்வர்க்கஸப்தத்தால் சொல்லுவதுபோல் இங்கும்சொல்லுகிறது; இல்லையாயின் 'முநய: ஸௌநகாடிய:' என்பது பொருந்தாது. 'உஸா ஸ்வமேயீ புநரேதி ஜந்ம க்யுஷ்ண ப்ரணமீ ந புநர்ஹவாய' (பல அஸ் வமேதயாகங்கள் பண்ணினும் மீண்டு ஜன்மித்தல் மாறாது. க்ருஷ் ணனுக்கு ஒரு ப்ரணமஞ்செய்தவன் மீளவும் ஜன்மம் பெறமாட் டான்) என்று சொல்லும் பரமபாகவதரான ஸௌனகர் அற்பமான ஸ்வர்க்கபோகத்தை விரும்பினாரென்பது பொருந்தாது, ருத்விக்குக் களே யஜமானர்களாயிருக்கப்பெற்ற யாகம் ஸத்ரமெனப்படும். அல் லது பகவானுடைய குணங்களைக் குழாங்கூடி அனுபவிக்கையாகிற ப்ரஹ்ம ஸத்ரத்தை இங்கு ஸத்ரமென்கிறது. அதன் ஸ்வரூபம் பத் தாவது ஸ்கந்தத்தில் ஸ்ருதிகீதாத்யாயத்தில் 'துல்யஸ்ருத தபஸ்ஸீ லாஸ் துல்யஸ்வீயாரிமயீயமா: | அபி சக்ரு: ப்ரவசந ஏகஸுஸ்ருஷுவோ஽பரே' (சாஸ்த்ர ஜ்ஞானமும் தவமும் நன்னடத்தையும் ஒத்திருக்கப்பெற்றுத் தன்னுடையவெனன்றும் சத்ருவென்றும் உதா வீனெனன்றும் பேதம் பாராட்டாமல் எல்லாரையும் ஒன்றாகப் பார்க்குந்தன்மை அமைந்து எல்லோரும் மறைப்பொருள் கூறவல்ல வரேயாயிருந்தார்கள். ஆயினும் சொல்லுவதற்கு ஸனந்தனரொரு வரையே ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள். மற்ற ஸனகாதி மஹர்ஷி கள் ஸ்ரோதாக்களாயிருந்தார்கள். (வெறுமனே கேட்டுக்கொண் டிருந்தார்கள்). எல்லோரும் பரமாத்மாவின் உண்மையை அறிந்த வராயினும் ஒருவரைச் சொல்பவராக ஏற்படுத்திக்கொண்டு மற்றவர் பேசாமல் பகவத் குணங்களைக் கேட்கையே ப்ரஹ்மஸத்ரமென்று

பதான பரமபதம் பெறுதற்காக ஆயிரமாண்டுகள் நடத்தி சிறைவேற்றவேண்டியதான ஸத்ரமென்னும் யாகத்தை அனுஷ்டித்தார்கள். ஒருகால் அம்முனிவர்கள் விடியற்காலத்தில் ஹோமத்ரவ்யங்களைக்கொண்டு அக்னியில் ஹோமஞ்செய்து கடமைகளைத் தீர்த்துக் கொண்டு, உரியபடி வெகுமதிக்கப் பெற்று உட்கார்ந்திருக்கின்ற ஸூதரைப் பார்த்து ப்ரீதியுடன் இங்ஙனம் வினவத் தொடங்கினார்கள்.

கருத்து) என்று இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆனது பற்றியே 'ஆவீநா ஜீர்வஸத்ரேண' என்று மேல் சொல்லுவதும் பொருந்துகின்றது. இங்குச் சிலர் ஸௌனகர் வினவுதல் முதலிய ஸ்லோகங்கள் பின்புள்ளார் பண்ணிச்சேர்த்தவை யென்றும் பரீக்ஷித்து முதலியவர் வினவும் ஸ்லோகங்கள் ஸூதர்பண்ணிச்சேர்த்தவை யென்றும் கூறுகின்றனர். அது பொருந்தாது. த்ரிகாலஜ்ஞரான இந்தப் ப்ரபந்தத்தைச் செய்த மஹர்ஷியே அவற்றையும் நிர்மித்தாரென்று சொல்லக்கூடும். ஸத்வித்யை ஆநந்தவல்லி ப்ரதர்த்தன வித்யை முதலிய வேதாந்த பாகங்களில் 'ஸ்வேதகேதுர் ஹாருணேய ஆஸதஹ பிதோவாசஸ்வேதகோதோ' என்றும், 'ஹுமூர்வைவாருணி, வருணம பிதரமுபஸஸார! அய்ஹி ஹமவோ வ்ரஹ்மேதி' என்றும் 'ப்ரதர்ஜனோ ஹவை ஷேவோஜாவிரிந்ஜீரஸ்ய ப்ரியந் யாமோபஜாம்' என்றும் இவை முதலிய வினாவிடைகளெல்லாம் பின்னொரு கூட்டினவை யென்பது யுக்தமன்றல்லவா? 'ஆனால் வேதத்திற்கு இயற்றினவரில்லாமையால் அது தானே வினாவிடைகளால் சொல்லவேண்டிய பொருள்களைச் சொல்லுகிறது. இது ஒரு புருஷன் செய்த ப்ரபந்தமாகையால் இதில் பிறர் செய்த வசனங்களும் ஆங்காங்குச் சேர்ந்திருக்கை தோஷமன்றே' என்னில், அம்படி அன்று. அப்படியாயின் இந்த ப்ரபந்தம் முழுவதும் ஒருவரே செய்தாரென்றமை பொருந்தாது. இந்தப் புராணம் முழுவதும் வினாவும் விடையுமாகவே யிருப்பதால் 'க்ரந்தகர்த்தாவின் வசனங்கள் இவை, பிறருடைய வசனங்கள் இவை' என்று பிரித்துச் சொல்லமுடியாது; ஆகையால் ப்ரபந்தஞ்செய்த வ்யாஸமஹர்ஷியே கீழ்முன்று வகை

ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—‘நீர் இதிராஹக் களையும் எல்லாப் புராணங்களையும் தர்மசாஸ்த்ரங்களையும் ஓதியுணர்ந்து பிறருக்கும் சொல்லி யிருக்கின்றீர். மற்றும், வேதமுணர்ந்தவர்களில் சிறந்த வ்யாஸ பகவானும் பராவர தத்த்வங்களை அறிந்த அத்தகையரான மற்ற முனிவர்களும் எந்தப் புராணங்களையும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களையும் அறிவார்களோ, அவையெல்லாவற்றையும் நீர் அத்யயனஞ் செய்துணர்ந்து பிறர்க்கும் கற்பித்திருக்கின்றீர். நல்லியற்கையுடையவரே! ¹ நன்மன

மங்களங்களைச் செய்து இதில் சொல்லப்படும் விஷயம் இன்னதென்றும் இதனால் விளையும் ப்ரயோஜனம் இன்னதென்றுஞ் சொல்லித் தரிகாலஜ்ஞராகையால் (வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமென்கிற மூன்று காலங்களிலுமுள்ளவற்றையும் நன்காராய்ந்தறிந்தவராகையால்) வேதார்த்தங்களைத் தெளிய அறிவிப்பதான இந்தப்புராணத்திற்கு, பரீக்ஷித்து செளனகர் சுகர் ஸ-ஓதர் முதலானோர் வினவுதலும் விடை கூறுதலுமாய் வரும் நடத்தையை ஆலோசித்து அதில் அவர்களுடைய வினாக்களையும் விடைகளையும் குறிக்கும்படியான ஸ்லோகங்களைத் தாமே ஆங்காங்கு நிரீகம்முயன்று முதலில் ப்ரபந்தத்தின் முகவுரையான இந்த முதல் ஸ்கந்தத்தில் முதலில் வினவுவோனான பரீக்ஷித்தும் மறுமொழி கூறுவோராகிய சுகரும் ஓரிடத்தில் சேர்ந்ததையும் பரீக்ஷித்து கேட்க முயன்றதையும் ப்ராயோபவேசத்தையும் அதற்கு ஹேதுவான ப்ராஹ்மணஸாபத்தையும் சொல்ல விரும்பி ப்ராயோபவேசத்திற்கு முன்புள்ள பிறத்தல் முதலான பரீக்ஷித்தின் வருத்தாந்தத்தையும், அதற்கு முன்புள்ள அவன் தந்தை முதலியவர்களின் வருத்தாந்தத்தையும், தனக்கும் தேவரிஷிக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தையும், அந்த ரிஷியின் ஆஜ்ஞையால் தான் இந்த ப்ரபந்தஞ் செய்ததையும் ஸௌனகஸ-ஓதர்களின் வினாவிடை மூலமாய்ச்சொல்லக் கருதி, முதலில் ஸௌனகாதிகள் வினவின வண்ணத்தைச் சொல்லத் தொடங்குகிறாரென்பதே உண்மையான பொருள்.

1. ஸாரீரக ஸாஸ்த்ரத்தில் ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய வைஸ்யர்கள் தவிர மற்றவர்க்கு அதிகாரமில்லை யென்று அபஸ-ஓத்ராதிகரணத்

முடையவரான வ்யாஸமஹர்ஷியின் அனுக்ரஹத்தினால் அந்த இதிஹாஸபுராணங்களால் ஓதப்படும் வஸ்துவை நீர் உள்ளபடி அறிவீர். மிகுந்த ப்ரேமமுடைய உம்மைப்போன்ற சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யர்கள் சொல்லக் கூடாத ரஹஸ்யத்தையும் சொல்லுவார்கள். ஆகையால் இதிஹாஸபுராணாதி ரஹஸ்யங்களையெல்லாம் நீர் உண்மையாக அறிந்தவரே. வளர்ந்த ஆயுளுடையவரே! புருஷர்களுக்கு எது தவறாமல் நன்மையை விளைக்குமோ, அதை நீர் ஆங்காங்கு ஆராய்ந்து நிச்சயித்திருக்கின்றீர். அதை எங்களுக்குச் சொல்ல நீர் உரியராகின்றீர். (எது சிறந்த நன்மையோ, அதை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும் உபாயம் எதுவோ, அதை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்.) பெரியோர்களின் ஸபைகளில் புகழ்த்தகுந்தவரே! இந்தக் கலியுகத்தில் ஜனங்கள் பெரும்பாலும் ஆயுள் அற்பமாயிருக்கப் பெற்றவர். நூருண்டுகள் பிழைத்திருக்கின்றார்களென்கிற நியதி இல்லை. (ஆகையால் க்ருதயுகம் முதலிய மற்ற யுகங்களிற்போல் சிலகாலம் போகங்களை அனுபவித்து அப்பால் மோக்ஷத்தில் மனஞ்செலுத்தலாமென்பதற்கு அவகாசமில்லை.) மற்றும், இந்த யுகத்தில் ஜனங்கள் மந்த

தில் சிர்ணயித்திருக்கிறது. ஆகையால் சாரீரக ஸாஸ்த்ரத்தில் அதி காரமில்லாதவனும் இதிஹாஸ புராணாதிகளை ஓதினமையால் உண்டான ஆபாதப்ரதீதியுடையவனுமாகிய நான் ப்ரஹ்மவித்துக்களான உங்களுடைய கேள்விக்கு எப்படி விடைகொடுக்க வல்லனாவேனென்னும் சங்கையைத் தடுத்திச் சொல்லுகிறார்கள்—(நன்மனமுடையவரான வ்யாஸமஹர்ஷியின் அனுக்ரஹத்தினால்) என்று. நீர் சாரீரக ஸாஸ்த்ரம் சற்சாமற் போயினும் பேரறிஞரான வ்யாஸருடைய அனுக்ரஹத்தினால் நீர் எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி அறிவீர். உம்முடைய அறிவு ஆபாதப்ரதீதியன்று (ஆபாதப்ரதீதி-உள் குழையாமல் மேலெழுந்த அறிவு).

ஸ்வபாவராயிருக்கின்றனர்; அன்றியும் மிகுதியும் மந்த புத்திகள்; மந்தபாக்யர்கள்; தாபத்ரயத்தினாலும் தர்ம அர்த்த காமங்களில் உள்ள விருப்பத்தினாலும் வருத்த முற்றிருப்பவர். (மந்தபுத்திகளாகையால் நன்மைஇன்ன தென்றும் அதை நிறைவேற்றும் உபாயம் இன்னதென்றும் விரைவில் அறியுந் திறமையற்றவர்; மந்தஸ்வபாவ ராகையால் நன்மைக்கு வேண்டிய உபாயத்தைத் தேடுந் திறமையற்றவர்; தாபத்ரயத்தினால் வருந்துந் தன்மைய ராகையால் ஒருகால் நன்மைக்கு வேண்டும் உபாயத் தைத் தேட முயற்சி கொள்ளினும் பலவகை இடையூறு கள் நேரப் பெறுபவர். ஆகையால் இந்தக் கலிகாலத்தி லுள்ள ஜனங்கள் பாக்யமற்றவர்.) ஆனதுபற்றி ஜனங் கள் தாம் தாம் விரும்பும் தர்மாதிகளை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் உபாயங்கள் வெவ்வேறாயிருக்கையால் அவர் கள் கேட்கவேண்டிய கர்மங்கள் பலவாயிருக்கும்; மிகுதியும் வருந்திச் செய்யவேண்டியவைகளான அவை பெளண்டரீகமென்றும் வாஜபேயமென்றும் பலவாறு பிரிந்திருக்கும். ஒவ்வொரு கர்மமும் பலவகை அங்கங் களையுடைய தாகையால் மிகுதியும் விரிந்திருக்கும். ஆகையால் கேட்க வேண்டியவை பலவாயிருப்பினும் அவற்றில் எது சிறந்ததோ, எது இஷ்டங்களைக் கொடுத்து அணிஷ்டத்தைப் போக்கவல்லதோ, ¹ எதை அறிந்தால் மனம் காம க்ரோதாதியான தோஷங்க

1. இங்கு 'யேநாத்மா ஸம்ப்ரஸீததி' என்பது மூலம். இங்கு ஆத்மஸுப்தம் மனத்தைச் சொல்லுகிறது. இதனால் மோக்ஷத்தில் இச் சையுடையவர் மனத்தெளிவுச்சாக யத்னஞ்செய்யவேண்டும். மனம் தெளியப்பெறில் 'ப்ரஸாஜேஸர்வஹ்வாநா ஹாநிரஸ்யோப ஜாயதே| ப்ரஸந்தசேதஸோ ஹ்யாஸு வுஹீயி: பர்யவதிஷ்டதி' என்கிறபடி யேதுக்கஹானி முதலிடதெல்லாம் தானே விளையுமென்று தெரிவிக்கப்பட்டது. அல்லது -- ஆத்மஸுப்தம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. இதைக் கருதியே (எந்த உபாயத்தினால் பரமாத்மா

ளொன்றுமின்றித் தெளிவுறுமோ, எதனால் பரமாத்மா
எம்மிடத்தில் அருள்புரிவானோ, அப்படிப்பட்ட உபாயத்
தை வெண்ணெய் திரட்டுவதுபோல், உமது ஸுக்ஷ்ம
புத்தியால் ஆராய்ந்தெடுத்துக் கேட்கவேண்டுமென்னும்
பெருவிருப்பமுடைய எங்களுக்குச் சொல்வீராக. ஸுத
ரே! உமக்கு மங்களம் உண்டாகுக. பக்தர்களைப்

எம்மிடத்தில் அருள் புரிவானோ) என்று மேல் சொல்லிற்று. 'கிமல
ஹீயம்ஹவதி ப்ரஸந்நே ஸ்ரீநிகேதநே' என்று ஸிரியஃபதியான ஸர்
வேஸ்வரன் அருள்புரிவானாயின் மற்றதெல்லாம் கைகூடினாற்போல
வேயென்று கருத்து. (கேட்கவேண்டியவை பலவாயிருப்பினும் அவற்
றில் எது ஸாரமோ அதைச் சொல்லவேண்டும்) என்கையால் பலவகை
யான கர்மங்கள் கேட்கவேண்டியவை யன்றென்று தெரிகிறது. கர்
மங்களும் பலத்தின் மூலமாய் விடத்தக்கவை யென்றும் ஸ்வரூபத்
தினால் பற்றத்தகுந்தவை யென்றும் பிரித்து அறிவதற்காகக் கேட்க
வேண்டியவைகளே. இல்லையாயின் ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்கும் புத்ரபசு
அன்னாதிமான பலன்களில் வெறுப்பு உண்டாகாதாகையால் அவற்
றில் கால் தாழ்ப்பெற்றிருப்பின் மோக்ஷ உபாயங்களை அறிவிக்கும்
படியான அத்யாத்ம ஸாஸ்த்ரங்களை (வேதாந்த ஸாஸ்த்ரங்களை)க்
கேட்கவேண்டுமென்கிற விருப்பமே உண்டாகாது. 'கர்மங்களின்
பலன்களை விரும்பாமல் சேவலம் கர்மங்களைச் செய்யின் அவை பர
மாத்மோபாஸனத்திற்கு ஸஹகாரிகளாம்' என்னும் நினைவும் உண்
டாகமாட்டாது. ஆகையால் கர்மங்களும் கேட்கவேண்டியவையே.
ஆயினும் 'கர்மங்கள் பலத்தின் வழியாய் விடத்தகுந்தவைகளே. பர
மாத்மோபாஸனத்திற்கு அங்கமாகச் சக்தி உள்ள வரையிலும் அனுஷ்ட
டிக்கத்தக்கவை' என்று இவ்வளவு மாத்ரமே முமுகூஸ்க்கன் கேட்க
வேண்டுமென்னுங் கருத்தினால் இங்ஙனம் சொல்லிற்று. இங்ஙனம்
வீரராகவீயம். இது பத்தினிஷ்டனுக்குப் பொருந்தும். ப்ரபத்தினிஷ்ட
னுக்குக் கர்மங்களை யெல்லாம் அனுஷ்டிக்க வல்லமை யிருப்பினும்
அவை ஈஸ்வரனே உபாயமென்றிருக்கும் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரா
வாகையால் ஸ்வரூபவிருத்தங்கள். ஆகையால் அவை அவர்க்கு ஸ்வ
ரூபேண த்யாஜ்யங்களாம்.

பாதுகாக்குந் தன்மையனான பகவான் வஸுதேவருக்குத் தேவகியிடத்தில் எதைச் செய்ய அவதரித்தானோ, அதையெல்லாம் நீர் அறிவீர். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானுடைய சரித்தரத்தை நாங்கள் கேட்க விருப்பமுற்றிருக்கின்றோம். ஓ ஸுதரே! அதை எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். இந்தப் பகவான் ப்ராணிகளின் இஷ்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கும் பாதுகாத்துக்கொடுப்பதற்கும் அவதரித்தான். மற்றும், ஜன்மஜராமரணாதி ரூபமாயிருக்கையாலே மிகுதியும் பயங்கரமான ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்ந்தவன் மனக்கருத்தின்றியாயினும் இந்தப் பகவானுடைய நாமத்தை உச்சரிப்பானாயின் அந்தக்ஷணமே அந்த ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடுவான். ¹ இவனுடைய நாமோச்சாரணத்திற்கு ஸம்ஸாரம் தானே பயப்படும். ஓ ஸுதரே! ² இந்தப் பகவானுடைய பாதங்களைப் பற்றின முனிவர் ஸமதமாதி குணங்களுக்கிருப்பிடமாகித் தமது பாதங்களைத்

1. இங்கு 'யஜீ விஹேதி ஸ்வயம் ஹவஃ' என்பது மூலம். இங்கு 'ஹயம்' என்றும் பாடமுண்டு. அப்பொழுதும் ஜன்ம ஜராமரணாதி பயங்களை விளைக்கையாலே ஸம்ஸாரத்தையே பயமென்கிறது. தேஹாவஸான காலத்திலுண்டான பகவந்நாமோச்சாரணம் நேரே மோக்ஷஸாதனமாமென்றும், மற்றைக் காலத்திலுண்டான பகவந்நாமோச்சாரணம் கர்ம ஜ்ஞானயோகாதிகள்போல் பக்தியோகத்திற்கு உபகாரகமாகி அதன் மூலமாய் மோக்ஷஸாதனமாமென்றும் உணர்க. இவ்விஷயம் ஆரூவது ஸ்கந்தத்தில் அஜாமினோபாக்யானத்தில் தெளிவாய் வெளியாகும். இங்ஙனம் வீரராகவீயம். பகவந்நாமோச்சாரணம் எக்காலத்திலும் மோக்ஷஸாதனமாமென்றும் கர்மஜ்ஞான பக்தியோகங்கள் வ்யாஜோபாயமாமாபோல் இதுவும் வ்யாஜோபாயமென்றும் ஈஸ்வரன் தானே உபாயமென்றும் பேரறிஞர் கூறுவர்.

2. இங்கு யத்பாடிஸஸ்ரயாஸ் ஸுத முநயஃ ப்ரஸமாயநாஃ|| ஸஜீயஃ புநந்த்யுபஸ்புஷ்டாஃ ஸ்வர்யாந்யா போ-துஸேவயா' என்பது மூலம். கங்கையின் ஜலம் ஸ்னானபாஸாதிகளால் புனிதஞ்

தொட்டமாத்ரத்தில் அந்த ஸ்ணத்திலேயே அனைவரையும் புனிதஞ் செய்வார்கள். இவனுடைய பாதத்தினின்றுண்டான கங்கையின் ஜலம் ஸ்னானபானாதிகளால் தன்னைப் பணியுமவர்களனைவரையும் புனிதஞ் செய்யும். மற்றும், இவனுடைய யஸஸ்ஸு கேட்பவர்களுக்கும் சொல்பவர்களுக்கும் புண்யத்தை விளைக்கும். இவனுடைய சரித்ரம் துதிசெய்யத் தகுந்தது. கலியாலுண்டான தோஷங்களைப் போக்குந் திறமையுள்ள அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய கீர்த்தியை மனத்தூய்மை பெறவேண்டுமென்னும் விருப்பமுடைய எவன்தான் கேட்கமாட்டான்? அனைவரும் கேட்பார்கள். சேதனர்களைப்போல் கர்மத்தினால் லீலையால் பற்பல மூர்த்திகளைக் கொள்கின்ற அந்தப் பகவானுடைய சரித்ரங்களை விருப்பமுடைய எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். அந்தப் பகவானுடைய சரித்ரங்கள் பரந்திருப்பவைகளும் கேட்ட மாத்ரத்தில் விருப்பங்களையெல்லாம் சிறைவேற்றிக் கொடுப்பவைகளு மாயிருக்குமே. அவற்றையெல்லாம் நாரதாதிகளான மஹர்ஷிகள் பாடியிருக்கின்றார்களல்லவா? மிகுந்த மதியுடையவரே! தன்னுடைய ஆச்சர்ய சக்தியால் பலவகை லீலைகளைச் செய்பவனும் எல்லோரையும் அடக்கிக்கொண்டு நிற்பவனும் தன்னைப் பற்றி னுடைய பாபங்களைப்போக்குந் தன்மையனுமாகிய பகவானுடைய சுபமான அவதார கதைகள் முழுவதையும் எங்களுக்குச் சொல்வீராக. ப்ரஹ்மாதிகளான சிறப்

செய்யும், பகவதஸம்பந்த முடையவர் தமது பாதங்களைத்தொட்ட மாத்ரத்திலேயே புனிதஞ் செய்கிறார்களென்று கங்காஜலத்தைக் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு மேன்மை யுண்டென்று சிலர் பொருள் கூறுகின்றனர். கங்காஜலம் எப்படி புனிதஞ்செய்யுமோ அப்படியே பாகவதர்களும் புனிதஞ்செய்வார்கள் என்று த்ருஷ்டாந்தமாகவும் கூறலாம். வீரராகவீயம்.

புள்ள தேவதைகள் துதிசெய்யப்பெற்றவனும் சிறந்த புகழுடையவனுமான பகவானுடைய அவதார கதைகளை நாங்கள் பலவாறு கேட்டிருக்கின்றோம். ஆயினும் அவனுடைய சரித்ர விஷயத்தில் எவ்வளவு கேட்பினும் எங்களுக்குத் த்ருப்தி உண்டாகவில்லை. அந்தப் பகவானுடைய சரித்ரம் ருசியறிந்தவர்களுக்கு அடிக்கடி மிகுதியும் ருசிகரமாயிருக்கும். (எத்தனை தரம் கேட்கினும் பகவானுடைய சரித்ரம் புதிதுபுதிதாகி மிக்க ருசிகரமாயிருக்குமாகையால் எங்களுக்கு அதில் த்ருப்தியே உண்டாகவில்லை). ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் ப்ரபுவரண பரம புருஷன் கபடமானிட உருவம் பூண்டு மறைந்து தன் குணங்களில் சிறிதுங்குறைவின்றித் தமையனான பலராமனுடன் மானிடவர்க்குச் செய்யமுடியாத பல வீரச் செயல்களைச் செய்தானல்லவா? (மானிடருடைய சரித்ரங்கள் ஒருதரங் கேட்கில் மீளவும் கேட்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை விளைக்கமாட்டா. பகவானுடைய வீரச்செயல்களோ என்றால் மானிடவர் செயல் போலன்றி விசித்ரமாகி, ஒன்றே எத்தனை தரம் கேட்பினும் புதிதுபுதிதாகி மேன்மேலும் கேட்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை விளைக்குமாகையால் நாங்கள் அவற்றைப் பலவாறு செவியுற்றிருப்பினும் த்ருப்தி உண்டாகப்பெறாமல் மீளவும் கேட்க விரும்புகின்றோம்.) 'பகவானுடைய வீரச் செயல்கள் நெடுநாள் கேட்கவேண்டியவை. நீங்களோ தினந்தோறும் தவஞ்செய்பவர். ஆகையால் உங்களுக்கு அவற்றைக் கேட்க அவகாசம் ஏது என்கிறீரோ? தவத்திற்கு விக்னஞ் செய்வதான கலியுகம் வந்தமை கண்டு வேறு உபாயத்தினால் கலியை வெல்லுந் திறமையற்ற நாங்கள் கலியின் தோஷங்களைப் போக்குந்திறமையுடைய பகவானுடைய கதையைக் கேட்ப்தற்காக மற்ற செயல்களை நிறுத்தி ஒழி

வுடையவராகி, விஷ்ணுவின் ஸந்திதானமுடைய இந்த நைமிசக்ஷேத்ரத்தில், ஆயிரமாண்டுகள் செய்து நிறைவேற்றக்கூடிய தீர்க்கஸத்ரமென்னும் யாகத்தை நடத்த முயன்று உட்கார்ந்திருக்கின்றோம். ப்ராணிகளின் தவம் முதலிய ஸாரங்களைப் போக்குவதும் பகவத்குணகீர்த்தனம் தவிர மற்ற உபாயங்களால் கடக்கமுடியாததுமான கலியைக் கடக்க விரும்புகின்ற எங்களுக்கு, ஸமுத்ரத்தைக் கடக்கவிரும்பும் ஜனங்களுக்குக்¹ கர்ணதாரணைக் காட்டிக்கொடுப்பதுபோல், ஈஸ்வரன் உம்மைக் காட்டிக்கொடுத்தான். (கலியின் தோஷங்களை நினைத்து வருந்துகின்ற எங்களுக்கு நீர் தெய்வாதீனமாய் நேர்பட்டீர்). ப்ராஹ்மணர்களுக்கு நன்மைசெய்யுந் தன்மையனும் தர்மத்தைப் பாதுகாப்பவனும் பக்தியோகத்தினால் ஆராதிக்கத் தகுந்தவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னுடைய லோகம் சேர்ந்த பின்பு தர்மம் எவனைச் சரணம் அடையும்? (காப்பவனில்லாமையால் கலியினால் தோல்வி அடைந்து அதை வெல்லுந் திறமையற்றிருக்கின்றது. ஆகையால் கலியைப் போக்குவதான பகவானுடைய சரித்ரத்தையே சொல்வீராக). ஒன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

வ்யாஸர் சொல்லுகிறார்:—ரோமஹர்ஷணரின் புதல்வரான ஸுதர் இங்ஙனம் ப்ராஹ்மணர்களின் அழகான கேள்விகளால் ஸந்தோஷமுற்று அவரது வசனத்தைப் புகழ்ந்து கௌரவித்து மறுமொழி கூறத்தொடங்கினார்.

² ஸுதர் சொல்லுகிறார்:—என் குருவாகிய ஸ்ரீசுகமுனிவருக்கு நமஸ்காரம். இவர் தன்னுடைய ஜ்ஞானத்

1. ஓடம் நடந்துவோன்.

2. ஸுதர் ப்ராஹ்மணர்களின் கேள்விகளுக்கு உத்தரமான இந்தப்புராணத்தைக் கேட்பிக்கவிரும்பி, இந்தப்புராணத்தை வாசித்துக்கேட்பிப்பவர் மற்றவரும் இங்ஙனமே செய்யவேண்டுமென்று

24. ஸுதர் செளனகாதி களுக்கு பகவானுடைய
கதைகளைக் கூறுதல்.

தினூல் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயத்திலும் வ்யாபித்திருப்பவர்; பரப்ரஹ்மம் கைகூடப் பெற்றவர்; ஆகையால் செய்யவேண்டிய செயல் மற்றொன்றும் இல்லாதவர். இவர் தந்தை முதலிய தேஹபந்துக்களைத் துறந்து வைராக்யத்தினால் தேஹஸம்ரக்ஷணத்திற்குரியஸஹாயமாக

தெரிவிக்கும் பொருட்டு இதை முதலில் வெளியிடுகையால் மஹோபகாரஞ்செய்த தன் குருவான சுகரை நமஸ்கரித்துச் சரணமடைகையாகிற மங்களஞ்செய்கிறார். சுகர், யோகிகளில் சிறப்புற்றவர். அவர் ப்ரஹ்மோபாஸனை வித்தியுடையவர். ஆகையால் அவர் செய்யவேண்டிய கார்யம் மற்றொன்றும் இல்லாதிருக்கப்பெற்று தேஹஸம்பந்திகளான தந்தை முதலானாரைத் துறந்து ஸந்ந்யாவியாய்த் த்னியே போகத்தொடங்குகையில், அதைக் கண்டு, வ்யாஸர் மிகுந்தகுணமுடைய பிள்ளையைப் பிசிந்திருக்கப் பொருமல் அவரைப் பின்னொடர்ந்து 'பிள்ளாய்! பிள்ளாய்!' என்றழைத்தார். சுகர் தன்னுடைய ஞானத்தினால் ஸமஸ்த வஸ்துக்களிலும் கிறைந்திருக்கையால், அப்மொழுது அவருடைய ஜ்ஞானத்தினால் கீரம்பின அங்குள்ள வருஷங்கள் 'நாங்கள் சுகஸ்வரூபர்களே' என்று ப்ரதித்வனி செய்தன. அதற்குக் காரணம் சுகர் தன் ஞானத்தினால் ஸமஸ்த வஸ்துக்களின் ஹ்ருதயத்தில் வ்யாபித்திருக்கையேயாகும். அப்படிப்பட்ட சுகமுனிவரை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று கருத்தி. ஈஸ்வரன் ஸமஸ்த வஸ்துக்களிலும் ஸ்வரூபத்தினால் கிறைந்திருப்பது போல் ஜீவாத்மாக்கள் அணுஸ்வரூபர்களாகையால் ஸ்வரூபவ்யாப்தி சொல்ல அமையாது. 'ஏஷோ஽ணுராத்மா' என்றும் 'ஆராநீரமாத்ரோ ஹ்யவரோ஽பி ஐஷ்ட்டு' என்றும் ஸ்ரூதியில் ஜீவாத்மா அணுஸ்வரூபனென்று சொல்லப்பட்டது. ஆத்மா ஜ்ஞானஸ்வரூபனும் ஜ்ஞானமே குணமாகப்பெற்றவனுமாயிருப்பான். அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு மோக்ஷதசையில் தான் முழுவதும் வ்யாபிக்குந்தன்மை உண்டாமென்று 'ஸசாநந்த்யாய கல்பதே' என்ற ஸ்ரூதி சொல்லுகிறது. ஆயினும் சுகர் ப்ரஹ்மோபாஸனம் கைகூடப்பெற்றவராகையால் முக்தர்களைப்போல ஜ்ஞானஸங்கோசத்தை விளைக்கும் கர்மம் தீர்ந்து தர்மபூதஜ்ஞானம் அளவின்றி மலரப்பெற்றிருக்கையால் அந்த ஜ்ஞானமூலமாய் வருஷங்களில் வ்யாபித்திருந்தமை பொருந்தும்.

ஒருவரையும் எதிர்பாராமல் புறப்பட்டார். அப் பொழுது
 ஸ்ரீவ்யாஸபகவான் ஜ்ஞானாதிகரான இவ்வுருமைப் புதல்
 வரை இம்மஹானுபாவரைப் பிரிந்திருக்கப் பொருமல்
 'பிள்ளாய்' என்றழைத்தார். அப்பொழுது, வருஷங்க
 ளெல்லாம் இவருடைய ஜ்ஞானத்தினால் நிறைந்து
 'இவையெல்லாம் அவரே' என்னும்படி யிருந்தமையால்
 'நாங்கள் எல்லோரும் சுகஸ்வரூபர்களே' என்று ப்ரதி
 த்வனி செய்தன. இவர் இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவர்.
 இவருடைய ஜ்ஞானபூர்த்தியை வர்ணிக்கமுடியாது.
 இம்மஹர்ஷியை வணங்குகின்றேன். முனிவர்களே !
 பாகவதம் வேதாந்தங்களில் ஓதப்படும் பாப்ரஹ்மத்தின்
 ஸ்வரூபாதிகளை அறிவிப்பது மாத்ரமன்றி வேதத்தின்
 பூர்வபாகங்களில் பாக்கச் சொன்ன கர்மங்களையும் பகவா
 னுடைய ஆராதனமாக ஆங்காங்குநிர்நிதந்துச் சொல்
 லுகையால் ஸமஸ்த வேதங்களின் ஸாரமென்பதில் ஸத்
 தேஹயில்லை. ஆகையால் இந்தப் புராணம் போன்றது
 மற்றொன்றும் இல்லை. இது எல்லாப் புராணங்களிலும்
 மேன்மையுடையது. இது ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தையும்
 உள்ளபடி அறிவிப்பதில் தீபம் போன்றிருக்கும். இருள்
 மூடப்பெற்றுக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத வஸ்துக்களை
 எப்படி விளக்கொளி உள்ளபடி அறிவிக்குமோ, அப்படி
 யே இந்தப் புராணம் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்
 மையை அறிவிக்க வல்லது. இது ஸம்ஸாரத்தைக்
 கடக்கவேண்டு மென்னும் விருப்பமில்லாதவர்களுக்கு
 இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ருகியை விளைக்கும்படியான
 அஜ்ஞானத்தைப் போக்கும். இப்படி யிருந்த மேன்
 மையுடைய இந்தப் பாகவதத்தை அந்தச் சுகமுனிவர்
 தாமே முன்னம் வ்யாஸரிடத்தினின்று உபதேசம்
 பெற்று அனுபவித்தார். அம்மஹானுபாவர் ஒருவர்க்
 கும் வெளியிடக் கூடாத ரஹஸ்யமான இந்தப்புரா
 ணத்தை ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்ந்து வருந்தும் ப்ராணி

களிடத்தில் தயை கூர்ந்து வெளியிட்டனர். . வேதங்
களைப் பிரித்து ப்ராணிகளுக்கு மஹோபகாரஞ் செய்த
வ்யாஸ மஹர்ஷியின் அருமைப் புதல்வரும் முனி
வர்களனைவர்க்கும் குருவுமாகிய அந்தச் சுகமஹர்ஷி
யைச் சரணமடைகின்றேன். ¹ நாராயணனையும் மனிதர்

1, இங்கு 'நாராயணந் நமஸ்சூத்ய நரஞ்சைவ நரோத்தமம் |
டேவீம் ஸரஸ்வதீம் வ்யாஸந் ததோ ஜயமுஜீரயேத்' என்பது மூலம்.
நரீவரன், நரனென்றும் நாராயணனென்றும் தானே சிவ்யனுமாய்
ஆசார்யனுமாய் அவதரித்து பதரிகாநீரமத்தில் இருந்து 'யோவை
ஹாரதவர்ஷேஸ்மிந் கேஷமாய ஸ்வஸ்தயே நயுனாம் | யர்மஜ்ஞாந
ஸமோபேத ஆகல்பாஜாஸ்யிதஸ் தபஃ' என்று மேற் சொல்லுகிறபடி
யே தனது அனுஷ்டானத்தின் மூலமாய் தர்மத்தை நடத்துகை
யாலும் நாரதாதிகள் மூலமாய் ஸமஸ்தமான வேதாந்த சாஸ்த்ரங்
களையும் வெளியிட்டமையாலும் பரமாசார்யனாய் மஹோபகாரகனா
கையாலும் அவனை அவநீயம் நமஸ்கரிக்க வேண்டுமென்று கருத்து.
வாக்குக்கு அதிஷ்டான தேவதையாகையால் ஸரஸ்வதியையும்
நமஸ்கரிக்கவேண்டுமென்று (ஸரஸ்வதீம்) என்றது. (டேவீம்) டே
வஸ்ய சதுர்முவஸ்ய பத்நீ டேவீ-தாம்-இங்கு ஸரஸ்வதிக்குப் ப்ரஹ்ம
தேவனுடைய பத்னியென்று அவனுடைய ஸம்பந்தத்தைக்காட்டு
கையால் ப்ரஹ்மதேவனையும் நமஸ்கரிக்க வேண்டுமென்று தெரிவிக்
கப்பட்டது. அந்த ப்ரஹ்மதேவன் பகவானுடைய நான்காவது வ்யூ
ஹாவதாரமான அக்ருத்தனுடைய நாடீகமலத்தில் உண்டாகித்
தவத்தினால் அந்த அக்ருத்த பகவானை ஸந்தோஷிக்கச்செய்து அவ
ரால் இந்தப் புராணத்திற்கு மூலமான பாகவத சதுஸ்ரீலோகி
உபதேசிக்கப்பெற்று அதை நாரதருக்கு உபதேசித்தான். ஆகையால்
அவன் பெரிய உபகாரகனும் ஆசார்யனுமாகையால் நமஸ்கரிக்கத்
தகுந்தவெனென்று கருத்து. இதனால் அக்ருத்த நாரதர்களையும் நமஸ்
கரிக்கவேண்டுமென்பது ஏற்பட்டது. நான்முகன் அக்ருத்தனி
டத்தினின்று பாகவத சதுஸ்ரீலோகியைப் பெற்றதும் அதை நார
தருக்கு உபதேசித்ததும் இரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் வெளிபாகும். நார
தரிடத்தினின்று சதுஸ்ரீலோகியைப்பெற்று இந்தப்புராணம் முழு
வதும் இயற்றி மிகுதியும் மஹோபகாரஞ் செய்தாராகையால் வ்யா

களிற் சிறந்த நரனையும் ப்ரஹ்மதேவனது பத்னியான ஸரஸ்வதியையும் வ்யாஸரையும் நமஸ்கரித்து, அப்பால் ஸமஸ்த பாபங்களையும் வெல்லுவதாகையால் ஜயமென்னும் பேருடைய இந்தப்புராணத்தை வாசிக்கவேண்டும். ¹ முனிவர்களே! நீங்கள் ஜகத்தின் மங்களத்தைப்பற்றி என்னை நன்றாக வினவினீர்கள். மங்களஸ்வரூபனான க்ருஷ்ணனைப்பற்றி வினவினீர்களல்லவா? க்ருஷ்ணனை எவ்வகையில் நினைப்பினும் மனம் நன்றாகத் தெளிவுறும். வினாவிடைகளால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளோடு நினைப்போமாயின், மனமாசெல்லாம் தீரும். மாசறவே, மனம் தெளிவுபெறும். மனம் தெளியின், ஸமஸ்த மங்களங்களும் தானே விளையும். ² ஒரு கார

ஸரை நமஸ்கரிக்க வேண்டுமென்னும் அபிப்ராயத்தினால் (வ்யாஸம்) என்கிறது. அதில் இங்ஙனம் க்ரமம் கண்டுகொள்க—முதலில் சுகரையும், பிறகு வ்யாஸரையும், அப்பால் நாரதரையும், அப்பால் ஸரஸ்வதியையும், அப்பால் ப்ரஹ்மதேவனையும், அதன் பிறகு அநிருத்தனையும், அதன் பிறகு நரநாராயணர்களையும் வணங்கவேண்டும்.

1. இங்ஙனம் 'மந்த்ரலாசாரயுக்தாநாந் நித்யஞ்ச ப்ரயதாத்மநாம்| ஜபதாஞ் ஜஹ்வதாஞ் சைவ விசிபாதோ நவிஜ்யதே' என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி குருதேவதா நமஸ்காரரூபமான மங்களஞ்செய்து அந்த ப்ரஹ்மணர்களின் கேள்விபைப்புக் கழ்ந்து கொண்டாடுகிறார் ஸூத்ரர்.

2. 'நீர் ப்ராணிகளுக்கு எது மேலான நன்மையென்று நிச்சயித்திருக்கிறீரோ அந்த நன்மையைக் கைகூடுவிக்கும் உபாயம் எதுவோ' என்று கேட்டதற்கு, கர்ப்ப ஜன்ம ஜரா மரணத்தியான அனர்த்தங்கள் அமைந்த ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபட்டு ப்ரஹ்மாநந்தத்தைப் பெறுகையாகிற மோக்ஷமே மேலான நன்மையென்றும், அதற்குப் பகவத்பக்தியே உபாயமென்றும், அந்தப் பக்தி பலாபிஸந்தியில்லாமல் செய்யும் வர்ண ஆஸ்ரம தர்மங்களாலும் ஜ்ஞானயோக சமதமாதிகளாலும் ஸத்துக்களின் ஸஹவாஸம் முதலியவற்றின் மூலமாயும் பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம்

ணத்தைப்பற்றி விளையாததும் இடையூறுகளால் தடை படாததும் மனத்தெளிவை விளைவிப்பதும் வேறு நினைவுகளால் மறையாததும் பரமபுருஷனைப் பற்றின துமான பக்தி, ப்ராணிகளுக்கு எந்த தர்மத்தினால் உண்டாகுமோ, ஒரு பலனைக் குறித்துச் செய்யாத அந்த தர்மமே சிறப்புற்றது. 'சப்தாதி விஷயங்களில் மனம் தாழப் பெற்றவனுக்கு வேறு நினைவுகளால் மறையாத பக்தி எங்ஙனம் விளையும்? சப்தாதி விஷயங்களில் நெடுநாள் பழகினமையால், இப்போது வேண்டாமென்று விருப்பமற்றிருப்பினும் அவை இடையிடையில் வந்து மனத்தை இழுக்குமே' என்கிறீர்களோ? அப்படி அன்று. எல்லாவற்றிலும் தான் நிறைந்திருப்பவனும் எல்லாம் தன்னிடத்தில் இருக்கப்பெற்றவனும் ஜ்ஞானம் முதலிய ஆறு குணங்கள் அமைந்தவனுமாகிய பகவானிடத்தில் பக்தியோகஞ் செய்யின், அது சப்தாதிவிஷயங்களில் மனஞ்செல்லப்பெறுமையாகிற வைராக்யத்தை விரைவில் விளைவிக்கும். ஈஸ்வரன் அந்தராத்மாவாகையாலும் உலகத்தில் நமக்குப் புலப்படுகின்ற சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டிலும் மிகுந்த செம்மையுடையவனாகையாலும் அவனிடத்தில் பக்திசெய்யின், அது மிகுதியும் இனிதரயிருக்கும். ஆகையால் அது வேறு விஷயங்களில் செல்லாதபடி மனத்தை அடக்கிப் பரமபுருஷனிடத்தில் நிலை நிறுத்தும். உலகத்தில் ஒருவனுக்கு அழகான ஒரு வஸ்துவில் ப்ரீதி விளையுமாயின், அது அவனது மனத்தை வேறு விஷயங்களில் போகவொட்ட

உண்டாகி அதன்வழியாய் விளையுமென்றும் மொழியத் தொடங்கி முதலில் பக்தியோகத்திற்கு உபகாரகமான வர்ண ஆஸ்ரமதர்மமே சிறந்தது, பாலாபிஸந்தியோடு செய்கிற மற்றதெல்லாம் ஸம்ஸாரத்தை மேன்மேலும் வளர்க்குமாகையால் அனர்த்தத்தையே விளைக்குமென்கிறார்.

டாமல் தடுக்குமென்பது வெளிச்சமே. இனி எல்லா வற்றிலும் மேன்மையுற்ற பகவானிடத்தில் ப்ரீதி உண்டாகுமாயின் அது விரைவில் மனத்தை விஷயாந்தரங்களில் செல்லவொட்டாமல் தடுக்குமென்பது சொல்ல வேண்டுமோ? ஆகையால் மற்ற சினைவுகளால் மறையாத பக்தி உண்டாகுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. தன்னைத் தவிர மற்ற காரணங்களால் கிடைக்க அரிதான ஜ்ஞானத்தையும் இதுவே விளைக்கும். ப்ராணிகள் நன்றாகவே அனுஷ்டித்ததர்மம் பகவானுடைய கதைகளில் ப்ரீதியை விளைக்காது போமாயின் வீண்ப்ரமமே அல்லவா? ஆகையால் தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும்போது வேறு பலன்களைக் கருதி அனுஷ்டிக்கலாகாது. அப்படியாயின் அவை மேன்மேலும் ஸம்ஸாரத்தையே வளர்ப்பவையாம். பலனைக் கருதாமல் செய்யும் தர்மமே பகவானுடைய குணங்களில் விருப்பத்தை விளைத்து அடைவில் பக்தி யோகத்தையும் விளைக்குமாகையால் சிறந்ததாம். பலனைக் கருதிச்செய்யுந் தர்மமெல்லாம் வீண்ப்ரமத்தையே பயனாகப் பெற்றது. அன்றியும் மஹத்தான துக்கங்களுக் கிடமான ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்குமாகையால், அவை மிகுதியும் அதர்மங்களேயாம். தர்ம அர்த்த காமங்களில் தர்மத்திற்குப் பலன் அர்த்தமென்றும், அர்த்தத்திற்குப் பலன் காமமென்றும், காமத்திற்குப் பலன் இந்த்ரியங்களின் த்ருப்தி யென்றும், இந்த்ரிய த்ருப்திக்கு ஜீவனமே பலனென்றும், ஜீவனத்திற்கு மீளவும் தர்மமே பலனென்றும் உலகத்தவர் சினைத்திருப்பார்கள். அது உண்மை அன்று. பலனைக் கருதாமல் செய்யுந் தர்மம் மோகைத்திற்கு உபாயமான பக்தியை விளைக்குமாகையால் மோகைமே பலனாகப் பெற்றது. ஆகையால் அதற்கு அர்த்தமே பலனென்று சினைக்கலாகாது. அர்த்தத்தை விளைக்குமாகையால் தர்

மம் சிறந்த புருஷார்த்தமென்று உலகத்தவர் நினைப்பதும் பிசகே. தானம் யாகம் முதலிய ஒருவகையான தர்மமே பலனைக் கருதி அனுஷ்டிக்கில் அற்ப பலன்களை வினைக்கும். பலனைக் கருதாமல் அனுஷ்டிக்கில் மேலான பலனை வினைக்கும். இப்படி யிருக்க, பலனைக் கருதாமல் தர்மங்களைச் செய்யும் வழியை அனாதரித்து 'அர்த்தத்தை வினைக்குமாகையால் தர்மம் புருஷார்த்தம்' என்று அற்ப புருஷார்த்தமான அர்த்தத்தைக் கருதும் உலகத்தவர் செல்லும் வழியை விவேகமுள்ளவர் ஆதரிக்கலாகாது. மற்றும், தர்மத்தைப் பயனாகவுடைய அர்த்தத்திற்குக் காமம் பலனென்பதும் பொருளன்று. அன்னபானாதியான காமமே அர்த்தத்திற்கு (தனத்திற்கு)ப் பலனென்று உலகத்தவர் நினைத்திருப்பார்கள். தனத்திற்கு தர்மஞ்செய்தலே ப்ரயோஜனம். அந்த தர்மம்மத்தைச் செய்யும் பொழுதும் பலனைக் கருதாமல் செய்யவேண்டும். அது மோக்ஷத்திற்கு உபாயமான பக்தியை வினைக்கும். மற்றும், காமத்திற்கு இந்தரியங்களின் த்ருப்தியே பலனென்று உலகத்தவர் நினைப்பார்கள். ப்ராணிகள் விரும்புகிற உண்ணும் சோறு பருகு நீர் முதலியவற்றைக் காமமென்பார்கள். அதற்கு இந்தரியங்களின் த்ருப்தியே பலனென்பது உண்மையன்று. தேஹத்தின் தாரணமே காமத்திற்குப் பலன். தேஹத்தைத் தரித்துப் பிழைத்திருப்பதற்குப் பலன் தத்த்வத்தை ஆராய்ந்தறிதலே. பிழைத்திருக்கைக்கு ப்ரயோஜனம், நற்செயல்களைச்செய்து அதன்மூலமாய் தர்மத்தைப் பெறுகையேயென்று நினைக்கலாகாது. 'தத்த்வத்தை அறியவேண்டுமென்றீர். அந்தத் தத்த்வம் இன்னதென்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லையே' என்னில் சொல்லுகிறேன். ஜ்ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாக வுடையதும் ஜ்ஞானமே குணமாகப்பெற்றதும் தன்னைப் போன்ற மற்றொரு வஸ்துவும் தனக்கு

மேற்பட்ட வஸ்துவயின்றி விளங்குவதும் அவயவங்க ளின்றி அளவற்றிருப்பதும் ஜாதிமுதலிய பேதங்களில் லாததும் 'பரப்ரஹ்மம் - பரமாத்மா - பகவான்' இவை முதலிய சப்தங்களால் ஆங்காங்கு ஒதப்படுவதுமான வஸ்துவே ¹ வேததத்த்வமென்று தத்த்வமறிந்தவர் சொல்லுவார்கள். பக்தியோகத்தை வளர்க்கும் தர்மமே சிறந்ததாகையாலும் தர்ம அர்த்த காமங்களும் மோக்ஷத்தை நிறைவேற்றுவதற்கே யாகையாலும் மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் வேறுசிறந்த புருஷார்த்தமில்லாமையாலும் விருப்பமுடையவர் பக்தியினால் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் அந்தராத்மாவாயிருக்கின்ற பரதத்த்வமான பரம புருஷனைப் பேராவலுடன் ஸாக்ஷாத்காரஞ் செய்கின்றனர். வேதங்களில் விதித்த யாகம் முதலிய கர்மங்களால் அந்த பக்தியை மேன்மேலும் வளர்க்கவேண்டும். முதலில் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிகையே அந்த பக்திக்கு முக்ய காரணம். மற்றும் வைராக்யம் அதற்கு அவர்யமாய் வேண்டும். மற்ற விஷயங்களில் மனப்பற்றில்லாதிருக்கையே வைராக்யமாம். ஜீவாத்மஜ்ஞானமும் வைராக்யமும் வேதங்களில் விதித்த யாகாதி கர்மங்களும் ஆகிய இந்த அங்கங்களோடுகூடின பக்தியினால் ஜீவனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கும் பரம புருஷனை முனிவர்கள் மிக விருப்பத்துடன் நேரே கரண்கின்றார்கள். சிறந்த அந்தணர்களே! இங்ஙனம் பக்தியே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகையால் ப்ராஹ்மண ஷத்ரியாதி வர்ணங்களைப் பற்றியும் ப்ராஹ்மசாரி க்ருஹஸ்தன் முதலிய ஆஸ்ரமங்களைப் பற்றியும் பிரிந்திருக்கின்ற தர்மங்களைச் சிறிதும் தவறாமல் அனுஷ்டிப்பதற்குப் பலன் பகவானை ஸந்தோஷிக்கச் செய்கையேயாகும். தர்மத்தை நன்கு நடத்துவானாயின் அதனால் பகவானுக்கு மனக்களிப்பு விளைகின்றது.

1. வேததத்த்வம்-வேதங்களால் அறியக்கூடிய தத்த்வம். தத்த்வமாவது உண்மையான பொருள்.

அதனால் பகவானுக்கு இவனிடத்தில் அனுகூல ஸங்கல்பம் (நல்ல சினைவு) உண்டாகின்றது. அதனால் பக்தியோகத்தைத் தடுக்கும்படியான பாபங்களெல்லாம் தொலைகின்றன. அநந்தரம் பக்தியோகம் தானே விளையும். ப்ராபக ப்ரதிபந்தகமென்றும் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமென்றும் ஜீவனுக்குப் பாபம் இருவகைப்பட்டிருக்கும். அதில் பக்தி விளைவதற்குத் தடையான பாபம் ப்ராபகப்ரதிபந்தகம். அது தர்மங்களைச் செய்வதனால் தீரும். பகவானை அடைவதற்குத் தடையான பாபம் ப்ராப்திப்ரதிபந்தகம். அதை பக்தியோகம் தீர்க்கின்றது. ஆகையால் பக்தி உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்களையெல்லாம் தர்மானுஷ்டானத்தினால் போக்கி, பக்தியை விளைத்து அதனால் பகவானை அடையவேண்டும். ஆகையால் மனத்தை வேறுவிஷயங்களில் போகவொட்டாமல் தடுத்து நிலைநிறுத்திக்கொண்டு பக்தர்களைப் பாதுகாக்குந் தன்மையான பகவானை எக்காலத்திலும் செவிகளாகக் கேட்பதும் வாயார வாழ்த்துவதும் மனமார த்யானிப்பதும் கைகளாரப் பூஜிப்பதுஞ் செய்யவேண்டும். இந்த பகவானை த்யானஞ் செய்கையாகிற பக்தியென்னுங் கத்தியைக் கொண்டு அவிழ்க்கமுடியாத முடிச்சுபோல் கடக்க முடியாத கர்மமென்னும் பந்தத்தைப் பண்டிதர்கள் அறுக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய கதைகளில் எவனுக்குத்தான் பக்தி உண்டாகாது? (பகவானிடத்தில் பக்தி பண்ணினால் அனர்த்தங்களை விளைக்கின்ற ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கலாமாகையால் அந்த பக்தியை விளைக்கவல்ல அவனுடைய கதைகளைக் கேட்க எல்லோரும் விருப்பமுறுவர்.) அந்தணர்களே! தர்மானுஷ்டானத்தினால் கேட்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தைத் தடுக்கின்ற

பாபங்களைப் போக்கிக் கேட்க விருப்பமுண்டாகப்பெற்று
 ஸ்ரத்தையுமுடையவனுக்கு வாஸுதேவனுடைய (பக
 வானுடைய) கதைகளில் ப்ரீதி உண்டாவதற்குப் பெரி
 யோர்களைப் பணிவதும் கங்கைமூதலிய புண்ய தீர்த்தங்
 களில் ஸ்னானஞ் செய்வதுமே காரணம். எவனைக் கேட்
 கிலும் சொல்லிலும் மஹத்தான புண்யம் உண்டாகு
 மோ, அத்தகையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் கதையைக்
 கேட்குந் தன்மையரான ஸாதுக்களுடைய மனத்துள்
 புகுந்து நிலை நின்று நண்பனாகி பக்தி உண்டாவதற்குத்
 தடைசெய்யும் பாபங்களைப் போக்குவான். பகவானிடத்
 தில் பக்தியுடையரான பெரியோர்களைப் பணிந்து அவ
 ரிடம் பகவானுடைய குணங்களையும் சரித்ரங்களையும்
 தினந்தோறும் கேட்பதனால் பாபங்களெல்லாம் தொ
 லைந்து போகையில், உத்தமஸ்லோகனான பகவானிடத்
 தில் திடமான பக்தி உண்டாகும். 'பாபங்கள் தொலைந்
 தால் பக்தி எப்படி உண்டாம்' என்கிறீர்களோ?
 சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். பெரியோர்களைப் பணி
 வதே தர்மம். அதனால் பாபங்கள் தொலைந்து போகை
 யில், ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு ஆகிய இவற்றின் கார்யங்
 களான காமக்ரோத லோபாதிகள் எவ்வெவை உண்
 டோ அந்த தோஷங்களெல்லாம் தாமே கழிகின்றன.
 இந்த தோஷங்கள் தொலையப்பெறின், மனம்சுத்தமான
 ஸத்த்வகுணத்தில் நிலைநின்று தெளிவுபெறுகின்றது.
 மனம் தெளிந்தால் திடமானபக்தி விரைவில் விளையு
 மென்பதற்கு ஸந்தேஹம் உண்டோ? இங்ஙனம் மனம்
 தெளியப்பெற்று பகவானிடத்தில் பக்தியோகம் விளைந்து
 அதன் மூலமாய் மற்ற விஷயங்களில் மனப்பற்றற்று
 விளங்கும் புருஷனுக்கு பகவத் விஷயமான தத்த்வஜ்
 ஞானம் உண்டாகும். (பகவானுடைய ஸவருபத்தையு
 மும் குணங்களையும் விபூதிகளையும் நேரே கண்டாற்
 போல் உள்ளபடியே அறியுந் திறமை உண்டாம்.)

பரமாத்மாவான ஈஸ்வரனைக் கண்டமாத்ரத்தில், பகவானே அடைவதற்குத் தடையான கர்மங்களெல்லாம் தொலைகின்றன. பரபங்கள் தொலையவே அதன் மூலமான ஸந்தேஹங்களும் தொலைகின்றன. அன்யதாஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞானங்களும் போகின்றன. அப்பால் மனத்தில் முடிச்சுபோன்ற அஹங்கார மமகாரங்கள் தொலையும். அஹங்கார மமகாரங்களே ஸம்ஸாரத்திற்கு வேராகையால் அவை தொலைந்தால் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கடந்தாற்போலவே. பிறகு ப்ரஹ்மப்ராப்தி யத்ன மில்லாமலே ஸித்திக்கும். மோக்ஷமே புருஷார்த்தம் அதற்கு உபாயம் பக்தியே யாகையால், இதை அறிந்த பண்டிதர்கள் மிகுந்த ஸந்தேதாஷத்துடன் பகவானான வாஸுதேவனிடத்தில் மனத்தெளிவை விளைக்கும்படியான பக்தியைச் செய்கின்றனர். 'உலகங்களைப் படைப்பது ப்ரஹ்மதேவனும் அவற்றை ஸம்ஹரிப்பது ருத்ரனும் மாயிருக்கையில் வாஸுதேவனிடத்தில் பக்தி செய்கையே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமென்பது எப்படி' என்கிறீர்களோ?, சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள். ஸத்த்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்னும் இவை ப்ரக்ருதியின் குணங்களே. ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் அவை கிடையா. அந்த ஸத்த்வாதி குணங்களைக் கொண்டு பரமபுருஷன் இந்த லோகத்தைக்காப்பது படைப்பது அழிப்பது ஆகிய இவற்றிற்காக ¹ ஹரி என்றும், விரிஞ்சி (ப்ரஹ்மதேவன்) என்றும், ஹரன் என்றும் பேர்களை ஏற்றுக் கொள்கிறான். அதில் ஸத்த்வகுணத்தைக் கைப்பற்றி

1. ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்கள் மூவரும் ஒரே வஸ்துவென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். சிலர் இம்மூன்று வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மேலான பரதத்த்வ மொன்றுண்டென்று கூறுகிறார்கள். அவ்விரண்டு பக்ஷங்களும் அழகல்ல. ஏனென்னில் - ஸ்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களைப் பரமபுருஷன் படைத்தானென்றும், இவர்கள்

ஹரியென்னும் பேர்பெற்ற விஷ்ணுவினிடத்தினின்றே ப்ராணிகளுக்கு ஸமஸ்த நன்மைகளும் விளையும். தன்னையும் ஈஸ்வரனையும் உள்ளபடி அறிதலும் ஸம்ஸாரத்தைக் கடத்தலும் பரமபுருஷனைப் பெறுதலுமாகிய இவையே ஸம்ஸாரிகளுக்கு நன்மைகளாம். எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகையாலும் எல்லாவற்றிலும் மேன்மையுற்றவனாகையாலும் நல்லறிவை விளைக்கும்படியான ஸத்த்வகுணத்தை நடத்துவோனாகையாலும் வாஸுதேவனே தன்னைப் பணியுமவர்களுக்கு இந்நன்மைகளை விளைப்பான். அவனிடத்தில் பக்தி செய்தலே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும். ஆகையால் ஸத்த்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களில் ஸத்த்வகுணமே மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவாம். 'இம்முன்றும் ப்ரக்ருதியின் குணமாயிருக்க, ஸத்த்வகுண மொன்று மாத்ரமே மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவென்றும், மற்றவை இரண்டும் மோக்ஷ ஹேதுக்களன்றென்றும் சொல்லுவது எப்படி' என்கிறீர்களோ? பூமியின் வேற்றுமையான கட்டையினின்று முதலில் புகையும் பிறகு அக்னியும் உண்டாகின்றன. இரண்டும் ஒரு கட்டையினின்று உண்டாயிருப்பினும் புகை வெளிச்சங் கொடுப்பதன்று; மற்றும் ஸவர்க்க ஸித்திக்கு உபாயமுமன்று. அக்னியோ வென்றால்—வெளிச்சங் கொடுப்பதும் ஸவர்க்கங் கொடுப்பது மாயிருக்கும். இங்ஙனம் ஒன்றிலுண்டான இரண்டு

அவனுக்குச் சரீரமாயிருப்பவரென்றும் அவன் இவர்களுக்கு அந்த ராத்மாவென்றும், அவனே இவர்களைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹா தங்களை நடத்துகிறானென்றும் சொல்லுகையால் மூவரும் ஒரே வஸ்து வெண்பது பொருந்தாது. அம்மூவரில் ஒருவனாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுவே பரதத்த்வமென்றும் அவனுக்கு மேற்பட்ட வஸ்து எதுவுமே இல்லை யென்றும் ஸ்ரீருதி ஸ்ம்ருதிகள் முறையிடுகின்றமையால் மூவரைக்கூட்டிலும் மற்றொரு தத்த்வமுண்டென்பது சிறிதும் பொருந்தாது.

வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வபாவம் ஒன்றோடொன்று வேறுபட்டிருப்பதை உலகத்தில் கண்டிருக்கின்றோமல்லவா? இங்ஙனமே, ஸத்த்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்ற இம்முன்றும் ஒரு ப்ரக்ருதியின் குணங்களேயாயினும் ஒன்றோடொன்று வெவ்வேறான தன்மையுடையவைகளாயிருக்கும். தூங்கின புருஷனுக்குத் தமோகுணம் சென்றபின்பு செயல்களில் தூண்டுவதான ரஜோகுணமும், அதன் பிறகு மனக்கலக்கமில்லாமெக்கு ஹேதுவும் பரம புருஷனுடைய காட்சிக்கு உபாயமுமான ஸத்த்வகுணமும் தோன்றும். இங்ஙனம் ஸத்த்வகுணமே ப்ரஹ்மத்தைக் காண்பதற்கு உபாயமாகையாலும், ஸத்த்வத்தை நடத்துகின்ற விஷ்ணுவினிடத்தினின்றுமே நன்மைகள் விளைகின்றமையாலும் முற்காலத்தில் முனிவர்கள் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் கலசப்பெறாமல் சுத்த ஸத்த்வமே சரீரமாகப் பெற்று அதை நடத்துவோனும் ஷாட்குண்யபரிபூர்ணனும் கண் காது முதலிய இந்திரியங்களால் விளையும் அறிவுகளைக் கடந்தவனுமாகிய விஷ்ணுவையே பணிந்தார்கள். இவ்வண்ணமே இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அந்த முனிவர்களை அனுஸரித்து, ஸத்த்வகுணமே சரீரமாகப்பெற்ற பகவானை எந்த ப்ராணிகள் பணிகின்றார்களோ, அவர்கள் க்ஷேமம் பெறுவார்கள். ரஜோகுணமே முக்யமாகப்பெற்ற ப்ரஹ்ம தேவனையும் தமோகுணமே தலையெடுக்கப்பெற்ற ருத்ரனையும் பணிகிறவர்கள் க்ஷேமம் பெறமாட்டார்கள்; விரைவில் அழியுந்தன்மையுள்ள பயன்களைப்பெற்று மீளவும் ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்ந்து நிற்பார்கள். விஷ்ணுவைப் பணிவோர் ஸாஸ்வதமான மோக்ஷமென்னும் பெருநன்மையைப் பெற்று வாழ்வார்கள். மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவர் ஸத்த்வமே தலையெடுக்கப்பெற்று அஸூயையில்லாதவராகி, பயங்கரமான உருவமுடையவரும்

தமோகுணம் அமைந்தவருமான ருத்ராதி தேவதைகளைத் துறந்து சுத்த ஸத்த்வமயமான விஷ்ணுவின் அவதாரங்களை உபாஸிக்கின்றார்கள். ரஜோகுணமும் தமோகுணமும்ஸ்வபாவமாயிருக்கப்பெற்றப்ராணிகள் ரஜஸ்ஸ்வபாவர்களும் தமஸ்ஸ்வபாவர்களான பித்ருக்களையும் ருத்ராதிகளையும் ப்ரஹ்மாதிகளையும், ஸம்பத்து ஆதிபத்யம் ஸந்தானம் முதலிய பலன்களைப்பெற விரும்பி உபாஸிக்கின்றார்கள். (ஸத்த்வகுணமே ஸ்வபாவமாயிருக்கப்பெற்றவர்களோ என்றால், சுத்த ஸத்த்வஸ்வபாவனான விஷ்ணுவினிடம் பக்தி செய்பவராக வேறு ப்ரயோஜனங்களை விரும்பாமல் அழிவின்றி நிலைநின்ற மோக்ஷமென்னும் பெரும் பயனைப் பெறுகின்றார்கள். மற்ற ஸம்பத்து முதலிய பலன்களெல்லாம் அழியுந்தன்மை யவைகளே). பூர்வபாக மென்றும் உத்தரபாக மென்றும் இருவகைப்பட்ட வேதங்களெல்லாம் வாஸுதேவனையே உட்கருத்தாக வுடையவை. 'அக்னிமுதலிய தேவதைகளை உத்தேசித்த யாகாதி கர்மங்களை விதிக்கின்ற வேதத்தின் பூர்வபாகங்கள் எப்படி வாஸுதேவனைச் சொல்லும்' என்கின்றீர்களோ? அக்னி முதலிய தேவதைகளின் ஆராதன ரூபமான யாகங்களும் அவர்க்கு அந்தராத்மாவான வாஸுதேவனுக்கே சேருகின்றன. யாகாதி கர்மங்களில் முக்யமாக ஆரதிக்கப் பெறுமவன் அக்னி முதலிய தேவதைகளைச் சரீரமாகவுடைய வாஸுதேவனே. கேவலம் அக்னி முதலிய தேவதைகளையே ஆரதிக்கிறோமென்கிற எண்ணத்துடன் யாகாதி கர்மங்களைச் செய்பவர்க்கும் அவர் விரும்பின பலன்களை இவனே அந்த அக்னிமுதலான தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாகையால் அவர் மூலமாய்த் தானே ஆரதிக்கப்பெற்று அவர்க்குத் தெரியாமல் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கின்றான். இங்ஙனம் அவரவர் செய்யுங்கர்மங்களுக்குப் பலன் கொடுப்பவன் வாஸுதேவனே யாகை

யால் அந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்படுமவனும் அவனே. ஆகையால் வேதத்தின் பூர்வபாகங்களும் இந்த்ராதி தேவதைகளின் மூலமாகவும் கேராகவும் அவனையே சொல்லுகின்றன. 'வேதார்த்தங்களில் சில இடங்களில் இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளே உபாஸிக்கத்தகுந்தவரென்பதாகத் தெரியவருகின்றதே' என்கிறீர்களோ? அப்படி அன்று. பெரும்பாலும் வேதார்த்தங்களில் விதிக்கப்பெற்றயோகங்கள் (த்யானயோகங்கள்) வாஸுதேவனைப் பற்றினவைகளே. சிலவற்றில் மேலுக்கு ருத்ராதிதேவதார்தர விஷயம்போல் தோற்றினும் முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களிலுள்ள அடையாளங்கள் ருத்ராதியான தேவதார்தரங்களுக்குப் பொருந்தாமையால் அந்தருத்ராதிகளைச் சரீரமாகக்கொண்டு அவர்க்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கும் வாஸுதேவனைப் பற்றினவைகளே யென்று நிச்சயிக்கவேண்டும். மற்றும், ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லும் கர்மங்களால் ஆராதிப்பதும் வாஸுதேவனையே, கபிலாதிஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லும் ப்ரக்ருதிபுருஷர்களின் ஜ்ஞானமும் அவர்களைச் சரீரமாகவுடைய வாஸுதேவனைப்பற்றினதே. (அந்த ஸ்ம்ருதிகளை இயற்றின கபிலாதிகள் மாத்ரம் அங்ஙனம்தெரிந்து கொள்ள வில்லையேயாயினும் ப்ரக்ருதியையும் புருஷனையும் (ஜீவாத்மாவையும்) பற்றி அவர்கள் சொன்னதெல்லாம் அவற்றிற்கு நிர்வாஹகனான வாஸுதேவனுடைய பெருமையைச் சொன்னாற் போலவே யன்றி வேறில்லை.) வேதார்த்தங்களின் உட்கருத்தை உள்ளபடி அறிந்து வெளியிடும் மனுமுதலியமஹர்ஷிகள் இயற்றின ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லுகிற க்ருச்சரம் சார்த்ராயணம் முதலான தவங்களும் வாஸுதேவனுடைய ஆராதனங்களே. ஆயிரம் சொல்லியென்? வேதங்களிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும்

விதித்திருக்கும் தர்மங்களெல்லாம் வாஸுதேவனுடைய ஆராதனங்களே. அவற்றால் பெறக்கூடிய நற்கதிகளும் வாஸுதேவனுடைய அதீனங்களே. பெயரும் உருவமுமாகப்பலப்படுகிற இவ்வுலகமெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு வாஸுதேவனாகவே இருந்தது. (வாஸுதேவனை விட்டுப் பிரித்துச்சொல்ல முடியாமல் அவனிடத்திலேயே லயம்பெற்றுப் பேரும் உருவமுமில்லாமல் ஸூக்ஷ்மமாயிருந்தது). அத்தகையனான அந்த பகவானே, ஸத்த்வம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்ததும் ஸத்தும் அஸத்துமாய் இருவகைப்பட்டிருப்பதும் தனக்குச் சரீரமாயிருப்பதுமான மாயையென்னும் ப்ரக்ருதியால், தான் அந்தந்த வஸ்துக்களில் உள் புகுந்து எங்கும் நிறைந்து நிற்பினும் அவற்றின் குணங்கள் தனக்குப் படியாதபடி நின்று இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் படைத்த தனன், (இங்ஙனம் ஸமஷ்டி ரூபமாயும் வ்யஷ்டிரூபமாயுமுள்ள அசித்துக்கு அந்தர்யாமியாய் அதற்குக் காரணமாயிருப்பவன் வாஸுதேவனாகையால் அவனல்லாத வஸ்து ஒன்றுமே இல்லை). அவ்வாஸுதேவன் அத்தகையதான தன்மாயையால் இயற்றப்பெற்றவைகளும் இதோ புலப்படுகின்றவைகளும் பிரமன் முதற்கொண்டு பூச்சி புழுவரையிலுள்ளவைகளுமான சரீரங்களில், தான் உள் புகுரப்பெற்றுத் தனக்குச் சரீரமான ஜீவாத்மாவுடன் உள்புகுந்து அந்தந்த தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களுடையவன்போலவும் அந்தந்த சரீரங்களுடைய ஜீவாத்மாவின் குணங்களுடையவன்போலவும் தோற்றுகின்றான். அக்னி ஒருவகைப்பட்டதேயாயினும் எப்படி காஷ்டத்தில் வேறுபட்டு வெளித்தோற்றித் தன் தோற்றத்துக்கிடமான காஷ்டங்களில் பற்றி எரிகின்றதாகிப் பலவாறு புலப்படுகின்றதோ (புல் இலை களை முதலிய பேதங்களுடையதாகத் தோற்றுகின்றதோ),

{

 ஸ-ஞதர் பகவானுடைய இருபத்தொரு
 அவதாரங்களைக் கூறுதல்.

}

ஸூதர் சொல்லுகிறார்.—பகவானை வாஸுதேவன் முதலில் ப்ரஹ்மாண்டத்தையும் அதற்குள்ளுண்

டான வஸ்துக்களையும் படைக்க விரும்பி, புருஷர்களெனப்படும் ஜீவாத்மாக்களோடு கூடியதும் ஜ்ஞானேந்தரியங்கள் ஐந்தும் மற்றும் ஆகிய பதினொரு இந்த்ரியங்களும் நிலம் நீர் தீ விசும்பு கால் (காற்று) ஆகிய ஐம் பூதங்களும் ஆகிய பதினாறு தத்த்வங்களையும் பதினாறு தலைகளாகவுடையதும் மஹத்து முதலிய தத்த்வங்களால் விளைந்ததுமான உருவத்தை ஏற்றுக் கொண்டான். தனது சரீர அவயவங்களின் வேற்றுமைகளால் தேவர் மனுஷ்யர் முதலிய ப்ராணிகள் நிறைந்த உலகத்தை யெல்லாம் படைப்பவனும் மரீசி முதலான ப்ராஜாபதிகளுக்கு ப்ரபுவுமான நான்முகன், பேராழியில் படுத்து யோகசித்ரை செய்கின்ற எந்த பகவானுடைய நாபியாகிற பெருந்தடாகத்திடையிலுள்ள தாமரைப் பூவினின்றி உண்டானானே, அத்தகையனான அநிருத்தனெனப்படும் பகவானுடைய உருவம் திடமும் பரிசுத்தமுமாகிச் சுத்தஸத்த்வமயமாயிருக்கும். இவ்வுருவம் அநிருத்தனென்னும் பேருடையது. இவ்ருவத்தை மிகுந்த அறிவுடைய மனத்தினால் காண்கின்றார்கள். இவ்வுருவம் ஆயிரம் பாதங்களும் ஆயிரம் துடைகளும் ஆயிரம் புஜங்களும் ஆயிரம் முகங்களும் அமைந்து, ஆனதுபற்றியே அற்புதமாகி ஆயிரம் தலைகளும் ஆயிரம் காதுகளும் ஆயிரங்கண்களும் ஆயிரம் மூக்குகளும் உடையதாகி ஆயிரம் கிரீடங்களாலும் பீதாம்பரங்களாலும் திருக்குண்டலங்களாலும் விளக்கமுற்றிருக்கும். இந்த அநிருத்த உருவம் பலவகை அவதாரங்களுக்கு மூலகாரணமாயிருக்கும். இதுவே, ஸமஸ்த லோகங்களையும் படைக்கின்ற நான்முகனுக்கும் உத்பத்தி ஸ்தானமாகையால் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் பீஜம் போலிருக்கும். இது மாறுதல் முதலிய விகாரங்களெவையுமில்லாதது; அப்ராக்ருதமாயிருக்கும். இந்த அநிருத்த பகவா

42, ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் மஹா ஜலத்தில் சயனித்துக்
கொண்டிருக்கும் பகவானுடைய நாபி கமலத்தி
னின்று ப்ரஹ்மதேவன் உண்டாதல்,

னுடைய சரீரமான சேதனாதேதனங்களின் ஒரு பாகத் தினால் தேவதைகளும் திரியக்கொனப்படும் பசுபகிழி முதலியவைகளும் மனுஷ்யர்களும் மற்றவைகளும் உண்டாகின்றன. அந்தப் பரமபுருஷனே நான்முகனைச் சரீரமாகக்கொண்டு அவனுள் புகுந்து கௌமாரமென்கிற உருவத்தை அடைந்து (ஸனத் குமாராதிகளாய் அவதரித்து) நிர்விக்னமான ப்ரஹ்மசர்யத்தை நடத்தினான். இதுவே முதலவதாரம். பாதாளத்தில் சென்ற பூமியை இவ்வுலகத்தின் க்ஷேமத்திற்காக எடுக்க முயன்று, யஜ்ஞங்களுக்குப் ப்ரபுவான பகவான் வராஹ உருவத்தைக் கொண்டான். இது இரண்டாவது அவதாரம். மூன்றாவது அவதாரம் ருஷிஜன்மம். அந்த மூன்றாவது அவதாரத்தில் பகவான் தேவரிஷியான நாரத உருவத்தை அடைந்து (நாரதனென்கிற ஜீவனுக்குள் புகுந்து) பாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரத்தை மொழிந்தான். இந்த ஸாஸ்த்ரத்தினால் நிவ்ருத்தி தர்மநிஷ்டர்கள் ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லையென்று தெரியவருகின்றது. தர்மனென்கிற தகப்பனிடத்தினின்று ஜீவனிடத்தில் அனுப்ரவேசிக்காமல் தன்னுடைய அஸாதாரண அம்சமான உருவத்துடன் தோற்றங்கொண்ட நான்காம் அவதாரத்தில் நர நாராயணர்களெனப்படும் ரிஷிகளாகப் பிறந்து "இந்தரியங்களையெல்லாம் அடக்கி மற்ற எவர்க்கும் செய்யமுடியாத கடுந்தவத்தை நடத்தினான். ஐந்தாமவதாரம் கபிலரென்று ப்ரஸித்தம். இந்தக் கபிலாவதாரத்தில் ஈஸ்வரன் உயிரின் உண்மையை உணர்கையாகிற யோகத்தின் மஹிமையால் தன் தன்மையை அடைந்த ஸித்தர்களுக்கு அதிபதியாகி, அந்த ஸித்தர்களில் தலைவரான ஆஸ்ரி யென்பவர்க்கு, காலத்தினால் மறைந்தப் ப்ரக்ருதிமஹத்து முதலிய தத்தவ ஸமுஹத்தின் உண்மையை நிச்சயித்து அறிவிப்பதான

ஸாங்க்ய யோகத்தை உபதேசித்தான். பிறகு 'நீ எனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கவேண்டும்' என்கிற அத்ரி மஹர்ஷியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற முயன்று அம் மஹர்ஷிக்கு அனஸூயையிடத்தில் தத்தாத்ரேயராகப் பிறந்து அலர்க்கருக்கும் ப்ரஹ்லாதன் முதலியவர்க்கும் அத்யாத்மவித்யையை உபதேசித்தான். இந்த தத்தாத்ரேயரே பகவானுடைய ஆருவது அவதாரம். பிறகு ருசியென்பவர்க்கு அவருடைய ஆகூதியென்னும் பார்யையிடத்தில் யஜ்ஞனென்னும் பேர்பூண்டு பிறந்தான். இது பகவானுடைய ஏழாவது அவதாரம். அந்த யஜ்ஞன், யாமன் முதலிய தேவகணங்களோடுகூடி ஸ்வராயம்புவ மன்வந்தரத்தைப் பரிபாலித்து வந்தான். ஸ்வராயம்புவ மனுவின் பேரனாகிய நாபியென்பவருக்கு அவரது பத்னியாகிய மேருதேவிடத்தில் ருஷபனென்ப வனாகப் பிறந்தான். இது பகவானுடைய எட்டாவது அவதாரம். அவன் யோகீஸ்வரர்கள் அனுஷ்டிக்கத் தகுந்ததும் ஆஸ்ரமதர்மமார்க்கங்களில் சிறந்ததாகையால் ப்ரஹ்மசாரி க்ருஹஸ்தன் முதலிய ஸமஸ்த ஆஸ்ரமஸ்தர்களும் புகழ்த்தகுந்ததுமான தர்மமார்க்கத்தை வெளியிட முயன்று அவதரித்தான். ஹங்காரங்களால் வேனைப்பாழ்செய்த முனிவர்கள் உலகங்களைக் காக்கும்பொருட்டு வேண்டுகையில் ப்ருதுவின் உருவத்தை அடைந்தான் (ப்ருதுசக்ரவர்த்தி யென்னும் ஜீவனிடத்தில் ஆவேசித்து ப்ருதுவாக அவதரித்தான்). ஓ அந்தணர்களே! அவன் பசுவின் உருவந்தரித்த இந்த பூமியினின்று ஓஷதிகளைக் கறந்தான். ஆகையால் இவன் அனைவர்க்கும் மிகவும் அன்பிற்கிடமாயிருந்தான். இதுவே பகவானுடைய ஒன்பதாவது அவதாரம். சாஷ்டாஷமன்வந்தரத்தின் ப்ரளயத்தில் பகவான் மத்ஸ்யத்தின் உருவத்தைக் கொண்டான். இது பத்தாவது

அவதாரம். அந்த மத்ஸ்யாவதாரஞ்செய்த பகவான் வைவஸ்வத மனுவாய் ஜனிக்கப்போகிற ஸத்யவ்ரதனை, பூமியாகிற ஓடத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு ரக்ஷித்தான். தேவாஸுரர்கள் ஸமுத்ரங்கடையும்பொழுது ப்ரபுவாகிய பகவான் கூர்மாவதாரஞ்செய்து மத்தாக ஏற்பட்டிருந்த மந்தரபர்வதத்தைப் பின்புறத்தில் தரித்தான். இது பதினொன்றாவது அவதாரம். பிறகு தனவந்தரியாய் அவதரித்தான். தனவந்தரி யென்னும் ஜீவனிடத்தில் ஆவேசித்தான். இது பன்னிரண்டாவது அவதாரம். பின்பு பகவான் மோஹினி யென்னும் பெண்ணின் உருவங்கொண்டு அஸுரர்களை மதிமயங்கச் செய்து தேவதைகளை ஆம்ருதபானஞ் செய்வித்தான். இது பகவானுடைய பதினமூன்றாவது அவதாரம். அப்பால் அவன் நரசிம்ஹ உருவங் கொண்டு பலிஷ்டனாகிய ஹிரண்யகசிபுவைத் துடையிலிட்டுக் கொண்டு, பாய் முடைகிறவன் கோரைகளைக் கிழிப்பது போல், மார்பைப் பிளந்தான். இது பகவானுடைய பதினான்காவது அவதாரம். பின்பு பகவான் பலிசக்ரவர்த்தி அபஹரித்துக்கொண்டுபோன லோகங்களை மீட்க விரும்பிக் கஸ்யபருக்கு அதிதியினிடத்தில் வாமனனாய்ப் பிறந்து மூன்றடிகள் இரப்பவனாக, பலிசக்ரவர்த்தியின் யாகபூமிக்குப் போயினான். இது பதினைந்தாவது அவதாரம். பதினொன்றாவது அவதாரத்தில் பகவான் ராஜாக்களெல்லாரும் ப்ராஹ்மத்ரோஹஞ் செய்வதைக் கண்டு இருபத்தொரு தடவைகள் ராஜாக்களை ஸம்ஹரித்து பூமியில் ஷத்ரியர்களே இல்லாதிருக்கும்படி செய்தான். (ராஜாக்கள் ப்ராஹ்மணத்ரோஹஞ் செய்வது கண்டு தனது அம்சத்தினால் பாசராமனென்னும் ஜீவனிடத்தில் ஆவேசித்து, பூமியில் ஷத்ரியர்களே இல்லாதபடி செய்தான்.) இது பதினொன்றாவது அவதாரம். பின்பு பதினேழாவது அவதாரத்தில் பாசரரிடத்தி

னின் ஸத்யவதியிடத்தில் வேதவ்யாஸராய்ப் பிறந்து, ப்ராணிகள் அனைவரும் வேதங்களை யெல்லாம் ஒதி அவற்றின்பொருள்களை உள்ளபடி அறிதற்குப் போதுமான புத்தியற்று மந்தபுத்தியுடையவர்களா யிருக்கக் கண்டு வேதமாகிற வருஷத்திற்குப் பல கிளைகளை ஏற்படுத்தினான். (வேதத்திற்கு ருக்கு யஜுஸ்ஸா ஸாமம் முதலிய பிரிவுகளை ஏற்படுத்தினான்.) பின்பு பதினெட்டாம் அவதாரத்தில் ராவணனை வதிக் கையாகிற தேவ கார்யத்தைச் செய்ய முயன்றுக்ஷத்ரியகுலத்தில் ஸ்ரீராம னாய்ப் பிறந்து ஸமுத்ர நிக்ரஹம் முதலிய பல வீரச் செயல்களைச் செய்தான். பத்தொன்பதாம் அவதாரத்தில் பகவான் யாதவர்களில் பலராமனென்றும் க்ருஷ்ணனென்றும் இரண்டு ஜன்மங்களை எடுத்து பூமியின் பாரத்தைப் போக்கினான். (பலராமன் பத்தொன்பதாம் அவதாரம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இருபதாம் அவதாரம்). பின்பு கலியுகம் உண்டாகையில், தேவத்வேஷிகளை மதிமயங்கச் செய்யும்பொருட்டு பகவான் கீடதேசத்தில் புத்தனென்னும் பேர்பூண்டு ஜினனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கப் போகின்றான். (இது இருபத்தொன்றாம் அவதாரம்). பின்பு ஜகத்பதியான பகவான் இந்தக் கலியுகத்திற்கும் க்ருதயுகத்திற்கும் இடையில் அரசர்கள் அதர்மத்தில் முயன்று கேவலம் திருடர்களாயிருக்கையில் அவர்களை வதிக்கும்பொருட்டு விஷ்ணுயசஸ்ஸென்பவனுக்குப் பிள்ளையாய் அவதரிக்கப் போகின்றான். அவன் பெயரினால் கல்கியென்று ப்ரஸித்தி பெறுவான். ஓ அந்தணர்களே! இந்த அவதாரங்களும் கணக்கில்லாத மற்றும் பல அவதாரங்களும் சுத்த ஸத்த்வமயான அரிருத்த பகவானிடத்தினின்றுமே உண்டாகின்றன. உலராத ஜலாதாரத்தினின்று பல வகைக் கால்வாய்கள் பெருகி

வருவதுபோல் இந்த அவதாரங்களும் மற்றும் பல அவதாரங்களும் அநிருத்தனிடத்தினின்று உண்டாகின்றன. மந்த்ரங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்த வஸிஷ்டாதி களும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பரமாத்மஸ்வரூபத்தையும் உள்ளபடி மனனஞ் செய்யுந் தன்மையரான சுகாதி முனிவர்களும் இந்த்ரார்தி தேவதைகளும் ப்ரியவ்ரதன் முதலிய மனுபுத்ரர்களும் மஹானுபாவர்களான தக்ஷர் முதலிய ப்ரஜாபதிகளும் ஆகிய இவர்களனைவரும் பகவானான விஷ்ணுவின் அம்சத்தினால் உண்டானவர்களே. இவர்களனைவரும் அநிருத்தனென்னும் பரம புருஷனுடைய 1 அம்சத்தின் ஓர் அம்சத்தினால் உண்டானவர்கள். க்ருஷ்ணாவதாரமோ வென்றால் ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனான (ஜ்ஞான சக்தி பல ஐஸ்வர்யவீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களென்கிற ஆறுகுணங்களும் நிறைந்திருக்கிற) அநிருத்த பகவானுடைய பூர்ணாவதாரமே. இத்தகைய அவதாரங்களெல்லாம் யுகந்தோறும் அஸுராதிகளால் வ்யாகுலஞ்செய்யப்பெற்ற லோகத்திற்கு ஸுகம் விளைப்பதற்காகவே. (இங்ஙனம் பகவான் யுகந்தோறும் அவதாரஞ்செய்து அஸுரர்களால் நலிவுண்ட உலகத்

1 கீழ்ச்சொன்ன ஸனகாதி அவதாரங்களில் வராஹ நாராயண மத்ஸ்ய கூர்ம மோஹினி நரஸிம்ஹ வாமன ஸ்ரீராம அவதாரங்கள் பூர்ணாவதாரங்களே யாயினும் இவ்விடத்தில் அம்சாவதாரங்கள் பலவும் கலந்திருக்கையால் எல்லாவற்றையும் அம்சாவதாரமென்கிறது. ஆகையால் வராஹாதி அவதாரங்கள் பூர்ணாவதாரங்களென்பதற்கு விரோதமில்லை. அதில் பூர்ணாவதாரமாவது—ஷாட்குண்யம் நிறைந்த ஸ்வரூபத்துடன் பகவான் நேரே செய்யும் அவதாரம். அம்சத்துடன் அவதரிக்கையாவது—ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனான பகவான் அந்தந்த ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து ஐஸ்வர்யவீர்யாதி குணங்களில் ஏதேனுமொன்றை ஜீவன் மூலமாய் வெளியிட்டுக் கொண்டு அவதரித்தல். வராஹாதி அவதாரங்கள் பூர்ணாவதாரங்களென்பது அந்தந்தப் புராணங்களால் தெரிய வருகின்றது.

தை வாழ்விக்கின்றான்). எவனேனும் ஒரு மனிதன் பகவானுடைய இந்த அவதார ரஹஸ்யத்தைக் காலையும் மாலையும் மனஆக்கமுற்று, பக்தியுடன் கீர்த்தனஞ் செய்வானாயின் துக்கஸமுஹத்தினின்று விடுபடுவான். (ஸமஸ்த துக்கங்களுக்கும் இடமான ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடுவான்) (பகவானுடைய ஜன்மம் ஜீவனுடைய ஜன்மத்தைப்போல் கர்மத்தினால் வந்ததன்று; அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் உண்டானது.) ஜ்ஞானஸ்வரூபனும் உருவ மற்றவனுமாகிய பகவானுடைய மாயையென்கிற ப்ரக்ருதியின் குணபரிணாமரூபங்களான மஹத்து முதலிய தத்த்வங்களால் ஆதாரமாயிருக்கிற தன்னிடத்தில் நிரமிக்கப்பட்ட இந்த ஜகத்தெல்லாம் பகவானுடைய உருவமே. உலகத்திலுள்ள தேவமனுஷ்யாதி உருவங்களெல்லாம் பகவானுடைய உருவங்களே யாயிருக்க, ஜீவாத்மாக்கள் 'நான் தேவன்' 'நான் மனுஷ்யன்' என்று நினைப்பது ப்ரமமே. ஆகாயத்தின் உண்மையை அறியாதவர்கள் மேகஸமுஹங்களை ஆகாயத்தில் ஏறிடுகின்றார்கள். காற்றின் உண்மை தெரியாதவர் பூமியின் தூளைக் காற்றில் ஏறிடுகின்றார்கள். இங்ஙனமே ஜீவாத்மாவின் உண்மையை அறியாதவர்கள் த்ரஷ்டாவான ஜீவனை த்ருஃயமென்று ப்ரமிக்கின்றார்கள். (த்ருஃயமாவது கண்ணால் காணத்தகுந்த வஸ்து. த்ரஷ்டாவானவன் காண்பவன். ஜீவாத்மாவுக்கு உருவமில்லை. ஜ்ஞானமே அவனுக்கு ஸ்வரூபம். ஆகையால் அவன் கண்ணால் காணத்தகுந்தவனன்று. ஆனது பற்றியே அவன் த்ரஷ்டாவெனப்படுவான். கண்ணால் கண்டறியக்கூடிய தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களே த்ருஃயமெனப்படும். ஜீவாத்மாவின் உண்மையறியாதவர் தேவாதி சரீரங்களையே ஆத்மாவாக ப்ரமித்து ஆத்மாவை த்ருஃயமென்று ப்ரமிக்கின்றார்கள். ஆகையால் தேவாதி

சரீரங்கள் ஜீவஸ்வரூபமாகமாட்டா. தேவாதி சரீரத்
தை அதற்கு அபிமானியான ஜீவன் தரிக்கின்றானாகையால்
அந்த தேவாதி சரீரம் அந்தந்த அபிமானி ஜீவ
னுக்கு உருவமே ஆயினும் பரமபுருஷனே அந்த ஜீவ
னுக்கும் உள்ளே இருந்து அந்தந்த ஜீவராசிகளையும்
தேவாதி சரீரங்களையும் தரிக்கின்றானாகையால் அந்த
ஜீவாத்மாக்களும் தேவாதி சரீரங்களும் பரமாத்மா
வின் உருவங்களே. தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும்
பரமபுருஷனே தரிக்கின்றனென்கிற ஜ்ஞானம் ப்ரம
மன்று. ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமன்
றென்றும், ப்ரக்ருதியே ஆத்மாவென்றும், தான் ஸ்வ
தந்த்ரனென்றும், ப்ரக்ருதியை ஜீவாத்மாவே தரிக்
கின்றனென்றும் உண்டாகிற இந்தினைவுகள் அஜ்ஞானத்
தினால் உண்டாகின்றவை). 'ஜீவன் த்ருப்யனன்றாகில்
அவன் ஸ்வரூபம் என்?' என்கிறீர்களோ? சேதனசேதன
ரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சத்திற் காட்டிலும் அந்த ஜீவன்
விலக்ஷணமாயிருக்குந் தத்த்வம். அந்த ஜீவனை வெளியிந்
தரியங்களால் காணமுடியாது. அந்த ஜீவன் காண்பதற்
கும் கேட்பதற்கும் உரியதல்லாத வஸ்து; பலவாறு பிரி
வுண்ட குணங்களால் ஸ்தூலமாகுந் தன்மையுடைய
வஸ்துவன்று. ப்ரக்ருதியன்றோ காரணதசையில் ஸூக்ஷ்
மமாயிருந்து கார்ய தசையில் பலவாறு பிரிவுண்ட ஸத்த்
வாதி குணங்களால் ஸ்தூலமாகும். இந்த ஜீவன் அத்த
கையனல்லன். ஆனதுபற்றியே காண்பதற்கும் கேட்ப
தற்கும் உரியதல்லாத வஸ்து. காண்பதற்குரியது கார்ய
தசையை அடைந்து ஸ்தூலமாயிருக்கின்ற அசேதன
மான ப்ரக்ருதி. கேட்பதற்குரியது காரண தசையை
யடைந்து ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கின்ற அசேதனமான ப்ர
க்ருதி. இவ்விருவகைப்பட்ட அசேதனத்தைக் காட்
டிலும் ஜீவன் வேறுபட்டிருப்பான். இத்தகைய வஸ்து

வே ஜீவன். இவன் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் அடிக்கடி பிறப்பதும் சாவதுமாயிருப்பவன். 'ஆனால் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் விளையும் பிறத்தல் முதலிய துக்கங்களுக்கிடமான ஸம்ஸாரத்தை எந்த உபாயத்தினால் கடக்கலாம்? ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்த ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் எத்தகையது? என்கிறீர்களோ? பிறத்தலும் சாதலும் ஆகிய இவை அசேதனமான ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களே. இவற்றை அஜ்ஞானத்தினால் ஜீவாத்மாவின் னிடத்தில் ஏறிடுகின்றார்கள். தன்னைச் சரீரமாகவுடைய பரமாத்மாவைப்பற்றின நல்லறிவினால் அந்தப் பிறத்தலும் சாதலும் தீருகின்றன. இங்ஙனம் உண்மையான ஜ்ஞானத்தினால் பிறத்தல் சாதலாகிய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தினால் வருந்தோஷங்கள் தொலையப் பெற்று விளங்கும் ஜ்ஞானஸ்வரூபமான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ப்ராஹ்ம மெனப்படும். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் தீரப்பெற்று அளவின்றி மலரும் ஜ்ஞானகுணமுடையவனாகையால் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமான ஜீவாத்மாவை ப்ராஹ்மமென்கிறார்கள். மஹத்தத்த்வம் முதலிய கார்யங்களின் மூலமாய்ப் பரவி நிற்கின்ற இம்மாயையும் அதன் ஸம்பந்தத்தினால் தேஹாத்மாபிமானம் முதலிய அஜ்ஞானமும் எப்பொழுது தீருமோ, அப்பொழுதுதான் பரமாத்ம ப்ராப்தியால் வெளித்தோற்றுவதும் தனக்கு இயற்கையாகவே உண்டாயிருப்பதுமான மஹிமையைப் பெற்று (அபஹத பாப்மத்வம்—பாபமற்றிருக்கை முதலிய எட்டுக்குணங்கள் தோற்றப்பெறுகையாகிற மாஹாத்மியம் பெற்று) பரப்ராஹ்மத்தை அனுபவிப்பவனாகி வைகுண்ட வாஸிகளால் புகழப்பெற்று வாழ்வானென்று ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையை அறிந்தவர் கருதுகின்றார்கள். பாபமற்றிருக்கை முதலிய எட்டுக் குணங்களும் தோற்றப்பெறுகையாகிற மஹிமையானது ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தி

னால் மறைந்திருக்கின்றது. இந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நீங்கினவுடனே அந்தக் குணங்கள் வெளித் தோற்று கின்றன. ஆகையால் அவை ஸ்வபாவஸித்தங்களே. பரமபுருஷன் ஜீவனைப்போல் இங்ஙனம் கர்மத்தினால் ஜன்மிப்பவனல்லன். அவனைப்போல் புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுடையவனுமல்லன். அவன் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதய கமலத்தின் இடையில் இருந்து அந்த ப்ராணிகளை நியமித்துக்கொண்டிருப்பான். இத்தகையான பரமபுருஷனுக்கு இங்ஙனம் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட ஜன்மங்களையும் செயல்களையும் ஜ்ஞான திகரான பெரியோர்கள் வேத ரஹஸ்யங்களென்று வர்ணிக்கின்றார்கள். அந்த பகவான் வீனாகாத லீலை யுடையவன். சேதனர்களும் அசேதனங்களுமான இந்த ஜகத்தையெல்லாம் படைப்பவனும் பாதுகாப்பவனும் ஸம்ஹரிப்பவனும் அவனே. அவன் இந்த உலகத்தில் பற்றுடையவனல்லன். அவன் இவ்வுலகத்தைப் படைப்பது முதலியவையெல்லாம் லீலைக்காகவே (விளையாட்டிற்காகவே). ஆகையால் அவன் ஜீவனைப்போல் ஜன்மாந்தர வாஸனையின்படி புத்தி செல்லப் பெற்று ஸுகதுக்காதிகளை விளைக்கும்படியான கர்மங்களைச் செய்பவனல்லன். மற்றும், ஜீவனைப் போல் பலவகை இடையூறுகளால் செயல் தடைபடப் பெருமல் தினைத்ததை யெல்லாம் தடை யொன்றுமின்றி நிறைவேற்றுத் தன்மையன். இவனைப்போல் அற்பச்செயல்களைச் செய்கையின்றி உலகங்களைப் படைப்பது முதலிய பெருஞ் செயல்களையுடையவன். தான் படைத்த உலகத்தில் பற்றற்றவனாகையால் ராகம் த்வேஷம் முதலிய உண்டாகப் பெறுமவனல்லன். ஆனதுபற்றியே வைஷம்யமும் (பகஷபாதமும்) தையயில்லாமையும் அவனுக்குச் சிறி

தும் கிடையாது. இத்தகையனாகையால் இவையெல்லாம் அமைந்த ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்று சொல்லவேண்டுமோ? மற்றும், சேதனசேதனரூபமான வஸ்துக்களில் அந்தராத்மாவாய் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குத்தெரியாமல் மறைந்திருப்பான். ஜீவனோவென்றால் பற்பல அடையாளங்களால் அறியக்கூடியவன். அவன் ஸ்வதந்தரன் (ஒருவனுக்குப் பட்டிருப்பவனல்லன்). ஜீவன் காலகர்மாதிகளுக்குட்பட்டிருப்பவன். அவன் ஜ்ஞான பல ஐஸ்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ்ஸுக்களென்கிற ஆறு குணங்களுக்கிருப்பிடம். ஜீவன் இவற்றிற்கெதிர்த்தட்டான குணங்களுடையவன். அவன் செவ்வாய் கண் மூக்கு உடல் மனம் என்கிற ஆறு இந்த்ரியங்களால் அறியத்தகுந்த சப்தாதி விஷயங்களை (ஒலிசுவை உருவம் நாற்றம் ஊறு ஆகிய இவைகளை) லீலையாக அனுபவிக்கின்றான். ஜீவன் ஸுகிப்பதும் துக்கிப்பதும் மதிமயங்குவது மாயிருப்பான். ஆகையால் தன் ஸங்கல்பத்தினாலும் வேதவாக்யங்களாலும் தேவாதி நாமங்களையும் தேவாதி உருவங்களையும், நடன் வேஷங்களைக் கொள்வதுபோல், இயற்றுகின்ற இந்த ஈஸ்வரனுடைய தன்மைகளை எவ்வளவு வல்லமையுடன் அறியப்புகினும் எந்த ப்ராணியும், சப்தாதி விஷயங்களில் மனம் செல்லப்பெற்று உண்மையான அறிவற்றிருக்கையால் உள்ளபடி அறியவல்லனல்லன். ப்ராணிகளனைவரும் அஹங்கார மமகாரங்களால் ஆத்ம ப்ரமாத்மாக்களின் உண்மையை அறியாதிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் ஈஸ்வரனுடைய உண்மையை இவர்கள் எப்படி அறிவார்கள்? நடன் பலவகைவேஷங்களைக் கொள்வதுபோல், மத்ஸ்ய கூர்மாதி உருவங்களையும் அந்தந்த நாமங்களையும் கொள்கின்றவனும் உலகங்களைப் படைப்பவனுமாகிய ஈஸ்வரனுடைய நடத்தைகளை

மனத்தினால் அறியவும் வாயால் மொழியவும், சப்தாதி
விஷயங்களில் மனஞ்செல்லப்பெற்ற எந்த ப்ராணியும்
வல்லமையற்றதே. சப்தாதிவிஷயங்களில் மனஞ்செல்லப்
பெறுதலுமும் ஜீவாத்மாவின் உண்மையையும் பரமாத்
மாவின் உண்மையையும் அறிந்து மனஞ்செய்யுந் தன்
மையுடையவனுமாயிருப்பவன் எனவே, அவனே அறி
வான். எவன் மாயையெனப்படும் ப்ரக்ருதியின் குண
மான காமக்ரோதாதிகளின்றி என்றும் மாறாமல் பக
வானைப் பணிந்து தாமரைமலர் போன்ற அந்தச் சக்ர
பாணியினது பாதங்களின் பரிமாணத்தை அனுபவிப்பா
னே, அவனே அந்த பகவானை சக்ரபாணியின் (சக்ரா
யுதத்தைக் கையிலேக்கொண்டு விஷ்ணுவின்) பதவியை
அறிவான். மஹானுபாவர்களான ஓ அந்தணர்களே !
பகவானுடைய குணங்களை நெஞ்சினால் மனனஞ் செய்யுந்
தன்மையான முனிவர்களே ! நீங்கள் மிகுதியும் பூஜிக்
கத்தகுந்தவர். நீங்களே தன்யர்கள் (ப்ரயோஜனங்
கைகூடப்பெற்றவர்). என்னென்கிறீர்களோ? சொல்லு
கிறேன், கேளுங்கள். இவ்வுலகத்தில் ஸமஸ்த லோகங்
களுக்கும் நாதனும் எல்லாவற்றிலும் அந்தராத்மாவா
யிருந்து எல்லாம் தனக்குச் சரீரமாகப் பெற்றவனுமான
வாஸுதேவனிடத்தில் நீங்கள் பக்தியைச் செய்கின்றீர்
களல்லவா? ஆகையால் நீங்கள் மிகுந்த பாக்யசாலிகள்.
வாஸுதேவனிடத்தில் பக்தி உளதாயின், கர்ப்பவாஸ
ஜன்ம ஜரா மரணத்தி துக்கங்களுக்கு விளைதிலமாகையால்
பயங்கரமான ஸம்ஸாரத்தில் சுழன்று வருத்தப்படுவது
மீளவும் உண்டாகாது. இதைவிட மனிதனுக்கு வேறு
தன்மை ஒன்றுண்டோ? இப்படிப்பட்ட பக்தியையுடைய
நீங்களன்றோ க்ருதார்த்தர்கள் (ப்ரயோஜனங் கை
கூடப் பெற்றவர்). பாகவதமென்று பேர்பெற்றதும்
வேதத்தோடொத்திருப்பதும் பரப்ரஹ்மத்தை உள்ள

படி அறிவிப்பதும், சிறந்த ப்ரஹ்மாதி தேவர்களால் புகழப்படுந்தன்மையமைந்து சிறந்த புகழுடையவனுமான பகவானுடைய சரித்ரத்தைக் கூறுவதுமாகிய இந்தப் புராணத்தை, வேதங்களைமெல்லாம் அறிந்த வ்யாஸமாமுனிவர் இயற்றினார். கேட்போர்களுக்கு நல்லறிவை விளைவித்து அவர்களை தன்யராக (ப்ரயோஜனங் கைகூடப் பெற்றவராக)ச் செய்வதும் சிறந்த மங்களத்தைக் கொடுப்பவையான பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூபாதிகளை அறிவிப்பதாகையால் மங்களத்திற்கிருப்பிடமும் பெருமையுடையதுமான இந்தப் புராணத்தை உலகத்தின் கன்மைக்காக, ஜ்ஞானிகளில் சிறந்தவரும் தம்புதல்வருமான ஸ்ரீசுகமுனிவர்க்கு உபதேசித்தார். அங்ஙனம் வ்யாஸரிடம் உபதேசம்பெற்ற அந்தச் சுகமுனிவர், பூர்வபாகமென்றும் உத்தரபாகமென்றும் இருவகைப்பட்ட ஸகல வேதங்களின் உட்கருத்தையும் இதிறாஸங்களின் கருத்தையும் தொகுத்தெடுத்து ந்யாயங்களால் சீர்திருத்தி அமைத்து வ்யாஸபகவான் இயற்றின இந்தப் புராணத்தை மஹாராஜனான பரீக்ஷித்துக்கு மொழிந்தார். கங்கையின் கரையில் ப்ரயோவேசங்கொண்டு மஹர்ஷிகள் சூழப்பெற்றிருக்கும் பரீக்ஷித்துக்கு இந்தப் புராணத்தைச் சுகமுனிவர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அந்தப் பரீக்ஷித்தின் அருகில் மஹாதேஜஸ்வியும் ப்ரஹ்மர்ஷியுமான சுகமுனிவர் இந்தப் புராணத்தைக் கேட்பித்துக் கொண்டிருக்குந் தருணத்தில், ஓ அந்தணர்களே ! அங்குப் போயிருந்த நானும் அவருடைய அனுகூலத்தினால் இந்தப் புராணத்தைக் கேட்டேன். அங்ஙனம் கேட்ட நான், கேட்டபடியே என் புத்தியில் பட்டவளவும் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பீர்களாக. அந்தப் புராணம் மிகுதியும் அறிய அரிதாயிருக்கும். அதை என் புத்தி

யில் பட்டவளவு சொல்லுகிறேன், கேட்பீர்களாக. பகவானான க்ருஷ்ணன் தர்மஜ்ஞானாதிகளோடு தனது லோகத்திற்குப் போனவுடன், கலி தலையெடுத்துப் பரவலாயிற்று. அதனால் ஜனங்கள் காடாந்தகாரமான ராத்ரியில் கண் தெரியாமல் தடுமாறுவதுபோல் அறிவற்றுத் தடுமாற்ற முற்றிருக்கையில், ஸூர்யோதயமான பின்பு இருள் நீங்கிக் கண் பொருள்களைக் கண்டறியுந்திறமை பெறுவதுபோல், இந்தப் புராணமாகிற ஸூர்யோதயத்தினால் அறிவற்றவர் அனைவரும் அறிவு தெளியப் பெறுகின்றார்கள். இங்ஙனம் கலிதோஷத்தினால் அறிவு கெட்டுத் தடுமாறுகிற ஜனங்களின் நன்மைக்காகவே இந்தப் புராணம் உண்டாயிற்று. கலியிருள் மூடப்பெற்று அறிவேன்னும் உட்கண் தெரியாதவர்களுக்கு வெளிச்சங் கொடுப்பதற்காக இப்பொழுது இந்தப் புராணமென்னும் ஸூர்யன் உதித்தான். மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—

—●—●—●—●—●—●— { வ்யாஸர் மனக்கலக்கத்துடன் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் நாரதர் வருதல். } —●—●—●—●—●—●—

வ்யாஸர் சொல்லுகிறார்:—ஸூதர் இங்ஙனம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் தீர்க்க ஸத்ரமென்னும் யாகத்தில் (ப்ரஹ்மவிசாரமாகிற பெரும் யாகத்தில்) திஷ்டையுற்றிருக்கும் முனிவர் கூட்டத்திற்குத் தலைவரும் ஜ்ஞானத்தினாலும் வயதினாலும் முதிர்ந்தவரும் ருக்வேதமோதுந்தன்மையருமான செளனகமுனிவர் அவரைக் கொண்டாடி, இங்ஙனஞ் சொல்லத் தொடங்கினார். 'ஸூதரே! ஸூதரே! நீர் தத்தவஜ்ஞானங்களெல்லாவற்றையும் பெற்ற பாக்யசாலி; மற்றும் பேசத்தெரிந்தவர்களில் மேன்மையுற்றவர். ஆகையால், மஹானுபாவரான சுகர் பரீக்ஷித்துக்குச் சொன்ன புண்யமான பாகவதகதையை

எங்களுக்குச் சொல்வீராக. இந்த பாகவதகதை எந்த யுகத்தில் நடந்தது? எந்த இடத்தில் நடந்தது? எந்தக் காரணத்தைப்பற்றி உண்டாயிற்று? ¹ க்ருஷ்ணத்வைபாயனர் எவருடைய தூண்டுதலால் இந்த பாகவத ஸம் ஹிதையை நிர்மித்தார்? சுகர் பரீக்ஷித்துக்குச் சொன்னதாகச் சொன்னீர். இது எப்படி பொருந்தும்? அந்த க்ருஷ்ணத்வைபாயனருடைய (வ்யாஸருடைய) புதல்வரான சுகர் யோகிகளில் சிறந்தவர் (மஹாபோகி); எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்க்குந் தன்மையர். தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களாகையாலும் (வேறுபாடேயாகையாலும்) தனக்குத்தான் தோற்றுவதன்றிப் பிறர்க்கே தோற்றுவதாகையாலும் ஒருவகைப்பட்டவை யென்றும், ஜீவராசிகளெல்லாம் ஜ்ஞானமே உருவமாகப் பெற்றவையாகையால் ஒருவகைப்பட்டவையென்றும் பரமபுருஷன் எங்குந் தொடர்ந்து நிறைந்து ஜ்ஞானம் முதலிய கல்யாண குணங்கள்மைந்து ஒரு வகைப்பட்டவனென்றும் உணர்ந்து எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்க்குந் தன்மையர்). எதிலும் வீகல்பம் பாராட்டாதவர்; 'தேவன், மனுஷ்யன்' என்கிற பேதமெல்லாம் சரீரத்தைப்பற்றினதேயன்றி எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரு வகைப்பட்டவரென்றுணர்ந்தவராகையால் தேவமனுஷ்யாதி பேதங்களை ஆத்மாக்களிடத்தில் ஏறிடுந்தன்மையரல்லர். ஈஸ்வரன் எங்கும் நிறைந்திருக்கையால் அவனல்லாத வஸ்து ஒன்றுமேயில்லை யாகையால் எல்லாவற்றையும் பரப்ரஹ்மமாகவே பார்க்குந் தன்மையர்; அல்லாத வஸ்து உண்டென்னும் ஜ்ஞானமற்றவர்; பகவானிடத்தில் என்றும் மாருத மதியுடையவர்; எப்பொழுதும் தூக்கமில்லாதவர்; தனது மஹிமையை வெளிப்படுத்தாமல் மறைத்துக்

1. க்ருஷ்ணத்வைபாயனரென்று வ்யாஸருக்குப் பெயர்.

57. ஜலக்ரீடை செய்கின்ற அப்ஸரமடந்தையர் சுகர்
வரும்போது வஸ்த்ரமில்லாமலே யிருக்கையும், வ்யாஸர்
வரும்போது வஸ்த்ரங்களை உடுத்துக்கொள்கையும்.

கொண்டிருக்குந் தன்மையர்; ஒன்றுந் தெரியாதவர்
 போல் தோற்றுமவர். ஒரு காலத்தில் வ்யாஸமஹர்ஷி
 ஆடையுடுத்துத் தன் புதல்வரான சுகரைப் பின்னொ
 டர்ந்தனர். அப்பொழுது ஜலக்ரீடை செய்கின்ற தேவ
 ஸ்த்ரீகள் திடிலென்று துணிகளை உடுத்துக்கொண்டார்
 கள். அரையில் ஆடையின்றி வருகின்றவரும் யௌ
 வனப் பருவமுடையவரும் அவரது புதல்வருமான சுக
 ரைப் பார்த்து அவர்கள் சிறிதும் வெட்கமின்றி ஜல
 க்ரீடையில் ஆழ்ந்திருந்தார்களேயன்றி ஆடையுடுக்க
 வில்லை. அந்த ஆச்சர்யத்தைப் பார்த்து, வ்யாஸர்
 தேவஸ்த்ரீகளை வினவுகையில், அவர்கள் 'உமக்கு ஸ்த்ரீ
 யென்றும் புருஷனென்றும் பேதபுத்தி உண்டு. உமது
 புதல்வர்க்கு அந்த பேதபுத்தி இல்லை. அவர்க்கும்
 உமக்கும் வெகுவாசி உண்டு. அவர் ப்ரக்ருதியிலும்
 ஜீவனிலும் வேறுபட்டிருக்கும் பரமபுருஷனிடத்திலே
 யே கண் வைத்திருப்பவர். அவர் மற்ற எதிலும் கண்
 வைப்பவரல்லர். ஆகையால் அவரைக் கண்டும் எங்
 களுக்கு வெட்கம் உண்டாகவில்லை' என்று வ்யாஸருக்கு
 மறுமொழி கூறினார்கள். இத்தகையரான அம்முனி
 வர் பிச்சேறினாற்போலும் ஒன்றுமறியாத மூடன்போ
 லும் உலாவிக்கொண்டிருப்பவரல்லவா? அத்தகைய
 ரான அந்தச் சுகமுனிவர் குருஜாங்கல தேசங்களில்
 திரிந்து ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு எங்ஙனம் வந்தார்? பட்ட
 ணத்து ஜனங்கள் அவரை எங்ஙனம் கண்டறிந்தார்
 கள்? பாண்டவர்களது பேரனும் ராஜர்ஷியுமான பரீக்ஷி
 த்துக்குச் சுகமுனிவரோடு எங்ஙனம் ஸம்வாதம் நடந்த
 து? அவர்களது ஸம்வாதத்திலன்றோ பகவானுடைய
 ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை அறிவிப்பதாகையால்வேதம்
 போன்ற இந்தப் புராணம் வெளியாயிற்றென்கிறீர். அந்த
 மஹா யோகியான சுகர் எல்லாவற்றிலும் பற்றற்றவரா

கையால் இல்லறமுடையவரது வீடுகளில் பசு கறக்கிற பொழுதளவுமாத்ரமே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்; அதற்குமேல் நிற்கமாட்டார். அதுவும் அந்த க்ருஹஸ்தருடைய வீடுகளைப் பரிசுத்தஞ் செய்வதற்காகவே யன்றி வேறு காரணத்தினாலன்று. ஓரிடத்தில் வெகுநேரம் இருக்கமாட்டார். அப்படிப்பட்ட அம்முனிவர் வெகுசொல்லி முடிக்கவேண்டிய இந்தப் புராணத்தை ஓரிடத்தில் இருந்து எங்ஙனம் மொழிந்தார்? ஸூதரே! அபிமன்யுவின் புதல்வனாகிய பரீக்ஷித்து மஹா பாகவதனென்றும் (பகவானிடத்தில் மிகுந்தபக்தியுடையவனென்றும்) அவனுடைய உற்பத்தியும் செயல்களும் மிகவும் அற்புதங்களென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். பாண்டவர்களின் சிறப்பை வளர்க்குந் தன்மையனும் ஸார்வபௌமனுமாகிய அந்தப் பரீக்ஷித்து எந்தக் காரணத்தைப்பற்றிப் பெரிய ராஜ்ய ஸம்பத்தையெல்லாம் உபேக்ஷித்து, கங்கையின் கரையில் ப்ராயோபவேசஞ் செய்தான்? சத்ருக்கள் தமதுயோகக்ஷேமத்திற்காகத் தனங்களைக்கொண்டு வந்து கொடுத்து எவனுடைய பாதபீடத்தை வணங்குகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட வீரனாகிய அந்தப் பரீக்ஷித்து யௌவனப்பருவமுடையவனாயிருந்தும் துறக்கமுடியாத ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷியைப் ப்ராணன்களோடு துறக்கமுயன்று ப்ராயோபவேசஞ் செய்தானென்கிறீர். இது மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றது. 'பரீக்ஷித்து மிகுந்த பகவத்பக்தி யுடையவனென்று நீரே சொன்னீர். பகவானிடத்தில் பக்தியுடையவர்க்கு தேஹத்திலும் தேஹ ஸம்பந்திகளிடத்திலும் மனப்பற்றில்லாமை இயற்கையில் ஏற்பட்டதே. ஆகையால் இது ஆச்சர்யமன்றே' என்கிறீரோ? அப்படி அன்று. பாகவதர்கள் எல்லாவற்றிலும் மனப்பற்

றில்லாதவரே. ஆயினும், உத்தமஸ்ரீலோகனான பகவானையே முக்யமாகவுடைய ஜனங்கள் (பகவானிடத்தில் பக்தியுடையவர்) தமக்காகப் பிழைத்திருக்கிறார்களல்லர். 'ஆனால் ஏதுக்காக' என்கிறீரோ? உலகத்தினுடைய நன்மைக்காகவும் சிறப்புக்காகவும் அவற்றை மேன்மேலும் வளர்ப்பதற்காகவும் ஜீவித்திருக்கிறார்கள். இங்ஙனம் பிறர்க்கு உபகாரசஞ்செய்யுந் தன்மையான தேஹத்தை எந்தக் காரணத்தினால் துச்சமாக நினைத்து அதைவிட முயன்றான்? இங்ஙனம் நாங்கள் வினவினதற்கெல்லாம் மறுமொழி கூறுவீராக. மற்றும், நாங்கள் கேளர்த நன்மை ஏதேதுண்டோ, அதையும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். நீர் வேதவாக்யம்தவிர மற்ற புராண இதிறாஸாதியான வாக்குக்களின் விஷயத்தில் பாரங்கதரென்று நான் அறிவேன். ஆகையால் அவற்றையெல்லாம் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றார்.

இங்ஙனம் வினவின செளனகாதிகளைப் பார்த்து ஸூதபௌராணிகர் இங்ஙனம் மொழிந்தார். த்வாபரயுகம் நடக்குந் தருணத்தில் அதிலும் யுகங்களில் மூன்றாவதான அந்த யுகம் முடிகிற ஸமயத்தில் பராசரருக்கு ஸத்ய வதியிடத்தில் மஹாயோகியான வ்யாஸர் விஷ்ணுவின் அம்சமாகப் பிறந்தார். அவர் ஒரு ஸமயத்தில் ஸரஸ்வதி நதியின் பரிசுத்தமான ஜலத்தை எடுத்து ஆசமனஞ்செய்து நித்யகர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு ஸூர்யோதயமாகையில் ஸஹாயமின்றித் தாமொருவராகவே ஏகாந்தமான இடத்தில் உட்கார்ந்தார். ஸமஸ்தவேதங்களின் கரைகண்டவரும் பராவரங்களை அறிந்தவரும் (ப்ரதத்த்வமான ஈஸ்வரனையும் அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தத்த்வங்களான ப்ரக்ருதி புருஷர்களையும் உள்ளபடி உணர்ந்தவரும்) ஆகிய அந்த வ்யாஸர் அறிய முடி

யாத வேகமுடைய காலத்தினால் பூலோகத்தில் யுகந்
தோறும் தர்மத்திற்கு நேரும் வ்யத்யாஸத்தையும்,
சிலம் நீர் தீ விசும்பு கால் ஆகிய ஜம்பூதங்களின் பரிணா
மங்களான (வேற்றுருவங்களான) தேவாதி சரீரங்களும்
அவற்றில் பற்றுடைய ஜீவாத்மாக்களும் சக்தி குறையப்
பெற்றிருப்பதையும், ஜனங்கள் தந் தமது வர்ண ஆஸ்ர
மங்களுக்கு ஏற்பட்ட தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதில்
ஸ்ரத்தை யற்றும், ஸ்ரத்தை உண்டாயினும் அவற்றை
அனுஷ்டிப்பதற்கு வேண்டிய பலமற்றும், பலம் உளதா
யினும் புத்தி விபரீதமாகப் பெற்றும், தர்மானுஷ்டா
னத்திற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானமும் ஆயுளும் குறையப்
பெற்றும் பாக்யமற்றிருப்பதைக் கண்டு, பரமாத்மாவின்
உண்மையை மனனஞ்செய்யுந் தன்மையராகையால்
லீனாகாத ஸங்கல்பமுடைய அம்முனிவர் பரிசுத்தமான
மனத்தினால் ஸமஸ்த வர்ணாஸ்ரமங்களுக்கும் (ப்ரஹ்ம
க்ஷத்ரிய வைஸ்ய சூத்ர வர்ணங்களுக்கும், ப்ரஹ்மசாரி
க்ருஹஸ்த வானப்ரஸ்த ஸந்ந்யாஸிகளாகிய ஆஸ்ரமஸ்
தர்களுக்கும்) எது நன்மையென்று சிந்தித்து அதைச்
செய்ய முயன்றார். ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஸ்யர்க
ளாகிற ப்ரஜைகளைச் சேர்ந்ததும் நன்மையைக் கொடுப்
பதாகையால் அவர்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதும்
வேதத்தின் முதல்பாகத்தினால் அறிவிக்கப்படுவதும் பரி
சுத்தமாயிருப்பதும் சாதுர்ஹோத்ர மென்னும் மந்த்ரத்
தினால் வெளிப்படுவதுமான கர்மத்தை ப்ரஜைகள் தமது
நன்மைக்காக அனுஷ்டிக்கவேண்டு மென்பதை ஆலோ
சித்து, முதலில் யஜ்ஞாதி கர்மங்களை அனைவரும் ஸுக
மாக அறியும்பொருட்டு, அவற்றை அறிவிப்பதும் ஒரே
விதமாயிருப்பதுமாகிய வேதத்தை ருக்கு யஜுஸ்ஸு
ஸாமம் அதர்வம் என்னும் பேதங்களால் நான்கு வகை
யாகப் பிரித்தார். ஒரேவகையாயிருந்த வேதராசியி

னின்று ருக்மஜுஸ்ஸரம அதர்வங்களென்கிற நான்கு வேதங்களையும் பிரித்து எடுத்து ஸுகமாக ஒதும்படி செய்தார். அங்ஙனமே அந்த வேதத்தினின்று இதி ஹாஸ புராணங்களையும் எடுத்தார். அவை ஐந்தாம் வேதமென்று வழங்கிவருகின்றன. அந்த ருக்கு முதலிய வேதங்களில் ருக்வேதத்தைப் பைலரென்னும் முனிவர் ஒதி மறவாமல் மனத்தில் நிறுத்திக்கொண்டார். அறிஞராகிய ஜைமினி ஸாமவேதத்தை ஒதினார். வைசம்பாயனரிஷி ஒருவரே பலவாறு பிரிந்த யஜுர் வேதத்தின் கரை யறிந்தவரென்று ஸம்மதராயிருந்தார். தருவின் புதல்வராகிய ஸுமந்துவென்னும் முனிவர் அதர்வமென்கிற அங்கிரஸ்ஸாகையின் கரையை அறிந்தார். என்பிதாவான ரோமஹர்ஷணர் இதி ஹாஸ புராணங்களையெல்லாம் ஒதி அவற்றைக் கரை கண்டார். அத்தகையரான இந்த மஹர்ஷிகள் தாம் தாம் ஒதின வேதபாகங்களைத் தமது சிஷ்யர் மூலமாகவும் அவருடைய சிஷ்யர் மூலமாகவும் அவருடைய சிஷ்யர் மூலமாகவும் பலவாறு பிரித்தார்கள். அதனால் அந்த வேதங்கள் பல பிரிவுகளைப்பெற்றன. அவற்றில் ருக்வேதம் இருபத்தொரு சாகைகளாகவும், யஜுர் வேதம் நூற்றொரு சாகைகளாலும், ஸாமவேதம் ஆயிரம்சாகைகளாகவும், அதர்வணவேதம் ஒன்பது சாகைகளாகவும் பிரிந்தன. ஒரே வகையாயிருந்த வேதத்தை ஒதியுணர்ந்து ஜீவிக்குந் திறமையில்லாத ஏழை ஜனங்களிடத்தில் யிகுந்த ப்ரீதியுடன் வ்யாஸர் அப்படிப்பட்ட இந்த வேதங்களை அத்தகையரான அறிவற்றவரும் ஒதித்தரிக்கும்படி அவற்றைத் தமது சிஷ்யர்களைக் கொண்டும் அவரது சிஷ்யர்களைக்கொண்டும் பலவாறு பிரித்தார். ஆனது பற்றியே இவர்க்கு வ்யாஸரென்னும் பேர் விளைந்தது. 'ஸ்த்ரீகளுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும்

ப்ராஹ்மணர்போலும் க்ஷத்ரியர்போலும் வைஸ்யர் போலும் தோற்றுகிற பலவகைத் தாழ்ந்த ஜாதியர்க ளுக்கும் ஒருவரிடம் ஒருவர் கேட்டுத் தரிக்கப்பெறுவதாகிய வேதத்தில் அதிகாரம் இல்லை. உபநயனமில்லாமல் வேதம் ஒதுவதற்குப் ப்ராஸக்தி இல்லை. உபநயனமென்கிற ஸம்ஸ்காரம் ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய வைஸ்யர்களுக்கே உள்ளது. ஆகையால் உபநயனமில்லாத ஸ்த்ரீ சூத்ராதிகளுக்கு வேதமோ துவதில் அதிகாரமில்லை. ஆனது பற்றி வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களால் ஸாதிக்கத்தகுந்த நன்மையில் அறிவில்லாத மூடர்களுக்கு வேறுவிதமாக நன்மை உண்டாகாது. இப்படி செய்தால்தான் அவர்க்கு இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நன்மை உண்டாகும்' என்று ஆலோசித்து எல்லோரும் பிழைக்க வேண்டுமென்னும் கருணையால் பாரதமென்னும் இதிறாஸத்தை வ்யாஸ முனிவர் இயற்றினார். ஓ அந்தணர்களே! இங்ஙனம் எல்லாவிதத்தினாலும் உலகங்களின் நன்மையில் முயன்று பலவாறு ஹிதங்களைச் செய்தும் பாத்ராயண மஹர்ஷிக்கு (வ்யாஸமாமுனிவர்க்கு) 'உலகத்திற்கு வேண்டிய நன்மைகளெல்லாஞ் செய்தோம்' என்னும்படியான மனக்களிப்பு உண்டாக வில்லை. அப்பொழுது நிரம்பவும் தெளிந்த மனமுடைய ரல்லாத அம்முனிவர் பரிசுத்தமான ஸரஸ்வதீ நதியின் கரையில் ஏகாந்தமான ஓரிடத்தில் இருந்து 'மனத் தெளிவில்லாமைக்கு நிமித்தம் என்?' என்று விசாரித்து இங்ஙனம் தன்மனத்தில் சொல்லிக்கொண்டார். வ்ரதங்களில் தவறாமல் நின்று சந்தோ தேவதைகளையும் குருக்களையும் (ஆசார்யர்களையும்) அக்னிகளையும் கபடமில்லாமல் பூஜித்தேன். அவற்றின் கட்டளைப்படி நடந்தேன். பாரதமென்னும் வ்யாஜத்தினால் வேதங்களின் பொருள்களைத் தெளிவாக எடுத்துரைத்தேன். ஸ்த்ரீகளும் சூத்ரர்களும் மற்றுமுள்ள ஸங்கரஜாதியர்களும்

தந்தமக்கு வேண்டிய நன்மைகளை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கவல்ல தர்மங்களை ஸுகமாகக் கண்டறியும் படியான அந்த பாரதமென்னும் இதிறாஸத்தில் பலவாறு தர்மங்களை எடுத்துக்கூறினேன். ஆயினும் என் தேஹத்திலுள்ளவனும் இந்த்ரியங்களின் ப்ரபுவுமாகிய ஜீவாத்மாவும் என் மனமும், நன்னடத்தையாலும் வேதமோதுவதாலும் உண்டான தேஜஸ்ஸினால் பரிசுத்தமாயிருந்தும், அத்தகையதான ப்ரஹ்மவர்ச்சஸதயில் லாதவை (நன்னடத்தையாலும் வேதமோதுவதாலும் உண்டான தேஜஸ்ஸில்லாதவை) போல் நிறைவற்றவையாகத் தோற்றுகின்றன. (என்மனம் நன்னடத்தையாலும் வேதமோதுவதாலும் என்றும் பரிசுத்தமாயிருப்பதாயினும் இப்பொழுது சுத்தியற்றதுபோல் தெளிவற்றதாகத் தோற்றுகின்றது). நான் பாகவதர்கள் ஆசரிக்குந் தர்மங்களைப் பெரும்பாலும் நிரூபிக்கவில்லையே. அதனால் நான் இங்ஙனம் என் மனம் தெளியாதிருக்கின்றதோ? எல்லோர்க்கும் அந்தராத்மாவான பகவான் ஸந்தோஷிக்கிலன்றோ அவனால் தூண்டப்படுவதான மனத்திற்கு ஸந்தோஷம் உண்டாகும். அந்த பகவான் தன்னிடத்தில் பக்தியுடைய பாகவதர்கள் ஸந்தோஷித்தால் நான் ஸந்தோஷம் அடைவான். அந்த பாகவதர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவிப்பவை பாகவததர்மங்களே. அவற்றை நான் உள்ளபடி நிரூபித்துச் சொல்லாமையால் என் மனம் ஸந்தோஷமற்றிருக்கின்றது. இது நிச்சயம்' என்று சிந்தித்தார். இங்ஙனம் தன்னைத்தான் பரிதபித்தவனாக நினைத்தவரும் ஆனது பற்றியே வருந்துகின்றவருமான அந்த வ்யாஸர் வீற்றிருப்பதும் ஸாஸ்வதியின் கரையிலிருப்பதும் முன் சொன்னதுமான அவரது ஆஸ்ரமத்திற்கு நாரதமுனிவர் வந்தார். அங்ஙனம் வந்த முனிவரை அடையாளங்

களால் நாரதரென்றறிந்து, விரைவுடன் எழுந்து தேவதைகளால் பூஜிக்கப்படும் மஹிமையுடைய அந்நாரத முனிவரை முறைப்படி பூஜித்தார். நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—

{ வ்யாஸநாரதஸம்வாதமும், நாரதர் தன் சரித்தரத்தைக் கூறுதலும். }

அனந்தரம் (முறைப்படி பூஜித்த பின்பு) ஸுகமாக உட்கார்ந்திருப்பவரும் பெரும்புகழுடையவரும் கையில் வீணை ஏந்திக்கொண்டிருப்பவரும் தேவரிஷியுமர்கிய நாரதர், தனது அனுமதியின்படி உட்கார்ந்திருக்கின்ற ப்ரஹ்மரிஷியான வ்யாஸரைப் பார்த்து மொழியத் தொடங்கினார்.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—பராசர குமாரரே! மஹா னுபாவரே! உமது சரீரத்திலிருக்கும் ஜீவாத்மா மனத்துடன் ஸந்தோஷமுற்றிருக்கிறானா? நீர் அறிய முயன்ற தெல்லாம் நிறைவேற்றில்லவா? ஏனெனில்—எல்லாப் பொருள்களையும் தெளிவாக எடுத்துரைப்பதும் பெரியதும் அற்புதமுமான பாரதமென்னும் இதிறாஸத்தை இயற்றினீரல்லவா? ஆகையால் உமது விருப்பங்களெல்லாம் நிறைவேறியிருக்குமென்று நினைக்கின்றேன். மற்றும், அனாதியான வேதத்தை ஓதினீர், வல்லவரே! அதன் பூர்வபாகப் பொருள்களை எடுத்துரைக்கும் பூர்வமீமாம்ஸை யென்னும் க்ரந்தத்தை உமது சிஷ்யராகிய ஜைமினியைக்கொண்டு செய்வித்தும், அதன் உத்தரபாகப் பொருள்களை நிச்சயிப்பதான உத்தரமீமாம்ஸை யென்னும் க்ரந்தத்தை நீரே செய்தும் அந்த வேதத்தின் பொருள்களை நன்றாக நிர்ணயித்து இங்ஙனஞ் செய்யவேண்டிய செயல்களையெல்லாம் செய்து நிறைவேற்றியும், செயல் தீரப்பெறாமல் (ப்ரயோஜனங் கை

64. நாரதர் வ்யாஸரிடம் வருதல்.

கூடப் பெருமல்) வருத்தமுறுபவன்போல்தோற்றுகிறீர்.

வ்யாஸர் சொல்லுகிறார்:—நீர் ஏதேது சொன்னீரோ, இதெல்லாம் எனக்கு உள்ளதே. ஆயினும் என்மனம் தெளிவில்லாதிருக்கின்றது. அதன் காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆகையால், ஆழ்ந்த அறிவுடையவரும் ப்ரஹ்மாவின் புதல்வருமான உம்மையே வினவுகின்றேன். ‘நான் அறியேன்’ என்னலாகாது. நீர் அத்தகைய மஹிமையுடையவரல்லவா? நீர் ஜ்ஞானிகளில் சிறந்தவர். ரஹஸ்யங்களை யெல்லாம் அறிவீர். ப்ராணிகளின் மனத்திலுள்ளதை யெல்லாம் நீர் அறியுந் திறமையுடையவர். ஏனெனில்—ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணனும் எல்லாம் அறிந்தவனுமாகிய பரமபுருஷனை உபாஸித்திருக்கிறீர். அந்தப் பரமபுருஷன் ப்ரஹ்மாதிகள் அனைவரும் தனக்குக் கீழிருக்கப்பெற்று எல்லோரையும் நியமிக்குந் தன்மையன். அவன் மனத்தினாலேயே ஜகத்தையெல்லாம் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதுமாயிருப்பவன். ஆயினும் அவன் ஸத்த்வாதி குணங்களோடு பற்றுடையவனல்லன். இத்தகையனான பரமபுருஷன் ப்ராணிகளுடைய மனத்தில் உள்ளதை யெல்லாம் அறியுந் திறமையுடையவன். அவனை உபாஸித்தவரும் அங்ஙனமே ப்ராணிகளின் மனக்கருத்தை அறிவார்களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. நீரும் எல்லாம் அறிந்த பகவானை உபாஸித்தவராகையால் உமக்கு எல்லாம் தெரியும். நீர் ஸூர்யன்போல் மூன்று லோகங்களிலும் திரிந்து ஆங்காங்குள்ள வஸ்துக்களையெல்லாம் கண்டறிந்தவர்; காற்று எல்லா ப்ராணிகளின் உள்ளே புகுந்திருப்பது போல், நீர் ஜ்ஞானத்தினால் ப்ராணிகளின் உள்ளே ஸஞ்சரிப்பவர். அவற்றின் மனக்கருத்திற்கு ஸாக்ஷியாயிருப்பவர்; அவற்றின் மனக்கருத்தை

பெல்லாம் நேரே கண்டறிந்தவர். ஆகையால், பாப்ரஹ்ம விஷயத்திலும் அந்தப் பாப்ரஹ்மத்தை அறிவிக்கிற வேதத்திலும் தர்மந்தவருமல் வாதங்களை ஆசரித்துக் கரையேறி யிருக்கிற எனக்கு எந்த விஷயத்தில் குறையோ, அதை ஆராய்ந்தறிய நீர் வல்லாகையால் அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்.

காரதர் சொல்லுகின்றார் :—கேட்பவர்க்கும் சொல்பவர்க்கும் ஸம்ஸ்த பாபங்களையும் போக்கவல்லதான பகவானுடைய புகழை நீர் பெரும்பாலும் சொல்லவில்லை. பாரதத்தில் சிற்சில இடங்களில் அந்த பகவானுடைய புகழைச் சிறிதுமாத்ரமே மொழிந்தீர். எதனால் உமது மனம் தெளிந்து களிப்புறுமோ, அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய புகழை முக்யமாக நீர் எடுத்துரைத்தவரல்லீர். ஆனது பற்றியே உமது மனம் களிப்பற்றிருக்கின்றது. அதற்குக் காரணம் பகவான் களிப்புறுமையே. அதற்குக் காரணம் அவனுடைய புகழை முக்யமாக எடுத்துரையாமையே. இங்ஙனம் பகவான் ஸந்தோஷம் அடையாமையால் அவனால் தூண்டப்படுவதான உமது மனமும் தெளிவின்றி ஸந்தோஷம் அடையாதிருக்கின்றது. பகவானுடைய ஸ்வரூப குண விபூதிகளை உள்ளபடி அறிந்து அவற்றை முக்யமாக எடுத்துக் கூறுமையாகிற இந்தக் குறையே உமது மனம் தெளிந்து களிப்புறுமைக்குக் காரணமென்று யான் கினைக்கின்றேன். முனிவர்களில் சிறந்தவரே! தர்மம் அர்த்தம் காமம் முதலிய புருஷார்த்தங்களை அவற்றிற்கு வேண்டிய உபாயங்களோடு ஸ்ரீமஹா பாரதமேன்னும் இதிலாஸத்தில் எப்படி நிரம்பவும் எடுத்துக் கூறினீரோ, அங்ஙனம் வாஸுதேவனுடைய மஹிமையைப் பெரும்பாலும் வர்ணிக்கவில்லை. ஒரு

ப்ரபந்தம் பதங்களும் பொருள்களும் அற்புதமாயிருக்கப் பெறினும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் புகழை ஏதேனுமோரிடத்திலும் எடுத்து மொழியாதாயின், அது அழகிய மானஸ மென்னும் ஸரஸ்ஸில் வஸிக்குந் தன்மையுடைய ஹம்ஸ பக்ஷிகள் நெஞ்சிலும் நினைக்கப்பெறுதவாயஸதீர்த்தமே யாம் (காக்கை குடிக்கும் குட்டையேயாம்). மானஸ ஸரஸ்ஸில் வஸிக்கும் பக்ஷிகள் ஊர் தெருவினின்று பெருகி வருவதான எச்சில் நீர் நிறைந்ததும் காக்கைகள் நீர் குடித்துக்கொண்டுவரப் பெற்றதுமான சிறு குட்டையை மனத்திலும் நினைக்கமாட்டா. அங்ஙனமே, யிகுதியும் அழகியதான பரப்ரஹ்மத்தையே பற்றி ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அனுபவிப்பவரும் தூயமனத் தருமாகிய பெரியோர்கள் பகவானுடைய புகழை மொழியாத செய்யுளை, அது அழகியதாயினும், கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் விரும்ப மாட்டார்; காக்கை போன்ற காழகர்களுக்கே உரியதென்று நினைப்பார்கள். அயலார் தூண்டிலும் அதைக் கேட்கமாட்டார்கள். ஒரு ப்ரபந்தம் ஸ்லோகந்தோறும் அபத்தங்கள் நிறைந்திருப்பினும் பகவானுடைய புகழை வெளியிடுகிற நாமங்கள் அமைந்திருக்குமாயின், அது ஸமஸ்த ஜனங்களின் பாபத்தைப் போக்குந் திறமையுடையதாகும். ஸத்புருஷர்கள் அதைப் பிறர் பாடக்கண்டு தாங்கள் ஆதரவுடன் கேட்பார்கள்; கேட்பவர் உளராயின் தாமும் பாவோர்கள்; அவ்விரண்டும் இல்லையாயின், தமக்குள் தாமே பாடிக்கொண்டிருப்பார்கள். கர்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மஜ்ஞானமானது ராகத்வேஷம் முதலிய தோஷங்கள்ற்றிருப்பினும், தன்னைப்பற்றினுரைக் கைவிடாதிருக்குந் தன்மையான பரமபுருஷனிடத்தில் பக்தி யற்றிருக்குமாயின், அது அவ்வளவு சோபிக்காது. இங்ஙனம் இருக்கையில், செய்

யுங் காலங்களில் பலவகை வ்ரதங்களால் தேஹத்திற்கு
 ஸ்ரமத்தை விளைப்பதும் அர்த்தம் காமம் ஆகிய இவற்
 றின் விருப்பத்தினால் செய்யப்படுவதுமான கர்மயோகம்
 பகவானிடத்தில் பக்தியை உட்கொண்டிராதாயின்,
 அது அழகாயிராது. வேறுபலன்களை விரும்பாமல் நிஷ்
 காரணமாகச் செய்யப்படுங் கர்மயோகமும் அச்சுத
 னிடத்தில் (ஆஸ்ரிதர்களைக் கைவிடாத பகவானிடத்
 தில்) பக்தியற்றிருக்குமாயின், உபயோகமற்றதே. கர்ம
 யோகமும் ஜ்ஞானயோகமும் பகவானிடத்தில் பக்தி
 யற்றிருக்குமாயின், அழகாயிராதென்னில், அர்த்தம்
 காமம் முதலிய வேறு பலன்களை உத்தேசித்துச் செய்
 யுங் கர்மங்கள் பகவானிடத்தில் பக்தியற்றிருக்குமாயின்,
 சோபிக்கமாட்டா வென்பதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டு
 மோ? மஹாபாக்ய முடையவரே! (பகவானுடைய அம்
 சாவதாரமாய் வேதங்களை யெல்லாம் ஸாக்ஷாத்காரஞ்
 செய்யுந்திறமை அமைந்திருக்கையாகிற பெரும்பாக்ய
 முடையவரே!) நீர் ப்ராணிகளின் ஹிதத்தில் மனஆக்க
 முடையவர். அவ்வளவு மாத்ரமே யன்று; அங்ஙனம்
 ப்ராணிகளின் ஹிதங்களையெல்லாம் உள்ளபடி கண்டறி
 யும்படி அமோகமான அறிவுமுடையவர்; மற்றும்
 ப்ராணிகளின் ஹிதத்தை நிறைவேற்றுகையாகிற வ்ர
 தத்தில் திடமாக ஊன்றியிருப்பவர். 'நான் இத்தகைய
 னென்று எப்படி தெரியும்' என்கிறீரோ? 'லோகங்களின்
 ஹிதத்திற்காகவே வ்யாஸர் அவதரித்தார்' என்கிற பரி
 சுத்தமான உமது புகழ் எங்கும் நிறைந்திருக்கிற தல்ல
 வோ? இப்படிப்பட்ட நீர், அனர்த்தங்களை விளைப்பன
 வாகிய தர்ம அர்த்த காமங்களை மாத்ரம் நிரூபித்துச்
 சொல்லிவிட்டது அழகன்று. ஆகையால் அகன்ற
 அடிகளால் மூன்று லோகங்களையும் அளந்த பகவானு
 டைய சரித்ரத்தையே யோகத்தினால் நன்றாக ஆலோ

சித்து ப்ராணிகளின் ஜன்மஜரா மரணாதியான பந்தங்க ளெல்லாம் தீரும்படி ப்ரபந்தஞ்செய்வீராக. அப்படி யில்லையாயின், அவன் எடுத்த உருவங்களோடும் அவற் றிற்கமைந்த நாமங்களோடும் ஸம்பந்த மற்றிருக்கிற பொருள்களை வர்ணிக்கிற உமது மதி தெளிவற்றதாகி எப்பொழுதும் எவ்வகை நிலைமையும் பெறுது; எப்பொழு தும் வ்யாகுலமாகவே யிருக்கும். நீர் ஏதேனுமொன் றைச் சொல்லினும் அது பகவானுடைய செயல்களும் உருவங்களும் நாமங்களும் அமைந்திருக்குமாயின், அப் பொழுதே உமது மனம் தெளிவுற்று நிலைமைபெறும். புத்தி வ்யாகுலமற்றிருக்கையாவது பகவானுடைய செயல்களையும் உருவங்களையும் நாமங்களையும் உட்கொண் டிருக்கையே. இத்தன்மை உமது மனத்திற்கு அப் பொழுதே ஸித்திக்கும்; வேறுவிதமாக இது உண்டா காது. ஏதேனுமொன்றைச் சொல்ல நினைக்கிலும், அதைப் பரமபுருஷனுக்குட்படாமல் அவனைக்கார்ட்டி லும் வேறுபட்ட ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவாகச் சொல்லுவீரா யின், அந்தப் பரமபுருஷன் செய்த தேவ மனுஷ்யாதி உருவங்களையும் அவற்றிற் கிணங்கின அந்தந்த நாமங் களையும் உள்ளபடி அறியாமல் ப்ரமித்தவராவீர். அப் பொழுது உமதுமதி நன்னிலைமையற்றதேயாம். எப் பொழுதும் முக்யமாகப் பரமபுருஷனுடைய சரித்ரத் தையே வர்ணிக்கவேண்டும். அதற்கிணங்கின ஏதேனு மொன்றைச் சொல்லவேண்டிவரின், அதையும் அவனு டைய விபூதியாகவே (அவனுக்குட்பட்டதாகவே) வர் ணிக்கவேண்டும். அப்படியாயின் மதி வ்யாகுலப்படாமல் தெளிவுற்றிருக்கும். இல்லையாயின், வெள்ளத்தில் காற் றினால்கோணைவழியில் தள்ளுண்ட ஓடம்போல் வ்யாகுல முற்று நன்னிலைபெறுது. இயற்கையாகவே அர்த்த கா மங்களில் விருப்பமுடைய ஜனங்களுக்கு அவற்றைநிறை

வேற்றிக்கொடுக்கும் தர்மத்தின் வழிகளைப் பாரதமென்
 னும் ப்ரபந்தத்தினால் அறிவித்த நீர், ஜனங்களுக்கு நன்
 மையைச் செய்ய முயன்று அவற்றிற்குக் கெடுதியே
 செய்தீர். நீர் செய்ய நினைத்ததற்கு நேர்விபரீதமே
 நேர்ந்தது. ஆகையால் இது மிகுதியும் நிகழக்கிடமா
 யிருக்கின்றது. 'நான் இப்படி சொல்லினும் ஜனங்கள்
 தம்மிஷ்டப்படி மோக்ஷமார்க்கத்தில் நடக்கட்டுமே.
 மற்றும், பாரதத்தில் சில இடத்தில் 'அர்த்த காமங்கள்
 சிறந்தவையன்று; அவற்றைத் துறந்து மோக்ஷமார்க்
 கத்தில் நடப்பதே நலம்' என்றும் சொல்லியிருக்கையால்
 என்மேல் பிசகில்லை' என்கிறீரோ? ஸர்வஜ்ஞராகிய உம்
 மைத் தவிர மற்ற ஜனங்களெல்லாம் எல்லாமறிந்தவ
 ரல்லர். அந்த ஜனங்கள் உமது வார்த்தையைக் கேட்டு
 அர்த்த காமங்களே மேலான புருஷார்த்தங்களென்றும்
 அவற்றிற்கு வேண்டிய உபாயங்களை அனுஷ்டிக்கையே
 மேலான தர்மமென்றும் நினைத்து அந்த தர்ம அர்த்த
 காமங்களென்கிற த்ரிவர்க்கத்தைத் தடுக்க நெஞ்சிலும்
 நினைவுகொள்ளாதிருக்கின்றனர். நீர் பாரதத்தில் த்ரி
 வர்க்கமெனப்படுகிற தர்ம அர்த்த காமங்களைப் பரக்கச்
 சொல்லியிருக்கையால் அதைக் கண்டு, ஜனங்கள் 'அவற்
 றைத் துறந்து மோக்ஷமார்க்கத்தில் நடக்கவேண்டும்'
 என்பதே உமது கருத்தென்று அறியாதிருக்கின்றனர்.
 'தெரியாத ஜனங்களுக்குத் தெரியாமற் போனால் போ
 கட்டும். எல்லாமறிந்தவன் என் கருத்தை அறிவானல்ல
 வா?' என்கிறீரோ! ப்ரபுவாகிய இந்த பகவானுடைய
 அபார சேஷிதத்தை, நிவ்ருத்தி தர்மமென்கிற ப்ரபத
 திமார்க்கத்தில் இழிந்த பேரறிஞன் ஸுகமாக அறிவா
 னென்பது வாஸ்தவமே. ஆயினும் அத்தகைய மனிதன்
 கிடைப்பது அரிது; ஆகையால், ரஜஸ்ஸு முதலிய

குணங்களின் மூலமாய் வருகிற ராகாதி தோஷங்களால்
 ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் போகின்றவரும் ஆத்மஜ்ஞான
 மற்றவருமாகிய மற்ற ஜனங்கள் அந்த விபுவின் சேஷடி
 தத்தை அறியும்படி அதை ஒரு ப்ரபந்தஞ்செய்வீராக.
 ப்ரபந்தங்களை இயற்றுவது தெரியாத விஷயங்களைத்
 தெரிவிப்பதற்காகவே. தாமே தெரிந்தவர்க்கு நாம்
 தெரியப்படுத்தவேண்டிய அவச்யமில்லை. தெரியாதவர்
 களுக்கு நமது ப்ரபந்தத்தினால் உண்மை ஏற்படாதாயின்,
 அது வீணே. ஆகையால் அர்த்தகாமங்கள் துறக்கத்
 தகுந்தவை யென்றும், பகவானுடைய சரித்ரங்களை
 அறிதலே மேலான புருஷார்த்தத்தை நிறைவேற்றும்
 உபாயமென்றும் இவ்விஷயத்தை, அறிஞர் ஸுகமாக
 அறிவதற்கும் அறிவிலா மனிதர் புதிதாக அறிவதற்
 கும் ஒரு ப்ரபந்தஞ் செய்வீராக. ஒருவன் தான் விரும்
 பின பலனை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, பகவானிடத்தில்
 பக்தி யில்லாமல் ஏதேனுமொரு தர்மத்தைச் செய்யுந்
 தன்மையைத் துறந்து பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்
 தைப் பணிய முயன்று, அந்த முயர்ச்சி நிறை
 வேறுவதற்கு முன்னமே மரணம் அடைவானாயின்,
 அவனுக்கு எங்காயினும் ஏதேனும் கெடுதி உண்டாகு
 மோ? உண்டாகாது. (நல்லதைச்செய்பவன் ஒருகா
 லும் கெடுதி அடையமாட்டான்). அங்ஙனம் பகவா
 னுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணியாமல் தான் ஏதே
 னுமொரு தர்மத்தையே அனுஷ்டிப்பவன் எந்த பல
 னைப்பெறுவதாகக் கண்டோம்? ஏதும் பெறுவதாகக்
 கண்டிலோம். (தாம் அனுஷ்டித்த தர்மங்களுக்குப்
 பலனான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை அடைந்தும், புண்யம்
 கஷீணித்த வுடனே மனுஷ்ய லோகத்தில் வந்து விழு
 வார்கள். பகவானுடைய பாதங்களைப் பணியுமவன்
 ஒருகாலும் அங்ஙனம் நழுவமாட்டான்.) மேல் ப்ரஹ்

மாதி லோகங்களிலும் கீழ்பாதாளம் முதலிய லோகங்
களிலும் திரிகின்ற ஜீவராசிகளுக்கு எந்த ஸுகம்
கிடைக்காதோ, பரப்ரஹ்மத்தை அனுபவிக்கையால்
விளைவதான அத்தகைய ஸுகத்தை நிறைவேற்றிக்
கொடுக்க வல்ல உபாயத்தை அறிவிப்பதற்காகவே
பேரறிஞனான பண்டிதன் ப்ரயத்னம் செய்யவேண்டும்.
இப்படிச் செய்யில், தான் ப்ராணிகளுக்கு ஹிதஞ் செய்
தவனாவான். இல்லையாயின், அது நேரானது. அந்த
ஸுகமோவென்றால் (மற்ற விஷயங்களால் விளையும்
ஸுகமோ வென்றால்) கீழ் பாதாளத்திலோகங்களிலும்
மேல் ப்ரஹ்மாதி லோகங்களிலும், அறியமுடியாத
ஆழ்ந்த வேகமுடைய காலத்தினாலும் அதனால் பக்வம்
அடைந்த ஜன்மாரந்தர கர்மத்தினாலும் உழல்கின்ற
ஜீவராசிகளுக்கு மற்ற உபாயத்தினாலேயே ஸம்பவிக்
கும். அவரவர் வேண்டாதிருப்பினும் ஒரு ப்ரயத்னமு
மில்லாமல் தந்தமது கர்மத்தின்படி துக்கங்களை எங்ங
னம் பெறுகின்றார்களோ, அங்ஙனமே மற்ற ஸுகங்
களையும் பெறுகின்றார்கள். மற்றும், பலன்களை விரும்
பாமல் செய்யும் வர்ணஸ்ரம தர்மங்களால் விளைகிற பக்தி
யைத் தவிர மற்ற உபாயங்களால் நெடுநாள் வருந்திப்பெ
றும் மற்ற ஸுகமெல்லாம் துக்கமே. (துக்கத்தின் கலப்
புடையதே). கீழ்ச்சொன்ன உபாயத்தினால் கிடைக்கும்
ஸுகமே சிறிதும் துக்கத்தின் கலப்பில்லாதது. ஓ பாத
ராயணரே! (வ்யாஸமுனீந்த்ரரே!) மோக்ஷ பூமியைக்
கொடுக்குந்தன்மையான பரமபுருஷனைப் பணியுந்தன்
மையன் (பக்தியோகம் கைபுகுந்தவன்) ஸம்ஸாரத்தி
னின்று விடுபடுவானன்றி எவ்விதத்திலும் அதில் கால்
தாழமாட்டான், பக்தியோகத்தில் முயன்று அது கை
கூடப்பெறுதவனும் கேவல காம்ய கர்மங்களில் முயன்ற
மற்றவன்போல் ஸம்ஸாரத்தில்கால்தாழமாட்டான். பக்தி

யோகம் கைகடாமலே மரணம் அடைவானாயினும் ஜன்
 மார்தர வாஸனையால் பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்
 களைத் தவிர மற்ற உபாயமில்லை யென்னும் ப்ரபத்தி
 மார்க்கத்தை மறவாமல் அதை விடவிரும்பமாட்டான்.
 ஏனெனில், முகுந்தனைப் பணியுந்தன்மையன் நிகரில்
 லாத ஆகந்தமே வடிவாகப்பெற்ற பரமாத்மாவைக்
 கைப்பற்றினவனல்லவா? அரிய பெரும் பொருள் கைப்
 படிந் அதை எவன்தான் விட விரும்புவான்? இந்த
 ப்ரபஞ்சத்திற்கு வளர்தல் மறைதல் பிறத்தல் ஆகிய
 இவை எவனிடத்தினின்று உண்டாகின்றனவோ, அப்
 படிப்பட்ட பரமபுருஷன் இந்த உலகத்தில் தான்
 படைத்த சேதனசேதன வஸ்துக்களெல்லாவற்றிலும்
 புகுந்து இவையெல்லாம் அவனே யென்னும்படி எங்கும்
 அமைந்து ஐகத்ஸ்வரூபனாயிருந்தும் இதைக்காட்டிலும்
 வேறுபட்டிருப்பவன். இப்படிப்பட்ட பகவானுடைய
 குணஸமுஹங்களை நீர் ஸ்வயமாகவே அறிவீர். ஆயி
 னும் நீர் கேட்டதற்காகச் சிறிதுமாத்ரம் சொன்னேன்.
 அவனுடைய குணங்கள் ஒவ்வொன்றும் அளவிட முடி
 யாதவை. அது உமக்குந்தெரிந்த விஷயமே. ஆகை
 யால் நீர் இத்தகைய குணஸமுஹங்களை வர்ணிக்க
 வேண்டும். எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி அறியுந் திறமை
 யுடைய நீர் பரமபுருஷனுடைய அம்சாவதாரமும்
 கர்மத்தினால் விளையும் ஜன்மமற்றவரும் ஆயினும் உலகத்
 தின் க்ஷேமத்திற்காக ஸ்வேச்சையால் அவதரித்தவரு
 மாக உம்மை நீரே அறிந்துகொள்வீராக. உம்முடைய
 உண்மை இத்தகையது. ஆகையால் இத்தகைய நீர்
 மஹானுபாவனான பரம புருஷனுடைய அவதாரம்
 சரித்ரம் குணம் முதலியவற்றை எடுத்துரைக்கும்படி
 யான ஒரு ப்ரபந்தஞ் செய்வீராக. இப்படியாயின் நீர்
 க்ருதக்ருத்யராவீர் (செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்த

வராவீர்). அதனால் உமது மனம் தெளிந்து அஸந்
துஷ்டி யெல்லாம் நீங்கும். பிரமன் முதலிய சிறப்புற்ற
தேவதைகளால் புகழப்படுதன்மையனும் சிறந்த
புகழுடையவனுமாகிய பகவானுடைய குணங்களைக்
கீர்த்தனஞ் செய்கையே, ப்ரயோஜனங்களெல்லாம் கை
கூட விரும்பும் புருஷன் இயற்றின தவம் (உபவாஸம்
முதலிய தவம்) மந்த்ரஜபம் வேதமோதுதல் யாகம்
முதலியன செய்தல் குளம் கிணறு முதலியன வெட்டு
வித்தல் தத்த்வங்களை உணர்தல் ஈதல் ஆகிய இவற்
ற்றிற்கு அழிவில்லாத பயனென்று ப்ரயோஜனத்தின்
உண்மை அறிந்த பண்டிதர்கள் நிரூபித்திருக்கிறார்கள்,
பாரதாதி க்ரந்தங்கள் மிகவும் பரந்திருக்கையால்
அதில் ஸாரமான அர்த்தத்தைக் கண்டுபிடிப்பது
ஸமுத்ரங்கடைந்து அம்ருதமெடுப்பது போன்றதே.
ஆகையால் அது அஸமர்த்தர்களால் செய்யமுடியாது.
ஆனதுபற்றி மோக்ஷத்தில் இச்சையுடைய ஜனங்களுக்கு
வேண்டிய அரும் பொருள்களை யெல்லாம் சேர்த்து
ஒரு ப்ரபந்தமாகச் செய்வீராக. தவம் முதலியன செய்
யும் புருஷன், உத்தம ஸ்லோகனை பகவானுடைய
குணங்களைச் சொல்லுவதிலும் கேட்பதிலும் விருப்பம்
உண்டாகப்பெறுவானாயின், அப்பொழுது தான் அவன்
செய்த தவம் முதலியவை எல்லாம் ஸபலமாம். இல்லை
யாயின் அவையெல்லாம் வீணே. ஆகையால் நீரும் பரம
புருஷனுடைய குணங்களைக் கீர்த்தனஞ்செய்து உமது
தவம் முதலிய செயல்களை யெல்லாம் பயன்பெறச் செ
ய்து பிறரையும் அக்குணங்களைக் கேட்பித்து ப்ரயோஜ
னங் கைகூடச்செய்வீராக. முனிவரே! நான், முன் கல்
பத்தில் நடந்த ஜன்மத்தில் வேதமோதும் ஸந்ந்யாஸி
களுக்கு தாஸியான ஒரு பெண்டிர்க்குப் பிள்ளையாகப்
பிறந்திருந்தேன். ஒருகால் வர்ஷாகாலம் வரக் கண்டு

அந்த யோகிகள் சரதுர்யமாஸ்ய தீக்ஷையைக்கொண்டு இருப்பிடத்தை விட்டுப்போகாதிருக்க முயலுகையில், நான் பாலனாயிருக்கும் பொழுதே என்னை அந்த யோகிகள் சுஸ்ருஷை செய்ய நியோகித்தார்கள். யோகிகள் எல்லோரிடத்திலும் ஒரே விதமான காட்சியுடையவரே, ஆயினும் அவர்கள், நான் ஜிஹ்வாசாபலம் முதலிய சாபலங்களொன்று மின்றி இந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டு பாலர்க்கு இயற்கையாகவே ஏற்பட்ட விளையாடல்களிலும் பற்றற்று அனுகூலனாகிச் சொன்னபடி சுஸ்ருஷை செய்வதும் மிதமாகப் பேசுவது மாயிருக்கக் கண்டு என்னிடத்தில் கருணைகூர்ந்தார்கள், அவர்கள் எனக்குத் தாங்கள் புசித்து மிகுந்த அன்னாதிகளைக் கொடுத்து என்னை ஸந்தோஷப்படுத்துகையில், நான் அவற்றை ஒருகால் புசித்தேன். அதனால் பாகவதரிடத்தில் ப்ரீதி உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்களெல்லாம் தீரப்பெற்றேன். இங்ஙனம் பகவானிடத்தில் பக்தியுடைய அந்த யோகிகளுக்குச் சுஸ்ருஷை செய்ய முயன்ற நான் பகவத் பக்தர்கள் ஆசரிக்கிற தர்மங்களில் ப்ரீதி உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்களெல்லாந்தீர்ந்து பரிசுத்தமான மனமுடையவனாகி அந்த தர்மத்திலேயே ருசி உண்டாகப்பெற்றேன். மனத்தில் தர்மருசி உண்டான பின்பு தினந்தோறும் பகவானை க்ருஷ்ணனுடைய கதைகளைப் பாடுகின்ற அந்த யோகிகளின் அனுக்ரஹத்தினால் மனத்திற் கினியவையான அந்த க்ருஷ்ண கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஓ வ்யாஸரே! அந்த க்ருஷ்ணகதைகளைக் காலந்தோறும் (முன்று காலங்களிலும்) ஸ்ரத்தையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற எனக்கு, அனைவர்க்கும் ப்ரீதியை விளைக்கவல்ல பெரும்புகழ்முடைய பகவானிடத்தில் ப்ரீதி உண்டாயிற்று. அப்பொழுது ப்ரியமான புகழுடைய அந்த பகவானிடத்தில் ருசி உண்டாகப்பெற்ற

எனது மதி எவ்வகைத் தடையுமின்றி விளக்கமுற்றது. அந்த மதியால் பரபாற்றம் உள்ளே புகுந்து தரிக்கப் பெற்ற நான் கார்யகாரண ஸ்வரூபமான ஜகத்தெல்லாம் என்னிடத்தில் இருப்பதாகவும், அந்த ஜகத்தெல்லாம் என்னுடைய மாயையால் கற்பிக்கப்பட்டதாகவும் கண்டேன். ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான தேஹத்தைச் சேதனன் தரிக்கிறுனென்றும் சேதனை ஈஸ்வரன் தரிக்கிறுனென்றும் ஆத்மாவும் தேஹமும் வேறுபட்டவையென்றும் ஆத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் அழிக்கமுடியாததென்றும் அறிந்தேன். இங்ஙனம் அந்த யோகிகள் பாடுகின்ற பகவானுடைய நிர்மலமான புகழை, சரத்ருது வர்ஷருது ஆகிய இரண்டு ருதுக்கள் முழுவதும் மூன்று காலங்களிலும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த எனக்கு மனத்தின் தோஷமான ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு ஆகிய இவைகளைப் போக்குந் திறமையுடைய பக்தி உண்டாயிற்று. அங்ஙனம் பக்தி உண்டாகப்பெற்று அனூராகமுடைய நான் பாலனாயினும் மிக்க வணக்க முடையவனாயிருந்தேன்; க்ரமத்தில் பாபங்களெல்லாம் தொலையப் பெற்றேன்; இத்தீரியங்களை வென்றேன். இத்தகைய நான் அந்த யோகிகளைத் தொடர்ந்து ஸ்ரீஸ்ரீஷை செய்து கொண்டிருக்கையில், தீனரிடத்தில் ப்ரீதி செய்யுந்தன்மையான அம்மஹானுபாவர்கள் முயன்று என்னிடத்தில் கருணைகூர்ந்து பகவான் தானே மொழிந்ததும் மிக ரஹஸ்யமுமான தத்த்வஜ்ஞானத்தை எனக்கு உபதேசித்தார்கள். ஜகத்தை யெல்லாம் படைப்பவனும் ஜ்ஞானம் பலம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்தவனுமாகிய வாஸுதேவனுடைய மாயையென்னும் ப்ரக்ருதியின் மஹிமையை நான் எந்த ஜ்ஞானத்தினால் அறிந்தேனோ, எந்த ஜ்ஞானத்தினால் யோகிகள் அப்படிப்பட்ட வாஸுதேவனுடைய ஸ்தான

மான பரமபதத்தைப் பெறுகின்றார்களோ, அப்படிப் பட்ட ¹அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞானத்தை உபதேசித்தார்கள். ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டரே! பலன்களை விரும்பாமல் செய்யுஞ் செயல்களை ஈஸ்வரனிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்கையே ஆத்யாத்மிகமென்றும் ஆதிதெய்விகமென்றும் ஆதிபௌதிகமென்றும் மூன்றுவகைப்பட்ட ஸம்ஸார தாபங்களைப் போக்கவல்லதென்று ஸ்ருதியும் ஸம்ருதியும் புராணங்களும் தெரிவிக்கின்றன. ஸம்ஸார தாபங்கள் பாபத்தினால் விளைகின்றன. அந்தப்பாபம் பலன்களை விரும்பாமல் செய்யப்படும் தர்மத்தினால் தொலையும். அப்பால் பக்தியோகம் உண்டாகும். அதன் மஹிமையால் அந்த ஸம்ஸாரதாபங்கள் தாமே தொலையும். வ்ரதங்களை நன்றாக அனுஷ்டித்தவரே! எந்த ஆஹாராதிகளால் வ்யாதி உண்டாகிறதோ, அப்படிப் பட்ட அபத்யமான த்ரவ்யத்தை விடாமல் வ்யாதியைப் போக்கும் மருந்தை உபயோகப்படுத்தினும் வ்யாதி வளருமேயன்றித் தீராதது. எந்த வஸ்துவால் எந்த வ்யாதி வளருமோ, அந்த வ்யாதிக்கு அதையே மருந்தாக நினைத்து உபயோகப்படுத்தினால் அது அந்த வ்யாதியை வளர்க்குமேயன்றி அதைத் தீர்க்காது. இங்ஙனம் பயன்களை விரும்பிச்செய்யும் செயல்களெல்லாம் ப்ராணிகளுக்கு ஸம்ஸாரத்தை வளர்ப்பவையேயாம். அவற்றை ஈஸ்வரனிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்யாமல் விடின் அவை கடைசியில் ஆத்ம நாசத்தை விளைப்பனவாம். (ஸ்தாவர ஜன்மங்களை விளைத்து ஆத்மநாசத்

1. அர்த்த பஞ்சகமாவது-ஐந்து அர்த்தங்கள். அவையாவன:—ப்ராப்யஞான பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், ப்ராப்தாமான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், உயாய ஸ்வரூபம், பல ஸ்வரூபம், விரோதி ஸ்வரூபம் ஆகிய இவையே. இவற்றை உள்ளபடி அறிகையே அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானமாம்.

தையுங்கொடுக்கும்). பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்தும் படியான எந்தச்செயல் செய்கிறோமோ, அதனால் தான் பக்தியோகமும் பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு ஹேதுவான ஜ்ஞானமும் உண்டாகவேண்டும். 'நீ செய்யுஞ் செயல்களையெல்லாம் என்னிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்வாய்' என்று பகவான் உபதேசித்த சிஷ்யையை உட்கொண்டு அடிக்கடி வர்ணஸ்ரமங்களுக்குத் தகுந்த கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு பகவானை க்ருஷ்ணனுடைய கல்யாண குணங்களையும் அவற்றை வெளியிடுகிற அனவது நாமங்களையும் பக்தியோகத்தில் விருப்ப முடையவர் வாயாற் சொல்லுவதும் நெஞ்சால் நினைப்பதுஞ்செய்வார்கள். பகவான் கற்பித்த சிஷ்யரின் படி கர்மங்களைச் செய்து அவற்றை அவனிடத்தில் அர்ப்பணஞ்செய்தலும், குணங்களையும் நாமங்களையும் நினைத்தல் சொல்லுதல் முதலியவைகளும் பக்தியோகத்தை விளைப்பனவாம் ப்ரணவத்துடன் வாஸுதேவ ப்ரத்யும்ன அநிருத்த ஸங்கர்ஷண மூர்த்தி நாமங்கள் நான்கையும் வாயா மொழிந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, மந்த்ரமே வடிவாகப் பெற்றவனும் கர்மத்தினால் வினையக்கூடிய வேறு வடிவமில்லாதவனும் யஜ்ஞங்களால் பூஜிக்கப்படும் புருஷனுமாகிய பரமபுருஷனைப் பூஜிக்கும் புருஷனை நல்லறிவுடையவனாவான். அந்தணரே! இங்ஙனம் நான் தனது கட்டளையின்படி ஆசரிதத்தைக்கண்டு, கேசவன், (ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் ப்ரபுவான பரமபுருஷன்) எனக்குத் தன்னிடத்தில் பக்தியையும் அதனால் வினையக்கூடிய ஸாக்ஷாத்காரருபஜ்ஞானத்தையும் ஜஸ்வர்யத்தையும் கொடுத்தான். பல பெரியோரிடத்தில் பலவாறு தர்மங்களைக் கேட்டுணர்ந்தவரே! பெரும்புகழரே! பகவானுடைய புகழை வெளியிடுவதான ஒரு ப்ரபந்தத்தை இயற்றுவீராக. அதில், அறிவுடையவர் அறிய விரும்பும் ப்ரயோஜனங்களெல்லாம் குறைவற

அமைந்திருக்க வேண்டும். மூன்று வகைப்பட்ட ஸம்ஸார தாபங்களால் வருந்தின மனமுடைய மனிதர்களின் வருத்தங்களெல்லாம் மற்ற எந்த உபாயங்களாலும் தீராதவையாயினும் அந்த ப்ரபந்தத்தினால் தீரவேண்டும். 'இதுவே, நமது வருத்தங்களை யெல்லாம் தீர்க்கும், மற்ற எதனாலும் தீராது' என்று ப்ராணிகள் அனைவரும் ஆதரிக்கும்படியான ஒரு ப்ரபந்தத்தை இயற்று வீராக. ஐந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

நாரத வருத்தாந்தம்.

ஸூத்ரர் சொல்லுகிறார்.—அந்தணர் தலைவரானசௌனகரே! இங்ஙனம் ஸத்யவதியின் புதல்வரான வ்யாஸர் தேவர்ஷியாகிய நாரதருடைய ஜன்மத்தையும் கர்மத்தையும் கேட்டு, மீளவும் அம்முனிவரை வினாவினார்.

வ்யாஸர் சொல்லுகிறார்:—உமக்கு ஜ்ஞாநோபதேசஞ்செய்த அந்த யோகிகள் சாதூர்மாஸ்ய தீக்ஷை கழிந்தவுடன் வெளியே போகையில், இளம்பருவத்திலிருந்த நீர், அப்பால் என் செய்தீர்? ப்ரஹ்மாவின் புதல்வரே! அந்த யோகிகள் போனபின்பு மேலுள்ள வயதை யெல்லாம் எந்த நடத்தையால் கழித்தீர்? காலம் வருகையில் இந்தச் சரீரத்தை எவ்வாறு துறந்தீர்? முனிஸ்ரேஷ்டரே! முன் கல்பத்தில் உமக்கு யோகிகள் உபதேசித்த தத்த்வஜ்ஞானத்தை இக்காலம் மறைக்கவில்லையன்று? காலம் எல்லாவற்றையும் அழிக்குந் தன்மையுடையது. ஆயினும் உமக்கு ஜன்மாந்தரத்தில் விளைந்த தத்த்வஜ்ஞானம் இந்த ஜன்மத்திலும் மாறுதிருக்கின்றதே.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—எனக்கு ஜ்ஞாநோபதேசஞ்செய்த யோகிகள் சாதூர்மாஸ்ய தீக்ஷை கழிந்த பின்பு

வெளியே போகையில், இளம்பருவத்திலிருந்த நான் அப்பால் இங்ஙனம் செய்தேன். என் தாய்க்கு நான் ஒரு புதல்வனேயன்றி மற்றொரு புதல்வன் இல்லை. அவள் பெண்பிள்ளைகளுக்கு ஸ்வாபாவிசமரண அறிவின்மைக்கு இருப்பிடமாயிருந்தாள். அவள், வேறு ஜீவஜோபாயயில் லாமையால் ஊழியஞ்செய்து பிழைத்து வந்தாள்; வேறு கதியில்லாத என்னிடத்தில் மிகுதியும் ஸ்னேஹம் வைத்திருந்தாள். தாயாகிய அம்மாதா பிறர்க்கு ஊழியஞ்செய்பவளாகையால் ஸ்வாதீனமின்றி என்னுடையயோகக்ஷேமத்தில் விருப்பமுடையவளாயினும் அதை நிறைவேற்றவல்லமையற்றிருந்தாள். இவ்வுலகமெல்லாம்பொம்மைபேரல் ஈஸ்வரனுடைய அதீனத்திலன்றோ இருக்கின்றது. ஆகையால் அவள் தெய்வகதியைத் தாண்ட முடியாமல் ஊழியஞ்செய்து ஜீவிப்பதும், என்னிடத்தில் பரீதியை மாற்றிக்கொள்ளமுடியாமல் எனது இஷ்டங்களைச் செய்யவும் செய்த இஷ்டங்களை வளர்த்துக்கொடுக்கவும் விரும்பி அதைச் செய்யமுடியாமல் வருந்துவதுமாயிருந்தாள். அப்பொழுது நான் ஐந்து வயதுள்ள பாலனாயிருந்தேன். அப்பொழுது எனக்கு திக்கு தெரியாது; தேசகாலங்களையும் அறியேன். அத்தகைய நான் என் தாயை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அவள் ஊழியஞ்செய்யப்பெற்ற அந்த ப்ராஹ்மண க்ருஹத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருந்தேன். இவளுக்கு தேஹவியோகம் எப்பொழுது நேருமோ? இவள் எப்பொழுது மரணம் அடைவாளோ? நான் எங்கேனுஞ் சென்று எனது நன்மையைத் தேடுவதற்கென்று அவள் காலஞ்செல்வதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். இங்ஙனம் இருக்க, ஒரு கால் ராத்ரியில் வீட்டினின்று புறப்பட்டுப் பசுகறக்கிறதற்காக வழியே போகையில் அங்கிருந்த

ஒரு ஸர்ப்பத்தை என் தாய் காலால் மிதித்தாள். அங்ஙனம் மிதியுண்ட ஸர்ப்பம் காலஸ்வரூபமான தெய்வத்தினால் தூண்டப்பட்டு அவளைக் கழிக்கையில், அவள் மரணம் அடந்தாள். அப்பொழுது நான் அவள் மரணம் அடைந்ததைக் கண்டு, இது, பக்தர்களுக்கு ஸுகத்தையே விரும்புந்தன்மையான பகவானுடைய அனுக்ரஹமே யென்று நினைத்து வடதிசையை நோக்கிப் புறப்பட்டுப் போனேன். அங்ஙனம் போகையில், மிகுதியுஞ் செழிப்புடைய தேசங்களையும் பட்டணங்களையும் கிராமங்களையும் இடைச்சேரிகளையும் ரத்னம் முதலியவை விளையும் இடங்களையும் பயிரிடுங்குடிகள் இருக்குங் கிராமங்களையும் வேடச்சேரிகளையும் புஷ்பவனங்களையும் அரண்யங்களையும் உபவனங்களையும் (மனிதர் வைத்து வளர்க்குந்தோட்டங்களையும்) பலவகையான கைரிக தாதுக்களால் விசித்ரங்களான பர்வதங்களையும் யானைகளால் முறிக்கப்பட்ட கிளைகளையுடைய மரங்களையும் பரிசுத்தமான ஜலமுடைய குளங்களையும் தேவதைகள் விளையாடப் பெற்றவைகளும் பலவாறு குலாவுகின்ற பறவைகள் நிறைந்திருப்பவைகளும் வண்டிகள் உலாவப் பெற்றுத் திகழ்கின்றவைகளான தாமரை யோடைகளையும் நான் ஸஹாயமில்லாமல் ஒருவனையாகக் கடந்து சென்று, மஹத்தான ஓர் அரண்யத்தைக் கண்டேன். அது வழல்களும் மூங்கில்களும் நாணற்புதர்களும் தர்ப்பங்களும் கீசக மூங்கில்களும் (காற்றில் சப்திக்கும் மூங்கில்களும்) சூழ்ந்து புக முடியாததாகி துஷ்டயானைகளும் மலைப்பாம்புகளும் நரிகளும் உலாவப்பெற்று பயங்கரமான உருவங்களால் மிகவும் பயங்கரமாயிருந்தது. அப்பொழுது நான் இந்தரியங்களும் சரீரமும் இளைத்துத் தண்ணீர் விருப்பமும் பசியும் உண்டாகப்பெற்று ஒரு நதியின் மடுவில் ஸ்னானஞ்செய்து தண்ணீர் குடித்து

தாஹந்தீர்ப்பெற்றேன். மனுஷ்ய ஸஞ்சாரயில்லாத அந்த அரண்மனையில் ஓர் அரசமரத்தின் அடியில் சென்று ஜீவாத்மாவின் உள்ளேயிருக்கும் பரமாத்மாவை நான் கேட்டபடி த்யானிக்கத் தொடங்கினேன். அப்பாஸத்தினால் ஸ்வாதீனஞ் செய்யப்பட்ட மனத்தினால் பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களை ப்ரீதியுடன் த்யானிக்கையில் கண்களில் ஆரந்தநீர் பெருகப்பெற்றிருக்கிற என் ஹ்ருதயத்தில் பரமபுருஷன் தோற்றினான். அப்பொழுது ப்ரீதியின் மிகுதியால் அங்கம் முழுவதும் மயிர்க்கூச்சல் உண்டாகப்பெற்று மிகுதியும் ஸுகம் அடைந்து ஆரந்த வெள்ளத்தினால் மூழ்கி, முனிவரே! தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும் அறியாதிருந்தேன். மனத்திற்கு மிகுதியும் ப்ரியமாயிருப்பதும் சோகத்தைப் போக்குவதுமான அப்பொழுது தோற்றின பகவானுடைய உருவத்தை மீளவும் காணப்பெறாமல் தழதழப்புற்று மனவருத்தத்துடன் சீக்ரமாக எழுந்திருந்தேன். அந்த உருவத்தை மீளவும் பார்க்க விரும்புகின்ற நான் மனத்தை நிலை நிறுத்திக்கொண்டு த்யானித்தும் காணப்பெற்றிலேன். ஆனதுபற்றியே விஷயார்த்தங்களில் மனஞ் செல்லப்பெற்றவன்போல் த்ருப்தியற்றிருந்தேன். நான் இங்ஙனம் அந்த உருவத்தை மீளவுங் காணவிரும்பி மிகுந்த யத்னஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில், வாக்குக்கு விஷயமாகாத (வாயால் சொல்லமுடியாத) குண வைபவங்களையுடைய பரமபுருஷன் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலே ஆகாயத்தில் கம்பீரமும் அழகியதுமான உரையால் என் சோகங்களைப் போக்க முயன்று 'இவ்வுலகத்தில் இந்த ஜன்மத்தில் நீ என்னைப் பார்க்க உரியவனல்லே. என்னைக் காண்டதற்குத் தடையான பாபம் கழியப்பெறுத குத்ஸித யோகிகளுக்கு எவ்வளவு வருந்திலும் நான் புலப்படுபவ

னல்லேன். (பாபம் கழியப்பெறுத அற்பயோகிகள் எவ்
வளவு வருந்தி முயற்சி செய்யினும் என்னைக் காண
வல்லரல்லர். 'ஆயின் இப்பொழுது ஒரு தடவை புலப்
பட்டதென்' என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன். பாப
மற்றவனே! நான் என் உருவத்தை ஒரு தரம் காண்பித்
தேனென்பது, உனக்கு என்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்
னும் விருப்பம் உண்டாவதற்காகவே. இப்பொழுது
நான் ஒரு தரம் காட்டின என் உருவத்தை மீளவும்
காண்பதற்கு அடிக்கடி விருப்ப முற்றிருப்பாயாக.
'கேவல விருப்பத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம்?' என்
கிறாயோ; என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் விருப்
பம் மாறப்பெறுத புருஷன் நன்னடத்தை யுடையனாகி
மனத்திலுள்ள ராகம் முதலிய தோஷங்களை யெல்லாம்
மெல்லமெல்லப் போக்குவான். ஆகையால் உனக்கு
என்னைக் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பம் மாறா
திருப்பதற்காகவே இப்பொழுது என் உருவத்தைக்
காட்டினேன். சிறிது காலம் ஸத்புருஷர்களுக்குப்
பணிவிடை செய்வதனாலேயே உனக்கு என்னிடத்தில்
திடமான மதி உண்டாயிற்று. ஆகையால் பாபிஷ்ட
மான இந்த சூத்ர தேஹத்தைத் துறந்து கல்பாந்தரத்
தில் என் பக்தனாயிருக்குந்தன்மையைப் பெறுவாய்.
உனக்கு ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் என்னிடத்தில் திட
மாக உண்டான இந்தமதி, எனது அனுக்ரஹத்தினால்
எவ்விதத்திலும் ப்ரளய காலத்திலும் மாறாதிருக்கும்'
என்று மொழிந்தான். கர்மத்தினால் விளையுந் தேஹமற்ற
தும் ஆகாயமே சரீரமாகப் பெற்றதும் எல்லோரையும்
அடக்கிக்கொண்டு நடப்பதும் ஈஸ்வரனைப் படுவதும்
எங்கும் நிறைந்திருப்பதும் ஸ்வாதீனமான தன்னிலையு
டையதுமாகிய பரப்ரஹ்மம் இவ்வளவு மொழிந்து வெறு
மனே யிருந்தது. அப்பால் நானும்பெருமையுடையவரனை

வரினும் மேலான பெருமையுடைய அம்மஹானுபாவனால்
கருணை செய்யப்பெற்று அந்தப் பரமபுருஷனுக்குத்
தலைவணக்கி நமஸ்காரஞ்செய்தேன். அப்பால் தேசகால
வஸ்து பரிச்சேதமில்லாத அந்த பகவானுடைய நாமங்
களையே லஜ்ஜையிற் லாமல் படித்துக்கொண்டு உலகங்
களுக்கு மங்களம் விளைப்பவைகளும் வேதரஹஸ்யங்களு
மான அவனுடைய ஜன்மங்களையும் செயல்களையும்
நினைத்துக்கொண்டே பூமியில் திரிபவனாகி மனக்களிப்
புடன் விஷயாந்தரங்களில் (மற்ற சப்தாதி விஷயங்க
ளில்) விருப்பமற்று எந்த ப்ராணிகளிடத்திலும் த்வேஷ
யில்லாமல் தேஹம் ஸ்வாதீன மற்றிருக்கையாகிற மத
மும் தொலையப்பெற்று எங்கும் இருப்பிடங் கொள்ளாமல்
இந்தச் சரீரம் முடிவு பெறுங்காலத்தை எதிர்பார்த்
துக்கொண்டிருந்தேன். இங்ஙனம் அந்தக் கல்பம் முழு
வதும் ஜீவித்திருந்தேன். ஓ அந்தணர் தலைவரே!
க்ருஷ்ணனிடத்திலேயே மதி வழங்கப்பெற்றுத் தூய
மனத்தனாகி மற்ற சப்தாதி விஷயங்களில் மனப்பற்
றின்றி இங்ஙனம் திரிகின்ற எனக்கு அந்த தேஹத்தை
விளைவித்த ப்ராரப்தகர்மம் கழியுங்காலம் நேருகை
யில் ஸுதாம பர்வதத்தின் ஸமீபத்திலுண்டாகிற மின்
னல்போல் மரணகாலம் ஸம்பவித்தது. அப்பொழுது
ஸமஸ்த ஜீவராசிகளின் லயத்திற்கும் ஆதாரமாகி அங்
ஙனம் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றி
ருக்கையால் பரிசுத்தமாயிருப்பதுமான அநிருத்த மூர்த்
தியில் நான் லயம் பெறமுயன்றிருக்கையில், பஞ்சபூத
விகாரமான அந்ததேஹம் தனக்கு நிமித்தமான ப்ரா
ரப்தகர்மம் முடியப்பெற்று வீழ்ந்தது. அப்பொழுது
கல்பத்தின் முடிவில் இந்த ஜகத்தையெல்லாம் ஸம்ஹ
ரித்துத் தன்னிடத்தில் லயிக்கச் செய்து ப்ரளய ஸமுத்
ரத்தின் ப்ரவாஹத்தில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிற

அசிநுத்தனென்னும் பகவானுடைய நாபீ கமலத்தில்
 படுத்திருக்கும் நான்முகனுடைய ப்ராணன்களில் ப்ரவே
 சித்தேன். அப்பால் ஆயிரம் யுகங்கள் கழிந்த பின்பு நாபீ
 கமலத்தினின்று எழுந்து இந்த உலகங்களையெல்லாம்
 படைக்கமுயன்ற நான்முகனுடைய ப்ராணன் முதலிய
 வற்றினின்று மரீசியுடன் வஸிஷ்டாதி மஹர்ஷிகள் உண்
 டானார்கள். அப்பொழுது நானும் நாரதனென்னும்
 பேர்கொண்டு பிறக்கலானேன். அனந்தரம் மஹா விஷ்
 ணுவின் அனுக்ரஹத்தினால் எங்கும் நடைதடைபடாத
 வனாகி ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்திற்குச் சிறிதும் லோபமில்
 லாமல் மூன்று லோகங்களின் உள்ளும் வெளியும் ஸஞ்ச
 ரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். தேவன் கொடுத்ததும்
 நிஷாத ருஷப காரந்தார ஷட்ஜ மத்யம தைவத பஞ்ச
 மங்களென்கிற ஸப்த ஸ்வரங்களாகிற ப்ரஹ்மத்தினால்
 அலங்காரமுற்றதும் ஸ்வரங்களைக் கேட்டு மகிழும் பக
 வான் ஸந்நிதானஞ் செய்யப்பெற்றதுமாகிய இந்த வீணை
 யை மீட்டி ஸ்ரீ ஹரிகதா கானஞ் செய்து கொண்டு (பக
 வானுடைய கதைகளைப் பாடிக்கொண்டு) இங்ஙனம் திரி
 கின்றேன். பக்தர்களுக்கு ப்ரீதியை விளைக்கின்ற புகழு
 டையவனும் கங்காதி புண்யதீர்த்தங்களுக் கிடமரசிப்
 பரிசுத்தமான பாதாரவிந்தங்களை யுடையவனும் தனது
 பாதாரவிந்தத்தில் கங்கையென்னும் புண்யநதி உண்டா
 கப்பெற்றவனுமாகிய பகவான் தனது புகழ்களைப் பாடு
 கின்ற என்னுடைய மனத்தில் அழைக்கப்பட்டவன்போல்
 சீக்ரமாகத் தர்சனங்கொடுக்கிறான். அடிக்கடி ஸப்தாதி
 விஷயங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பத்
 தினால் மனம் வருந்தப்பெற்ற ஜனங்களுக்கு ஸம்ஸாரமா
 கிற ஸமுத்ரத்தின் வெள்ளமெல்லாம் போனவழி தெரி
 யாமல் தொலையச்செய்யுந் திறமையுடையது இது

வொன்றே. எது வென்கிறீரோ? ஸ்ரீபகவானுடைய சரித்
 ரங்களைக் கீர்த்தனஞ்செய்கையே. சப்தாதி விஷயங்களை
 அனுபவிக்க விரும்பி அவ்விரும்பம் மாறப்பெறாமல் ஸம்
 ஸார ஸாகரத்தில் ஆழ்ந்து யிகுதியும் அலமருகின்ற ஜந்
 துக்களைக் கரையேற்றுவிக்குந் தெப்பம் பகவானுடைய
 குணங்களை வர்ணிக்கையே. அடிக்கடி காமத்தினாலும்
 கோபத்தினாலும் அடிபட்டுக் கலங்கின மனம் முகுந்த
 ஸேவையினால் (மோக்ஷ போகங்களைக் கொடுக்கும் பக
 வானுடைய குணங்களையும் சரித்ரங்களையுங் கேட்பது
 கீர்த்தனஞ்செய்வது முதலிய பணிவிடைகளால்) எங்ங
 னம் தெளிவு பெறுமோ, அங்ஙனம் யமநியமாதிசயான
 யோகமார்க்கங்களாலும் தெளிவு பெறுது. (ஆகையால்
 ஜனங்களுக்கு நன்மைசெய்ய வேண்டுமென்னும் விருப்
 பம் உளதாயின் பகவானுடைய குணங்களை எல்லாரும்
 நன்றாக அனுபவிக்கும்படி அவன் குணசரித்ரங்களை
 யெல்லாம் முக்யமாக எடுத்துரைப்பதான ஒரு ப்ரபந்
 தத்தை இயற்றுவீராக). பாபமற்றவரே! நீர் என்னை
 எதைப்பற்றி வினவினீரோ, அதையெல்லாம் இங்ஙனம்
 சொல்லி முடித்தேன். என்னுடைய ஜன்மம் செயல்
 ஆகிய இவற்றின் ரஹஸ்யத்தையும் உமது மனம் எத
 னால் தெளியுமோ அதையும் உமக்குச் சொன்னேன்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—மஹானுபாவராகிய நார
 த முனிவர் இங்ஙனம் மொழிந்து, உபரிசரவஸுவின்
 வீர்யத்தினால் பிறந்தஸத்யவதியின் புதல்வராகிய வ்யா
 ணரிடம், போய் வருகிறேனென்று விடைபெற்று வீணை
 யை வாசித்துக்கொண்டே இஷ்டப்படி திரியத்தொடங்
 கிப்போனார். தேவரிஷியாகிய நாரதர் என்ன பாக்ய
 சாலியோ! ஆச்சர்யம்! எவர் சார்ங்கபரணியாகிய பக
 வானுடைய புகழைப் பாடிக்கொண்டு தான் வீணை

வாசிக்கும் ஸந்தோஷத்தில் ஆழ்ந்து ஸம்ஸார தாபங்
களால் வருந்துகிற இந்த ஜகத்தையும் ஸந்தோஷிக்கச்
செய்கிறாரோ; அத்தகைய தேவரிஷிபான நாரதரது
பாக்யத்தை என்னென்று சொல்லுவேன்? ஆரூவது
அத்யாயம் முற்றிற்று.

—
 { அர்ஜுனன் உபபாண்டவர்களைக் கொன்ற
 அஸ்வத்தாமாவை ஜயித்துக் கட்டிக்
 கொண்டு வருதல். }
 —

சௌளகர் சொல்லுகிறார்:— ஸூதரே! நாரதர்
போன பின்பு, மஹாமஹிமையுடையவரும் ஸமர்த்தரு
மான பாதராயண முனிவர் (வ்யாஸர்) தான் சினைத்த
தையே அவரும் சொல்லக் கேட்டு அப்பால் என் செய்
தார்?

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:— ஸரஸ்வதி யென்னும் பே
ருடைய ப்ரஹ்மத்தியின் மேல்கரையில் சம்யாப்ராஸ
மென்று ப்ரஸித்தமானது வ்யாஸருடைய ஆஸ்ரமம்.
அங்கு ரிஷிகள் ஓயாமல் யாகங்கள் செய்துகொண்டிருப்
பார்கள். இலந்தை மரங்களின் வரிசைகளால் அலங்
காரமுற்ற அந்தத் தனது ஆஸ்ரமத்தில் வ்யாஸர் ஜலத்
தை எடுத்து ஆசமனஞ் செய்து மனத்தை வேறு
விஷயங்களில் போகவொட்டாமல் அடக்கித் தன்னிலை
யில் இருக்கச்செய்தார். அவர் பகவானிடத்தில் தனக்
குள்ள பக்தியோகத்தினால் பரிசுத்தமான தன் மனத்தை
வேறு விஷயங்களில் போகவொட்டாமல் அடக்கி ஊக்
கத்துடனிருக்கச்செய்து முதலில் பரமபுருஷனைக் கண்
டார். உடனே அவனுக்குச் சரீரமாகி அவனையே
ஆதாரமாகவுடைய மாயையென்னும் ப்ரக்ருதியையும்
கண்டார். ஜீவன் எந்த மாயையினால் மதிமயங்கப்பெற்று
அந்த மாயையென்னும் ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் தான்
வேறுபட்டவனாயினும் ஸத்த்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு

என்கிற மூன்று குணங்களின் பரிணாமமான சரீரத்
தையே ஆத்மாவாக கினைக்கிறானே, அத்தகைய சரீ
ராத்ம ப்ரமத்தினால் விளையும் அனர்த்தமாகிய தாபத்ர
யத்தையும் அடைகிறானே, அப்படிப்பட்ட மாயையை
அம்முனிவர் ஸாக்ஷாத்கரித்தார். எல்லாமறிந்த அந்த
வ்யாஸமாமுனிவர், ஸம்ஸாரத்தில் விளையும் அனர்த்த
மாகிய தாபத்ரயத்தைப் போக்கும் உபாயம் பகவானிடத்
தில் செய்யப்படும் பக்தியோகமே யென்பதை அறி
யாமல் வருந்துகிற லோகத்திற்கு நன்மையை விளைக்கும்
பொருட்டு ஸாத்வத ஸம்ஹிதை யெனப்படுகிற இந்த
பாகவத மஹா புராணத்தைச் செய்தார். ஜனங்கள்
ஸம்ஸாரத்தில் விளைகிற தாபங்களாகிற அனர்த்தத்
தைப்போக்கும் உபாயம் இன்னதென்று அறியாமல் தடு
மாற்ற முறுவதைக்கண்டு அவ்வனர்த்தங்களைப் போக்
கும் உபாயம் அதோக்ஷஜனிடத்தில் (பகவானிடத்தில்)
செய்யப்படும் பக்தியோகமேயென்று நிச்சயித்தறிந்தார்.
பிறகு பாகவதமென்னும் பேருடைய இந்த ஸம்ஹிதை
யைச்செய்தார். எந்த ஸம்ஹிதையைக் கேட்டமாத்ரத்
தில் சோகம் மோஹம் பயம் ஆகிய இவற்றைப் போக்
குந் தன்மையுள்ள பரமபுருஷனை க்ருஷ்ணனிடத்தில்
ப்ராணிகளைவார்க்கும் பக்தி உண்டாகுமோ, அப்படிப்
பட்ட பொருளடக்கமுடைய பாகவத ஸம்ஹிதையை
ஜனங்களின் க்ஷேமத்திற்காக வ்யாஸமுனிவர் இயற்றி
னார். புத்ர மித்ர களத்ராதிகளின் வியோகத்தினால்
(பிள்ளை நண்பன் பெண்டாட்டி முதலியவர்களைப் பிரிவ
தால்) உண்டாகும் வருத்தமாகிய சோகமும், ஆத்மா
வல்லாத சரீரத்தில் ஆத்மாவென்னும் கினைவும் தன்
னுடைய தல்லாத வஸ்துவில் தன்னுடையதென்னும்
கினைவுமாகிய மோஹமும், மேல் வருந் துக்கங்களை
கினைத்துவருந் துகையாகிற பயமும் ப்ராணிகளுக்கு ஸம்

ஸாரத்தில் விளையும் அனர்த்தங்கள். இவற்றைப் பரம புருஷன் தன்னிடத்தில் பக்தி செய்பவர்க்குப் போக்கி மேன்மேலும் ஸுகத்தை விளைப்பான் அத்தகைய பக்தி இந்த பாகவத ஸம்ஹிதையைக் கேட்ட மாத்ரத்தினால் உண்டாகுமென்று கினைத்து வ்யாஸ பகவான் ஜனங்களின் கேஷமத்திற்காக இம்மஹா புராணத்தை இயற்றினார். அம்முனிவர் தான் சொல்ல விரும்பின அர்த்தங்களை அடைவே அமைத்து க்ரமமாகவே இந்த ஸம்ஹிதையைச் செய்து முடித்து, ஸம்ஸார தர்மங்களில் முகம் மாறப்பெற்று மனம் பரமபுருஷனிடத்தில் ஊக்கமுற்றிருக்குந் தன்மையை விளைக்கிற சம த மாதியான சிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ஆழ்ந்து பரப்ரஹ்மத்தின் உண்மையையே மனனஞ் செய்யுந் தன்மையரும் தன் புதல்வருமான சுகரை இதைக் கற்கச்சொல்லி அவர்க்கு உபதேசித்தார்.

சௌனகர் சொல்லுகிறார்:—அந்தச் சுகர், ஸாம்ஸாரிக வ்ருத்தியில் மனஞ்செல்லப்பெறாமல் இந்த்ரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு பரப்ரஹ்மத்யானமாகிற சிவ்ருத்தி மார்க்கத்திலேயே மனஆக்க முடையவரென்றும் பரமபுருஷனுடைய உண்மையையே மனனஞ்செய்யுந் தன்மையரென்றும் நீரே சொன்னீர்; நாங்களும் கேட்டிருக்கிறோம். இங்ஙனம் இது ப்ரஸித்தமே. இத்தகையரான அம்முனிவர் கேட்கவேண்டியவைகளும் ஓதவேண்டியவைகளுமாகிய எல்லாவற்றிலும் ஆதரமில்லாதவர்; எல்லாவற்றிலும் உதாஸீனமாயிருப்பவர்; பரமாத்மாவினிடத்தில் மனத்தை நிறுத்தி ப்ரஹ்மாநந்தம் அனுபவிக்குந் தன்மையர். இப்படிப்பட்டவர் எந்தக் காரணத்திற்காக மிகவும் பெரியதான இந்த ஸம்ஹிதையை அப்யஸித்தார்?

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—முனிவர், பரமாத்மாவினிடத்திலேயே மனத்தை நிலைநிறுத்தி ப்ரஹ்மாநந்தம்

அனுபவிக்குந் தன்மையரே; மற்றும், லோகவ்ருத்தர் தத்தை அறிவிக்கிற க்ரந்தங்களை நெஞ்சில் நினைப்பதுஞ் செய்பவரல்லர்; எதிலும் அபேகை யற்றவராகையால் ஒருவர்க்கு உட்பட்டு அவர்களால் தூண்டப்படுமாறு தமமைப் பராதீனமாக்குந் தன்மையரல்லர். ஆயினும் அவர்கள் த்ரிவிக்ரமாவதாரஞ் செய்து பவியிடத்தினின்று லோகங்களை இரந்து இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்த மஹோபகாரகனான பகவானிடத்தில் ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் எதிர்பாராமல் நிஷ்காரணமாகவே, 'பகவான் இத்தகைய குணமுடையவன்; இத்தகைய ஸ்வரூப முடையவன்' என்று பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களை நினைக்கையாகிற பக்தியைச் செய்யுந் தன்மையர். இங்ஙனம் பகவானிடத்தில் 'ப்ரீதியுடன் அவனது ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை உள்ளபடி அறிந்து மனனஞ் செய்கையே பக்தியின் வடிவமாகையால், அதில் பக்திக்கு விஷயமான பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை உள்ளபடி அறியவேண்டியது அவர்யமாகையால், அவற்றை விஸதமாக விவரித்துச் சொல்லுகிற இந்த ஸம்ஹிதையை அம்முனிவர் அப்யஸித்தார். வேதாந்தங்களில் அறியப்பட்டவைகளும் அனுபவத்தில் வழங்கி வருபவைகளுமான பகவானுடைய குணங்களால் இழுக்கப்பட்ட மதியுடையவரும் ஜ்ஞானாதி குணங்களுக் கிருப்பிடமும் பாத்ராயணருடைய (வ்யாஸருடைய) புதல்வருமாகிய அந்த சுகமுனிவர், என்றும் விஷ்ணுவினிடம் பக்திசெய்யுந் தன்மையரான வைஷ்ணவ ஜனங்களிடத்தில் மிகுதியும் ப்ரீதியுடையவர். அவர் மஹத்தான இந்த ஸம்ஹிதையை அத்யயனஞ் செய்தார் (ஓதினார்). பகவானுடைய குணங்களை அனுபவிப்பதற்கு வேதங்களை ஓதி உணர்ந்தமையே போதும். ஆயினும், வேதாந்தங்களை ஓதியுணர்ந்

தவர்களுக்கும் பகவானுடைய குணங்களை எடுத்துரைக்கும் ப்ரபந்தங்களைக் கற்றறிவது அவஸ்யமாகையாலும், இந்த ப்ரபந்தம் முழுவதும் பகவானுடைய குணங்களுடையே கூறுத்தன்மையதாகையாலும், அவதாரம் குணம் விபூதி பக்தர் அவரது குணங்கள் ஆகிய இவற்றோடு கூடவே பகவானை அனுபவிக்க வேண்டுமாயின் அவதாரம் குணம் பக்தர்விலை அவரது குணம் ஆகிய இவை வேதாந்தங்களில் விசதமாக விசேஷித்து ஏற்படாமையாலும், வேதாந்தங்களால் அறியுங்குணங்களைக்காட்டிலும் மேலான குணங்கள் இந்த ப்ரபந்தத்தில் தெரிகையாலும் இதை அம்முனிவர் தனக்கு அவஸ்யமென்றே அப்யஸித்தார். ஆகையால் இந்தப் புராணம் வேதாந்தங்களைக்காட்டிலும் மற்றை இதிஹாஸ புராணங்களைக்காட்டிலும் சிறந்ததென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. மேல், பரீக்ஷித்தின் ஜன்மத்தையும் செயலையும் அவன் சரீரவியோகம் பெற்றதையும் பாண்டவர்களின் வருத்தாந்தத்தையும் இவற்றிற்குத்தொடர்ச்சியான க்ருஷ்ண கதைகளையும் சொல்லப் போகிறேன்; கேளுங்கள். பாரத யுத்தத்தில் கௌரவவீரர்களும் ஸ்ருஞ்ஜயவீரர்களும் யுத்தத்தில் மாண்டு வீரஸ்வர்க்கம் அடைகையில், த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய பிள்ளையான துர்யோதனன், பீமன் ப்ரயோகித்த கதையின் அடியால் தடிபோல் பருத்துருண்ட துடைகள் முறிந்து விழுகையில், த்ரோணசார்ய புத்ரனாகிய அஸ்வத்தாமாவென்பவன் தான் செய்ய நினைத்த கார்யம் ப்ரபுவான த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு அநிஷ்டமாயினும் இஷ்டமாயிருக்குமென்று நினைத்து ¹ த்ரோளபதியின் புதல்வர்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அவரது தலைகளைச் சேதித்துக்கொண்டு வந்தான். அவன் செய்த இந்தக்

1. இவர்களுக்கு உபபாண்டவர்களென்றும் பேருண்டு.

கார்யம் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு அப்ரியமே. அவனுக்கு மாத்ரமே அன்று; அனைத்துலகங்களுக்கும் அப்ரியமே. ஆனதுபற்றியே இந்த அசட்டுச்செயலை இப்பொழுதும் நித்திக்கிறார்கள். இப்படி நடக்கையில், அப்பொழுது அவரது மாதாவான த்ரௌபதி குழந்தைகளுக்கு நேர்த்த பயங்கரமான மரணத்தைக் கண்டு பரீதாப முற்றுக் கண்களில் நீர் பெருகப்பெற்று வருந்தினாள். அப்பொழுது அர்ஜுனன் அந்த த்ரௌபதியை நல் வார்த்தைகளால் ஸமாதானப்படுத்திக் கொண்டே இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

‘மங்கள் ஸ்வபாவமுடையவனே! ப்ராஹ்மணாதம னும் ஆயுதத்தைக் கொண்டு நிரபராதிகளைக் கொன்ற வனுமாகிய அந்த அஸ்வத்தாமாவின் சிரஸ்ஸை, என் காண்டவத்தினின்று விடுத்தபாணங்களால் நான் அறுத் துக்கொண்டு வருவதும், பிள்ளைகளைப் பறிகொடுத்த நீ அந்தச் சிரஸ்ஸைக் காலால் மிதித்து ஸ்னானஞ்செய் வதும் எப்பொழுதோ, அப்பொழுதே உனது சோகத் தைப் போக்குவேன். இவ்வளவுஞ்செய்து உன் சோகத் தைப் போக்க நான் ஸித்தமாயிருக்கையில் நீ வருந்துவ தேன்?’ என்று இங்ஙனம் அழகாயிருப்பவைகளும் விசித்ரங்களுமான வார்த்தைகளால் தனது அருமைக் காதலியாகிய த்ரௌபதியை ஸமாதானப்படுத்தி, என் றும் தன்னைப் பற்றினவர்களைக் கைவிடாமல் காக்குந் தன்மையான க்ருஷ்ணனே கண்பனும் ஸாரதியுமாகப் பெற்றுக் கவசம் அணிந்து பயங்கரமான காண்டவமென் னும்தனுஸ்ஸை ஏந்திக்கொண்டு ஹனுமத்த்வஜமுடைய னான அர்ஜுனன் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு தனது ஆசா ர்யராகிய த்ரோணரது குமாரனான அஸ்வத்தாமாவைத் தொடர்ந்து ஓடினான். அங்ஙனம் ஓடிவருகின்ற அர்ஜுன னைத் தூரத்தினின்றே பார்த்துக் குழந்தைகளைக்

கொன்ற அஸ்வத்தாமா பயத்தினால் மனம் கலங்கப்பெற்று
ப்ராணன்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள விரும்பிப் பூமியில்
எவ்வளவு தூரம் போக முடியுமோ அவ்வளவு தூர
மும் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஓடிப்போனான். ருத்ரனி
டத்தினின்று பயந்து தக்ஷப்ராஜாபதி ஓடினாற்போல் அவ்
வஸ்வத்தாமா ஓடினான். எவ்வளவு தூரம் ஓடிப்போ
யினும் தனக்கு ரக்ஷகன் ஒருவனும் நேராமல் குதிரை
கள் ஓய்ந்திருக்கக் கண்டு அப்பொழுது ப்ராஹ்மண
ஸ்ரேஷ்டரான த்ரோணருடைய குமாரன் அஸ்வத்தா
மா ப்ராஹ்ம சிரஸ்ஸென்னும் அஸ்த்ரமே தன்னைப் பாது
காத்துக்கொள்வதற்கு உபாயமென்றறிந்தான். இப்
பொழுது நான் ப்ராஹ்ம சிரஸ்ஸென்னும் அஸ்த்ரத்தி
னால் அர்ஜுனனைக்கொன்று என்னைக் கரப்பாற்றிக்
கொள்கிறேனென்று நினைத்தான். அப்பால் ஜலத்தை
எடுத்து ஆசமனஞ் செய்து அஸ்த்ரப்ரயோகஞ் செய்
வதற்கு வேண்டிய மனவூக்கத்துடன் அந்த அஸ்த்ரத்
தின் உபஸம்ஹாரத்தை அறியாதவனாயினும் ப்ராணா
பத்து நேர்ந்திருக்கையால் அந்த ப்ராஹ்மசிரஸ்ஸென்
னும் அஸ்த்ரத்தைப் ப்ரயோகித்தான். அனந்தரம் எல்
லாத்திசைகளிலும் நிறைந்து ப்ரகாசிப்பதும் பயங்கரமு
மாகிய தேஜஸ்ஸைக் கண்டு ப்ராணாபத்து நேர்ந்ததாக
நினைத்து அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொன்
னான்.

அர்ஜுனன், அங்ஙனம் தோற்றின தேஜஸ்ஸைப்
பார்த்து அதனுடைய உண்மை இன்னதென்றும்
அதை அடக்குவதற்கு வழி இதுவென்றும் தெரியாமல்
அவ்விரண்டையும் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று ஜ்ஞானாதி
குணங்களுக்கு வினையிலமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வினவ
முயன்று 'எனக்கும் தெரியாது' என்று எங்குச் சொல்லி

விடுகிறோவென்னும் அபிப்ராயத்துடன் முதலில் பகவானை ஸ்வாபாவிகமான தர்மங்களால் ஸ்தோத்ரஞ் செய்யத்தொடங்கினான்.

‘க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண! க்ஷத்ரிய குலத்திற்கெல்லாம் பிறப்பிடமான மஹிமையுடைய நீண்ட புஜதண்டங்களை யுடையவனே! பக்தர்களுக்கு அபயங்கொடுப்பவனே! ஸம்ஸாரத்திலுள்ள தாபத்ரயத்தினால் தஹிக்கப்படுகின்ற ஜனங்களுக்கு நீ யொருவனே ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுவிக்குங் கரையாயிருக்கின்றனே. நீ லோகங்களுக்கெல்லாம் ஸுகத்தை விளைவிப்பவன். அதிலும், பக்தர்களுக்கு விசேஷித்து அபயங்கொடுப்பவன். மற்றும் ஸம்ஸாரமாகிற மஹத்தான பயத்தையும் போக்குந்திறமையுடையவன். இத்தகையனான உனக்கு, இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிற பயத்தைப் போக்குவது ஒரு வருத்தமோ?’ ஆம், இத்தகையன் ஈஸ்வரனல்லவோ? நான் அன்றே’ என்னில், நீ தான் ஸாக்ஷாத் ஈஸ்வரன். நீயே எல்லோர்க்கும் முதன்மையானவன்; உலகங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பவன். எல்லோர்க்கும் அந்தராத்மாவாய் எல்லோரையும் சிஷித்து நடத்திக்கொண்டு எல்லோருடைய ஹ்ருதயங்களுக்குள்ளே இருக்கும் பரமபுருஷன் நீயே. மரையென்னும் ப்ரக்ருதி, ஜீவனென்னும் ப்ரக்ருதி ஆகிய இருவகைப்பட்ட ப்ரக்ருதிகளைக் காட்டிலும் நீ வேறுபட்டவன். ‘ஈஸ்வரன் எல்லாவற்றையும் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனாயின், அவன் எதை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றான்? தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவனுக்கு ‘நான் தேவன், நான் மனுஷ்யன் என்று தேஹத்தைச் சேர்ந்த மனுஷ்யத்வாதி தர்மங்களோடு ஸம்பந்தம் உண்டாயிருப்பதாகத் தெரியவருகிறதே. ஈஸ்வரனுக்கு மாத்ரம் ப்ர

க்ருதியின் தர்மங்கள் ஸம்பந்திக்காதிருப்பது எப்படி?"
என்னில், சொல்லுகிறேன். ஈஸ்வரன், என்றும் தோற்று
வதும் அளவிடமுடியாததுமான தர்மபூத ஜ்ஞான
மென்னும் சக்தியால் சேதன சேதனரூபமான ப்ரக்ருதி
யின் தர்மங்களை உதறித் தான் வேறு ஆதாரத்தை எதிர்
பாராமல் கேவலம் தனது மஹிமையிலேயே நிலைநின்றி
ருப்பவன். ஜீவஜீவென்றால் கர்மத்தினால் ஜ்ஞானஸங்
கோசம் உண்டாகப்பெற்று தேஹத்தையே ஆத்மா
வாகப் ப்ரமித்து தேஹதர்மங்களை ஆத்மாவினிடத்தில்
ஏறிட்டுக்கொள்கிறான். ஈஸ்வரனே என்றால், என்றும்
மாறாத ஜ்ஞான சக்தியால் அவற்றை உதறி அந்தந்த
ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் இருந்து அவர
வர் கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி பலன்களைக் கொடுத்
துக்கொண்டு மற்றொருவனால் தரிக்கப்படாமல் தன்னைத்
தானே தரித்து நிலைநின்றிருப்பான். அத்தன்மை
யுடைய ஈஸ்வரனேயாகிய நீ உனக்கு ஸ்வாபாவிகமான
உன் மஹிமை கைசோரப் பெருமலே, தேஹத்தையே
ஆத்மாவென்றுப் ப்ரமித்தல் தன்னைத் தான் ஸ்வதந்த்ர
னென்றுப் ப்ரமித்தல் ஆகிய மாயையின் கார்யத்தினால்
மதிமயங்கப் பெற்றுத் தடுமாறுகின்ற ஜீவலோகத்திற்கு
தர்ம அர்த்தகாமமோக்ஷ ரூபமான நன்மையையும்
அவற்றின் மாறுதலாகிய கெடுதியையும் அவரவர் கர்மங்
களுக்குத் தகுந்தபடி கொடுக்கின்றாய். இங்ஙனம் அந்த
ராத்மாவாய் நின்று நன்மைகளைக் கொடுப்பது மாத்ர
மேயன்றி அவதாரங்கள் மூலமாகவும் ஜீவராசிகளுக்கு
யோகக்ஷேமங்களை நடத்துகிறாய். பூமிக்கு பாரமான
துஷ்டர்களை ஸம்ஹரிப்பதற்கும், ப்ரயோஜனத்தை எதிர்
பாராமல் நிஷ்காரணமாகத் தன்னிடத்தில் பக்தி செய்
யுந்தன்மையான தன்னுடையவர்கள் தன்னை அடிக்கடி
மறவாமல் தயானிப்பதற்குமே இந்த உன் அவதாரம்.

‘இந்தத் தேஜஸ்ஸு ஏது? எவ்விடத்தினின்று வருகிறது? எதனால் நீங்கும்?’ என்பது ஒன்றுமே எனக்குத் தெரியவில்லை. என்கும் சிறைந்திருப்பதும் மிகவும் பயங்கரமுமாகிய ஒரு தேஜஸ்ஸு வருகிறதென்பது மாத்ரமே எனக்குத் தெரிகிறது. இதை எனக்குச் சொல்லுவாயாக’ என்றான்.

இங்ஙனம் ஸ்தோத்ரஞ் செய்து விண்ணப்பஞ் செய்யப்பெற்ற ஸர்வஜ்ஞனாகிய பகவான் சொல்லுகிறான்:—ப்ராணாபத்து நேர்ந்திருப்பதைக் கண்டு த்ரோண புத்ரனாகிய அஸ்வத்தாமா ப்ரயோகித்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமே இந்தத் தேஜஸ்ஸென்று அறிவாயாக. இந்த த்ரோண புத்ரன்தான் ப்ரயோகித்த இந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தின் உபஸம்ஹாரத்தை அறியான். இவன் ப்ரயோகித்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தடுக்கும்படியான அஸ்த்ரம் மற்றொன்றுமே இல்லை, ஆகையால் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்கவும் உபஸம்ஹாரஞ் செய்யவும் அறிந்த நீ கிளம்பியிருக்கிற இந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரதேஜஸ்ஸை ப்ரஹ்மாஸ்த்ர தேஜஸ்ஸினாலேயே தடுப்பாயாக.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் ‘இந்த அஸ்த்ரத்தை இவ்வாறு உபஸம்ஹாரஞ் செய்யவேண்டும்’ என்று பகவான் மொழிந்த உபாயத்தைக் கேட்டு, சத்ரு வீரர்களை அழிக்குந் திறமையுடைய அர்ஜுனன் ஜலத்தை எடுத்து ஆசமனஞ் செய்து அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்திற்குப் ப்ரதியாக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தையே ப்ரயோகித்தான். அப்பால் அவ்விரண்டு அஸ்த்ரங்களின் தேஜஸ்ஸுக்களும் பாணங்கள் சிறைந்து ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து ¹த்யாவாபூமிகளையும் ஆகாயத்தையும் சூழ்ந்து மறைத்து ஸூர்யனும் அக்னியும்போல் வளர்ந்தன. அனந்தரம் மூன்று லோகங்களையும் தணிப்பதான அந்த த்ரோண

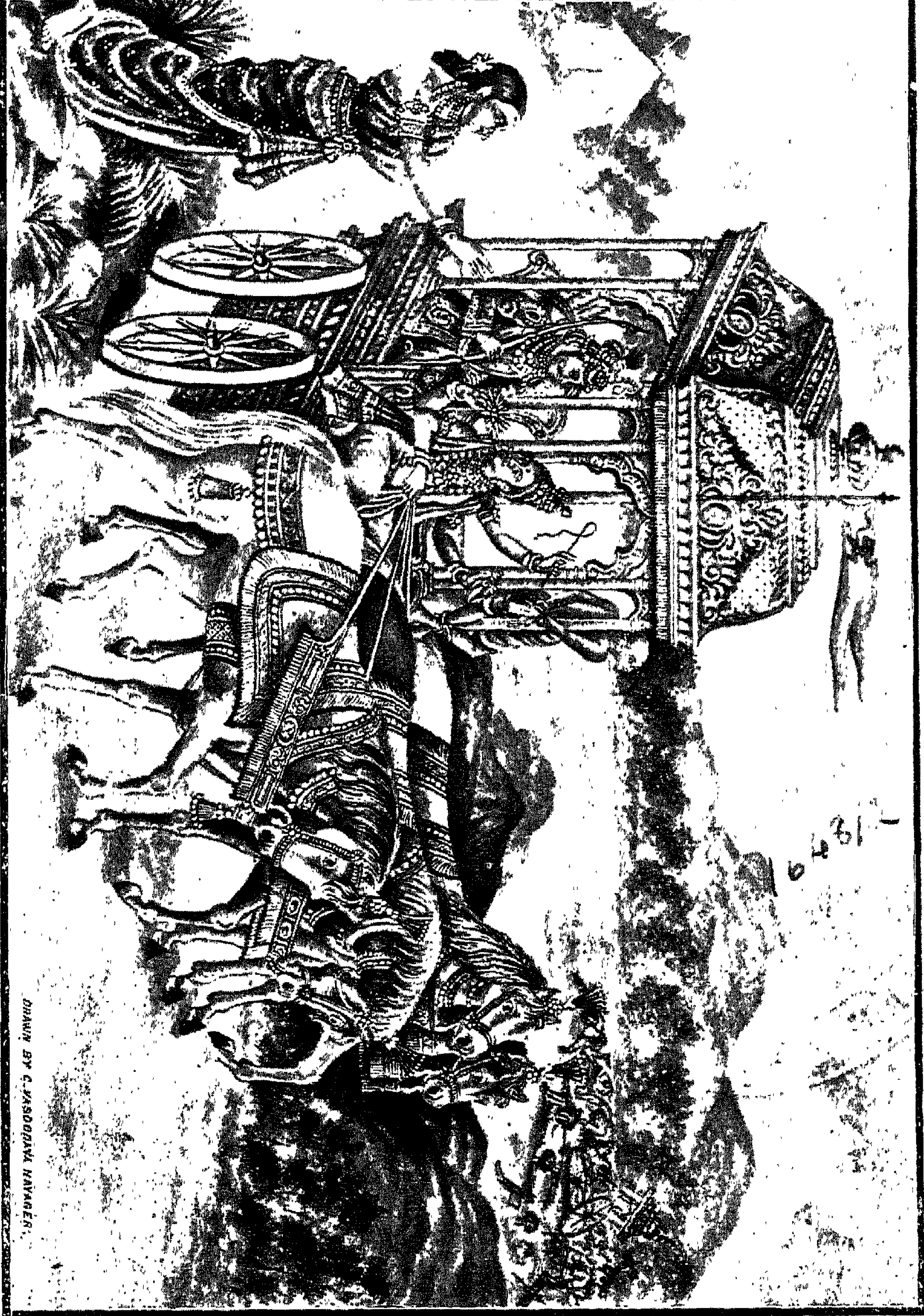
1 த்யாவாபூமிகள் - த்யுலோகமும் பூலோகமும்.

புத்ரனும் அர்ஜுனனும் ப்ரயோகித்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரங்களின் தேஜஸ்ஸைக் கண்டு ஸமஸ்த ப்ரஜைகளும் அதனால் தஹிக்கப்பட்டு இது ப்ரளயாக்னீயென்று நினைத்தார்கள். உலகமெல்லாம் பாழாகும் போலிருக்கிற ப்ரஜைகளின் உபத்ரவத்தையும் க்ருஷ்ணனுடைய அபிப்ராயத்தையும் கண்டு அர்ஜுனன் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரங்களிரண்டையும் ஸம்ஹாரஞ்செய்தான். அப்பால் ஸமீபத்தில் சென்று கொடுந் தன்மையனும் கௌதமியின் (த்ரோண பத்னியான க்ருபியின்) புதல்வனுமான அஸ்வத்தாமாவைக் கோபத்தினால் கண்கள் சிவக்கப்பெற்ற அர்ஜுனன் கயிற்றால் பசுவைக் கட்டுவதுபோல் வலிவுடன் அழுந்தக் கட்டினான். சத்ருவாகிய அந்தத் த்ரோணகுமாரனை பலவந்தமாகக் கயிற்றால் கட்டி ஸேனை இறங்கின இடத்திற்குக் கொண்டு போக விரும்புகின்ற அர்ஜுனனைப் பார்த்து பகவானுன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தர்மத்தைப் பரீக்ஷிக்கமுயன்று கோபித்தவன்போல் சொல்லத் தொடங்கினான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—அர்ஜுனா ! இந்த ப்ரஹ்ணாதமனைப் பாதுகாப்பதற்கு நீ தகுந்தவனல்லே. இவனைப் பிழைக்க விடுவது உனக்கு யுக்தமேயன்று. ராத்ரியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த இளம் பிள்ளைகளைக் கொன்ற பாவியான இந்த தூர்ப்ரஹ்மணனை வதிப்பாயாக. தர்மத்தை உணர்ந்த புருஷன், மத்யபானத்தினால் மதித்திருப்பவன் அவதானமற்றவன் பைத்யம் பிடித்தவன் தூங்கிக்கொண்டிருப்பவன் இளைஞன் பெண்டிர் ஒன்றுமறியாத மூடன் சரணம் அடைந்தவன் ரதம் முறியப் பெற்றவன் பயந்தவன் ஆகிய இத்தகையனான சத்ருவை வதிக்கமாட்டான். இது தர்மத்தின் ஸ்திதி. தையயற்றவனும் தூப்புத்தியுமாகிய எந்தப் புருஷன் பிறருடைய ப்ராணன்களால் தன் ப்ராணன்களை வளர்க்க

விரும்புகிறானே அவனை வதிப்பது அவனுக்கு நன்மையை விளைப்பதேயாம். அவன் செய்த பாபத்திற்கு அந்த வதம் ப்ராயச்சித்தமாகி அவனைப் பாபமற்றவனாக்கி அவனுக்கு நன்மையை விளைக்கும். இல்லாத பகஷத்தில் அவன் தான் செய்த பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தம் செய்யாமையால் அந்தப் பாபத்தின் தோஷத்தினால் நரகத்தை அடைவான். மற்றும், நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்பொழுது நீ பாஞ்சாலராஜன் புதல்வியான த்ரௌபதிக்கு 'பெருந்தன்மையுடையவளே! கோபிக்குந் தன்மையளே! எவன் உனது புதல்வர்களை வதித்தானே அவனது சிரஸ்ஸைக் கொண்டு வருகிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தாய். ஆகையால் பாபிஷ்டனும் கிரபராதிகளைக் கொல்லுந் தன்மையனும் உனது அன்புக்கிடமானகுமாரர்களைக் கொன்றவனும் ப்ரபுவான த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு அரிஷ்டமான இந்தக் கார்யத்தைச் செய்தவனும் குலதுஷகனுமாகிய இவனை வதிக்கத் தகும். இவன் தன்மைகளில் ஒவ்வொன்றுக்குமே இவனை வதிக்கவேண்டியதாயிருக்க, இவை யித்தனையுமுள்ள இவனை வதிக்காமல் விடுவது யுக்தமேயன்று—என்றனன்.

இங்ஙனம் தர்மத்தைப் பரீக்ஷிக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலவாறு மொழிந்து தூண்டினும், அர்ஜுனன் பிள்ளைகளைக் கொன்றவனாயினும் ஆசார்ய புத்ரனாகையால் அந்த த்ரௌனகுமாரனை வதிக்கவிரும்பவில்லை. அவன் தனது ஆசார்யன் செய்த உபகாரத்தை அறிந்த மஹானுபாவனாகையால் அவனை வதிக்கச் சிறிதும் விருப்பமுறவில்லை. அப்பால் கோவிந்தனே நண்பனும் ஸாரதியுமாகப்பெற்ற அவ்வர்ஜுனன் தனது விடுதிக்கு வந்து, பிள்ளைகள் மாண்டதைப் பற்றிச் சோகிக்கின்ற அருமைக் காதலியான பாஞ்சாலியின் பொருட்டு அந்த

98. அர்ஜுனன் அஸ்வத்தாமாவைக் கட்டிக்
கொண்டுவந்து த்ரௌபதியிடம் விடுத்தல்.

த்ரோண புத்ரனைக் காண்பித்தனன். அங்ஙனம் அர்ஜுனன் கட்டிக்கொண்டு வர வந்தவனும் கயிற்றால் கட்டுண்டு நுப்புவனும் தான் செய்த கார்யத்தில் ஜுகுப்தை உண்டாகப் பெற்றுத் தலையை வணக்கிக் கீழ்முகமாக யிருப்பவனும் அபகாரஞ் செய்தவனும் அர்ஜுனனால் அவமதி அடைந்தவனும் ஆசார்ய புத்ரனுமாகிய அஸ்வத்தாமாவைப் பார்த்துத் த்ரோளபதி நல்லியற்கையுடைய வளாகையால் நமஸ்காரஞ் செய்தாள். பதிவ்ரதையும் நல்ல ஸ்வபாவமுடையவளுமாகிய த்ரோளபதி இந்த ஆசார்ய புத்ரனை அர்ஜுனன் கட்டிக்கொண்டு வந்த தற்குப் பொருமல் இங்ஙனம் மொழிந்தாள்.

த்ரோளபதி சொல்லுகிறாள்:—இவரை விடுங்கள் விடுங்கள். இவர் ப்ராஹ்மணர்; அதிலும் ஆசார்யபுத்ரர். இவர் கேவலம் ஆசார்ய புத்ரரென்பதுமாத்ரமே அன்று. நிரூபித்துப் பார்க்கையில் தந்தையே யென்ன வேண்டும். ரஹஸ்யத்தோடுகூடின தனுர்வேதத்தையும் ப்ரயோக உபஸம்ஹாரங்களோடுகூடின அஸ்தாஸமூஹங்களையும் எவருடைய அனுக்ரஹத்தினால் நீங்கள் அப்யஸித்தீர்களோ, அப்படிப்பட்ட மஹானுபாவரான த்ரோணாசார்யரே இதோபிள்ளையின் வடிவமாயிருக்கின்றார். 'தந்தையே பிள்ளையாவான்' என்று வேதஞ் சொல்லுகிறதல்லவா. ஆகையால் பிள்ளைக்குச் செய்த அபகாரம்தந்தைக்கே சேரும். 'அவர் தான் ஸ்வர்க்கம் போய்ச் சேர்ந்தாரே. அவர்க்கு என்ன அவமதி?' என்கிறாயே; அந்த த்ரோணாசார்யருடைய சரீரத்தின் பாதியான அவரது பத்னிக்ருபி வீரான புதல்வனைப் பெற்றவளாகி இருக்கின்றாளல்லவா; அனுமரணஞ்செய்யவில்லையே. ஆகையால் த்ரோணாசார்யர் ஸ்வர்க்கஞ் செல்லினும், அவரது சரீரத்தின் பாதியாகிய அவர் பத்னிக்கு

அபகாரஞ் செய்ததேயாம். நான் சொல்லும் தர்மம் உங்களுக்கே தெரியும். நீங்கள் என்றும் ஆசார்யனை அவமதிக்கலாகாதென்னும் தர்மம் தவருமையாகிற மஹாபாக்யமுடையவர். ஆகையால் ஆசார்யனை வெகுமதிக்குத் தன்மையுடைய நீங்கள் அவ்வாசார்ய வம்சத்தை வருந்தச் செய்வது யுக்தமன்று. நீங்கள் அவ்வம்சத்தை அடிக்கடி பூஜிப்பதும் வெகுமதிப்பதுமே தகுந்தது. நாம் இவர்க்கு அபகாரஞ் செய்வோமாயின், (இவரை வதிப்போமாயின்) க்ருபி (த்ரோணாசார்யருடைய பத்னி) என்னைப்போல் மிகுதியும் துக்க முறுவாள். குழந்தைகள் மாணம் அடையப் பெற்று நான் எப்படி அடிக்கடி முகத்தில் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டு ரோதனஞ் செய்கின்றேனோ, அங்ஙனம் இந்த ப்ராஹ்மணனுடைய தாயான கௌதமி (கௌதமருடைய புதல்வியான க்ருபி) ரோதனஞ் செய்யவேண்டாம். இவரை வதித்தால் அவள் என்னைப்போலவே பிள்ளையைப் பறிகொடுத்து ரோதனஞ் செய்வாள். அங்ஙனஞ் செய்வது உங்களுக்குத் தகுந்ததன்று. மற்றும், இது, நங்குலத்திற்கு அனர்த்தத்தையும் விளைக்கும். எந்த ராஜாக்கள் மனத்தை வெல்லுந் திறமையற்று ப்ராஹ்மண குலத்தின் மேல் கோபமுற்று அதை வருந்தச் செய்கிறார்களோ, அங்ஙனம் வருத்தமுற்ற அந்த ப்ராஹ்மணகுலம் அந்த ராஜாக்களது வம்சத்தை அனுபந்திகளோடு (அவரைச் சேர்ந்தவரோடு) சீகரத்தில் தஹித் துவிடும்—என்றாள்.

ஸூத்ரர் சொல்லுகிறார்:—ஓ அந்தணர்களே! இங்ஙனம் தர்மத்தினின்று நழுவாததும் ந்யாயத்தினின்று தவருததும் தையையோடு கூடினதும் பொய்யும் கொடுமையுமற்றதும் பஷுபாதமில்லாததும் தனக்குத் தகுந்ததும் ஆழ்ந்த அபிப்ராயமுடையதுமான த்ரௌபதியின் வார்த்தையைக்கேட்டு யுதிஷ்டிரன் கொண்டாடினான்.

அங்ஙனமே நகுலன் ஸஹதேவன் யுயுதானன் (ஸாத்யகி) அர்ஜுனன் தேவகியின் புதல்வனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இவர்களும் மற்றும் அங்குள்ள புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் த்ரௌபதியின் வசனத்தைக்கேட்டு மிகுதியும் கௌரவித்தார்கள். அவர்களில் பீமஸேனனோவென்றால், கோபாவேசமுற்று 'ப்ராஹ்மணாதமனான அந்தத்ரோணபுத்ரனை வதிப்பதே நலமென்று நினைக்கிறேன். ஏனென்னில்—இவன் ப்ரபுவான த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய ப்ரயோஜனத் திற்காகவாவது தன் ப்ரயோஜனத்திற்காகவாவது உறங்குகின்ற சிசுக்களை வதித்தானல்லன். பின்னையோவென்றால், வேண்டுமென்று வீணாகவேவதித்தான்' என்றான்.

பீமன் சொன்னதையும் த்ரௌபதி மொழிந்ததையும் கேட்டு, சதுர்ப்புஜனும் மஹானுபாவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தனது நண்பனாகிய அர்ஜுனனுடைய முகத்தைப் பார்த்துச் சிறிது புன்னகை செய்பவன் போன்று இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—இவன் ப்ராஹ்மணகுலத்தில் பிறந்தவனாகையால் துர்நடத்தையுடையவனாயினும், வதிக்கத் தகுந்தவனல்லன். நிரபராதிகளைக் கொன்றனாகையால் இவன் வதிக்கத் தகுந்தவன். இங்ஙனம் வதிக்கத் தகுந்தவனென்பதற்கும் வதிக்கத் தகுந்தவனன்றென்பதற்கும் தகுந்த காரணங்கள் சொல்லியிருக்கிறேன். ப்ராஹ்மணன் எத்தகைய அபராதஞ் செய்யினும் அவனை வதிக்கலாகாதென்பதும், நிரபராதிகளை வதிக்க முயன்றவன் எவனாயினும் விசாரிக்காமலே அவனை வதிக்கலாமென்பதும் ஆகிய இரண்டும் எனது ஆஜ்ஞையே. (இரண்டும் சாஸ்த்ரங்களில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவைகளே). ஆகையால் இரண்டையும் கடவாமல் நடத்துவாயாக. ப்ரீதிக்கிடமான உன்பத்னி

யை நீ ஸமாதானப்படுத்தும் பொழுது என்ன ப்ரதிஜ்
 னை செய்தாயோ, அதை ஸத்யமாகச் செய்வாயாக.
 ப்ராதாவான பீமஸேனனுக்கும் பாஞ்சாலராஜன்புதல்வி
 யான த்ரௌபதிக்கும் நண்பனாகிய எனக்கும் இஷ்டத்
 தை நிறைவேற்றுவாயாக' என்றான். அப்பால் இங்ஙனம்
 சொல்லப்பட்ட அர்ஜுனன் கருத்தை அறியுந் திறமை
 யுடையவனாகையால், க்ருஷ்ணனுடைய மனக்கருத்தை
 அறிந்து கத்தியால் அந்த ப்ராஹ்மணன் தலையில் தரித்
 திருந்த மணியைத் தலைமயிர்களோடு கூடவே அறுத்து
 எடுத்துக்கொண்டான். அனந்தரம் கயிற்றை அவிழ்த்து
 முன்னமே பிள்ளைகளைக் கொன்றதனால் ஒளி மழுங்கப்
 பெற்றுத் தேஜஸ்ஸைக் கொடுப்பதான மணியும் தொ
 லைந்து மிகுதியும் ஒளியற்றிருக்கிற அந்த த்ரோண
 புத்ரனை விடுதியினின்று வெளித்துரத்தினான்.

‘இப்படி செய்யினும் அர்ஜுனன் தான்ப்ரதிஜ்னை
 செய்ததும் பீமன் சொன்னதும் செய்ததாகவில்லையே’
 யென்று சங்கிக்கிற சௌனகரைப் பார்த்து ஸூதர்
 சொல்லுகிறார்:—தலை மொட்டையடிப்பதும் தனத்தைப்
 பிடுங்கிக்கொள்வதும் இருப்பிடத்தினின்று வெளியே
 போகத் துரத்துவதும் ஆகிய இவையே அபராதஞ்
 செய்த ப்ராஹ்மணர்களுக்கு வதமாம். கைகால் முதலிய
 வற்றைச் சேதிப்பதாகிய சரீரதண்டனை எத்தகைய
 அபராதஞ் செய்யினும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கிடை
 யாது. அவற்றில் அஸ்வத்தாமாவுக்கு மூன்றாம் செய்யப்
 பட்டன. அதனாலேயே தேஹதண்டனையும் செய்தாற்
 போலவே யாய்விட்டது. அப்பால் பாண்டவர்களெல்
 லோரும் த்ரௌபதியுடன் கூடப் புத்ரசோகத்தினால்
 வருத்தமுற்றவராகி, மரணம் அடைந்த பந்துக்களுக்

குப் பிணத்தை எடுத்துக் கொளுத்துவது முதலிய கார்யங்கள் எவ்வெவை செய்யவேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்தார்கள். ஏழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

 { ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உத்தரையின் கர்ப்பத்தை
 அபாண்டவேயாஸ்த்ரத்தினின்று பாது
 காத்தலும், குந்தி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை
 ஸ்தோத்ரம் செய்தலும். }

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:— அனந்தரம் அந்தப் பாண்டவர், மரணம் அடைந்துப் போத உருவத்துடன் ஜலதர்ப்பணம் ச்ராத்தம் முதலியவற்றை விரும்புகிற புத்ராதி யான பந்துக்களுக்குத் தர்ப்பணதிகளைக் கொடுக்கும் பொருட்டுத் த்ரௌபதி முதலிய ஸ்த்ரீகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு க்ருஷ்ணனுடன் கங்கைக்குப் போனார்கள். அங்குப் பாண்டவாதிகள் அனைவரும் அடிக்கடி மிகுதியும் புலம்பி மரணம் அடைந்தவர்களுக்கு ஜலங்கொடுத்து க்ருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தங்களின் ரஜஸ்ஸினால் (சூள்களால்) பரிசுத்தமான கங்காநதியின் ஜலத்தில் ஸ்னானஞ் செய்து பரிசுத்தரானார்கள். அந்த கங்கையின் கரையில் தம்பியின் புதல்வர்களான தர்மபுத்ராதிகளுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் குருராஜனான த்ருதராஷ்ட்ரனையும் புத்ரசோகத்தினால் வருந்துங் காரந்தாரியையும் அத்தகையளான த்ரௌபதியையும் குந்தியையும், பந்துக்கள் மாண்டுபோகையால் சோகத்தினால் வருந்துகின்ற மற்றவரையும், க்ருஷ்ணன் முனிவர்களும் தானுமாய், ப்ராணிகளிடத்தில் காலன் தடையில்லாமல் ஜன்மஜரா மரணதிகளை விளைக்கும் நடத்தையை அறிவித்து ஸமாதானப்படுத்தினான். அக்ஷத்யூதம் (சூதுசதுரங்கம்) முதலிய உபாயங்களால் வஞ்சனை செய்த துர்யோதனாதிகள் பறித்துக்கொண்ட அஜாதசத்ரு

வின் (யுதிஷ்டிரனுடைய) ஸொந்த ராஜ்யத்தை ஸாதித் துக் கொடுத்து, ராஜாக்களான யுதிஷ்டிராதிகளின் பத்னியாகிய த்ரௌபதியின் தலைமயிர்களைப் பிடித் திழுத்த பயத்தினால் ஆயுள் ஷ்ணீணிக்கப் பெற்றி ருக்கும் துஷ்டர்களான துஸ்யாஸனாதிகளை அர்ஜுனா திகளால் முடித்து, மந்தரம் தக்ஷிணை ஆகிய இவற்றில் சிறிதும் குறைவின் றி முக்ய பக்ஷத்திற் கிணங்கும்படி யுதிஷ்டிரனைக் கொண்டு மூன்று அஸ்வமேதயாகங்கள் செய்வித்துப் பரிசுத்தமான அவனுடைய கீர்த்தியை முழுவதும் நிரம்பும்படி பரவச் செய்தான். அப்பால் பாண்டுவின் புதல்வர்களான யுதிஷ்டிர அர்ஜுனாதிக ளிடத்திலும் மற்றவர்களிடத்திலும் போய்வருகிறே னென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னால் பூஜிக்கப் பெற்ற (வ்யாஸர்) முதலிய அந்தணர்களால் பூஜிக்கப் பட்டு ஸாத்யகியோடும் உத்தவரோடும் த்வாரகைக்குப் போக மனத்தில் நிச்சயித்து ரதத்தில் ஏறிக்கொண் டான். அப்பொழுது அம்மஹானுபாவன், பயத்தினால் தழதழப்புற்றுப் பின்னொடர்ந்து வந்து வழியில் நின்று மேல்வருமாறு விண்ணப்பஞ் செய்கின்றவனும் அபிமன்யு வின் பத்னியுமாகிய உத்தரையைக் கண்டான்.

உத்தரை சொல்லுகிறாள்:—ஓ தேவர்க்குந் தேவ னே! ஜகத்தை யெல்லாம் பாதுகாப்பவனே! ஸூக்ஷ்ம மான அர்த்தங்களை யெல்லாம் அறியுந் தன்மையனே! காக்கவேணும் காக்கவேணும். எதினிடத்தினின்று அபயம் (பயமில்லாமை) உண்டாகுமோ அப்படிப்பட்ட வஸ்து உன்னைக்காட்டிலும் மற்றொன்றும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. உன்னை யொழிந்த மற்றவரெல்லோரும் ஒருவரோடொருவர் வாசியில்லாமல் ம்ருத்யுவுக்கு உட் பட்டவர்களே, தான் ம்ருத்யுவுக்கு உட்பட்டவன்

மற்றொருவனை எங்ஙனம் காக்கவல்லவனாவான்? 'எதி
னின்னு நான் உன்னைப் பாதுகாக்கவேண்டுமோ அப்
படிப்பட்ட பயம் உனக்கு இப்பொழுது என்ன வந்திருக்
கிறது?' என்கிறாயோ; சொல்லுகிறேன் கேள். ஈஸ்வர
னே! ப்ரபூ! ஜ்வலிப்பதும் இரும்பினுற் செய்யப்பட்டது
மான ஓர் பாணம் என்னை எதிர்த்து வருகின்றது. ஓ
நாதனே! அந்த பாணம் என்னை யதேஷ்டமாகக்
கொளுத்தட்டும். என் கர்ப்பம் மாத்ரம் பாழாகாதிருக்
கும்படி அருள்புரியவேணும்' என்றாள்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் அந்த உத்தரை
மொழிந்த வசனத்தைக்கேட்டு பக்தர்களிடத்தில் மிகு
தியும் ப்ரீதியுடைய பகவான், பாண்டவர்களே இல்லாமல்
நாசமாகும்படி செய்வதற்காக த்ரோண புத்ரனான அஸ்
வத்தாமன் ப்ரயோகித்த ப்ரஹ்மாஸ்தரம் இங்ஙனம்
பாணரூபமாக வருகிறதென்பதை அறிந்துகொண்டான்,
ஸௌனகரே! பகவான் அங்ஙனம் அறிந்தபொழுதே,
பாண்டவர்களும் ஜ்வலித்துக்கொண்டு தம்மை எதிர்த்து
வருகிற ஐந்து பாணங்களைக் கண்டு அஸ்த்ரங்களை எடுத்
துக்கொண்டார்கள். ப்ரபுவாகிய க்ருஷ்ணன், தன்னை
யொழிந்த மற்றோரிடத்திலும் மனஞ் செல்லப் பெருத
வரும் தன்னையே ரக்ஷகனாக கினைத்திருப்பவருமான
பாண்டவர்களுக்கு அங்ஙனம் ஆபத்து நேரிட்டிருப்ப
தைக் கண்டு தனக்கு லஸாதாரணமான ஸூதர்ஸனாஸ்
த்ரத்தினால் அந்த பாணங்களைத் தடுத்துத் தனது பக்
தர்களான பாண்டவர்களைப் பாதுகாத்தான். அப்பால்,
எல்லோர்க்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் உள்ளே
புகுந்து தரிப்பவனும் எப்படிப்பட்ட நுண்ணிய பொருள்
களையும் அறியுந்திறமையுடையவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ண
பகவான் உத்தரையின் கர்ப்பத்தில் அபாண்டவாஸ்த்
ரம் புகுந்திருப்பது கண்டு குருவம்சம் பாழாகாமல்

வளர்ந்து பரவும்படி திருவுள்ளங்கொண்டு விராடராஜன் புதல்வியாகிய உத்தரையின் வயிற்றில் தான் புகுந்து அந்த கர்ப்பம் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தினால் பாழாகா திருக்கும்படி தன் மாயையினால் மறைத்துக்கொண்டு ஸுதர்ஸனத்தினால் அபாண்டவாஸ்த்ரத்தைத் தடுத்தான். அந்த ப்ரஹ்மஸிரஸ்ஸென்னும் அஸ்த்ரம் எதனாலும் தடுக்கமுடியாததே ; ஆனதுபற்றியே எங்கும் வீணாகாதது. ஆயினும், ஸௌனகரே! விஷ்ணுவின் தேஜஸ்ஸான ஸுதர்ஸனத்தை அடைந்து நன்றாக அணைந்துவிட்டது. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ஸுதர்ஸனம் தவிர மற்ற எதனாலும் தடுக்கமுடியாதது. ஸுதர்ஸனமொன்று மாத்ரமே மற்ற எதனாலும் தடுக்கமுடியாதது. இவ்விஷயத்தில் ஆச்சர்யப்படவேண்டியதொன்று மில்லை எல்லா ஆச்சர்யங்களைக் காட்டிலும் மேலான ஆச்சர்யமயமாயிருப்பவனும் தன்னைப் பற்றின அஸ்த்ரங்கள் ஆபரணங்கள் குணங்கள் விபூதிகள் முதலியவற்றை கமுவவிடாதவனுமாகிய பகவானிடத்தில், ஸுதர்ஸனத்தினால் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தடுத்தானென்ற இதை ஓராச்சர்யமாக நீர் நினைக்கவேண்டாம். எந்த பகவான் கர்மத்தினால் பிறத்தல் முதலிய விகாரங்களொன்று மின்றிச் சேதனசேதனமயமான இவ்வுலகத்தை யெல்லாம், வினையாடமுயன்ற தனது கருவியாகிய மாயையினால் (ஆச்சர்ய சக்தியால்) படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதும் செய்கிறானோ, அப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனுக்கு இது ஒரு செயலோ? ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் ஆச்சர்யப்படவேண்டிய அமர்யமில்லை. அப்பால் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தினின்று விடுபட்ட யுதிஷ்டிரன் முதலிய புதல்வர்களோடும் த்ரௌபதியோடும் கூடி நன்மனமுடைய குந்தியானவள் புறப்பட்டுப்போக முயன்றிருக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தாள்.

சூந்தி சொல்லுகிறாள்:—ஸமஸ்த ஜகத்திற்கும் காரணமாகையால் முதல்வனும் ப்ரக்ருதியில் வேறுபட்டவனும் ஈஸ்வரனுமாகிய, உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன். நீ ப்ரக்ருதியைப்போல் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் புலப்படுமவனல்லே. ஸமஸ்த பூதங்களிலும் உள்ளும்புறமும் நிறைந்திருப்பவன். ஜீவர்களின் அஜ்ஞானமாகிற திரையால் மறைக்கப்பட்டிருப்பவன். ஜீவராசிகள் அஜ்ஞானம் திரைபோல் மறைக்கப்பெற்று உன்ஸ்வரூபத்தைத் தமது இந்த்ரியங்களால் அறியவல்லரல்லர். 'எல்லோர்க்கும் இப்படி அறியமுடியாதவனே' என்னில், அப்படியில்லை. தன்னை உள்ளபடி அறிந்து உபாஸிக்காதவர்களின் இந்த்ரியங்களுக்கு மாத்ரமே புலப்படாதவன். பலவகை விகாரங்களை அடையுந்தன்மையனல்லே. ஆகையால் நீ அறிவிலா மனிதர்களுக்குப் புலப்படுமவனல்லே. பலவாறு விகாரமுறும் வஸ்துவல்லவோ அறிவில்லாதவர்க்கும் தோற்றும். யோகத்தினால் தெளிந்த மனத்திற்கே நீ தோற்றுவாய். யோகஞ்செய்யாமையால் மதி தெளியப்பெறுதவர்க்கு நீ அறியப்படுந்தன்மையனல்லே. வெவ்வேறு வேஷங்களைப் பூண்டு ஆடிப்பிழைக்கும் நர்த்தகன்போல் புலப்படுகின்றாய். மாறுவேஷம் பூண்ட நர்த்தகனுடைய உண்மையறியாதவன் நர்த்தகனைக் காண்பானாயின் 'இவன் இத்தகையன்' என்று எப்படி அறியவல்லனல்லனே, அங்ஙனமே யோகத்தினால் தெளிவுபெற்ற மனமே உனது உண்மையை யறியவல்லதன்றி, அங்ஙனம் தெளியாதமனம் உனது உண்மையை அறியவல்லதன்று. அப்படியே எப்பொழுதும் உன்ஸ்வரூபத்தையே மனைஞ்செய்யுந் தன்மையரும் பரிசுத்தமான மனமுடையவருமாகிய பரமஹம்ஸர்கள் செய்யும் பக்தியோகத்திற்கு விஷயமாகிய உன்னை, ஸ்த்ரீகளாகையால் அத்தகைய வழிகளில் அதிகாரமில்லாத நாங்கள் எங்ங

னம் அறிவோம்? 'ஆனால் உனக்கு என்ன தெரியும்' என்கிறாயோ? ஜனங்கள் நாட்யமாடும் புருஷனை அவன் நடத்துஞ் செயலைப்பற்றி 'நடன், நர்த்தகன்' என்றே அறிவார்களன்றி அவனுடைய ஜாதி பெயர் குணம் முதலியவற்றை எப்படி அறியவல்லரல்லரோ, அங்ஙனமே இந்த அவதாரத்திலுள்ள க்ருஷ்ண வாஸுதேவாதிநாமங்களும் தாமரையுந்தியனாகியருக்கையுமாகிய அனைவர்க்கும் புலப்படும்வற்றை மாத்ரமே யறிவேனன்றி மற்றொன்றும் அறியேன். க்ருஷ்ணனென்னும் பேருடைய உனக்கு நமஸ்காரம். வஸுதேவ குமாராகிய வாஸுதேவனென்னும் பேருடைய உனக்கு நமஸ்காரம். தேவகிக்கு ஸந்தோஷம் விளைக்கும் புதல்வனாகையால் தேவகி நந்தனென்னும் பேருடைய உனக்கு நமஸ்காரம். நந்தகோபனுக்குக் குமாராகி நந்தகோபனென்னும் பேருடைய உனக்கு நமஸ்காரம். பசுக்களை மேய்த்துப் பாதுகாத்தமையால் கோவிந்தனென்னும் பேருடைய உனக்குப் பலதடவை நமஸ்காரம். தாமரையுந்தியனாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். தாமரைப் பூமாலையணிந்த உனக்கு நமஸ்காரம். தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடைய உனக்கு நமஸ்காரம். தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளையுடைய உனக்கு நமஸ்காரம். இருமகேசனே! தூர்ப் புத்தியாகிய கம்ஸனால் நெடுநாள் வரையில் தகையுண்டு சோகித்திருந்த தேவகியை அந்த வருத்தத்தினின்று விடுவித்தாற்போல், நானும் என் புதல்வர்களும், ஸர்வசக்தி! நாதனாகிய உன்னால் பலவகை ஆபத்துக்களின் ஸமூஹத்தினின்று விடுவிக்கப்பெற்றிலோமா. உன் தாயைப்போலவே எங்களையும் பாதுகாத்தனை. 'எந்தெந்த ஆபத்துக்களினின்று உங்களை நான் பாதுகாத்தேன்' என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன் கேள். விஷத்தினின்றும் மஹத்தான அக்னியினின்றும் (நெருப்புப்பற்றி

யெரிகின்ற அரக்குமாளிகையினின்றும்) புருஷர்களைப்
பிடுங்கித்தின்னுந் தன்மையாரான ராக்ஷஸர்களைக்கண்ட
பயத்தினின்றும், அஸத்துக்களான துர்யோதனாதிக
ளின் ஸபையில் நேர்ந்த அவமானத்தினின்றும், வன
வாஸமாகிற பெருங்கஷ்டத்தினின்றும், யுத்தங்கள்
தோறும் பலவகையாரான மஹா ரதர்களுடைய (சிகரில்
லாத வீரர்களுடைய) ஆயுதங்களினின்றும், த்ரோண
புத்ரனாகிய அஸ்வத்தாமாவின் அபாண்டவேயாஸ்த்ரத்
தினின்றும், ஹரீ ! நாங்கள் உன்னால் ரக்ஷிக்கப்பட்
டோம். மீளவும் ஸம்ஸாரத்தின் காட்சியைக் கொடாத
தாகிய உன் தர்சனம் எங்களுக்குக் கிடைக்குமாயின்,
ஜகத்குரு! எமக்கு ஆங்காங்கு அடிக்கடி ஆபத்துக்கள்
உண்டாகுமாக. எந்த ஆபத்துக்களில் ரக்ஷகனாகிய
உன்னைக்கண்டு களிப்போமோ, அப்படிப்பட்ட ஆபத்
துக்கள் எங்களுக்கு அடிக்கடி விளையுமாக. 'நான்
ஈஸ்வரனாகில், உன்னைப்போல் எல்லோரும் என்னை ஏன்
இங்ஙனம் மொழியவில்லை' என்கிறாயோ? அதற்குக்
காரணஞ் சொல்லுகிறேன். கேள். நற்குலத்தில் பிறப்பு
பணம் கல்வி ஆகிய இவற்றின் ஸம்ருத்திகளால் மேன்
மேலும் வளர்ந்து வருகின்ற மதமுடைய புருஷன் மதி
மயங்கித் தான் பிறனென்கிற விவேகமற்றவனாகையால்
உன்னை வாயாற் சொல்லவும் உரியனல்லன். ஒன்றிலும
விருப்பமில்லாமையால் கைமுதலில்லாத ஏழையர்களுக்
கே நீ தோற்றுவாயனறி மற்றவர்க்குத் தோற்றும்.
உன்னையே சரணம் அடைந்து உன்னைப் பெறுதற்குத்
தாங்கள் ஒரு முயற்சியுஞ்செய்யாமல் உனது பாதங்களை
யே நம்பியிருக்குங் கைமுதலில்லாத ஏழையர்க்கு ஸுக
மாக அடையத் தகுந்தவனும் ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்
ஸு என்கிற குணங்களின் கார்யமான காமக்ரோதாதி
கள் என்றும் தீண்டப்பெறுதவனும் தன்னையே தான்

அனுபவிக்கும் ஆநந்தத்தில் ஆழ்ந்திருப்பவனும் பசி தா
 ஹம் சேரகம் மோஹம் ஜிரை ம்ருத்யு என்கிற விகாரங்
 களின்றிச் சாந்தமாயிருப்பவனும் மோக்ஷங்கொடுப்பவ
 னுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். 'ப்ரஹ்மா நுத்ரன் இந்
 த்ரன் முதலானவர்களில் ஒருவனே நீ சொன்னபடி
 யிருப்பவனன்றி நானல்லேன்' என்கிறாயோ? அப்படி
 யன்று. ப்ரஹ்மநுத்ராதிகளையும் தன் வசத்தில் அடக்கி
 வைத்துக் கொண்டிருக்கும் காலஸ்வரூபனாகவே உன்னை
 நான் அறிவேன். ஆனது பற்றியே உனக்குக் காலத்
 தினால் விளையும் ஜன்ம ஜரா மாறாதி விகாரங்கள்
 இல்லை. 'நானும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுடையவனைப்போ
 லவே பக்ஷபாதம் முதலிய தோஷங்கள் ஓயப்பெறுதிருக்
 கிறேனே' என்கிறாயோ? அப்படியன்று. நீ இயற்கையில்
 பக்ஷபாதமில்லாமல் எங்கும் ஸமமாகவேயிருப்பவன். நீ
 காலஸ்வரூபனாகி உலகங்களை அங்ஙனமங்ஙனம் ஸுகப்ப
 படுத்துவதும் வருத்தப்படுத்துவது மாயிருக்கிறாயாகை
 யால் உனக்குப் பக்ஷபாதமும் தையயில்லாமையும் உள
 வேயாயினும் அவை சேதனர்களுடைய புண்ய பாப
 ரூபங்களான கர்மங்களுக்குப் பலன் கொடுக்கையே யா
 கையால் நீ இயற்கையில் ஸமமாயிருப்பவனே. கால
 ஸ்வரூபனாகிய உன்னிடத்தினின்றுமே ப்ராணிகளுக்கு
 ஸுகதுக்கங்கள் உண்டாகின்றன. அவரவர்களுக்கு
 புண்யபாபங்களுக்குத் தகுந்தபடி நீ ஸுகதுக்கங்களைக்
 கொடுக்கிறாயாகையால் நீ அவற்றிற்கு சிமித்த மாத்ர
 மேயன்றி அவரவர் செய்த புண்ய பாபங்களே அவரவர்
 அனுபவிக்கிற ஸுகதுக்கங்களுக்கு முக்ய காரணம்.
 ஆகையால் அது உன் தோஷமன்று. அவர்களுடைய
 தோஷமே. 'நானும் சிலரை அனுக்ரஹிப்பதும் நிக்ர
 ஹிப்பது மாயிருக்கிறேனாகையால் எனக்கு எப்படி பக்ஷ
 பாதாதிகள் இல்லாமற் போகும்?' என்கிறாயோ?

பகவானே ! மனுஷ்யர்களைப்போல் நடக்கமுயன்ற உன் செயலையும் உன் கருத்தையும் எவன் அறியவல்லன் ? சில இடத்தில் நீ தண்டனைசெய்வதும் கடைசியில் அனுக்ரஹமாகவே முடிகின்றது. ஆகையால் உனக்குப் பக்ஷபாதாதிதோஷங்கள் உண்டென்னலாகாது. பூதனை சகடாஸுரன் யமனார்ஜுனங்கள் குவலயாபீடம் சாணூரன் முஷ்டிகன் கோஸலன் கம்ஸன் முதலியவர்களை நிக்ரஹஞ்செய்ததும் அவர்களுக்கு மேலான புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தையே விளைத்தமையால் அனுக்ரஹமாகவே முடிந்தது. ஆனதுபற்றியே பக்ஷபாதம் முதலிய தோஷங்கள் ஒன்றுமில்லாத உன்னிடத்தில் அத்தகைய தோஷங்களை ஏறிடும் புருஷர்களுடைய புத்தி விபரீதமே. உனக்கு எவ்விதத்திலும் ப்ரீதிகிடமானவனும் த்வேஷத்திற்கிடமானவனும் கிடையாது. அத்தகைய உன்னிடத்தில் மனிதர்களின் புத்திரஜஸ்தமோ குணங்களின் ஸம்பந்தத்தினால் உண்மையறியுந் தன்மையற்றிருக்கின்றது. கர்மத்தினால் பிறக்கும் பிறவியற்றவனும் ஜன்மமந்தர கர்மத்தின்படி புத்தி செல்லப் பெற்று அதன்படி கர்மங்களைச் செய்யுந் தன்மையற்றவனும் எல்லோர்க்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனுமாகிய நீ திரயக்கான பசு பக்ஷி முதலியவை ரிஷிகள் மனிதர் ஜலஜந்துக்கள் ஆகிய இந்த ஜாதிகளில் பிறத்தலும் அந்தந்த ஜாதிக்கிணங்கின செயல்களைச் செய்தலும் மிகுந்த அனுகாரமேயன்றி வேறில்லை. பிறவியற்றவனும் செயலற்றவனுமாகிய உனக்குப்பிறவியும் செயலும் இயற்கையில் ஏது? அவை நடனத்திற்காக ஏறிட்டுக்கொண்டவையே. ஆகையால் நீ வராஹம் முதலிய திரயக்ஜாதிகளிலும், பார்க்கவன் ஆத்ரேயர் கர்த்தமர் முதலிய ரிஷிஜாதிகளிலும், ராகவ யாதவாதிமனுஷ்ய ஜாதிகளிலும் மத்

ஸ்யம் கூர்மம் முதலிய ஜலஜந்து ஜாதிகளிலும் பிறந்த
மையும் அந்தந்த ஜாதிகளுக்கிணங்கின செயல்களைச்
செய்தமையும் நடனமேயன்றி உனக்கு அவை இயற்கை
யில் ஏற்பட்டவையன்று. முன்பு நீ பால்யத்தில் ஒருக்
கால் அபராதஞ் செய்கையில் இடைச்சியாகிய யசோதை
உன்னைக் கட்டுவதற்காகக் கயிற்றை யெடுத்துக்கொண்
டாள். அப்பொழுது கண்ணீர்களால் மெய்குலையப்பெற்று
பயத்தை அறிவிக்கும் பரபரப்புடன் கூடின கண்கள்
அமைந்த முகத்தை மேல் தூக்கி, எல்லோரும் தன்னி
டத்தில் பயப்படும்படி பயங்கரனான ம்ருத்யுவையும் பயப்
படுத்துந் தன்மையான நீபயந்தவன்போல் நடனஞ்செய்
து நின்றனையே; அவ்விருப்பு என்னை மதிமயங்கச் செய்
கின்றது. உனது அவதாரத்தின் ப்ரயோஜனத்தை
அறிய முயன்றவர்களில் சிலர், நீ கர்மத்தினால் விளையும்
பிறப்பில்லாதவனாயினும், ப்ரீதிக்கிடமாகிப் புண்யஸ்
லோகனுமான யதுவுக்கு யஸஸ்ஸைவினைக்கும்பொருட்டு
அவனுடைய வம்சத்தில் அவதரித்தாயென்று சொல்லு
கிறார்கள். மலய பர்வதத்திற்குப் புகழை வினைக்கும்
பொருட்டுச் சந்தனமரம் அம்மலையில் எங்ஙனம் முளைக்
கின்றதோ, அங்ஙனமே நீயும் யதுவம்சத்திற்குப் புகழை
வினைக்கும்பொருட்டு அதில் அவதரித்தனை யென்கிறார்
கள். மற்றுஞ் சிலர் இவ்வுலகத்திலுள்ள ஸாதுக்களின்
கேஷமத்திற்காகவும் தேவதைகளைத் தேவாதிக்கின்ற
அஸுரர்களை வதிப்பதற்காகவும் நீ பிறவியற்றவனாயிருந்
தும் வஸுதேவன் தேவகி இவர்களால் முன் ஜன்மத்தில்
வேண்டப்பட்டவனாகி வஸுதேவனுக்கு தேவகியினிடத்
தில் பிள்ளையாகப் பிறந்தா யென்கிறார்கள். வேறு சிலர்,
ஸமுத்ரத்தில் ஓடம்போல் பெரும் பாரத்தினால் வருந்து
கின்ற பூமியின் பாரத்தை நீக்கும்பொருட்டு நான்முகன்

வேண்டுகையில் பிறந்தாயென்கிறார்கள். இன்னஞ் சிலர், இவ்வுலகத்தில் அவித்யை (தேஹமே ஆத்மாயென்னும் ப்ரமத்தை வினைவிக்கும் அஜ்ஞானம்) காமம் (அந்த அஜ்ஞானத்தினால் சப்தாதி விஷயங்களில் உண்டாகும் அபிலாஷம்) கர்மம் (அந்த விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதற்குச் செய்யுஞ் செயல்) ஆகிய இவற்றால் வருந்துகின்ற ஜனங்கள் செவிகளாகக் கேட்பதும் நெஞ்சார நினைப்பதுஞ்செய்தற்குரிய சேஷ்டிதங்களை நடத்துவதற்காகவே அவதரித்தானென்கிறார்கள். எவர் உன்சரித்ரங்களைச் சொல்லுமவர் உண்டாகில் கேட்பதும், கேட்பார் உண்டாகில் தாம் சொல்லுவதும், சொல்லுவோராவது கேட்போராவது இல்லையாயின் தமக்குள் தாமே பாடுவதும் நெஞ்சார நினைப்பதும் நினைத்துக் களிப்பதுமாயிருப்பார்களோ, அவர்களே ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரவாஹத்தை ஒழியச் செய்வதாகிய உனது பாதாரவிந்தங்களைச் சீக்கிரத்தில் காண்பார்கள். இங்ஙனம் எங்களைப்போன்ற நண்பர்களைப் பாதுகாப்பதற்காகவே உனது அவதாரம், அப்படிப்பட்டநீயும் உன்ஸொந்தப்ரயோஜனத்திற்காக முயன்றற்போலிருக்கின்றது. ஏனென்னில், ப்ரபூ! உன்னை அடுத்ததுப் பிழைக்கும் நண்பர்களாகிய எங்களை இப்பொழுது விட்டுப்போக விரும்புகின்றாயல்லவா. வருந்துகின்ற பற்பல ராஜாக்களினிடையில் துக்கத்தை ஜயித்திருக்கிற எங்களுக்கு உனது பாதாரவிந்தங்களைவிட வேறுகதிகிடையாது. அப்படிப்பட்ட எங்களை இப்பொழுது விட்டுப்போக முயற்சி கொண்டாற்போல் தோற்றுகிறது. மனுஷ்யர்களோடொத்த பெயரும் உருவமும் அமைந்த உனதுகாட்சி, இந்த்ரியங்களுக்குப்ரபுவான ஆத்மாவின் காட்சிபோல் எவர்க்கு நேர்ந்ததோ, அப்படிப்பட்ட பாண்டவர்களும்ய துக்களுமாகிய நாங்கள் எத்தகையர்?

நாங்கள் எந்த குணத்தினால் உன்னைக்கண்டோம்? உன்னைக்காண்பதற்கு வேண்டிய குணங்கள் ஒன்றும் எங்களிடத்தில் இல்லை. யமநியமாதி அஷ்டாங்கயோகம் செய்தவர்க்கன்றோ ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாகும். அங்ஙனம் உனது காட்சியும் அத்தகையர்க்கே உண்டாகக்கூடியது. இங்ஙனம் ஒரு குணமூயில்லாத நாங்கள் உன்னைக்கண்டதற்கு உனது கருணையே காரணமன்றி வேறொன்று காரணமன்று. நாங்கள் உன்னைக்காணுந்திறமையுடைய ருஷி முதலியவர்களின் நாமங்களைப் பெற்றிலோம். அந்நாமம் பெறுதற்குரிய தாபஸ உருவமும் பெற்றவரல்லோம். இத்தகைய எங்களுக்கு நீ உனது காட்சியைக் கருணையாலேயே கொடுத்தாயன்றி வேறில்லை. கதாதானே! (கௌமோதகி யென்னுங்கதை பிடித்தவனே!) இப்பொழுது இந்த பூமியானது தமக்கு அஸாதாரணமான த்வஜம் வஜ்ரம் அங்குசம் முதலிய ரேகைகளோடுகூடின உன் அடிவைப்புக்களால் அலங்காரமுற்றதாகி ப்ரகாசிக்கின்றது; நீ புறப்பட்டுப் போனவுடனே சோபிக்கப்போகிற தில்லையல்லவா? உனது குளிர்ந்த காட்சிகளால் இந்தத் தேசங்கள் மிகுதியும் ஸம்ருத்தி யுடையவைகளா யிருக்கின்றன. இத்தேசங்களில் செடிகளும் கொடிகளும் நன்கு செழுப்புற்றிருக்கின்றன. அங்ஙனமே அரண்யங்களும் பர்வதங்களும் நதிகளும் மற்றுமுள்ள ஜலாதாரங்களும் வளர்ந்து வருகின்றன உலகத்திற்கெல்லாம் நாதனே! எல்லோருடைய மனத்தையும் நினைத்தபடி நியமித்துக்கொண்டுபோகுகிற மையுடையவனே! எல்லோர்க்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனே! ஜகத்தையெல்லாம் சரீரமாகக்கொண்டவனே! என்னைச்சேர்ந்த பந்துக்களாகிய பாண்டவரிடத்திலும் வருஷணிகளிடத்திலும் எனக்குத் திடமாக

உண்டாயிருக்கின்ற ப்ரீதியாகிற பாசத்தை அறுப்பா யாக. இந்த என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுப் பாயாக. மதுபதி ! உன்னிடத்தில் எனக்கு ப்ரீதி மாரு திருக்கும்படி அருள்புரிவாயாக. மற்றை விஷயங்களில் ப்ரீதி உண்டாகாமல் உன்னிடத்திலேயே ப்ரீதி வளர்ந் துவரும்படி அனுக்ரஹிப்பாயாக. எனக்கு மற்ற விஷ யங்களிலுள்ள ப்ரீதியெல்லாம் உன்னிடத்தில் பாய்ந்து மேன்மேலும் வளர்ந்துவரும்படி அருள் செய்வாயாக. என் புத்தி வேறு விஷயங்களிற் செல்லாமல், கங்கை ஸமுத்ரத்தில் தனது ஜலப்ரவாஹத்தைப் பெருக்குவது போல் உன்னிடத்திலேயே ப்ரீதியைப் பெருக்கிக்கொண் டிருக்குமாக. கங்கை ஸமுத்ரம்போய்ச் சேராமல் தன் ஜலப்ரவாஹத்தை எப்படி நிறுத்திக் கொள்ளமுடியா தோ, அங்ஙனமே என் புத்தியும் உன்னை அடையாமல் களிக்க முடியாததாகி உன்னிடத்தில் ப்ரீதி பெருகப் பெற்றிருக்குமாக. ஸ்ரீக்ருஷ்ணா! (ஸமஸ்த லோகங்களுக் கும் ஸுகம் விளைப்பவனே!) அர்ஜுனனுக்கு மிகுந்த நண்பனே! வ்ருஷ்ணிகளில் சிறந்தவனே! உலகங்களுக்கு உபத்ரவஞ்செய்கின்ற ராஜவம்சத்தைக் கொளுத்துவது ம் அழியாததுமான வீர்யமுடையவனே! கோவிந்தனே! பசுக்களுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் தேவதைகளுக் கும் உள்ள மனவருத்தங்களைப் போக்குவதான அவ தாரமுடையவனே! யோகேஸ்வர! (ஸுகூஷ்மங்களை யறியுந் சிறமையுடையவனே!) வல்லோர்க்கும் ஹிதத்தை உபதேசிப்பவனே! எனக்கு நன்மைசெய்வாயாக.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் குந்தி மதுரமான வசனங்களை மொழிந்து தன் மஹிமைகளெல்லாம் பாடப் பிற்பற்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னுடைய ஆச்சர்ய சக்தியால் உலகத்தை மதிமயங்கச்செய்பவன்போன்றுமந்தஹாஸஞ்

செய்தான். அப்பால் தன் பட்டணத்திற்குப் போக முயன்ற பகவான் அந்தக் குந்தியையும் மற்ற ஸ்த்ரீகளையும் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அங்கீகரித்து ப்ரீதியுடன் யுதிஷ்டிரனால் தடுக்கப்பெற்று ஹாஸ்தினபுரத்திற்கே போனான். அப்பொழுது ஈஸ்வரனுடைய சேஷ்டிதங்களை நன்கறிந்த வ்யாஸாதி முனிவர்களும் அற்புதமான செயலுடைய க்ருஷ்ணபகவானும் பற்பல இதிஹாஸங்களைச் சொல்லி எவ்வளவு ஸமாதானப்படுத்தினும் தர்மபுத்ரன் பந்துக்கள் மாண்டுபோன சோகத்தினால் வருந்திக் காலத்தின் கதி இத்தகையதென்று தெரியப்பெறுதிருந்தான். ஓ அந்தணர்களே! பந்துக்களிடத்தில் ஸ்னேஹத்தினால் அவர்கள் மாண்டதற்கு மதி மயங்கப்பெற்று ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்திற்குட்பட்டு தேஹத்திலும் அதன் தொடர்ச்சியுடையவரிடத்திலும் தாழ்ந்திருக்கிற மனத்தினால் நண்பர்களுடைய வதத்தையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற தர்மபுத்ரன் சொன்னான். 'ஆ! துர்ப்புத்தியாகிய என்மனத்தில் வேருன்றியிருக்கிற அஜ்ஞானத்தைக் காண்பீர்களாக. நாய் நரி முதலியவை பக்ஷி க்கத்தகுந்ததரகையால் பிறர்க்கேயாகிய இந்த தேஹத்தின் ஸுகத்திற்காக நான் பற்பல அக்ஷௌஹிணிக் கணக்குள்ள ஸையங்களைக் கொன்றேன். இளைஞர் ப்ராஹ்மணர் நன்மனமுடையோர் நண்பர் பித்ருக்கள் (தந்தைகள் தந்தை முறையிற் சேர்ந்தவர்) ப்ராதாக்கள் (உடன் தோன்றல்கள் அம்முறையிற் சேர்ந்தவர்) ஆசார்யர்கள் ஆகிய இவர்க்கு த்ரோஹஞ் செய்த நான் நூருயிரம் வர்ஷங்கள் அனுபவிப்பினும் எனது நரகங்களுக்கு முடிவில்லைபோலும். நான் பதினாயிரம் ஜன்மங்களெடுத்தாயினும் இந்தப் பாபத்தினின்று தப்பித் துக்கொள்ள வல்லனாவேனா? ப்ராஜைகளைப் பாதுகாக்கும் அதிகாரத்தில் முயன்றிருக்கிற மன்னவன் தர்ம

யுத்தஞ் செய்து சத்ருக்களை வதிப்பானாயின் அது அவ
னுக்குப் பாபமாகாதென்பது மாத்ரமேயன்றி தர்மத்
தின் பொருட்டே ஆகுமென்னும் பகவானுடைய வசனம்
எனக்கு விவேகத்தை விளைக்க வல்லதாகவில்லை. அந்த
பகவானுடைய வசனத்தை நான் எவ்வளவு ஆராய்ந்து
பார்க்கினும் எனக்கு அதனால் விவேகம் உண்டாகவில்லை.
தர்மயுத்தத்தினால் சத்ருக்களைவதிப்பது ராஜாக்களுக்கு
தர்மமே. அது செய்யத்தக்கதே யென்று பகவான் கட்
டளையிட்டிருப்பினும் அது எனக்கு மனத்தெளிவை
விளைக்கவல்லமையற்றிருக்கின்றது. 'தர்மத்தின் பொ
ருட்டு முயன்றவனுக்கு எவ்விதத்திலும் தடுக்கமுடியா
மல் பாபம் நேருமாயின் அதை வர்ணஸ்ரம தர்மங்களால்
போக்கிக் கொள்ளலாம். ஸ்ருதியும் தர்மத்தினால்
பாபத்தைப் போக்கலாமென்கிறதே' என்னில்—நான்
இந்த தர்மயுத்தத்தில் பர்த்தாக்கள் முதலிய பந்துக்
களைக் கொன்று பெண்டிர்களுக்குச்செய்த அபகாரம்
என்னிடத்தில் தலைகொண்டிருக்கின்றது. அதை நான்
க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்திற்கு ஏற்பட்ட தர்மங்களால் போக்
கடித்துக்கொள்ள வல்லனல்லேன். வெகு காலம் அனுப
வித்துத் தீரவேண்டியதான பெரும்பாபத்தைச் சிறிது
காலத்தில் நிறைவேற்றக் கூடிய க்ருஹஸ்ததர்மங்களால்
போக்குவது ஸாத்யமன்று. சேறு படிந்த அங்கத்தை
எப்படி சேற்றினால் சுத்தி செய்ய முடியாதோ, கள்
ளெடுத்தமையால் தோஷமுடைய பாத்ரத்தை எப்படி
யீளவும் அந்தக் கள்ளினாலேயே சுத்தி செய்யமுடியா
தோ, அங்ஙனமே ஒரு ப்ராணிஹிம்ஸையாலுண்டான
பாபத்தை ஆயிரம் யாகங்கள் செய்தும் போக்கமுடி
யாது. யாகங்கள் பசுஹிம்ஸைக்கிடமாகையால் பாபம்
கலந்திருப்பவைகளே. அத்தகைய யாகங்கள் ஆயிரஞ்

செய்யினும் பந்து குருயித்ராதிகளைக் கொன்ற பாபத்தி
னின்றி விடுபடவல்லனல்லேனென்று நினைக்கின்றேன்.
எட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ தர்மபுத்ரன் தம்பிகளுடன் க்ருஷ்ணனை
அழைத்துக்கொண்டு பீஷ்மரிடம் போத
லும், பீஷ்மரிடம் தர்மங்களைக் கேட்பதும்,
பீஷ்மர் க்ருஷ்ணனை ஸ்தோத்ரஞ் செய்து
ப்ராணன்களை விடுதலும். }

ஸூதர் சொல்லுகிறார் :—இங்ஙனம் தர்மபுத்ரன்
தான் ப்ராஜைகளுக்கு த்ரோஹஞ் செய்ததைப்பற்றி மிகு
தியும் பயந்து, ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதனமான தர்மங்க
ளைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டு மென்னும் எண்ணத்
துடன் யுத்தபூமியான குருகேசத்தர்த்தில் அடியுண்டு
விழுந்திருக்கின்ற பீஷ்மரைக் காண்பதற்காகப் புறப்பட்
டுப்போனான். அப்பொழுது அவன் தம்பிகள் அனை
வரும் ஸ்வர்ணமயமான அலங்காரங்களை அணிந்து ரம
ணீயங்களான சிறந்த அஸ்வங்களால் திகழ்கின்ற ரதங்
களில் ஏறிக்கொண்டு தர்மபுத்ரனைப் பின்னொடர்ந்தார்
கள். அந்தணர்களே! அங்ஙனமே வ்யாஸர் தெளம்யர்
முதலிய ப்ராஹ்மணோத்தமர்களும் அவனைப் பின்சென்
றார்கள். ப்ராஹ்ம ரிஷியே! பகவானான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
அர்ஜுனனும் தானுமாக ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு
தர்மபுத்ரனைப் பின் சென்றான். அப்பொழுது அம்மன்
னவன் யக்ஷர்களோடு கூடின குபேரன்போல் ப்ரகாசித்
தான். ஆகாயத்தினின்று நழுவின தேவன்போன்று
பூமியில் வீழ்ந்திருக்கிற பீஷ்மரைக் கண்டு பாண்டவர்
கள் தம்மைப்பின் சென்று வந்தவருடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை
முன்னிட்டுக்கொண்டு நமஸ்கரித்தார்கள். ஸத்தமரே!
(மேன்மையுள்ளவரே!) அங்குபரதவம்சத்தில் சிறந்த
வராகிய பீஷ்மரைப் பார்க்க ப்ராஹ்மரிஷிகள் அனைவரும்

119. தர்மபுத்ரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகஷத்தில் பிஷ்மரிடம்
தர்மோபதேசம் கேட்டல்.

தேவரிஷிகளும் ராஜரிஷிகளும் ஆக எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் சிலரைச்சொல்லுகிறேன்கேளும். பர்வதர் நாரதர் தெளம்யர் பகவானை பாதராயணர் ப்ருஹதஸ்வர் பரத்வாஜர் பரசுராமன் அவருடைய சிஷ்யர்கள் வஸிஷ்டர் இந்த்ர ப்ரமதர் த்ரிதர் க்ருத்ஸமதர் அஸிதர் கக்ஷிவான் கௌதமர் அத்ரி கௌசிகர் ஸுதர்ஸனர் ஆகிய இவர்களும் பரிசுத்தர்களான ப்ரஹ்மராதர் முதலிய மற்றுமுள்ள முனிவர்களும் கர்ஸ்யபர் அங்கிரஸ்ஸு முதலானவர்களும் தந்தமது சிஷ்யர்களோடு அவ்விடத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். மிகுந்த பாக்யமுடைய அவர்களெல்லோரும் அங்ஙனம் வந்திருப்பதைக் கண்டு தர்மங்களை உணர்ந்தவரும் தேசகாலங்களை அறிந்தவரும் அஷ்டவஸுக்களில் சிறந்தவருமாகிய பீஷ்மர் அவரவர்க்குத் தகுந்தபடி பூஜித்தார். அப்பொழுது பீஷ்மர், ஜகதீஸ்வரனும் மாயையால் (தனது ஸங்கல்ப ஜ்ஞானத்தினால்) திருவுருவங்கள் எடுப்பவனுமாகிய க்ருஷ்ணன் தன்னெதிரில் உட்கார்ந்திருக்கக்கண்டு அவனுடைய ப்ரபாவத்தை அறிந்தவராகையால் மனத்தில் த்யானித்து மானஸிகமான உபசாரங்களால் பூஜித்தார். அப்பால் தன்னைப் பணிந்து உட்கார்ந்திருப்பவரும் வணக்கத்தோடும் ப்ரேமத்தோடும் திகழ்பவருமான பாண்டு புத்ரர்களை ப்ரீதியின் மிகுதியால் பெருகிவருகின்ற கண்ணீர்களால் ஒன்றும் தெரியாமல் கண்கள் மறைக்கப்பெற்று இங்ஙனம் மொழியத் தொடங்கினார். ஓ தர்மபுத்ரனே! ஆ! என்ன கஷ்டம்! ப்ரஹ்மணர்களையும் தர்மத்தையும் பக்தர்களைக் கைவிடாத பகவானையும் அனுவர்த்திக்குந்தன்மையரான நீங்கள் இங்ஙனம் வருந்திப்பிழைக்கத் தகுந்தவரல்லீர். ஸுகமாக ஜீவிக்கத்தகுந்த நீங்கள் இங்ஙனம் வருந்துவது மிகவருத்தமாயிருக்கின்றது. அதிரதனை பாண்டு

மரணம் அடைகையில் இளம்பிள்ளைகளையுடைய மறுமகளான குந்தி சிறந்த பிள்ளைகளைப் பெற்றவளாயினும் அடிக்கடி பலவகை வருத்தங்களை அனுபவித்தாளல்லவா. உங்களுக்கு என்னென்ன அப்ரியம் (வருத்தம்) உண்டாயிற்றோ, அதெல்லாம் காலத்தினால் நேர்ந்ததென்று நினைக்கின்றேன். 'எனக்கு வருத்தம் விளைத்த அக்காலம் எத்தகையது' என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன் கேள். காற்றின் அதீனத்தில் மேகங்களின் வரிசைபோல் எதன் அதீனத்தில் இவ்வுலகமெல்லாம் அகப்பட்டிக் கொண்டிருக்கிறதோ, அதுவே காலமெனப்படுகின்றது. காலமே உலகத்தையெல்லாம் தன் அதீனத்தில் நடத்துகிறது. ராஜாவான தர்மபுத்ரனும் கதையைக் கையிலேந்தின வருகோதரனும் (பீமஸேனனும்) அர்ஜுனனும் த்ரௌபதியும் காண்மவமென்னும் தனுஸ்ஸும் தர்மபுத்ராதிகளுக்கு நண்பனான க்ருஷ்ணனும் எங்கு இருக்கிறார்களோ அங்குங்கூட ஆபத்து விளைந்தமையினாலும் அற்புதமே. இதெல்லாம் காலத்தின் கார்யமே. ஜகத்திற்கெல்லாம் ப்ரபுவான க்ருஷ்ணன் தர்மபுத்ராதிகளுக்கு நண்பனாயிருந்தும் காலத்தையே அனுஸரித்திருந்தான். இல்லையாயின் இத்தகைய ஆபத்துக்களெல்லாம் உங்களுக்கு உண்டாக இடமே இல்லை. க்ருஷ்ணன் இருக்குமிடத்திலுங்கூட ஆபத்தென்றால் இதை என்னென்று சொல்லலாம். இது மிகவும் ஆச்சரியமே. இவன் எல்லாவற்றையும் தடுக்கவல்லவனாயிருந்தும் காலத்தை அனுஸரித்து வெருமனே யிருந்தமையால்தான் இத்தகைய ஆபத்துக்கள் விளைந்தன. இந்த க்ருஷ்ணனுடைய அபிப்ராயத்தை அறியமுயன்ற பண்டிதர்களான ப்ரஹ்மாதிகளும் மதிமயங்கப் பெறுகிறார்கள். ஆகையால் உலகத்தில் ஜனங்களுக்கு உண்டாகும் ஸுக

துக்கங்களெல்லாம் தெய்வாதீனமாய் விளைபவைகளே. தெய்வமாவது காலாதிகளைத் தூண்டி அவற்றை அனுஸரித்திருக்குந் தன்மையுள்ள ஈஸ்வரனான க்ருஷ்ணனே. நீ இதை அறிந்து, அவன் நடத்த நடப்பவனாகி, வல்வனே ! நாதா ! அநாதைகளான ப்ரஜைகளைப் பாதுகாத்து வருவாயாக. இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஜ்ஞான பலஜ்ஞார்ய வீர்ய ஸ்கந்தி தேஜஸ்ஸுக்களென்கிற ஆறு குணங்கள் சிறைந்தவனும் ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பவனும் பரமபுருஷனுமாகிய நாராயணனாயிருந்தும் மாயையால் உலகத்தை மதிமயங்கச்செய்து தன்னுருவத்தை மறைத்துக்கொண்டியாதவர்களின் இடையில் தானும் ஒரு யாதவன்போல் திரிகின்றான். மன்னவனே ! மிகுதியும் ரஹஸ்யமான இந்த க்ருஷ்ணனுடைய மஹிமையை, பகவானான சிவன் அறிவான். அங்ஙனம் தேவரிஷியாகிய நாரதரும் பகவானான கபிலரும் அறிவார்கள். எவனை நீ அம்மானுடைய பிள்ளையாகவும் உன் ப்ரீதிக் கிடமாகவும் உனக்கு நண்பனாகவும் மிகுந்த உபகாரகனாகவும் நினைக்கின்றாயோ; மற்றும் நீ எவனை மந்த்ரியாகவும் ஒருக்கால் தூதனாகவும் ஒருக்கால் ஸ்னேஹத்தினால் ஸாரதியாகவும் வைத்துக் கொண்டாயோ ; அப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மஹிமையைச் சிவனும் நாரதரும் கபிலருமே அறிவார்கள். மற்றவர்க்குத் தெரியாது. நீ இப்படி நினைக்கினும் செய்யினும் அவன் புத்தி ஒருக்காலும் மாறுகிறதில்லை. அவன் எல்லார்க்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவன். ஆகையால், மாமாவின் புதல்வன் முதலிய முறைகளிற் சேர்ந்தவனாக நினைப்பதும் தூதனாகக் கொள்வதும் ஸாரதியாகக் கொள்வதுமாயிருக்கிற உனக்கும் அந்தராத்மாவாயிருந்து உனக்கு அந்தந்த நினைவுகளை விளைவிப்பவனும் அவனே. வஸ்துக்களெல்லாவற்றிலும் தான் உட்புகுந்து

நியமித்துக்கொண்டிருப்பினும் அவற்றின் தோஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப்பெறுதவன். தேஹமே ஆத்மாவென்னும் ப்ரமமாகிற அஹங்காரமற்ற வனாகையால் தனக்குச் சரீரமான சேதனவர்க்கத்தின் தோஷங்கள் தன்னிடத்தில் பற்றப்பெறுதவன். தனக்கு நிகரானமற்றொரு பொருளில்லாதவன். இவனுக்கு உட்படாமல் ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்கும் வஸ்து ஒன்றுமே இல்லை; எல்லாவற்றிலும் மேலாகி நிகரும் மேலுயின்றி ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பவன். சேதனசேதன ஸ்வரூபமான ஜகத்தெல்லாம் தனக்குச் சரீரமாகித் தனது நியமனத்திற்கு உட்பட்டிருக்கையால் எல்லாவற்றையும் ஒரு வானாகப்பார்க்குந் தன்மையன். இத்தகைய குணங்களெல்லாமில்லாதவனுக்கன்றோ மதிக்கலக்கம் உண்டாகும். இக்குணங்களெல்லாம் அமைந்தவனுக்கு மதிவிளக்கமே யல்லவா? ஈஸ்வரன் எல்லார்க்கும் அந்தராத்மாவாகி எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்க்குந் தன்மையனே; ஆயினும் ஒமன்னவனே! ஒருப்ரயோஜனத்தையும் எதிர்பாராமல் தன்னிடத்தில் பக்தி செய்யுந் தன்மையரான பக்தர்களிடத்தில் மிகுதியும் அருள் புரியும் ஸ்வபாவனென்று அறிவாயாக. ஏனென்னில்—க்ருஷ்ணன், ப்ராணன்களை விட முயன்றிருக்கிற எனக்கு நேரே வந்து தர்ஸனங்கொடுத்தானல்லவா. இவனிடத்தில் பக்தியுடன் மனத்தை நிலைநிறுத்தி வாக்கினால் இவனுடைப நாமத்தை மாத்ரமே மொழிந்து கொண்டு தேஹத்தை விடுகிறயோகி மற்ற ஜனங்கள் விரும்புகிற ஸப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிப்பதற்குக் காரணமான புண்யபாப கர்மங்களினின்று விடுபடுவான். அப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணன் எனக்கு நேரே வந்து தர்ஸனம் கொடுத்தான். இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய நாமகீர்த்தன மாத்ரமே புண்யபாப கர்மங்களை விடுவித்துச் சிறந்த மேன்மையைக் கொடுக்குமாயின்,

நேரே அவனுடைய காட்சியின் மஹிமையைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? நான் இந்தச்சரீரத்தை எவ்வளவில் விடுவேனோ, அது வரையில், தெளிந்த புன்னகையும் சிவந்த கண்களும் அமைந்து விளங்குவதும் தாமரை மலர்போன்றதுமாகிய முகமுடைய சதுர்ப்புஜனான ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் என் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டுக்கொண்டே என் தயானத்திற்கும் விஷயமாகி இங்கேயே இருப்பானாக.

ஸூதர் சொல்லுகிறார் :—யுதிஷ்டிரன் பீஷ்மருடைய வசனத்தைக் கேட்டு பாணங்களால் இயற்றின படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த பீஷ்மரைப் பார்த்து, ரிஷிகள் பலரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் நானாவகையான தர்மங்களை வினவினான். புருஷர்களின் ஸ்வபாவங்களையும் ப்ராஹ்மண ஷத்ரியாதி வர்ணங்களையும் ப்ராஹ்மசர்யம் முதலிய ஆஸ்ரமங்களையும் அனுஸரித்து அவ்வவற்றிற்குத் தகுந்தபடி வேதங்களில்விதிக்கப்பட்டவைகளும் வைராக்யம் காமம் ஆகிய இவ்விரண்டு காரணங்களைப்பற்றி சிவ்ருத்தி தர்மங்களென்றும் ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களென்றும் இருவகைப் பட்டவைகளுமான தர்மங்களைத் தர்மபுத்ரன் வினாவினான். அங்ஙனமே புருஷ ஸ்வபாவத்தையும் வர்ணாஸ்ரமங்களையும் அனுஸரித்துச் சுருக்கமாகவும் விஸ்தரமாகவும் பலபிரிவாகப்பிரித்து விதிக்கப்பட்டதான தர்மங்களையும் நீதிஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட ராஜதர்மங்களையும் பாஞ்சராத்ர ஸாஸ்த்ரத்தில் சொன்ன மோக்ஷ தர்மங்களையும் ஸத்ரீ தர்மங்களையும் பகவானேக்கேட்பது துதி செய்வது முதலிய பகவத் தர்மங்களையும் ஸங்க்ஷேபமாகவும் விஸ்தரமாகவும் வினாவினான். முனிவரே ! பலவகை இதிஹாஸங்களின் உண்மையை அறிந்த பீஷ்மர் தர்ம அர்த்த காம மோக்ஷங்களையும் அவற்றை நிறைவேற்ற

றும் உபாயங்களையும் வர்ணித்தார். இங்ஙனம் யுதிஷ்டி
ரன் கேட்ட தர்மங்களை பீஷ்மர் மொழிந்து கொண்
டிருக்கையில் இஷ்டப்படி மரணம் நேருமாறு வரம்
பெற்றவரும் யோகியுமாகிய அவர் விரும்பிக்கொண்டிரு
ந்த உத்தராயண காலம்வந்தது. அனேகமாயிரக்கணக்
குடைய குருபாண்டவர்களனைவர்க்கும் முன்னின்று
நடத்தும் நாயகரான (தனது வம்சத்தில் பிறந்தவர் பல
ரையும் நற்கதி அடையச் செய்பவரான) அந்த பீஷ்மர்
வார்த்தைகளை நிறுத்திக் கண்களைமலர விழித்து இமை
கொட்டாமல், தேஹத்திலும் அதைச்சேர்ந்த பந்துக்
களிடத்திலும் பற்றற்றதான மனத்தை, எதிரில் இருப்
பவனும் திகழ்கின்ற பீதாம்பர முடையவனும் ஆதிபுரு
ஷனும் சதுர்ப்புஜனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் நிலை
நிறுத்தினார். (ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியை மிக
ஊக்கத்துடன் த்யானிக்கும்படி மனத்தை அவனிடத்
தில் நிலை நிறுத்தினார்). பரிசுத்தமாகி நிலைநின்று ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணனை த்யானஞ்செய்யும் மதியினால் பகவானை
அடைவதற்கு இடையூறை விளைவிக்கும் ப்ராரப்தரூப
மான அசுபமெல்லாம் தீரப்பெற்று அந்த பகவானு
டைய காட்சியின் மஹிமையால் ஆயுத அடிகளாலுண்
டான வேதனையெல்லாம் தீர்ந்து ஸமஸ்த இந்த்ரியங்
களின் வ்யாபாரங்களும் ஒடுங்கி தேஹாத்ம ப்ரமம் முத
லிய அவிவேகங்களெல்லாம் அழிந்து நிர்மலராய் விளங்
கும் பீஷ்மர் சரீரத்தை விடத்தொடங்கி ஜனூர்த்தனனை
இங்ஙனம் துதிசெய்தார்.

ஸ்ரீபீஷ்மர் சொல்லுகிறார்:—யாதவர்களில் சிறந்தவ
னும் பாகவதர்களுக்கு நாதனும் சேதனானவர்களைக்
காட்டிலும் வேறுபட்டு எல்லையில்லாத மஹிமையுடைய
வனும் அளவிறந்த ஸ்வபாவஸித்தமான ஆனந்தமுடைய

வனும் ஓரிடத்தில் வினையாவதற்காக வடிவங்கொண்ட
வனும் தன் ஸங்கல்பத்தினால் சேதனர்களுக்கு ஸம்ஸார
ப்ரவாஹத்தை விளைவிப்பவனுமாகிய க்ருஷ்ண பகவா
னிடத்தில் என் புத்தி மற்றொன்றிலும் விருப்பமின்றி
நிலைநின்றிருக்குமாக. மூன்று லோகங்களும் காண
ஆசைப்படத்தகுந்ததும்பச்சிலை நிறமுடையதும்ஸூர்ய
கிரணம்போல் பொன் நிரம் அமைந்த மேலான பீதாம்
பரம் உடுத்திருப்பதும் முன்னெற்றி மயிர்களின் வரிசை
களால் மறைந்து அழகான தாமரை மலர்போன்ற முக
முடையதுமான உருவந்தரித்தவனும் அர்ஜுனனுக்கு
நண்பனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் எனக்குப் பரி
சுத்தமான (ப்ரயோஜனங்களெவற்றையும் விரும்பாத
தான) ப்ரீதி உண்டாகுமாக. யுத்தத்தில் குதிரைகளின்
குளப்படி.களால் கிளம்பின தூட்கள் படிந்து அழுக
கடைந்து காற்புறமும் தொங்குகின்ற முன் நெற்றிமயிர்
களாலும் பெருகிவழிகின்ற வேர்வை ஜலங்களாலும்
அலங்காரமுற்ற முகமுடையவனும் நான் ப்ரயோகித்த
கூரான பாணங்களால் பிளவுண்ட தோலுடையவனும்
யுத்தத்தினால் விளங்குங்கவசம் அமைந்தவனுமாகிய ஸ்ரீ
க்ருஷ்ண பகவானிடத்தில் என்மனம் பேராமல் நிலையுந்
தரிருக்குமாக. யுத்தம் தொடங்குகிற அந்த க்ஷணத்
தில் ஸ்நேஹிதான அர்ஜுனன் மொழிந்த வசனத்
தைக்கேட்டுத் தன்னுடையவரான பாண்டவர்களுடைய
தும் சத்ருக்களான கௌரவர்களுடையதுமான இரண்டு
ஸையங்களின் இடையில் ரதத்தை சிறுத்தி நின்று
கண்ணோக்கத்தினாலேயே சத்ரு ஸையத்திலுள்ளவரு
டைய ஆயுளைப் பறித்தவனும் அர்ஜுனனுக்கு ஸ்நே
ஹிதனுமான க்ருஷ்ணனிடத்தில் எனக்கு ப்ரீதி உண்
டாகுமாக. கொஞ்ச தூரத்தில் மறைந்திருக்கிற ஸைன்
யத்தின்முன் பாகத்தைக் கண்டு அங்கிருப்பவர் அனை

வரும் பந்துக்களாயிருப்பதை அறிந்து பந்துக்களை வதிப்பது தோஷமென்னும் புத்தியால் அதினின்று முகம் மாறவைத்த அர்ஜுனனுடைய குத்ஸித புத்தியைக் கண்டு ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கிற கீதையாகிற உபநிஷத்தை உபதேசித்து எவன் அந்த தூர்ப்புத்தியைப் போக்கினானோ அப்படிப்பட்ட ஸர்வாதிகான எல்லோரினுஞ்சிறந்த) பகவானுடைய சரணாவிந்தங்களில் எனக்கு ப்ரீதி உண்டாகுமாக. நிரபராதியைக் கொல்லுந் தன்மையுள்ள என்னுடைய பாணங்களால் அடியுண்டு கவசம் முறிந்து ரக்தத்தினால் உடம்பு முழுவதும் நிறைந்தவனாகி, 'ஆயுதம் எடேன்' என்ற தன் ப்ரதிஜ்ஞையைத் துறந்து 'ஆயுதம் எடுக்கச் செய்கிறேன்' என்ற என் ப்ரதிஜ்ஞையை ஸத்யஞ் செய்வதற்காக, ரதத்திலிருந்தவன் அதினின்று கிளம்பிக் குதித்து ஸுதர்ஸனசக்ரத்தை ஏந்திக்கொண்டு யானையை வதிக்கும்பொருட்டுக் கிளம்பிப் பாயும் ஸிம்ஹம்போல், பலாத்காரமாக என்னை வதிக்கும்பொருட்டு பூயி நடுங்கும்படி எவன் என்னை எதிர்த்து வந்தானோ, அந்த முகுந்தனே ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானே எனக்குக் கதியாவானாக. அர்ஜுனனுடைய ரதமே குடும்பமாகப் பெற்றவனும் உழவுகோலையும் குதிரைகளின் கயிறுகளையும் பிடித்துக்கொண்டு அந்த ஸோபையினால் கண்ணாயிரங் கொண்டு காணும்படி மிகவும் அழகியனுமாகிய பகவானிடத்தில், மரணம் அடையமுயன்றிருக்கிற எனக்கு ப்ரீதி உண்டாகுமாக. த்வந்த்வயுத்தத்தில் மாண்டவர் அனைவரும் எவனைப் பார்த்த மாத்ரத்தினால் தமக்கு ஸ்வபாக்ஷிததமான பாபமற்றிருக்கை முதலிய குணங்கள் தோற்றப் பெறுகையாகிற மோக்ஷத்தை அடைந்தார்களோ, அப்படிப்பட்ட பகவானிடத்தில் எனக்கு

ப்ரீதி உண்டாகுமாக. அழகிய நடையாலும் விலாஸத்தி
 னாலும் அழகான புன்னகையாலும் ப்ரேமம்பெருகி வழி
 கின்ற கண்ணோக்கத்தினாலும் மிகுந்த வெகுமதி செய்யப்
 பெற்ற இடைப்பெண்கள் காமம் தலைக்கொண்டு விவேக
 மற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஸாதாரணமாக நினைத்து அவன்
 செய்த பூதஸம்ஹாரம் முதலியசேஷ்டிதங்களை அனு
 கரிப்பவராகி எவனுடன் ஒற்றுமை அடைந்தார்களோ,
 அப்படிப்பட்ட பகவானிடத்தில் எனக்குப்ரீதி உண்டா
 குமாக. யுதிஷ்டிரன் செய்த ராஜஸூய யாகத்தில்
 முனிவர்கூட்டங்களும் ராஜஸ்ரேஷ்டர்களும் நிறைந்த
 ஸபையின் மத்யத்தில் எவன் இந்த யுதிஷ்டிராதிகள்
 நடத்தினதும் முனிகணங்கள் அனுமதித்ததுமான
 அக்ரபூஜையைப்பெற்றானோ, அப்படிப்பட்டவனும் பார்க்
 கப் பதினாயிரங்கண்கள் வேண்டும்படி மிகவும் அழகிய
 னும் எனக்கு அந்தராத்மாவுமான இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்
 ணன், நான் இந்த ஸரீரத்தை விடும்வரையில் என் கண்
 களுக்குப் புலப்பட்டுக்கொண்டு என் முன்னே இருப்பா
 னாக. அங்ஙனம் கீழ்ச்சொன்ன இயற்கையுடையவனும்
 தான் அவரவர் செய்த புண்ய பாபருபகர்மங்களுக்குத்
 தகுந்தபடி ஸ்ருஷ்டித்த ப்ராணிகளின் ஹ்ருதயந்தோ
 றும், ஸூர்யன் தானொருவனையாயினும் கண்ணுக்குப்
 புலப்படுகிற ஜலம் முதலிய வஸ்துக்களில் வெவ்வேராகத்
 தோற்றுவதுபோல், இயற்கையில் தான் ஒரே தகைய
 னாயினும் பலவாறு தோற்றுகின்றவனுமாகிய பரமபுரு
 ஷனைப் பெற்றேன்..

ஸூதர் சொல்லுகிறார் :—இங்ஙனம் பரமாத்மாவா
 ன ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானிடத்தில் மனம் வாய்கண் ஆகிய
 இவற்றின் வ்யாபாரங்களுடன் ஆத்மாவைப் புகச்செய்து
 (க்ருஷ்ணனிடம்ஸம்பந்தித்ததாக அனுஸந்தித்து) அந்த
 பீஷமர்ஸ்வாஸம் உள்ளே அடங்கப்பெற்று ஸரீரத்தைத்

துறந்து அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தினால் பரமபுருஷனை அடைந்தார். அப்பொழுது பீஷ்மர் பந்தங்களை யெல்லாம் துறந்து நிர்த்தோஷமான ப்ரஹ்மத்தை அடைவதை அறிந்து அங்குள்ளவர் அனைவரும் ராத்ரியில் பஷ்டிகள்போல் பேசாமல் வெறுமனே இருந்தார்கள். அங்கு ஆகாயத்தில் தேவதைகளாலும் பூமியில் மனுஷ்யர்களாலும் வாசிக்கப்பெற்ற துந்துபி வாத்யங்கள் முழங்கின. பகவானிடத்தில் பக்தியுடைய ஸாதுக்கள் 'ஆ! பீஷ்மருடைய பாக்யமும் மஹிமையும் மற்றெவற்கும் நேரானது' என்று புகழ்ந்தார்கள். ராஜாக்கள் பெய்த புஷ்ப வருஷங்களும் அவர்மேல் விழுந்தன. பார்க்கவரே! பரலோகஞ்சென்ற பீஷ்மருடைய ஸம்ஸ்காரம் முதலிய கார்யங்களை நடத்தி யுதிஷ்டிரன் முகூர்த்தகாலம் துக்கித்திருந்தான். அப்பொழுது முனிவர்கள் ஸந்தோஷம் அடைந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வேதாந்தங்களில் வருந்தி அறியக்கூடிய அவனது ரஹஸ்யத்தை (ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை) வெளியிடுகிற நாமங்களால் துதிசெய்தார்கள். அப்பால் அம்முனிவர்கள் க்ருஷ்ணனிடத்திலேயே மனம் நிலைநிற்கப்பெற்று மீண்டு தந்தமது ஆஸ்ரமங்களுக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். அதன் பிறகு யுதிஷ்டிரன் க்ருஷ்ணனுடன் ஹாஸ்தினபுரஞ் சேர்ந்து, தந்தையாகிய த்ருதராஷ்டிரனையும் பதிவ்ரதையான கார்த்தாரியையும் ஸமாதானப் படுத்தினான். அப்பால் தந்தையான த்ருதராஷ்டிரன் அனுமதிக்கவும் பகவானான வாஸுதேவன் 'அப்படியே செய்' என்று அபிநக்தனஞ் செய்யவும் பெற்று வல்லனாகிய யுதிஷ்டிரன் தந்தை பாட்டன் முதலிய வரிசையில் வந்த ராஜ்யத்தைப்பெற்று தர்மம் தவராமல் பரிபாலித்து வந்தான். ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் யுதிஷ்டிரனை ராஜ்யம்
ஆளும்படி நியமித்துத் தான் த்வாரகைக்
குப் போதல். } —●—●—●—

ஸௌனகர், இங்ஙனம் மொழிந்த ஸுதரைப்பார்த்து
'ஓ ஸுதரே! தர்மத்தை நடத்துமவர்களில் மேன்மை
யுற்ற யுதிஷ்டிரன் தன் பாகமாகிய ராஜ்யத்தை ஆசைப்
படுகின்றவரும் நிரபராதிகளான தம்மை வதிக்க வாய்ந்
வருமான தூர்யோதனாதிகளை முடித்து போஜனம்
போன்ற ராஜ்யத்தை மீளவும் பெற்றுத் தம்பிகளான
பீமஸேனாதிகளுடன் எவ்வண்ணம் ராஜ்யபரிபாலனஞ்
செய்தான்? மற்றும், அப்பால் என் செய்தான்?' என்று
வினாவினார்.

ஸுதர் சொல்லுகிறார் :—'வாரீர் ஸௌனகரே!
ஜ்ஞானாதி குணங்களெல்லாம் சிறைந்தவனும் ப்ரபுவு
மாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஜகத்திற்கெல்லாம் யோகக்ஷேமங்
களைச் செயது அதை வளர்க்குந் தன்மையனாகையால்
மூங்கில் புதரில் மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உறை
வதாலுண்டாகுங் காட்டுத் தீப்போன்ற வம்ச கலஹத்
தினால் (வம்சத்தில் ஒருவரோடொருவர்க் குண்டாகுங்
கலஹத்தினால்) பாழான குருவம்சத்தைப் பரீக்ஷித்து
மூலமாய் மீளவும் முனுகினம்பச்செய்து யுதிஷ்டிரனைத்
தன் ராஜ்யத்தில் நிலைநிறுத்திச் செய்யவேண்டிய கார்
யம் நிறைவேறப்பெற்று மனக்களிப்புற்றவனானான். யுதி
ஷ்டிரன் பீஷ்மர் சொன்னதையும் பக்தர்களைக் கைவி
டாத பகவான் மொழிந்ததையுங் கேட்டு தேஹாத்ம
விவேகம் முதலிய அறிவுகள் உண்டாகவும் தேஹாத்ம
ப்ரமம் முதலிய அஜ்ஞானங்கள் தொலையவும் பெற்று
பீமஸேனன் முதலிய தம்பிகள் தன் மனத்தின்படி
தொடர்ந்து வரப்பெற்று இந்த்ரன்போல் அச்சுதனையே
(ஆஸ்ரிதர்களைக் கைவிடாத பகவானையே) அவலம்பமா

கப் பற்றித் திசைகளின் கடைசியை எல்லையாகவுடைய
 பூமண்டலத்தை யெல்லாம் பரிபாலித்து வந்தான். அஜா
 தசத்ருவென்னும் புகழ்பெற்ற யுதிஷ்டிரன் ராஜாவா
 யிருக்கும் பொழுது, மேகம் காலந்தவறாமல் யதேஷ்ட
 மாக மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. பூமி விரும்பின
 விருப்பங்களை யெல்லாம் சுரந்தது. பசுக்கள் பாலின்
 மிகுதியால் பருத்த மடியுடையவையாகி ஸந்தோஷத்து
 டன் இடைச்சேரி முழுவதையும் பாலின் பெருக்கினால்
 நனைத்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த யுதிஷ்டிரனுடைய
 ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த நதிகளும் ஸமுத்ரங்களும் பர்வ
 தங்களும் வருஷங்களும் கொடிகளும் மற்றுமுள்ள ஸம
 ஸ்த ஒஷதிகளும் அந்தந்த ருதுக்களுக்குத் தகுந்தபடி
 யதேஷ்டமாகப் பலித்துக்கொண்டிருந்தன. அஜாத
 சத்ரு அரசனாகி ஆண்டுவரும்பொழுது ப்ராணிகளுக்கு
 மனோ வ்யாதிகளாவது சரீர வ்யாதிகளாவது ஆதிதை
 விக ஆதிபௌதிக ஆத்யாத்மிகங்களென்கிற வருத்தங்
 களாவது எவையும் உண்டாகவில்லை. இங்ஙனம் யுதிஷ்டி
 ரன் ராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்துவரும் பொழுது, ஸ்ரீ
 க்ருஷ்ணன், கண்பர்களான யுதிஷ்டிராதிகளுக்கு மன
 வருத்த மில்லாமெக்காகவும் உடன் பிறந்த ஸுபத்ரை
 க்குப் பரியஞ் செய்வதற்காகவும் ஹஸ்தினாபுரத்தில் சில
 மாதங்கள் வசித்திருந்து, அப்பால் அந்த யுதிஷ்டிரனி
 டம் போய் வருகிறேனென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு
 அவனை அணைத்து நமஸ்கரித்துத் தனக்குத் தாழ்ந்த
 வயதுடைய சிலரால் தான் அணைத்து நமஸ்கரிக்கப்
 பெற்று ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு நடந்தான். அப்பொ
 ழுது ஸுபத்ரை த்ரௌபதி குந்தி விராடனது புதல்வி
 யாகிய உத்தரை கார்தாரி த்ருதராஷ்ட்ரன் யுயுத்ஸு
 கௌதமன் நகுலன் ஸஹதேவன் பீமஸேனன் தெளம்யர்
 இவர்களும் மாதஸ்யன் புதல்வி முதலிய மற்றைப் பெண்

டிர்களும் மதி மயங்கப்பெற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய விர
 ஹத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் வருந்தினார்கள். ஸா
 துக்களின் ஸஹவாஸத்தினால் துஸ்ஸஹவாஸந்தொலை
 யப்பெற்ற அறிவுள்ள புருஷன் ப்ரீதியை விளைக்குத் தன்
 மையுள்ள இவனுடைய புகழை மாத்ரமே ஒருதரஞ்
 சொல்லக்கேட்பானாயின், மீளவும் அவனைத் துறந்திருக்
 கப் பொருள். அப்படிப்பட்ட பகவானை ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 னிடத்தில் காட்சி முதலியவற்றால் மதியூன்றப்பெற்ற
 குந்திபுத்ரர்களான யுதிஷ்டிராதிகள் அவனது பிரிவை
 எங்ஙனம் பொறுக்க வல்லராவார்கள்? அந்த யுதிஷ்டி
 ராதிகள் அனைவரும் ஸ்னேஹத்தினாலும் சரீர ஸம்பந்
 தத்தினாலும் மனந்தொடரப்பெற்று இமைகொட்டாமல்
 மற்றொன்றிலும் செல்லாத கண்களால் அவனையே பார்த்
 துக்கொண்டு ஆங்காங்குத் தொடர்ந்து திரிந்தார்கள்.
 அப்பொழுது பந்துக்களான குந்தி முதலிய ஸ்த்ரீகள்,
 தேவகி புத்ரனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் க்ருஹத்தினின்று
 புறப்பட்டுப்போகையில், அமங்களம் உண்டாகவேண்டா
 மென்று நினைத்து ப்ரேமவெள்ளங் கலந்த சிந்தையின்
 மிகுதியால் பெருகி வருகின்ற கண்ணீரையும் தடுத்து
 நிறுத்தினார்கள். ம்ருதங்கம் சங்கம் பேரி வீணை பண
 வம் கோமுகம் துந்திரி ஆனகம் கண்டை முதலிய வாத்
 யங்களும் துந்துபி வாத்யங்களும் ஒரே காலத்தில் முழங்
 கின. குரு ஸ்த்ரீகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்க்க விரும்பி
 உப்பரிகைகளின் நுனிகளில் ஏறி ப்ரீதியும் லஜ்ஜையும்
 புன்னகையும் அமைந்த கண்ணோக்க முடையவராகி ஸ்ரீ
 க்ருஷ்ணன்மேல் புஷ்பமழைகளைப் பெய்தார்கள். ப்ரீ
 திக்கிடமான அர்ஜுனன் தனக்கு மிகுதியும் கண்பனா
 கிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு முத்து ஸரங்களால் அலங்காரஞ்
 செய்யப்பெற்றதும் ரத்னங்கள் இழைத்த கரம்புடையது

மான வெண்குடை பிடித்தான். உத்தவன், ஸாத்யகி ஆகிய இருவரும் சிறந்து அற்புதமான சாமரங்களை எடுத்து வீசினார்கள். இங்ஙனம் உபசாரங்கள் செய்யப் பெற்று யதுக்களுக்கு நாதனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் மேல் புஷ்பங்களை இறைக்கப்பெற்று விளங்கினான். அப்பொழுது, ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற ப்ராக்ருத குணங்கள் அற்றவனும் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய ஆறு குணங்களே இயற்கையாகப் பெற்றவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பெறவேண்டிய தொன்றுமில்லாமல் விருப்பங்களெல்லாம் நிறைவேறப் பெற்றவனாகையால் அவனுக்குத் தகாதவைகளும் பக்தியும் ஸ்னேஹமும் தலைக்கொண்டு மதிமயங்கித் தட்டுமாறி வழிந்து வருமவையாய் யால் பக்தி ஸ்னேஹங்களுக்குத் தனியிடமான அவனுக்குத் தகுந்தவைகளும் ஸத்யங்களுமாகிய அந்தணர்களோழியும் ஆசீர்வாதங்கள் ஆங்காங்குச் செவிப்பட்டன. சிறப்புற்ற காண்முகன் முதலிய தேவதைகள் புகழ்ப் பெற்றவனும் சிறந்த புகழுடையவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மாருத மனமுடைய ஹஸ்திபுரத்து மாதரார்மணிகள் அப்பொழுது செவிக்கும் நெஞ்சுக்கும் இனிதாக ஒருவரோடொருவர் இங்ஙனம் பேசிக்கொண்டார்கள்.

‘ப்ரளயத்தின் பொழுது ஸத்வம்முதலிய குணங்கள் தலையெடுப்பதற்கு முன்னம் கர்மங்களாகிற சக்திகள் பலன் கொடுக்கத் தொடங்காமல் உறங்குந்தருணத்தில் சேதனசேதனங்களுக்கு அந்தராத்மாவாகி அவற்றைச் சரீரமாகவுடையவனும் அவற்றை நிமிதித்து நடத்துந்தன்மையனும் ஸ்ருஷ்டிமுதலிய ஸங்கல்ப மற்றவனுமாகிய தான் பூமி ஆகாயம் முதலிய கார்யவர்க்கங்கள் எவையுமின்றி நாமங்களும் உருவங்களுமாகிற பிரிவுகளு

யில்லாதிருக்கும்பொழுது எவன் தன்னைவிட்டுப் பிரித்
துச்சொல்லவும் முடியாத ஸூக்ஷ்மமான சேதனசேத
னங்களைச் சரீரமாகக்கொண்டு தனியனையாகி உபா
தான காரணமும் நிமித்தகாரணமும்மற்றொன்றாகாமல்
அவையும் தானையாயிருந்தானே, அப்படிப்பட்ட ஆதி
புருஷனே இந்த ஸூக்ருஷ்ணனாக அவதரித்தான். இது
ப்ரஸித்தமே! எவன் தானொருவனே உபாதான காரண
மும் நிமித்த காரணமுமாகித் தனது ஸங்கல்பத்தினால்
தூண்டப்பெற்றதும் தனக்குச் சேஷப்பட்டிருக்கும் ஜீவா
த்மாக்களுக்கு ஜ்ஞான ஸங்கோசத்தை விளைவித்துத்
தனது உண்மையை அவர்க்குத் தெரியவொட்டாமல்
மறைக்குந் தன்மையதுமான ப்ரக்ருதி தன் விகாரமான
கார்யவர்க்கங்களைப் படைக்க ஸித்தமாயிருக்கையில்,
நாமரூபங்களில்லாத ஜீவாத்மாவுக்கு அந்த நாமரூபங்
களை வழங்க விரும்பி வேதமென்னும் சாஸ்த்ரத்தை
வெளியிட்டு அந்த ப்ரக்ருதியில் அந்தராத்மாவாய்ப்
புகுந்து நாமரூபங்களை வழங்கினானே, அத்தகைய பரம
புருஷனே இந்த ஸூக்ருஷ்ணனாக அவதாரஞ்செய்தான்.
மனதுமுதலிய இந்த்ரியங்களைத் தந்தமது வழியே போக
வொட்டாமல் வென்றவரும்ப்ராணவாயுவை இஷ்டப்படி
அடக்கி விடுமாறு வசப்படுத்திக்கொண்டவருமான பண்
டிதர்கள் பக்தியுடன் கூடினதும் பரிசுத்தமுமான மனத்
தினால் எவனுடைய ஸ்வரூபத்தைக்கண்டறிகுருர்களோ,
எவன் தன்னை நினைத்த மாத்ரத்தில் மனத்தைப் பரிசுத்
தஞ்செய்ய வல்லவனே, அப்படிப்பட்ட பரம புருஷனே
இவன். தோழி! ரஹஸ்யங்களான வேதாந்தங்களில்
நுழைந்து அவற்றில் மறைந்து ரஹஸ்யமாயிருக்கிற ஈஸ்
வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களின் உண்மையை
அறிந்து உபதேசிக்கும் பெரியோர்கள் எவனுடைய பரி

சுத்தமான கதையைத் தொடர்ந்து பாடுகிறார்களோ, எவன் தானொருவனையாகித் தன்னுடைய லீலைக்காக ஜகத்தைப் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதுமாகி, அந்த ஜகத்திற்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து அவற்றின் தோஷங்கள் தன்மேல் ஸம்பந்திக்கப்பெறுதிருக்கிறானோ, அப்படிப்பட்ட பாமபுருஷனே இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன். 'ஆனால் ஏன் யாதவர்களில் ஒருவன்போல் புலப்படுகிறான்?' என்கிறீர்களோ; சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். எப்பொழுது ராஜக்கள் அஜ்ஞானத்தினால் அழிந்த மதியுடைய வராகி அதர்மத்தினால் ஜீவிக்கத்தொடங்குகிறார்களோ, அப்பொழுது இந்த பகவான் துஷ்டர்களை அழித்து ஸாதுக்களுக்கு க்ஷேமத்தை விளைவிக்கும்பொருட்டு சுத்த ஸத்வமயமான உருவங்களைக்கொண்டு யுகங்கள் தோறும் அவதாரஞ்செய்து ஐஸ்வர்யம் ஸத்யம் புண்யகர்மம் தயை புகழ் ஆகிய ஸ்வபாவ ஸித்தமான இக்குணங்களை விடாமலே இவ்வுலகத்தில் புலப்படுவான். யதுவின் வம்சம் மிகுதியும் புகழ்த்தகுந்தது. மதுவனமும் அங்ஙனமே மிகுதியும் புண்யம்பெற்றது. ஏனென்னில், புருஷஸ்ரேஷ்டனும் (ஸாத்வதர்களுக்கு நாதனும்) ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் கணவனுமாகிய இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தனது ஜன்மத்தினால் யதுவம்சத்தையும், அடிக்கடி ஸஞ்சாரஞ்செய்வதனால் மதுவனத்தையும் சிறப்புறும்படி செய்கின்றானல்லவா? ஆகையால் யதுவம்சமும் மதுவனமும் மிகுந்த பாக்யமுடையவையென்பதில் ஸந்தேஹம் உண்டோ? குஸஸ்தலியென்னும் பேருடைய த்வாரகை ஸ்வர்க்களோகத்தின் புகழையும் திரஸ்கரிக்கும்படியான பெருமையுடையது. மற்றும் பூமிக்குப் புண்யமான புகழை விளைவிக்குந் திறமையமைந்தது. ஏனென்னில்—அந்த த்வாரகா நகரத்திலுள்ள ப்ராஜைகள் தம்மை அனுக்ரஹிக்கும்

பொருட்டு நித்யவாஸஞ் செய்பவனும் புன்னகை அமைந்த கண்ணோக்கமுடையவனும் தமக்கு நாயகனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டனுபவிக்கிறார்களல்லவா? இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் கைபிடிக்கப்பெற்ற மாதரார்மணிகளான அவ்விடச்சேரியில் பெண்கள் உபவாஸம் முதலிய வ்ரதங்களாலும் புண்யதீர்த்தஸ்னானங்களாலும் ஹோமங்களாலும் தானதர்மங்களாலும் மற்றும் பலவகை நன்னடத்தைகளாலும் பூர்வஜன்மத்தில் ஈஸ்வரனை ஆராதித்திருக்கவேண்டும். இது நிச்சயம். ஏனென்னில், தோழி! அம்மாதரசிகள் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மனம் மாறுதிருக்கப்பெற்று மதிமயங்கி இவனுடைய அம்ருதம்போன்ற அதரத்தை அடிக்கடி பானஞ்செய்கின்றார்களல்லவா? ஆகையால் அவர்கள் ஜன்மாந் தரத்தில் பெருந்தவஞ் செய்திருக்கவேண்டும். இல்லையாயின் இது கிடைக்குமோ? இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மதித்த ஸிஸுபாலாதிகளை ஸ்வயம் வரத்தில் ஹிம்ஸித்து ஜயித்து வீர்யமாகிற பந்தயத்தினால் ருக்மிணி ஜரம்பவதி ஸத்யபாமை முதலிய எந்தெந்த மாதரார்மணிகளைக் கொண்டுவந்தானோ; மற்றும், நரகாஸுர வதத்தின் பொழுது மற்ற எந்தெந்த மாதரசிகளை ஆயிரமாயிர மாய்க் கொண்டுவந்தானோ, இவர்களெல்லோரும் பரிசுத்தியைப் பறந்தோடச் செய்வதும் (தூய்மைக்குச் சிறிதும் இடமாகாததும்) மேன்மையை உதறியிருப்பதும் (கடோரச் செயல்களுக்கிடமாயிருப்பதும்) ஆகிய பெண்மையை மிகுதியும் சிறந்ததெனச் செய்கின்றார்கள், வாஸ்தவத்தில் பெண்மை பல தோஷங்களுக்கிடமாகையால் பழிக்கத் தகுந்ததேயாயினும் இந்த ருக்மிணி ஜரம்பவதி ஸத்யபாமை முதலிய மாதரசிகளால் அத்தகைய பெண்மைக்குப் பெருஞ் சிறப்பு நேரிட்டது.

ஏனெனில், இவரது கணவனாகிய புண்டரீகாஷன் (செந்தாமரை மலர்போல் மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டழகிய கண்களையுடைய புருஷோத்தமன்) 'ருக்மிணி! ஸத்யபாமே! ஜாம்பவதீ! வருவாய்' என்று அழகான அழைக்குஞ் சொற்களால் மனத்திற்கினியனாகி எப்பொழுதும் இந்தப் பெண்மணிகளின் க்ருஹத்தை விட்டுப் பேரகாமல் தொடர்ந்திருக்கிறானல்லவா?' என்று இங்ஙனம் பட்டணத்துப் பெண்மணிகள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பட்டணத்துப் பெண்மணிகள் இங்ஙனம் மொழியும் உரைகளைப் புன்னகை அமைந்த கண்ணோக்கத்தினால் அபிநந்தித்துக்கொண்டே சென்றான். அப்பொழுது அஜாத சத்ருவாகிய யுதிஷ்டிரன் க்ருஷ்ணனிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தினால் சத்ருக்களிடத்தினின்று சங்கித்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு ரதகஜதூகபதாதிகள் (தேர் யானை குதிரை காலாள்) ஆகிய நான்கு அங்கங்கள் அமைந்த ஸேனையை அனுப்பினான். அப்பால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னைப் பிரித்திருக்கப் பொருமல் வருந்தி வெகுதூரம் பின்னொடர்ந்து வருகின்றவரும் திடமான ஸ்னேஹமுடையவருமான யுதிஷ்டிரன் முதலிய கௌரவர்களை நன்கு நல்வார்த்தைகளால் ஸமாதானப்படுத்தித் திருப்பியனுப்பி அன்பர்களோடு தனது பட்டணமாகிய த்வாரகைக்குச் சென்றான் குருக்ஷேத்ரம் தொடங்கி மருதன்வம் வரையிலுள்ள தேசங்களைத் தாண்டிப் ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் குதிரை சிறிது இளைப்புறப்பெற்று ஸௌவீர ஆபீர தேசங்களுக்கு அப்பாவிருப்பவைகளும் த்வாரகைக்கு அணுகிவைகளான ஆனர்த்த மென்னுந் தேசங்களுக்குப்போய்ச் சேர்ந்தான். அத்தேசத்திலுள்ளவர்களால் ஆங்காங்கு பூஜாஸாதனங்களோடு எதிர்கொண்டு வந்து பூஜிக்கப்பெற்று ஆனர்த்த தேசங்க

ஞக்குப்போய்ச் சேரும்பொழுது, பார்க்கவரே! ஸூர்
யன் மேற்கு திக்குக்குப்போனான்; ஸூத்ர ஜலத்தையும்
அடைந்தான். பத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—◆— ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் த்வாரகையில் ப்ரவேசித்தல். —◆—

ஸூத்ர சொல்லுகிறார் :—அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணபக
வான் மிகுதியும் செழிப்புற்றவைகளும் தன்னைச் சேர்ந்த
வைகளுமான ஆனர்த்த தேசங்களை அடைந்து இத்தனை
காலம் தன்னைப் பிரிந்து வருந்துகின்ற அங்குள்ளவர்
களின் வருத்தத்தை யெல்லாம் தணிப்பவன்போல் சங்
கங்களில் சிறந்த பாஞ்சஜன்யத்தை எடுத்து ஊதினான்.
அங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எடுத்து ஊதப்பெற்ற அந்த
ப்பாஞ்சஜன்யம் இயற்கையில் இடையெல்லாம் வெளுத்
திருப்பதாயினும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுடைய திருப்
பவளச் செவ்வாயின் செம்மையால் சிவந்து தாமரை
மலர்போன்ற அவனுடைய இருகாங்களி னிடையில்
இருந்து, தாமரைக் குவியலில் உரக்க வொலிக்கின்ற கல
ஹம்ஸப்பறவைபோல் மிகவும் ப்ரகாசித்தது. ஜகத்திற்கு
பயத்தை விளைவிக்கும் துஷ்டர்களுக்கெல்லாம் பயங்கர
மான அந்தப் பாஞ்சஜன்யத்தின் த்வனியைக் கேட்டு
ப்ரஜைகளெல்லோரும் தமது ப்ரபுவான பகவானுடைய
காட்சியில் பேராவனுடையவராகி எதிர்கொண்டு சென்
றார்கள். மிகுந்த பக்தியுடைய அங்குள்ள ப்ரஜைகள்
அனைவரும், தன்னையும் ஜகத்தையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்து
மற்றொருவர் வெளிச்சத்தையும் எதிர்பாராத ஸூர்ய
னுக்கு விளக்கைக் காட்டுவதுபோல், பூஜைக்கு வேண்
டிய த்ரவ்யங்களை யெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு ப்ரீதி
யால் தாமரைமலர் போன்ற முகங்கள் மலரப்பெற்றவ

ராகி ஸந்தோஷத்தினால் தழதழத்த மொழியுடன் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழியத்தொடங்கினார்கள். அவனோ என்னில்—என்றும் அழியாததும் எல்லையில்லாததுமான தனது ஆநந்தத்தை அனுபவிக்கப்பெறுகையால் அவர்ப் பத ஸமஸ்த காமனும் (விருப்பங்களெல்லாம் கைகூடப்பெற்று எதையும் பொருள் செய்யாதிருக்குந்தன்மையனும்) அளவற்றந்த ஜ்ஞானந்த ஸ்வரூபனான தன்னைத் தான் அனுபவிப்பதில் நிலைநின்றவனுமாகையால் பிறர்செய்யும் பூஜையை எதிர் பார்க்குந் தன்மையனல்லன். அத்தகையனான பகவானை அவர்கள் ப்ரீதியின் மிகுதியால் பூஜிக்க விரும்பி அதற்கு வேண்டிய த்ரவ்யங்களை யெல்லாம் எடுத்து எதிர் கொண்டு சென்றார்கள். அது, தன்னைத் தான் விளங்கச் செய்துகொண்டு ஜகத்தையெல்லாம் விளக்கமுறச் செய்பவனும் மற்றொரு வெளிச்சத்தை எதிர்பாராதவனுமாகிய ஸூர்யனுக்கு விளக்கு வெளிச்சம் காண்பிப்பது போலிருந்தது. இதற்கெல்லாம் காரணம் அவர்க்கு அவனிடத்திலுள்ள ப்ரீதியே. அத்தகைய ப்ரீதியுடைய அவர்கள், பிள்ளைகளெல்லாரிடத்திலும் மிகுந்த ஸ்னேஹமுடையவனும் ரக்ஷகனுமாகிய தந்தையைக் கண்டு அவனது புதல்வர்கள் களித்துப் பேசுவதுபோல், தம்மிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனும் ரக்ஷகனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டு களித்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள். 'நாதா! நான்முகனும் அவனது புதல்வர்களான ஸனகரதிகளும் இந்த்ரன் முதலிய தேவதேவர்களும் வணங்கப்பெற்ற உனது பாதாவிந்தங்களைப் பணிந்தோம். இவ்வுலகத்தில் நன்மையை விரும்புமவர்களுக்குச் சிறந்த நன்மையை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் உபாயம் உன திருவடிகளே. அனைவரிலும் மேலான ப்ரஹ்மாதிகளையும் வசப்படுத்த வல்லமையுடைய காலமும் உனது பா

தாரவிந்தங்களில் வல்லமையற்றதேயாம். இப்படி எல்லாரையும் அழப்படுத்துந் திறமையுடைய காலத்தையுந் காற்கடைகொள்ளுந் தன்மையனான உனது பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்தோம். ஜகத்தையெல்லாம் பாதுகாப்பவனே! நீ எமது க்ஷேமத்தின் பொருட்டுத் திகழ்வாயாக. எங்களுக்கு அன்னையும் நண்பனும் பதியும் பிதாவும் நீயே. மற்றும், மேலான மேன்மைகளை விளைக்குங்குருவும் மேலான தெய்வமும் எமக்கு நீயே. உன்னைப் பணிந்து நாங்கள் கருத்தெல்லாம் ஈடேறப்பெற்றோம். அப்படிப்பட்ட நீ எங்கள் க்ஷேமத்தின் பொருட்டுத் திகழ்வாயாக. ஆ! உன்னால் நாங்கள் சிறந்த நாதனுடையவரானோம். ஏனென்னில், ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தேவதைகளுக்கும் காணமுடியாமல் வெகு தூரமாயிருப்பதும் ப்ரீதியமைந்த புன்னகையுடையதும் ஸ்னேஹம் வழியப்பெற்ற கண்ணோக்கமுடையதுமாகிய முகத்துடன் கூடி அழகியதுமான உனது உருவத்தை நாங்கள் காணப்பெற்றோ மல்லவா? எங்களுக்கு இதைவிட மேலான ப்ரயோஜனம் என்னவேண்டும்? புண்டரீகாஷா! (செந்தாமரைக்கண்ணனே!) நீ உனது நண்பர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் குருதேசங்களுக்கோ மதுதேசங்களுக்கோ, எப்பொழுது போயினையோ, அப்பொழுது, ஆஸ்ரிதர்களைக் கைவிடாதிருக்குந் தன்மையனே! உன்னைப் பாராத நாங்கள் ஸூர்யனைக் காணப்பெறுத கண்கள்போல், ஒரு க்ஷணகாலத்தையும் கோடிவர்ஷங்களோடொக்க நினைத்திருந்தோம்' என்றார்கள்.

இங்ஙனம் ப்ராஜைகள் மொழிந்த மொழிகளைக்கேட்டுக்கொண்டே பக்தர்களிடத்தில் மிகுதியும் ப்ரேமமுடையவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தனது கண்ணோக்கத்தினால் அனுக்ரஹஞ் செய்துகொண்டே தனது பட்டணத்திற்

குள் ப்ரவேசித்தான். அந்நகரம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோடொத்த பலமுடைய மதுக்கள் போஜர் தசார்ஹர் குகுரர் அந்த கர் வ்ருஷ்ணிகள் ஆகிய இவர்களால் பாதுகாக்கப் பெற்று நாகங்களால் பாதுகாக்கப் பெற்ற போகவதியென்னும் நாகலோகம்போல் திகழ்வுற்றிருந்தது. மற்றும், அந்நகரம் எல்லா ருதுக்களும் ஓரே காலத்தில் தொடர்ந்து தோன்றப்பெற்றிருக்கையால் புஷ்பம் காய் பழம் முதலிய ஸம்ருத்திகளெல்லாம் நிறைந்த மந்தாரம் பாரிஜாதம் முதலிய புண்ய வ்ருக்ஷங்களும் பலவகைக் கொடிகளும் அதன் கீழுள்ள ஆராமங்களும் அமையப் பெற்ற¹ உத்யானங்களோடும் உபவனங்களோடும் ஆராமங்களோடும் கூடித் தாமரைக் குளங்களால் சோபையிகப்பெற்றிருக்கும் ; மற்றும், கோபுரம்போன்ற வாசற்படிகளின் மார்க்கங்களில் நாவல் மாழுதலிய மரங்களின் தளிர்களால் இயற்றின தோரணங்கள் கட்டப்பெற்றதும் விசித்ரமான த்வஜம் பதாகை ஆகிய இவற்றின் நுணிகளால் உள்ளே வெயில் நுழையப்பெருததுமாயிருக்கும்; ராஜமார்க்கங்களும் ஸாதாரண வீதிகளும் கடைத்தெருவுகளும் யானை குதிரை கட்டியிடங்களும் நன்கு விளக்கிச் சுத்தி செய்யப்பெற்றதும், ஸாஸனேஜலங்கள் தெளித்துப் பழம் புஷ்பம் அக்ஷதை முளை தளிர் ஆகிய இவை இறைக்கப்பெற்றதுமாகி அழகாயிருக்கும். த்வாரங்கள்தோறும் தயிர் அக்ஷதை பழம் கரும்பு இவைகளாலும் பூர்ணகும்பங்களாலும் மற்றும் பூஜைக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களாலும் தூபம் தீபம் இவைகளாலும் அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்றிருக்கும். இத்தகைய தான த்வாரகாபுரத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ரவேசித்தான்.

1. உத்யானம்-ராஜாக்கள் விளையாடுமிடம். உபவனம்-வனங்களின் அருகே யிருக்குந் தோட்டம். ஆராமம்-செடிகளை வைத்து வளர்க்குந் தோட்டம்.

இங்ஙனம் மிகுதியும் ப்ரீதிக்கிடமான பகவான் வருவ
தைக் கேட்டு ஆழ்ந்த மனமுடைய வஸுதேவரும அக்
ருராரும் உக்ரஸேனனும் அற்புத பராக்ரமனாகிய ராம
னும் ப்ரத்யும்னன் சாருதேஷ்ணன் ஜாம்பவத்யின் புதல்
வனாகிய ஸாம்பன் ஆகிய இவர்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷ
வேகத்தினால் படுக்கை ஆஸனம் போஜனம் இவற்றை
உதறித் துறந்து மேலான ஓர் யானையை முன்னிட்டுக்
கொண்டு ஸ்வஸ்தி வாசனஞ்சொல்லுகிற ப்ராஹ்மணர்
களோடும் சங்கவாத்ய முழக்கங்களோடும் மற்றும் பல
வாத்யகோஷங்களோடும் வேதகோஷத்தோடும் மிகுந்த
ஆதாமுடையவராகி ப்ரீதியின் மிகுதியால் பயமு
சிறிது நேரப்பெற்று ரதங்களில் ஏறிக்கொண்டு ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணனை எதிர்கொண்டார்கள். அங்ஙனம் வேசிப்
பெண்மணிகளும் அழகான குண்டலங்களால் திகழ்கின்ற
தபோலங்கள் அமைந்த முகங்களின் சோபையால் ப்ரகா
சிப்பவராகி அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்க்க விரும்பி
வாஹனங்களில் ஏறிக்கொண்டு எதிர்சென்றார்கள். அபி
நயம் பிடிக்கும் நடர்களும் பெண்களுக்கு ஆட்டங்கற்பிக்
கிற நர்த்தகர்களும் பாட்டுப்பாடுகிற கந்தர்வர்களும்
புராணஞ்சொல்லுகிற ஸூத்ரர்களும் வம்சாவளி படிக்கும்
மாகதர்களும் மங்களஞ்சொல்லும் வந்திகளும் ஸ்துதி
பாடகர்களும் உத்தம ஸ்லோகனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனு
டைய அற்புத சரித்ரங்களைப் பாடினார்கள். அப்பொழுது
ஜ்ஞானாதி ஷாட்குண்யம் (ஜ்ஞான சக்தி பல ஜஸ்வர்ய
வீர்ய சக்தி தேஜஸ்ஸுக்களென்கிற குணங்களாகும்)
நிறைந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் விதிப்படி வணக்கத்துடன்
நமஸ்கரிப்பது அனைத்துக்கொள்வது கைபைப்பிடிப்
பது மந்தஸ்மிதஞ் செய்வது காட்சி கொடுப்பது ஆகிய
இவற்றால் அவரவர்க்குத் தகுந்தபடி வஸுதேவாதிகளு

டன் கலந்து ஸமஸ்தமான பந்துக்களுக்கும் பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் ப்ருத்யர்களுக்கும் ஸம்மானஞ்செய்தான். மற்றும் விபுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸ்வபாகன் (சண்டரலன்) வரையிலுமுள்ள அனைவரையும் ஆஸ்வாஸப்படுத்தி அவாவர்க்கு வேண்டிய இஷ்டங்களைக் கொடுத்து ஸம்மானஞ்செய்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தானும் பத்னிகளோடு கூடின குருக்கள் (ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்கிற அந்தணர் தலைவர்) வயது சென்ற பெரியோர்கள் மற்றை அந்தணர் மற்றுமுள்ள ஸ்துதி பாடகர் ஆகிய இவர்களால் ஆசீர்வாதஞ் செய்யப்பெற்று த்வாகாபுரத்திற்குள் ப்ரவேசித்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் த்வாகையின் ராஜமார்க்கத்தில் நுழைந்து செல்லும் பொழுது ஆங்காங்கு ஸ்த்ரீகள் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டு களிப்பதாகிற மஹோத்ஸவம்' நேரப்பெற்று, அந்தணரே ! உப்பரிகைகளின்மேல் ஆரோஹித்தார்கள். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானமாகிய திருமேனியுடையவனும் அச்யுதனும் (ஆஸ்ரிதர்களைக் கைவிடாதவனும்) ஆகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை த்வாகையிலுள்ள மடந்தையர் மணிகள் தினந்தோறும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பினும் அவரது கண்கள் த்ருப்தி உண்டாகப் பெருமையால், அவர்கள் அவனைக் கண்டு களிப்பதாகிற மஹோத்ஸவம் நேரப்பெற்று உப்பரிகைகளின்மேல் ஏறினார்கள். க்ருஷ்ணனைக் கண்டு த்ருப்தி உண்டாகப்பெறுதிருக்கையாவார்க்கும் வெளிச்சமே. இவனுடைய மார்பு ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானம்; இவனுடைய முகம் காண்போர் கண்களுக்கு இவனுடைய லாவண்ய ரஸத்தைப் பானஞ்செய்வதற்குப் பாத்ரம்போன்றது. இவனுடைய புஜங்கள் லோகபாலர்களுக்கு இவனுடைய லாவண்ய ரஸத்தைப்பானஞ் செய்வதற்குரிய பாத்ரம் போன்றவை.

இவனுடைய பாதாரவிந்தங்கள் ஸாரத்தையறிந்த முனி
 வர்களுக்கு இவனுடைய லாவண்ய ரஸத்தைப் பானஞ்
 செய்வதற்குரிய பாத்ரம் போன்றவை. அப்படிப்பட்ட
 பகவானைத் தினந்தோறும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்
 களுடைய கண்களும் த்ருப்தி உண்டாகப்பெறா வென்
 பது யுத்தமே. வழியில் வெண்கொற்றக்குடைபிடிக்கவும்
 வெண்சாமரங்கள் வீசவும் பெற்றுப் பொன்வர்ணமான
 வஸ்த்ரங்களுடைய அந்தப் பகவான் வனமாலையுடன்
 கூடி, ஓரே காலத்தில் தோற்றுகிற ஸூர்யன் சந்தரன்
 இந்த்ரதனுஸ்ஸு மின்னல் ஆகிய இவற்றோடுகூடின
 காலமேகம்போல் ப்ரகாசித்தான். அப்பால் தாய்தந்தை
 களான தேவகி வஸுதேவர்களின் க்ருஹத்தில் புகுந்து
 பகவான், தேவகி ரோஹிணிமுதலிய தாய்மார்களால்
 அணைக்கப்பெற்று தேவகி முதலிய தாய்மார்களோழு
 வரையும் ஸந்தோஷத்துடன் தலைவணங்கி நமஸ்கரித்
 தான். அந்தத் தேவகிமுதலிய தாய்மார்கள் புதல்வனாகிய
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை மடியில் ஏறிட்டுக்கொண்டு ஸ்னேஹத்
 தினால் ஸ்தனங்களில் பால் பெருகப்பெற்று ஸந்தோஷத்
 தினால் தழதழத்த மனமுடையவராகிக் கண்களினின்று
 பெருகி வருகின்ற ஆரந்த நீர்களால் அவனை நனைத்தார்
 கள். அனந்தரம் போக்யவஸ்துக்களும் போகத்திற்கு
 வேண்டிய கருவிகளும் போகஸ்தானங்களும் நிறைந்து
 இதைக்காட்டிலும் சிறந்தது மற்றொன்றும் இல்லை என்
 னும்படி எல்லாவற்றிலும் மேன்மையுற்றதும் பதினாறு
 யிரம் மனைவிகள் வாஸஞ் செய்யும் உப்பரிகைகள் அடங்
 கிய துமான தனது க்ருஹத்திற்குப் போனான். அப்பொ
 முது, நெடுநாள் தேசாந்தரம் சென்று மீண்டு வீட்
 டிற்குவந்த அன்பனைத் தூரத்திலேயே கண்டு ருக்மிணி
 முதலிய மனைவிகள் மனத்தில் மஹத்தான ஸந்தோஷம்

விளையப்பெற்றுக் கண்களில் வெட்கம் வழிந்த முகம் உடையவராகி ¹வ்ரதங்களினின்றும் ஆஸனத்தினின்றும் க்ருஷ்ணனையே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் மனக் கருத்தினின்றும் சீக்ரமாக எழுந்திருந்தார்கள். எல்லையில்லாத ஸ்னேஹம் நிறைந்த அம்மனைவிகள் தமது கணவன் வந்திருக்கக் கண்டு அவனைத் தமது புதல்வர்களாலும் கண்களாலும் மனத்தினாலும் ஆலிங்கனஞ் செய்தார்கள். ப்ருசுஸ்ரேஷ்டரே! வெட்கமுற்றிருக்கிற அம்மடந்தையர்மணிகள் கண்களினின்று பெருகி வருகின்ற நீரைத் தடுக்கினும் மன உறுதியில்லாமையால் அது சீற்காமல் பெருகி வழிந்தது. இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அம்மாதரசிகளின் பக்கத்திலிருந்தும் ஏகாந்தத்திலிருந்தும் தன்னை இஷ்டப்படி அனுபவிக்கும்படி கொடுத்தே யிருக்கின்றான்; ஆயினும் அவனுடைய பாதாரவிந்தங்கள் இரண்டும் அவர்களுக்குப் புதிதுபுதிதாகவே இருந்தன. ஆகையால் அவனுது பாதாரவிந்தத்தினின்று எவள்தான் பிரிந்திருக்கப் பொறுப்பாள்? மற்ற எல்லா இடங்களிலும் மன நிலைமையில்லாமையால் காலூன்றப் பெருமல் சஞ்சலையாயிருக்கின்ற ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் இவனுடைய பாதாரவிந்தங்களை எப்பொழுதும்விடாமல் அவற்றிலேயே ஊற்றமுற்றிருக்கின்றாள். அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களை எவள்தான் விட்டிருக்கவல்லளாவாள்? இவன் இங்ஙனம் பூமிக்குப் பாரமான உற்பத்தி

1. வ்ரதங்களினின்று எழுந்திருக்கையாவது வ்ரதங்களைத் துறக்கையே. வ்ரதாநுஷ்டானம் க்ருஷ்ணனுடைய காஷ்டிக்காகவே யாகையால், அது நேரவே வ்ரதங்களைத் துறந்தார்கள். மனத்தினின்று எழுந்திருக்கையாவது சிந்தையைத் துறக்கையே. க்ருஷ்ணனைக்காணாமையாலுண்டாயிருந்த மனச்சிந்தை அவனைக் கண்டமையால் நீங்கிற்றென்று கருத்து.

யுடையவரும் அனேகம் அக்ஷௌஹிணிக் கணக்குடைய
 ஸைன்யங்கள் அமையப்பெற்றவராகையால் அளவில்
 லாத ஸௌர்யமுடையவருமாகிய கௌரவராஜாக்களுக்
 கும் பாண்டவராஜாக்களுக்கும் ஒருவரோடொருவர்க்கு
 வைரத்தை வளர்த்தி, மூங்கில் புதரில் காற்று அக்னியை
 உண்டாக்கி அதை வளர்த்தி அம்மூங்கில் புதர் முழுவதையு
 ம் நாசஞ்செய்வதுபோல், தான் ஆயுதமெடாமலே அம்
 மன்னவர்கள் ஒருவரை யொருவர் அடித்துக்கொண்டு
 மாண்டு முடியும்படி செய்து தன் கருத்து நிறைவேறப்
 பெற்றான். அப்படிப்பட்ட பகவான் தனது ஸங்கல்பத்தி
 னால் இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் அவதரித்துச் சிறந்த
 மாதரார்மணிகளின் கூட்டத்தினிடையில் இருந்து ஸ்த்ரீ
 லோலனா மற்றொரு அற்பன்போல் க்ரீடித்தான் (வினோ
 யாடினான்). எந்த மடந்தையர்மணிகள் தமது ஆழ்ந்த
 மனக்கருத்தை அறிவிப்பவைகளும் அமலங்களும் அழகா
 யிருப்பவைகளுமான புன்னகைகளாலும் வெட்கம்வழியப்
 பெற்று விளங்கும் கண்ணோக்கங்களாலும் மனமதனையும்
 அடித்துத் தோற்பித்து மதிமயங்கச்செய்து அவன் தன்
 கையிலிருந்த வில்லையும் விட்டு விடும்படிசெய்தார்களோ
 அத்தகையரான மாதரசிகளும் தமது வஞ்சனங்களால்
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மனத்தை இழுக்க வல்லமையற்றி
 ருந்தார்கள். மனுஷ்யசேஷ்டைகளால் மனிதன்போல்
 நடித்துத் தனது உண்மையை மறைப்பவனும் வாஸ்தவத்
 தில் பற்றற்றவனாயினும் பற்றுடையவன்போல் தோற்று
 கின்றவனுமாகிய அப்படிப்பட்ட இந்த பகவானை எவன்
 தன்னைப்போல் ஓர் மனிதனாகவும் அற்ப விஷயங்களில்
 மனப்பற்றுடையவனாகவும் நினைக்கின்றானோ, அவன்
 மிகுதியும் அறிவற்றமூடனையாவான். மூலப்ரக்ருதியில்
 வ்யாபித்திருந்தும், அந்தப்ரக்ருதியின் குணங்களாகிய

ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாலும் ஜீவனிடத்திலுள்ள¹ அவித்யை அஸ்மிதை ராகம் த்வேஷம் முதலிய குணங்களாலும் எப்பொழுதும் தீண்டப் பெருமலிருக்கையே ஈஸ்வரனுக்குள்ள ஐஸ்வர்யமாகும். ஈஸ்வரனுடைய ஜ்ஞானம் எப்படி ஸத்வாதி குணங்களும் ராகாதி குணங்களும் தீண்டப் பெருகிருக்குமோ, அங்ஙனமே அவனும் அவை தீண்டப்பெருமல் பரிசுத்தனாயிருப்பான். ஸம்ஸாரிகளுக்கு இந்தரியங்களால் உண்டாகும் மதிகள் எப்படி ஈஸ்வரனை அறியுந்திறமையற்றிருப்பவைகளோ, மற்றும், மூடத்தனத்தினால் விபரீதமாக அறியுந்தன்மையுடையவைகளோ, அங்ஙனமே அறிவிலிகளான அம்மாதரசிகளும் அந்த பகவானை ஏகாந்தத்தில் ஸ்த்ரீகளின் கூட்டத்தை அனுஸரித்திருக்குந்தன்மையனென்றே நினைத்தார்கள். அவர்கள் தமது பர்த்தரவான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவரல்லர். ஆகையால் அவன் செய்யும் நடனத்தை உண்மையாகவே நினைத்து அவனை ஸ்த்ரீலோலனென்று ப்ரமித்தார்கள் பதினொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— பரீக்ஷித்து மஹாராஜாவின் ஜனனம் —

ஸௌனகர் சொல்லுகிறார் :—த்ரோண குமாராகிய அஸ்வத்தாமன் ப்ரயோகித்ததும் அளவற்ற ஒளியுடையதும் ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸென்னும் பேருடையதுமாகிய அஸ்தரத்தினால் உத்தரையின் கர்ப்பம் பாழ்செய்யப்பெற்றது. அப்பால் மீளவும் ஈஸ்வரனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த கர்ப்பத்தைப் பிழைப்பித்தானென்றீர். மஹானுபாவனாகிய அந்தப்பரீக்ஷித்து ஜனித்த விதத்தையும், அவன் நடத்தின செயல்களையும், அவன் மரணம் அடைந்த பின்பு

1. அவித்யை = அஜ்ஞானம் அஸ்மிதை = அஹம்பாவம்.

எந்த கதி பெற்றானோ, அதையும் நீர் சொல்ல நினைப்பீராயின், நான் கேட்கவிரும்புகின்றேன். எவனுக்குச் சுகமுனிவர் பரமாத்மாவின் உண்மையை அறிவிக்கிற ஜ்ஞானத்தை உபதேசித்தாரோ, அப்படிப்பட்ட மஹாபாகவதனாகிய அந்தப் பரீக்ஷித்தின் ஜன்மாத்மி வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்று பேராவலுற்றிருக்கிற எங்களுக்கு அதைச் சொல்வீராக.

ஸூத்ரர் சொல்லுகிறார் :—தர்மராஜன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணிதலால், உலகத்தவர் விரும்பத்தகுந்த காமங்களெல்லாவற்றிலும் விருப்பமற்றவனாகத் தமப்பனைப்போல் தானும் ப்ரஜைகளை மனக்களிப்புறச் செய்துகொண்டு ராஜ்ய பரிபாலனஞ்செய்து வந்தான். பசித்தவனுக்கு அன்னம்தவிர மற்றபூமலை சந்தனம் தாம்பூலம் முதலியவையெல்லாம் எங்ஙனம் மனக்களிப்பை விளைக்கவல்லவையல்லவோ, அந்தணர் தலைவரே! அங்ஙனமே, ஸம்பத்துக்களும் (போக்யவஸ்துக்கள் போகத்திற்கு வேண்டிய கருவிகள் முதலியவற்றின் ஸம்ருத்திகளும்) ஸ்வர்க்காதி ஸுகங்களை விளைவிக்கிற அஸ்வமேத ராஜஸூயாதி யாகங்களும் கப்பம் கொடுக்கிற ஜனங்களும் பட்டமஹிஷிகளும் ஜயசீலர்களான பீமஸேனன் முதலிய உடன் தோன்றல்களும் சத்ருக்களின் உபத்ரவம் சிறிதுமில்லாத பூமியும் ஜம்பூத்வீபத்திற்கு அதிபதியாயிருத்தலும் ஸ்வர்க்கலோகம் வரையிலும் பரந்த பெரும்புகழும் ஆகிய இக்காமங்களெல்லாம் தேவதைகளுக்கும் ஆசைப்படத் தகுந்தவையாயினும் அத்தகைய இக்காமங்களெல்லாம் மோக்ஷங்கொடுக்கவல்ல ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்திலேயே நிலைநின்ற மனமுடைய ராஜனாகிய யுதிஷ்டிரனுக்கு மனக்களிப்பை விளைவித்தனவா? விளைவிக்கவில்லை. ஒப்ருகுபுத்ரரே! வீரனாகிய அந்த

உத்தரையின் புதல்வன் மாதாவின் கர்ப்பத்திலிருக்கும் பொழுது ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தின் தேஜஸ்ஸினால் தவிக்கப் பட்டவனாகி அப்பொழுது ஓர் புருஷனைக்கண்டான். அப்புருஷன் அங்குஷ்டத்தின் அளவுடையவன்; தேஹத்தில் சிறிதும் அழுக்கில்லாதவன்; ஸ்வர்ணமயமான கிரீடம் அணிந்தவன்; பருத்தழகிய மேனியுடையவனாகையால் ஆசைப்படத்தகுந்த காட்சியுடையவன்; நீலமேகம் போல் கறுத்த நிறமுடையவன்; மின்னல்போன்ற பீதாம்பரம் உடுத்தவன்; தன்னைப் பற்றினாரை என்றும் கைவிடாதவன்; திரண்டிருண்டு அழகாகி நீண்டு முழந்தாள்வரையிலுந் தொங்குகின்ற நான்கு பாஹு தண்டங்கள் அமைந்தவன்; உருக்கி அழுக்கெடுத்த அழகான பெண்ணாற்செய்த குண்டலங்களை அணிந்தவன்; சிவந்து செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடையவன்; கையில் கதைபிடித்தவன். இத்தகையனும் தன்னைச் சுற்றி நாற்றிசைகளிலும் சுழன்று வருகின்றவனும் நெறுப்புத்துணுக்கைபோல் திகழ்கின்ற கதையைத் தனது நாற்புறங்களிலும் சுழற்றுகின்றவனும் தாரகனுமாகிய ஓர் புருஷனை அந்த உத்தரையின் குமாரன் கண்டான். ஸூர்யன் பனியைப் போக்குவதுபோல், தன் கதையால் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தின் தேஜஸ்ஸைப் பாழ் செய்கின்றவனும் அருகில இருப்பவனுமாகிய இத்தகைய புருஷனைக்கண்டு 'இவனார்' என்று பர்யாலோசனை செய்தான். ஆனதுபற்றியே ¹ பரீக்ஷித்தென்னும் பேர் பெற்றான். அளவிடமுடியாத ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யுடையவனும் தர்மத்தைக்காக்குந் தன்மையனும் வல்லவனும் தன்னைப்பற்றினாருடைய பாபங்களைப் போக்குந் தன்மையனுமாகிய அந்த பகவான் பத்தாவது மாதத்தில் கர்ப்பத்திலிருக்

1 பரீக்ஷிக்கை = பர்யாலோசனை செய்கை.

கும் அந்தச் சிசுவின்மேல் வந்த அந்தப் ப்ராஹ்மசிரஸ்ஸென்
 னும் அஸ்த்ரத்தைத் தூரத்தி அந்தச்சிசு பார்த்துக்
 கொண்டிருக்கும் பொழுதே அவ்விடத்திலேயே மறைந்
 தான். அப்பால் குணங்களெல்லாம் அபைந்ததும் ஆனு
 கூல்யத்தோடு கூடின சுக்ரன் குரு முதலிய க்ருஹங்கள்
 உதிக்கப்பெற்றதுமான சுபலக்ஷணத்தில் பாண்டுவின் வம்
 சத்தை வளரச்செய்பவனும் அந்தப் பாண்டுவே மீளவும்
 பிறந்தானே என்னும்படி மிகுந்த ஒளியுடன் ப்ரகாசிப்
 பவனுமாகிய பரீக்ஷித்து பிறந்தான். அப்பால் ஸந்
 தோஷமுற்ற மனமுடைய யுதிஷ்டிரன், தெளம்யர் க்ரு
 பர் முதலிய அந்தணர்களோடுகூடிச் சிறந்த மங்களை
 ஆசீர்வசனங்களைச் செய்வித்து ஜாதகர்ம மென்னும்
 ஸம்ஸ்காரத்தை நடத்தினான். அனந்தரம் மன்னவர்
 தலைவனாகிய யுதிஷ்டிரன் ஸ்வர்ணம் பசு பூமி க்ராமம்
 யானை குதிரை முதலிய இஷ்டவஸ்துக்களையும் மற்றும்
 விரும்பத்தகுந்த மேலான பலவஸ்துக்களையும் அவரவர்
 மேன்மைக்கும் விருப்பங்களுக்கும் தகுந்தபடி விரும்பு
 வேர்க்குக் கொடுத்தான். தானஞ் செய்யத்தகுந்த
 இடம் இன்னதென்றறிந்த அம்மன்னவன், பேரன் பிறந்
 தமைபற்றி அந்த ஸமயம் தானஞ் செய்யத்தகுந்த கால
 மென்றறிந்து அத்தருணத்தில் ப்ராஹ்மணர்களுக்குச்
 சிறந்த அன்னதானஞ் செய்தான். அங்ஙனம் ஸ்வர்ண
 திகள் தானஞ்செய்யப்பெற்று ஸந்தோஷமுற்ற அந்த
 ணர்கள் வணக்கத்தினால் வணங்கின ராஜாவான யுதிஷ்
 டிரனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழியத் தொடங்கி
 'பூருவின் வம்சத்தில் பிறந்த உங்களது ஸந்ததியின் அபி
 வ்ருத்திக்குக் காரணமாகிய கர்ப்பபிண்டம் கரசம் அடை
 கையில், எங்கும் தடையில்லாதவனும் தெய்வக் குழாங்
 களில் தலைவனும் எவ்வகையிலும் எங்கும் வல்லவனா
 யிருக்குந் தன்மையனுமாகிய பூநீமஹாவிஷ்ணு உங்களி

டம் அனுக்ரஹத்தினால் இவனைப்பாதுகாத்தான். ஆகையால் இவன் ¹ விஷ்ணுராதனென்னும் பேர்பூண்டு அந்தப் பேரினால் உலகமெங்கும் ப்ராஸித்தி பெற்றுப் பெரும் புகழுடையவனும் குணங்களால் மேன்மையுற்றவனும் மஹாபாகவதனுமா யிருப்பானென்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை' என்றார்கள். ப்ராஹ்மணர்கள் இங்ஙனம்மொழியக்கேட்ட யுதிஷ்டிரன், அவனுக்கு மேல்வரும் மேன்மைகளை அறிய விரும்பி அவ்வந்தணர்களை நோக்கி 'ஓ சிறப்புடைய அந்தணர்களே! இப்பொழுது பிறந்த இந்தச் சிசு ஸாதுக்களான பெரியோர்களிடம் ஜ்ஞானோபதேசம்பெற்று மஹானுபாவர்களும் பரிசுத்தமான புகழுடையோர்களுமாகியபாண்டு முதலான எமது வம்சத்து ராஜரிஷிகளை யசஸ்ஸினால் அனுஸரித்திருப்பானா? பாண்டு முதலிய எமது பூர்விக அரசர்களைப்போல் இவன் புகழ் பெற்றிருப்பானா?' என்று வினாவினான். இங்ஙனம் யுதிஷ்டிரனால் வினவப்பெற்ற அவ்வந்தணர்கள் அவனுடைய குணங்களை மொழிய முயன்று 'குந்தியின் குமாரனே! இவன், வைவஸ்வதமனுவின் புதல்வனாகிய இக்ஷ்வாகுவைப்போல் நேர்மையுடன் ப்ராஜைகளைப் பாதுகாத்து வருவான்; தசரத குமாரனாகிய ஸ்ரீராமன்போல் ப்ராஹ்மண குலத்திற்கு நன்மை செய்யுந் தன்மையனும் ஸத்யஸந்தனுமாயிருப்பான்; உசீனர சக்ரவர்த்தியின் புதல்வனாகிய சிபி சக்ரவர்த்தியைப்போல், எல்லையில்லாமல் தானஞ் செய்பவனும் தன்னைப் பற்றினார்களைக் காப்பதில் திண்மை யுடையவனுமாயிருப்பான்; துஷ்யந்தனுடைய புதல்வனான பரதன்போல் யாகஞ்செய்யுந் தன்மையரான தனது வம்சத்தரசர்களுடைய புகழை மேன்மே

1 விஷ்ணுராதன்=விஷ்ணுவினால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவனென்று பொருள்.

லும் வளரச் செய்வான். மற்றும், இவன் வில்லாளிகளில் சிறந்தவனாகிக் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் பாண்டவார்ஜுனன் ஆகிய இவ்விருவரையும் சிகர்த்திருப்பான்; அக்னியைப்போல் பிறர்க்குப் பொறுக்கமுடியாதிருப்பான்; ஸமுத்ரம் போல் தாண்டமுடியாமல் ஆழந்திருப்பான் (ஆழந்த கருத்துடையவனாயிருப்பான்). மற்றும், இவன் ஸிம்ஹம்போல் பராக்ரமசாலியும் ஹிமாலயம்போல் ப்ராணிதளனைவரும் அடுத்துப் பிழைக்கத் தகுந்தவனும் பூமியைப்போல் பொறுமையுடையவனும் தாய்தந்தைகளைப்போல் ப்ரஜைகளின் அபராதங்களைக் கணிசியாதவனுமாயிருப்பான்; ஸமஸ்த பூதங்களிலும் பேதம்பாராட்டாமல் ஒத்திருக்குந் தன்மையில் ப்ரஹ்மதேவனைப் போன்றவனும் ஞானத்தெளிவிலும் அருள் புரிவதிலும் ருத்ரனோடொத்தவனும் புருஷார்த்தங்களை விரும்புகிற ப்ராணிகள் அனைவரும் அடிக்கத் தகுந்தவனும் ஸ்ரீவிஷ்ணுதேவனைப்போல் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானமுமாயிருப்பான்; தோஷஞ் சிறிதும் கலக்காமல் ஸகல நற்குணங்களுக்கும் இடமாயிருக்கையால் பெருமை அமைந்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தொடர்ந்திருப்பான்; ரந்திதேவன்போல் மிகுதியும் தானசீலனும் யயாதியைப்போல் தர்மிஷ்டனுமாயிருப்பான். இவன் தைர்யத்தில் பவிசக்ரவர்த்தியைப் போன்றவனும், ப்ரஹ்லாதனைப்போல் க்ருஷ்ணனிடத்தில் சிறந்த பக்தியுடையவனுமாயிருப்பான். இவன் அளவில்லாத அஸ்வமேதயாகங்களைச் செய்பவனும் ஜ்ஞானத்தினாலும் வயதினாலும் முதிர்ந்த பெரியோர்களைப்பணியுந் தன்மையனுமாயிருப்பான். மற்றும், இவன் ஜனமேஜயாதி ராஜரிஷிகளைப் படைப்பான். இவன் பூமியின் கேஷமத்திற்காகவும் தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகவும், தர்மமார்க்கத்தைக்

கடக்குந் தன்மையரை தண்டிப்பவனாகிக் கலியை நிக்ர
ஹிப்பான். ப்ராஹ்மண குமாரனுடைய சாபத்தினால்
தூண்டப்பெற்ற தக்ஷகனிடத்தினின்று தனக்கு மரணம்
நேருவதைக் கேட்டு தேஹத்திலும் அதைத் தொ
டர்ந்த பந்துக்களிடத்திலும் பற்றற்றவனாகி இவன் ஸ்ரீ
விஷ்ணுவின் ஸ்தானத்தைப் பெறுவான். இவன் வ்யாஸ
மஹர்ஷியின் புதல்வராகிய சுகமுனிவரிடத்தில் ஜீவாத்ம
பரமாத்ம ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை விசாரித்து உள்ளபடி
அறிந்து தேஹத்திலும் அதைத் தொடர்ந்தவரிடத்தி
லும் பற்றற்று, மன்னவனே! இந்த ஸரீரத்தைக் கங்கை
யின் கரையில் துறந்து எவ்விதத்திலும் பயமில்லாத
விஷ்ணுவின் ஸ்தானத்திற்குப்போய்ச் சேரப்போகிறான்.
இது நிச்சயம்' என்றார்கள். இங்ஙனம் ராஜனாகிய யுதிஷ்
டிரனுக்கு அந்தப் பரீக்ஷித்தின் குணம் செயல் முதலிய
வற்றை அறிவித்து ஜாதகனைப்பற்றி வரும் விசேஷங்
களையெல்லாம் அறிவிக்கும் ஜ்யோதிஸ் ஸாஸ்த்ரத்தில்
சிபுணராகிய அவ்வந்தணர்கள் அனைவரும் அம்மன்னவ
னிடம் வெகுமதி பெற்றுத் தந்தமது க்ருஹங்களுக்குப்
போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்ஙனம் அந்தணர்களால்
மேல்வருங் குணங்களெல்லாங் கூறப்பெற்ற இந்த உத்த
ரையின் புதல்வன் பரீக்ஷித்தென்று உலகத்தில் புகழ்
பெற்றான். ஏனென்னில்—ப்ரபுவாகிய (திறமையெல்லாம்
அமைந்த) இவன் தாய்வயிற்றிலிருக்கும்பொழுது கண்ட
பரமபுருஷனை த்யானஞ்செய்துகொண்டு இவ்வுலகத்தில்
மனிதர்களுக்குள் அந்தப் பரம புருஷனைத் தேடினான்.
அங்ஙனம் தேடிப்பார்த்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே அந்தப் பரம
புருஷனென்று நிச்சயித்தான். ஆகையால் இவன் ¹ பரீ
க்ஷித்தென்று உலகமெங்கும் புகழ் பெற்றான். அங்ஙனம்

1 தான் கண்ட புருஷன் எவனாயிருப்பானென்று பரீக்ஷித்துப்
பார்த்தானாகையால் பரீக்ஷித்தென்னும் பேர்பெற்றானென்றுகருத்து.

புகழ்பெற்ற அம்மன்னவர் புதல்வன் (அந்த ராஜகுமாரன்) சுக்லபக்ஷத்தில் தினந்தோறும் வளர்ந்து வருகின்ற கலைகளுடன் சந்த்ரன் வளர்வதுபோல், தினந்தோறும் தந்தைகளால் வளர்க்கப்பெற்று வளர்ந்து வந்தான். இப்படியிருக்கையில், மன்னவனான தர்மபுத்ரன் ஜ்ஞாதிகளுக்கு த்ரோஹஞ் செய்தமையால் வந்த பாபத்தைப் போக்க விரும்பி அஸ்வமேதயாகஞ் செய்து பகவானை ஆரதிக்க முயன்று, ப்ரஜைகளிடம் கப்பம் வாங்குவது ப்ரஜைகளைத் தண்டித்துப் பணம் வாங்குவது ஆகிய இவ்விரண்டு வழிகள் தவிர மற்ற எவ்விதத்திலும் அந்த யாகத்திற்குப் போதுமான தனம் நேரப் பெறுதலாகி 'ப்ரஜைகளிடத்தில் கப்பம் வாங்குவதால் வருந்தனமும், ப்ரஜைகளைத் தண்டித்து வாங்குத் தனமும் யாகத்திற்கு உபயோகப்படாது. வேறு உபாயத்தினாலும் நான் தனத்தை ஸம்பாதிக்கவில்லை. ஆகையால் எங்ஙனம் யாகஞ் செய்வேன்' என்று சிந்தையில் ஆழ்ந்தான். அந்த யுதிஷ்டிரனுடைய அபிப்ராயத்தைக் கண்டு பீமன் முதலிய அவனது உடன் பிறந்தவர்கள் அச்சுதனால் தூண்டப்பட்டவராகி வடதிசையில் ராஜாக்களை ஜயித்து அவரிடத்தினின்று தனத்தை அபாரமாகக் கொண்டுவந்தார்கள். யுதிஷ்டிரன் அந்த தனத்தினால் யாகத்திற்கு வேண்டிய ஸம்பாரங்களை யெல்லாம் ஸித்தப்படுத்திக் கொண்டு மனவிருப்பங் கைகூடப் பெற்று மந்த்ரம் தந்த்ரம் த்ரவ்யம் ஆகிய இவற்றின் லோபத்தினின்று பயந்து எவ்வகைக்கெடுதியும் நேராதபடி மூன்று அஸ்வமேதயாகங்கள் செய்து ஸ்ரீவிஷ்ணுவை ஆரதித்தான். ஜ்ஞானாதி குணங்கள் நிறைந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் அம்மன்னவனால் அழைக்கப்பெற்று அந்தணர்களைக் கொண்டு யுதிஷ்டிரனால் யாகஞ் செய்வித்து நண்பர்களுக்கு ப்ரீதி

யை விளைக்க விரும்பி அங்குச் சில மாதங்கள் வாஸஞ் செய்தான். அப்பால் பந்துக்களோடு கூடின யுதிஷ்டிரனும் த்ரௌபதியும் அனுமதி கொடுக்கப் பெற்று அர்ஜுனனோடு கூடி யாதவர்கள் சூழ்ந்து வரப்பெற்று, ஓ அந்தணர் தலைவரே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் த்வாரவதிக்குட் போனான். பன்னிரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—◆◆◆ விதூரன் ஹஸ்திபுரத்திற்கு வருதல். ◆◆◆—

ஸூதர் சொல்லுகிறார் :—ஓ ஸௌனகரே ! குரு பாண்டவ யுத்தத்திற்கு முன்னமே ஆலோசனைக்காக த்ருதராஷ்டிரன் அழைக்கவும் அவன் பிள்ளை துர்யோதனன் பரிபவிக்கவும் பெற்ற விதூரன் தீர்த்தயாத்ரையை உத்தேசித்துப்போனான். அவன் அறிஞராகிய மைத்ரேய மஹர்ஷியினிடம் பரமாத்மாவின் உண்மையை அறிந்து அந்த ஆத்மஜ்ஞானத்தினால் செய்யவேண்டிய கார்பங்களெல்லாம் நிறைவேறப் பெற்றவனும் அறிய வேண்டியவை அனைத்தும் தெரியப்பெற்றவனுமாக மீண்டு ஹஸ்திபுரத்திற்கு வந்தான். விதூரன் குஷாரவகோத்ரத்தில் பிறந்த மைத்ரேய மஹர்ஷியின் முன்னிலையில் எத்தனை கேள்விகள் கேட்டானோ, அவற்றில் சில கேள்விகளுக்கு மறுமொழி நேரப்பெற்ற மாத்ரத்திலேயே கோவிந்தனிடத்தில் மாறாத பக்தி உண்டாகப் பெற்றவனாகி மற்றைக் கேள்விகளுக்கு மறுமொழியை எதிர்பாராமலே அவ்வளவில் ப்ரயோஜனம் கைகூடப் பெற்றுத் திரும்பினான். பந்துவாகிய அவ்விதூரன் அவ்நுனம் திரும்பிவந்தானென்று தெரிந்து தர்மபுத்ரனும் அவன் தம்பிகள் பீமசேனாதிகளும் த்ருதராஷ்டிரன் யுயுத்ஸு ஸஞ்ஜயர் க்ருபாசார்யர் சூந்தி கார்த்தாரி

த்ரோளபதி ஸுபத்ரை க்ருபிஆகிய இவர்களும் மற்றை அந்தப்புர ஸ்த்ரீகளும் அவரது புதல்வர்களும், சரீரங்கள், போய்வந்த ப்ரானனை எதிர்பார்ப்பதுபோல் அவ் விதுரனைக் கிட்டி அணைப்பது நமஸ்கரிப்பது ஆகிய இவற்றை விதிப்படி நடத்தி நெடுநாள் பிரிந்திருந்தமையால், 'எப்பொழுது பார்க்க நேருமோ' என்னும் பேராவலால் மனங்கலங்கப் பெற்றிருந்தமையால் அவனைக் கண்டவுடனே ஆனந்தத்தினால் கண்ணீர்களை வெள்ளம் வெள்ளமாகப் பெருக்கினார்கள். அவ் விதுரனுக்கு ராஜாவான யுதிஷ்டிரன் ஓராஸனங் கொடுத்து, அவன் அதில் உட்கார்ந்திருக்கக்கண்டு அவனைப் பூஜித்தான். அனந்தரம் போஜனஞ்செய்து இளைப்பாறி ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கின்ற அவ் விதுரனைப்பார்த்து பந்துக்களெல்லோரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது யுதிஷ்டிரன் இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிறான் :—உமது அனுக்ரஹமாகிற சிறகுகளின் நீழலில் வளர்ந்த எங்களைப்பற்றி உமக்கு ஜ்ஞாபகம் இருக்கிறதா? எங்களை மறக்காதிருக்கிறீரா? எங்கள் தாயும் நாங்களும் விஷம் அக்னிமுதலிய பலவகை ஆபத்துக்களினின்று விடுபட்டு உம்மால் பாதுகாக்கப் பெற்றோமல்லவா? நீர் இத பூமண்டலத்தைச் சுற்றும்பொழுது எந்த வருத்தியைக்கொண்டுகாலங்கடத்தினீர்? எந்தெந்தப் புண்யதீர்த்தங்களுக்கும் பகவானுடைய ஸந்திதானம் மாருதிருக்கப்பெற்ற எந்தெந்த திவ்ய க்ஷேத்திரங்களுக்கும் பேரயிருந்தீர்? எல்லாமறியவல்லவரே! உம்மைப்போன்ற பாகவதர் (பகவானிடத்தில் பக்தியுடையவர்) தாமே பரிசுத்தராயிருக்குந் தன்மையர். தீர்த்தயாத்ரையால் வரும் தூய்மையை நீங்கள் எதிர்பார்க்கவேண்டிய அவஸ்யமில்லை. 'ஆனால் அவர்கள் தீர்த்தயாத்ரை ஏதுக்காகச் செய்கிறார்கள்?' என்னில், அவர்கள் தமது மனத்தில் நித்ய

வாஸஞ் செய்கிற பகவானால் புண்ய தீர்த்தங்களையும் பரிசுத்தமாக்குவதற்காக அவ்வவ்விடங்களில் திரிகின்றார்கள் என்று வேறில்லை. இயற்கையில் கங்கை முதலிய புண்ய தீர்த்தங்களில் பாபிஷ்டர்கள் ஸ்னானஞ் செய்து கழித்துப்போன பாபங்களைப் போக்கி அவற்றையும் இவர்கள் பரிசுத்தஞ் செய்கிறார்கள். அதனால் தமக்கு வரும் பாபங்களையோ வென்னில், தமக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கும் கதாதானா பரமபுருஷனுடைய த்யானத்தினால் போக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். அந்தப் பரமபுருஷன் பாபங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருப்பவனாகையால் அவனிடத்தில் பாபங்கள் ஸம்பந்திப்பதற்கு ப்ரஸக்தியே இல்லை. அப்பனே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே தேவதையாக வுடைய நமது நண்பர்களும் பந்துக்களுமாகிய யதுக்களாகக் கண்டீரோ? அல்லது, அவர்கள் தமது பட்டணமாகிய த்வாரகையில் க்ஷேமமா யிருக்கிறார்களென்று கேள்விப்பட்டீரோ?' என்றான். இங்ஙனம் தர்மராஜனால் வினவப்பெற்ற அவ்விதூன் யதுகுலம் பாழானமை தவிர மற்றெல்லாவற்றையும் தான் பார்த்ததைப் பார்த்தபடியும் கேட்டதைக் கேட்டபடியும் அவர்களுக்கு முறையே மொழிந்தான். 'யதுகுலம் பாழான ஸங்கதியை மாத்திரம் ஏன் சொல்லவில்லை' என்கிறீரோ? ஓ பௌனகரே! சொல்லுகிறேன் கேளும். அது ஸஹிசுக்கமுடியாதது; மற்றும், தானே வரப்போகிறது; மனத்திற்கு அப்ரியமான விஷயம். அப்படிப்பட்ட அந்த யதுகுலக்ஷயத்தை அவன் மொழியாதிருந்தான். அவ்விதூனோவென்னில், மிகுந்த மனஇரக்கமுடையவன். அந்த ஸங்கதியைச் சொல்லின் இவர்களெல்லோரும் அந்த அணிஷ்டத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் துக்கிப்பார்கள். இவன் அதைப் பார்த்துப் பொறுக்குந் திறமையுடைய

வனல்லன். ஆகையால் அந்த ஸங்கதியை அவர்களுக்குச் சொல்லாமலே மறைத்துவிட்டான். அனந்தரம் அவ்விதூரன் தேவனைப்போல் வெகுமதி செய்யப்பெற்று ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவான த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு நன்மைகளைச் செய்வனும் தர்மபுத்ரன் முதலிய மற்ற அனைவர்க்கும் ப்ரீதியை விளைப்பவனுமாகி அங்குச் சிலகாலம் ஸுகமாக வசித்திருந்தான். மாண்டவ்யருடைய சாபத்தினால் யமன் எவ்வளவு காலம் இப்பூமியில் விதூரனென்னும் சூத்ரனாகப் பிறந்திருந்தானோ, அந்த நூறுவர்ஷங்களும், ஸூர்யன், பாபஞ் செய்தவர்க்கு அவரவருடைய பாபத்திற்குத் தகுந்தபடி தண்டனை செய்வித்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படி யமனே விதூரனாகப் பிறந்தானாகையால் அவன் ப்ராணிகளின் ஆயுள் முடிவு முதலிய கதியெல்லாமறியுந் திறமையுடையவன். ஆனதுபற்றி த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு மரணகாலத்தை அறிவித்து மோக்ஷ உபாயத்தை உபதேசித்து நன்மை செய்தான். அக்காலம், யுதிஷ்டிரன் ராஜ்யம் பெற்றுக் குலத்தை நீர்வஹிக்குந் திறமை அமைந்த பேரனாகிய ப்ரீஷித்துப் பிறக்கக் கண்டு, இந்த்ராதி லோகபாலர்களை நிகர்த்த ஸஹோதரர்களோடு கூடிப் பெருஞ் செல்வத்துடன் ஸந்தோஷ முற்றிருந்தான். எல்லாவற்றையும் தனக்கு ஸ்வாதீனமாக்குந் தன்மையதும் ஆனதுபற்றியே எத்தகையனுக்குங் கடக்க முடியாததுமான காலமானது பிள்ளை பெண்டிர் முதலிய க்ருஹஸ்த ஸுகங்களில் மனஞ் செல்லப்பெற்றவரும் அதைச்சேர்ந்த வ்யாபாரத்தினால் மனவூக்கமற்று மரணகாலம் வருமென்பதையும் அறியாமல் திரிகின்றவருமாகிய ப்ராணிகளுக்குத் தெரியாமலே கடந்தது. யுதிஷ்டிராதிக்களுக்கு விஷய ஸுகங்களை அனுபவிக்குங் காலம் கடந்துசென்றது. அப்போது

விதுரன் த்ருதராஷ்ட்ரனைப்பார்த்து 'ராஜனே ! இவ்வி
 டத்தினின்று சீக்ரம் நீர் புரப்படுவீராக. நமக்கு ஸமீபித்
 து வந்திருக்கிற இந்த பயத்தை ஆலோசிப்பீராக. எவ்
 வகைக்காரணத்தினாலும் எப்பொழுதும் எதற்குத்
 தடைசெய்ய முடியாதோ அப்படிப்பட்டதும் பகவானு
 டைய ஆஜ்ஞையின்படி மாறாமல் நடப்பதுமாகிய மரண
 காலம் நம்மெல்லோருக்கும் இதோ சமீபித்து வந்திருக்
 கின்றது. இதோ புலப்படுகிற ஜந்துவெல்லாம் மரணகா
 லம் ஸமீபித்து வரப்பெறின் மிகுதியும் ப்ரீதிக்கிடமாகிய
 ப்ராணன்களும் விட்டுப் பிரிந்து போகப்பெறுமென்றால்,
 ப்ராணனைத்தொடர்ந்த மற்ற தனாதிகளினின்று விடுபடு
 மென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? அப்படிப்
 பட்ட காலம் நமக்கு இப்பொழுது அருகாமையில் வந்
 திருக்கின்றது. உமது தந்தை உடன்தோன்றல் நண்பர்
 புதல்வர் ஆகிய இவ்வனைவரும் மரணம் அடைந்தார்கள்.
 யௌவன வயதும் போயிற்று. சரீரமும் கிழத்தனம்
 மூடப்பெற்றது. ஆயினும் ஜீவனத்திற்காகச் சத்ருவின்
 க்ருஹத்தை அடுத்திருக்கின்றீர். ஆ! என்ன ஆச்சர்யம்!
 ஜந்துக்களுக்கு ஜீவித்திருக்கவேண்டுமென்னும் விருப்
 பம் மேன்மேலும் எல்லையில்லாமல் வளர்ந்து வருந்தன்
 மையது. நீர் அந்த ஆசையாலல்லவோ, பீமன் அவமதித்
 துக்கொடுக்கிற பிண்டத்தை வாங்கிப்புகித்து வீட்டைக்
 காக்கும் நாய்போல் விழுந்திருக்கிறீர். இந்த பீமாதி
 களை வதிக்கும் பொருட்கு இவர் இருந்த அரக்குமாளி
 கையில் நெருப்பை இட்டார்கள் ; இவர்களுக்கு விஷங்
 கொடுத்தீர்கள் ; இவருடைய பத்னியாகிய த்ரௌபதி
 யைத் தலைமயிர்களைப் பிடித்திழுப்பது வஸ்த்ராபஹாரஞ்
 செய்வது முதலியவற்றால் அவமதித்தீர்கள். இவர்களு
 டைய தனத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பறித்துக்கொண்

டர்கள். இவையெல்லாம் நீரே செய்வித்தீர். இவரு
டைய பிண்டத்தைப் புசித்து ஜீவிக்கிறீராகையால் இவர்
கள் கொடுத்தவை போன்ற இந்த ப்ராணங்களால்
என்ன ப்ரயோஜனம்? இது மிகவும் ஹீனப்பிழைப்பே.
இங்ஙனம் சத்ருக்களின் பிண்டத்தைத் தின்று அவர்
கொடுத்த ப்ராணன்களையுடையவரும் இன்னம் பிழைத்
திருக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் மாறுதிருக்கப் பெற்
றவரும் தேஹத்தை விட விரும்பாதவருமாகிய உம்மு
டைய தேஹம் கிழிந்த வஸ்துங்கள்போல் கிழத்தன்
மையால் தளர்ந்து தொலையப் போகிறதேயன்றி இப்ப
டியே இருக்கப்போகிறதில்லை. தனக்கு வேண்டிய புரு
ஷார்த்தங்களெவற்றையும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்குந்
திறமையற்றதாகிய இந்த தேஹத்தை, அதில் மன
விருப்பமின்றி ஸம்ஸாரபந்தத்தை விளைவிக்கிற புண்ய
பாபங்களெல்லாவற்றையும் தொலைத்துத் தனது ஜ்ஞா
திகளுக்குத் தெரியாதபடி எவன் விடுகிறானோ, அவனே
தீரனென்று (யோகியென்று) கூறப்படுவான். மற்றும்,
எவன் தன் புத்தியாலாவது பிறனுடைய உபதேசத்தி
னாலாவது இந்த ஸம்ஸாரத்தில் வைராக்யம் உண்டாகப்
பெற்று இந்த்ரியங்களை ஜயித்துத் தன்னைப்பற்றினாரு
டைய ஸம்ஸார பந்தத்தைப்போக்கும் தன்மையுள்ள
பகவானை மனத்தில் நிலை நிறுத்திக்கொண்டு பிள்ளை
பெண்டிர்முதலிய க்ருஹத்தைத் துறந்து போவானோ,
அந்தப்புருஷனே மனிதர்களில் சிறந்தவனாவான்.
ஆகையால் உமது ஜ்ஞாதிகளுக்கு உமது கதி சிறிதுந்
தெரியாதபடி நீர் வடதிசையை நோக்கிச் செல்வீராக,
இதற்குப் பின்புள்ள காலமெல்லாம் பெரும்பாலும்
புருஷர்களின் சமாதி குணங்களை அழிக்குந் தன்மை
யதே. இனிமேல் வருங்காலம் கலிகாலமே. அது
புருஷர்களின் குணங்களை யெல்லாம் அழியமாற்றி

விடும். ஆகையால் இனி நீர் இங்கிருப்பது ஸரியன்று. நான் சொன்னபடி புறப்பட்டுப்போவதே நலம்' என்று மொழிந்தான். அஜமீட வம்சத்தில் பிறந்தவனும் புத்தியே கண்ணாகப்பெற்றவனும் (குருடனாயினும் கண் ஸ்தானத்திலுள்ள புத்தியால் எல்லாவற்றையும் நேரே பார்த்தாற்போல் அறியுந் தன்மையனும்) தம்பியாகிய விதுரனால் உபதேசஞ்செய்யப்பட்டவனும் அரசனுமாகிய த்ருதராஷ்டிரன் ப்ராதாவான அவ்விதுரனால் தான் போக வேண்டிய தேசத்தின் வழி காட்டிக் கொடுக்கப்பெற்று தேஹத்திலும் அதைத்தொடர்ந்த பந்துக்களிடத்திலும் திடமாக ஊன்றியிருந்த ஸ்னேஹங்களாகிற பாசங்களையெல்லாம் அறுத்துக்கொண்டு க்ருஹத்தினின்று வெளிக் களம்பிப் போனான். ஸுபலனுடைய புதல்வியும் பதிவ்ரதையும் நல்லியற்கை யுடையவளுமாகிய கார்த்தரியும், எவர்க்கும் எவ்வகைக் கெடுதியுஞ் செய்யாது ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் நண்பர்களான யோகிகளுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷம் விளைப்பதாகிய ஹிமாலயத்தைக் குறித்துப்போகின்ற தன் கணவனைப் பின்சென்றாள். அந்த த்ருதராஷ்டிரன் அங்ஙனம் புறப்பட்டுப்போனது விவேகிகளைத் தட்டி யெழுப்புவதுபோலிருந்தது. அனந்தரம் தர்மபுத்ரன் அக்னி ஹோமங்களை முடித்து எள்ளு பசு பூயி ஸ்வர்ணம் ஆகிய இவற்றால் ப்ராஹ்மணர்களை ஸத்கரித்து நமஸ்கரித்துத் தாய் தந்தைகளிடத்தில் ப்ரீதி அழியாதிருக்கப் பெற்றவனாகையால் தாய் தந்தைகளான கார்த்தாரி த்ருதராஷ்டிரர்களை வந்தனஞ் செய்ய விரும்பி அந்தக்ருஹத்திற்குள் சென்று தந்தைகளான த்ருதராஷ்டிரன் விதுரன் ஆகிய இவர்களையும் தாயான கார்த்தாரியையும் காணப்பெறாமல் திகைத்து நின்றான். அப்பால் தாய் தந்தைகளைக் காணாமையால் பயந்த மனமுடைய அவ்

அஜாதசத்ரு அங்கு உட்கார்த்திருக்கும் ஸஞ்ஜயனைப் பார்த்து 'ஓ காவல்கணி! (ஸஞ்சய!) நந்தந்தை கண்ணில்லாதவர், வயது சென்றவர். அத்தகையரான அவர் இப்பொழுது எங்குப் போனார்? பிள்ளைகளெல்லோரும் மானப்பெற்று வருந்துகின்ற தாயான கார்த்தாரியும் எங்குப் போனாள்? அங்ஙனம், நம்சிற்றய்யனும் நண்பனுமாகிய விதுரர் என்கே போனார்? என்னால் தன் பந்தக்களான புத்ரர்களெல்லோரும் வதிக்கப்பெற்றவரும் துக்கமுற்றவருமாகிய த்ருதராஷ்டரர் விவேகமற்ற என்னிடத்தில் தோஷத்தைச் சிந்தித்து ஓடுக்கால் கங்கையில் போய் விழுந்தாரா என்ன? எமது தந்தையாகிய பாண்டு மரணம் அடைந்திருக்கும்பொழுது நண்பர்களும் புதல்வர்களுமாகிய நம்மெல்லோரையும் பாதுகாத்தார்களே. அத்தகையரும் நந்தந்தையின் உடன் தோன்றல்களுமான த்ருதராஷ்டர விதுரர்களிருவரும் இவ்விடத்தை விட்டு எங்குப் போனார்கள்?' என்று வினாவினான். இங்ஙனஞ் சொல்லப்பெற்ற ஸஞ்ஜயன் தன் ப்ரபுவாகிய த்ருதராஷ்டரனைக் காணாமையால் மிகுதியும் வருந்தி அவனைப் பிரிந்தமையால் அந்தக்ஷணத்திற்குள்ளேயே இளைத்து தையயினாலும் ஸ்னேஹத்தினாலுண்டாகுந் தழதழப்பினாலும் மறுமொழி கூற வல்லமையற்றிருந்தான். அப்பால் மெதுவாகக் கைகளால் கண்ணீர்களைத் துடைத்து விவேக புத்தியால் மனத்தை நிலைப்படுத்திக்கொண்டு ப்ரபுவான த்ருதராஷ்டரனுடைய பாதங்களை நினைத்துக்கொண்டு அஜாதசத்ருவைப் பார்த்து ஸஞ்ஜயன் மொழிந்தான். 'குருகுல குமாரனே! தர்மபுத்ர! உனது தாய் தந்தைகளாகிய த்ருதராஷ்டரன் விதுரன் கார்த்தாரி ஆகிய இவர்களுடைய மனக்கருத்தை நான் அறியேன். மஹாபாஹு! உன்னைப்போல் நானும் மஹானுபாவர்களான அவர்களால்

வஞ்சிக்கப்பெற்றேன்' என்றான். அப்பால் அதே ஸமயத்தில் ஜ்ஞானாதி குணங்களெல்லாம் அமைந்த நாராதர்தும்புருவுடன் அவ்விடம் வந்தார். அவரைப் பார்த்து யுதிஷ்டிரன் தம்பிகளும் தானுமாய் எழுந்து எதிர்கொண்டு வந்தனஞ்செய்து பூஜித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்:—பகவானே! எமது தந்தைகள் போனபோக்கை நான் அறியேன். அவர்கள் இவ்விடத்தினின்று எங்குப் போனார்கள்? அங்ஙனமே, பிள்ளைகளைப் பறிகொடுத்து வருந்தும் பதிவ்ரதையான எங்கள் தாய் கார்த்தாரியும் எங்குப் போனாளோ தெரியவில்லை. தந்தைகளைப் பிரிந்த துயரமாகிற ஸாகரத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கிற எங்களுக்கு நீர் தெய்வாதீனமாய்த் தென்பட்டீர். உம்மைப் பார்த்த மாத்ரத்தினால் எங்கள் வ்யஸனம் தீர்ந்தது. மேல் ஆனந்தமும் நேருமென்று பாவிக்கிறேன். கரையற்ற பேராழியில் மூழ்கினவர்களுக்கு ஓடம் நடத்துகிற கர்ணதாரன்போல் துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கின எங்களுக்கு நீர் தர்சனங்கொடுத்தீர். ஆகையால் நீர் என் தாய் தந்தைகள் போன போக்கைச் சொல்வீராக' என்றான். ஸௌனகரே! இங்ஙனம் தர்மபுத்ரன் வினவுகையில், தேவரிஷியும் முனிவர்களில் (பகவானுடைய குணங்களை மனனஞ்செய்யுந் தன்மையரில்) சிறந்த வரும் ஜ்ஞானாதி குணங்கள் நிறைந்தவருமாகிய அந்நாராதர் அவனுக்கு இங்ஙனம் மொழிந்தார். 'ராஜனே! எந்தச் சரீரத்தைப் பற்றியாவது சரீரத்தைத் தொடர்ந்த மற்ற எவனைப்பற்றியாவது நீ சோதிக்கவேண்டிய அவஸ்யமில்லை. ஏனெனினில்—இந்த ஜகத்தெல்லாம் கர்மங்களுக்குத் தஞ்சுந்தபடி பலன்களைக் கொடுக்கமுயன்ற ஈஸ்வரனுக்கு உட்பட்டது. இந்த்ராதிலோகபாலர்களோடு கூடின இவ்வுலகங்க

னெல்லாம் (ப்ரஹ்மதேவன் முதல் பூச்சிப்புழுவரையி
 லுள்ள ஸகல ஜனங்களும்) அந்த ஈஸ்வரனுக்குப் பணி
 விடை செய்யுந் தன்மையிலிருப்பவை. (ப்ராணிகளை
 ஒன்றோடொன்று சேர்ப்பிக்கிறவனும் அவனே; பிரிக்கிற
 வனும் அவனே.) பிணைக்கயிற்றில் பூட்டுக்கயிறுகளால்
 கட்டுண்டவைகளும் (மூக்கில் கயிறு கோக்கப்பெற்ற
 தலைக்கயிறுகளால் கட்டுண்டவைகளும்) ஆகிய நான்கால்
 ஜந்துக்கள் இருகால் ஜீவனுக்குப் பணி செய்வதுபோல்,
 வேதமாகிற பிணைக்கயிற்றில் வர்ணஸ்ராம விசேஷங்
 களைத் தொடர்ந்த நாமங்களால் கட்டுண்ட உலகங்க
 னெல்லாம் ஈஸ்வரனுக்குப் பணிவிடை செய்யுந் தன்மை
 யில் இருக்கின்றன. இவ்வுலகத்தில் வினையாட வேண்டு
 மென்னும் விருப்பமுடைய புருஷனது இச்சையின்படி
 வினையாட்டின் கருவிகளுக்குச் சேர்த்தியும் பிரிவும் எப்
 படி உண்டாகின்றனவோ, அங்ஙனமே ஈஸ்வரனுடைய
 இச்சையின்படி மனிதர்களுக்குச் சேர்த்தியும் பிரிவும்
 உண்டாகும். வினையாட்டில் விருப்பமுடைய புருஷனு
 டைய இச்சையின்படி வினையாட்டின் கருவிகளான
 வஸ்துக்கள் எப்படி ஒன்றோடொன்று சேருவதும் பிரி
 வதுமாயிருக்குமோ, அங்ஙனமே ஈஸ்வரனுடைய வினே
 யாட்டுக் கருவிகளான உலகங்களெல்லாம் அவனது இச்
 சையின்படி சேருவதும் பிரிவதுமாயிருக்கும். நீ உல
 கத்தை நிலைசின்றதென்று நினைக்கிறாயா? அல்லது,
 நிலையற்றதென்று நினைக்கிறாயா? நிலை சின்றதும் நிலை
 யற்றதுமாகி இரண்டு தன்மையுமுடையதாயிருக்கு
 மென்று நினைக்கவோ இடமில்லை. ஒரே வஸ்துவுக்கு
 ஒன்றோடொன்று பொருந்தாத இரண்டு தன்மைகள்
 உண்டென்பதை நாம் பார்த்ததில்லை; கேட்டதுமில்லை.
 அப்படி இருந்தாலும் எவ்வகையிலும் அந்த தேஹாதி
 களைப்பற்றி நாம் சோதிக்கவேண்டிய அவச்யமில்லை. ஒரு

வஸ்துவுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்ட தர்மத்தை எவனாலும் போக்கடிக்கமுடியாது. இப்படியிருக்கையில், அங்ஙனம் அவரவர் சோகிப்பதற்குக் காரணம் தேஹமே ஆத்மாவென்னும் ப்ரமத்தினால் தேஹாதிகளில் விளையும் ஸ்னேஹமே யொழிய மற்றொன்று மன்று. ஓ ராஜனே! ஆகையால் தேஹத்தை ஆத்மாவாக ப்ரமிப்பதற்குக் காரணமான அஜ்ஞானத்தினால் உன் மனத்தில் உண்டாயிருக்குந் தழதழப்பைத் துறப்பாயாக. 'நான் இல்லாமல் நாதனற்றவராகி, தீனர்களாயிருக்கிற அவர்கள் எங்ஙனம் ஜீவிப்பார்கள்?' என்று வினவுகிறாயோ; சொல்லுகிறேன். கேள். ஆகாயம் பூமி முதலிய பஞ்சபூதங்களால் இயற்றப்பெற்ற இந்த தேஹமானது காலம் அத்ருஷ்டம் ஸத்வாதி குணங்கள் ஆகிய இவற்றின் கட்டளைக்கு உட்பட்டிருக்கும். இத்தகைய தேஹமுடைய ஒருவன் இத்தகையனான மற்றொருவனை எங்ஙனம் ரக்ஷிக்கவல்லனாவான்? தான் ஸர்ப்பத்தினிடம் அகப்பட்ட ஒருவன் அங்ஙனமே ஸர்ப்பத்தினிடம் அகப்பட்ட மற்றவர்களை எங்ஙனம் பாதுகாக்க வல்லனன்றோ, அங்ஙனமே தன்தேஹம் தனக்கு ஸ்வாதீனமற்றிருக்கப்பெற்ற ஒருவன் அத்தகைய மற்றொருவனை எங்ஙனம் காக்க வல்லனாவான்? கையில்லாத பூதங்கள் (ஓஷதிகள் நாய் கிழங்கு பசுக்கள் ம்ருகங்கள் முதலியவை) கையுள்ள ஜந்துவுக்கு ஜீவனமாகின்றன. அங்ஙனமே கையில்லாத நாற்கால் ஜந்துக்களுக்குக் காலில்லாத ஜந்துக்கள் ஜீவனமாகின்றன. அந்தக் காலில்லாத ஜந்துக்களிலும் மஹத்தான மலைப்பாம்பு முதலிய ஜந்துக்களுக்கு அற்பஜந்துக்கள் ஜீவனமாகின்றன. ஆகையால் ஜீவனோடிருக்கும் ஜந்துவே ஜீவனம் (பக்ஷணம்) ஆகின்றது. ஓ ராஜனே! அங்ஙனம் ஈஸ்வரனுக்கு உட்பட்டதாகச் சொன்ன இந்த ஜகத்தையெல்லாம் பகவானொருவனே தேவமனுஷ்யாதி

தேஹங்களைக் கொண்ட ஜீவாத்மாக்களின் உள்ளே
 புகுந்து அவர்களை சீயமிப்பதும் தரிப்பதுமாயிருக்கின்
 றான். இங்ஙனம் ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தராத்மாவா
 யிருப்பினும் தன்னுடைய உண்மையைத் தான் அறிந்த
 வனாகையால் அவர்களது தோஷத்தின் ஸம்பந்தம் இவ
 னுக்கு நேராது. ஜீவாத்மாக்கள் தேஹத்தை ஆத்மா
 வென்று பாயித்து தேஹத்தினால் விளையும் துக்கங்களை
 அனுபவிக்கின்றார்கள். அதற்குக் காரணம் தமது ஸ்வ
 ரூபம் தமக்குத் தெரியாமையே. இவன் அத்தகைய
 னல்லன். மற்றும், இவன் அந்தராத்மாயிருப்பது
 மாத்ரமேயன்று வெளியிலும் எங்கும் சிறைந்து விளங்
 குந்தன்மையன். 'ஆனால் ஒருவன் எப்படி தேவமனுஷ்
 யாதி ரூபமாய்ப் பலவாயிருக்கக்கூடும்' என்கிறாயோ?
 அவன் தேவமனுஷ்யாதி ரூபமாய் மாறித் தனக்குச் சரீர
 மாயிருப்பதும் ஜீவாத்மாக்கள் ஸம்பந்திக்கப்பெற்றது
 மாகிய ப்ரக்ருதியால் அவன் பலவாறு தோற்றுகிறான்.
 இயற்கையில் அவன் ஒருவனே. சேதனசேதன ஸ்வ
 ரூபங்களான தேவ மனுஷ்யாதி சரீரபேதத்தால் வேறு
 பட்டுத் தோற்றுகிறான். உன் தந்தைகள்கேவலம் தமது
 கார்யத்திற்காகவே புறப்பட்டுப்போனவரல்லர். மற்றை
 எதற்காகவென்னில், நீங்களும் இங்ஙனமே புறப்பட
 வேண்டுமென்று உங்களுக்கு அறிவிக்கும் பொருட்டும்
 இங்ஙனம் போனார்கள். ஸகல ஜகத்திற்கும் அந்தராத்
 மாவாயிருப்பவனும் மூன்றுலோகங்களையும் தன்வசத்தில்
 வைத்துக்கொண்டிருப்பவனும் காலத்தைச் சரீரமாகக்
 கொண்டவனும் ஜ்ஞானாகுணங்கள் சிறைந்தவனுமா
 கிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பூதங்களை யெல்லாம் தன் கட்டளைக்
 குட்படுத்தி அவற்றிற்குக் க்ஷேமத்தை விளைவிக்குந் தன்
 மையனாகையால் தேவதைகளுக்குத் தவேஷிகளான துஷ்

டர்களை அழிப்பதற்காக ம்ருத்யுஸ்வரூபனாகி இந்த பூமியில் அவதரித்தான். அவன் தேவதைகளுக்காகச் செய்ய வேண்டிய கார்யம் (அவரது சத்ருக்களை அழிக்கையாகிற கார்யம்) பெரும்பாலும் முடிவுபெற்றது. இப்பொழுதோவென்றால் செய்யவேண்டிய ¹ கார்யம் சிறிது குறையப்பெற்று அதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் ஈஸ்வரனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இப்பூமியில் எவ்வளவு காலம் இருப்பானோ, அது வரையில் நீங்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பீர்களாக. அப்பொழுது நீங்களும் புறப்படுவீர்களாக. த்ருதராஷ்டிரன் தன் பார்யையாகிய கார்தாரியோடும் உடன் தோன்றலாகிய வீதுரனோடும் ஹிமாலயத்தின்தென்புறத்திலுள்ள ரிஷிகளின் ஆஸ்ரமத்திற்குப் போனான். அந்த இடம் ஸப்தஸ்ரோதஸ்ஸென்னும் பேருடையது. எங்கும் புகழ்பெற்ற ஸ்வர்க்கந்தியான கங்கையானது ஸப்தரிஷிகளின் பரீதிக்காக ஏழு ப்ரவாஹங்களோடுகூடி அந்த இடத்தில் ஏழு விதமாகப் பிரிந்திருக்கிறதாய்கையால் அவ்விடத்தை ஸப்தஸ்ரோதஸ்ஸென்னும் பேருடையதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அந்த இடத்திற்குப் போனான். அங்குப் போய் என் செய்யப்போகிறான்? எங்ஙனம் ஜீவிக்கப் போகிறான்?' என்கிறாயோ. சொல்லுகிறேன்; கேள். அங்கு மூன்று ஸந்தையகளிலும் ஸ்னானஞ் செய்து அக்னிகளை விதிப்படி ஹோமஞ் செய்து ஜலத்தையே ஆஹாரமாகக்கொண்டு காமாதி தோஷங்களால் மனங்கலங்கப்பெறாமல் தெளிவுற்று ² தாரேஷணை தனேஷணை புத்ரே

1. அதாவது—தன்குலத்தைப் பாழ்செய்கையே. அதை வெளியிட்டால் அவன் வருத்தப்படுவானென்று நாரதர் மறைத்துச் சொல்லுகிறார்.

2. தாரேஷணை = மனைவியிடத்தில் ஆசை. தனேஷணை = தனத்

ஷணை ஆகிய மூன்று ஈஷணைகளும் தொலையப்பெற்று
 ஸுகமாயிருக்கப் போகிறான். நெடுநேரம் உட்கார்ந்
 திருப்பினும் அதனால் விளையும் வருத்தம் உண்டாகப்
 பெருமல் ஆஸனத்தை வென்று ப்ராணம் அபானம்
 முதலியஸ்வாஸ வாயுக்கள் ஜந்தையும் ஜயித்து ஸப்தாதி
 விஷயங்களினின்று இந்த்ரியங்களாறையும் அடக்கி பக
 வானுடைய உருவத்தை ஓயாமல் த்யானிக்கையால்
 ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு ஆகிய இம்மூன்று குணங்
 களால் விளைபவைகளும் மோக்ஷத்திற்குத்தடை செய்
 பவைகளும் புண்யபாபரூபங்களுமான அழுக்குக்களெல்
 லாம் த்வம்ஸமாகப்பெற்று, ஜ்ஞானஸ்வரூபாகிய ஆத்
 மாவினிடத்தில் அவ்வந்த்ரியங்களை அடங்கச்செய்து
 கடத்தின் ஆகாசத்தை மஹாகாசத்தோடொக்க அனு
 ஸந்திப்பதுபோல் அந்த ஆத்மாவையும் பரப்ரஹ்மத்தி
 னிடத்தில் அழுத்தித்தொடுத்து அத்தோடொத்ததாக
 அனுஸந்தித்து ப்ரக்ருதியின் குணங்களான ஸத்வ்ரஜஸ்
 தமஸ்ஸுக்களின் கார்யமான ராகத்வேஷாதிகளின்
 மூலமாய் மேல்வரக்கூடிய அனர்த்தங்களெல்லாம் அழி
 யப்பெற்று இந்த்ரியங்களைத் தகைந்து வாஸனையைப்
 போக்கி மனத்தை நிலைநிறுத்தி ஜலம் பருகுவது முதலிய
 ஆஹாரங்களையும் துறந்து மொட்டைமரம்போல் அசை
 யாமல் இருக்கப்போகின்றான். தேஹதாரணத்திற்கு
 வேண்டிய கார்யங்களை யெல்லாம் துறந்து ஸுகமாயிருக்
 கின்ற அந்த த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு நீ விக்னஞ் செய்ய
 வேண்டாம். ராஜனே! அந்த த்ருதராஷ்ட்ரன் இன்
 றைத்தினம் தொடங்கி ஜந்தாவது நாளில் தன் சரீரத்
 தை நிச்சயமாய் விடப்போகின்றான். அந்தச் சரீரம்
 யோகாக்னியாலேயே பஸ்மமாய்விடப் போகின்றது.
 அப்பால் பர்த்தாவின் தேஹம் பர்ணசாலையோடு அக்னி

தில் ஆசை. புத்ரேஷணை = புத்ரனிடத்தில் ஆசை.

களால் தஹிக்கப்பெற்றிருக்கையில், அவனுடைய பத்னியும் பதிவ்ரதையுமாகிய வெளியிலிருந்த கார்தாரி அந்த அக்னியில் புகுந்து ப்ராணன்களை விடப்போகிறாள். குரு குல குமாரனே! அந்த ஆச்சர்யத்தை விதூரன் கண்டு ப்ராதாவான த்ருதரஷ்ட்ரன் மோகஷம் அடைந்தமையால் ஸந்தோஷமும் அவனைப் பிரிந்தமையால் துக்கமும் உண்டாகப் பெற்று அவ்விடத்தினின்று புண்ய தீர்த்தங்களைப் பணிய விரும்பிப் புறப்பட்டுப் போவான் என்றார். இங்ஙனம் மொழிந்து, பகவானான நாரதர் தும் புருஷம் தானுமாய் ஸ்வர்க்கத்தைக் குறித்து மேற்கிளம்பிச் சென்றார். யுதிஷ்டிரனும் அந்த நாரதருடைய வசனத்தை மனத்தில் சிறுத்திக்கொண்டு சோகங்களைத் துறந்தான். பதின்மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—

{ தர்மபுத்ரன் அவசகுனங்களைக் கண்டு துக்கித்தல். }

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—பந்துக்களான யாதவர்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினாலும் உத்தமஸ்ரீலோகனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய சரித்ரத்தை அறிவ வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினாலும் அர்ஜுனன் த்வாரகைக்குப் போயிருக்கும் பொழுது சிலமாதங்கள் கடந்தன. ஆயினும் அவ்வர்ஜுனன் அந்த த்வாரகையினின்று திரும்பிவரவில்லை. அப்பொழுது குருவம்சத்தைத் தலையெடுக்கச் செய்யுந் திறமையுடைய யுதிஷ்டிரன் பயங்கரமாயிருப்பவைகளும் துக்கத்தை அறிவிப்பவைகளுமான அவசகுனங்களைக் கண்டான். வஸந்தம் முதலிய ருதுக்களின் தர்மங்கள் மாறப்பெற்ற காலத்தின்கதி பயங்கரமாயிருப்பதையும், கோபம் லோபம் பொய் ஆகிய இவற்றில் மனஞ்செல்லப்பெற்று மனிதர்கள் ஜீவ

னத்திற்காகப் பாபநடத்தையில் இருப்பதையும், வ்யவ
ஹாரமெல்லாம் கபடமயமாயிருப்பதையும், ஸ்னேஹம்
கெட்ட எண்ணம் கலந்திருப்பதையும், தந்தை தாய்
நண்பன் உடன்தோன்றல் பார்வை பர்த்தா ஆகிய இவர்
கள் ஒருவரோடொருவர்க்கு ராகம் த்வேஷம் முதலிய
தோஷங்கள் உண்டாயிருப்பதையும், தகப்பன் கன்னி
கையை விக்ரயஞ் செய்வதையும், பிள்ளை தாய் தந்தை
களுக்குப் போஷணஞ் செய்யாதிருப்பதையும், ப்ராஹ்ம
ணன் முதலிய மூன்று வர்ணத்தவர்களும் வேதமோது
வதில் விருப்பமற்றிருப்பதையும், சூத்ரர்கள் வேதமோது
வதையும் கண்டான். அங்ஙனமே துக்கத்தை அறி
விக்கிற மற்றும் பலவகை அவசகுனங்களும் மேல்வரப்
போகிற விபரீத காலத்திற்குத் தகுந்தபடி உண்டாவ
தையும், மனிதர்கள் லோபம் முதலிய அதர்மங்களே
இயற்கையாயிருப்பதையும் கண்டு ராஜனாகிய யுதிஷ்டி
ரன் தன் தம்பி பீமஸேனனைப் பார்த்து இங்ஙனம்
மொழிந்தான்.

யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்:— த்வாரகையில் பந்
துக்களைப்பார்த்து வருவதற்காகவும் புண்ய ஸ்ரீலோகனா
கிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய நடத்தையை அறிவதற்காக
வும் ஆர்ஜுனனை அவ்விடம் அனுப்பினேன். இப்பொ
ழுது அவன் போய் ஏழுமாதங்கள் ஆயின. இன்னம்
உன்தம்பி ஆர்ஜுனன் வந்துசேரவில்லை. அதற்குக்
காரணம் என்னவோ எனக்கு உண்மையாகத் தெரிய
வில்லை. ஒருக்கால் தேவர்ஷியர்கயநாரதர் மொழிந்த
அக்காலம் இப்பொழுது ஸமீபித்திருக்குமோ? எந்தக்
கால மென்கொடியோ? ஜ்ஞானாதி குணங்களால் நிறைந்த
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் விளையாட்டிற்காகக் கொண்ட சுத்தஸத்
வமயமான தன்சரீரத்தை எக்காலத்தில் விடப்போகொ
னென்று நாரதர் நமக்கு மொழிந்தாரோ அக்காலம்

இப்பொழுது ஸமீபித்து விட்டதோ என்னவோவென்று
கிணைக்கின்றேன். எந்த பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தி
னால் நமக்கு ஸம்பத்துக்களும் ராஜ்யமும் பத்னியும் ப்ரா
ணன்களும் குலமும் ஸந்தானமும் சத்ருக்களை ஜயித்த
மையும் உண்டாயினவோ, மற்றும் எவனுடைய அனுக்ர
ஹத்தினால் நமக்குப் புண்யலோகங்களும் உண்டாகப்
போகின்றனவோ, அத்தகையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான்
தனது அப்ராக்ருத லீலாமானுஷ விக்ரஹத்தை விடப்
போகிற காலம் நாரதர் சொன்னபடி இப்பொழுது ஸமீ
பித்திருக்குமோ என்னவோ? மானிடவர்களில் சிறப்
புற்ற பீமஸேனனே! ஆகாயத்தில் உண்டாமவைகளும்
பூமியில் உண்டாமவைகளும் தேஹத்தில் உண்டாமவை
களும் பயங்கரமா யிருப்பவைகளும் நமது புத்தியை
மயங்கச் செய்யும்படியான பயத்தை உடனே வருவ
தாக அறிவிப்பவைகளுமான உத்பாதங்களைக் காண்
பாய். முதலில் தேஹத்தில் விளையும் உத்பாதங்களைக்
காண்பாய். ஓ பீமனே! எனது இடத்துடை இடக்
கால் இடக்கை ஆகிய இவை அடிக்கடி துடிக்கின்றன.
ஹ்ருதயத்தில் (மார்பில்) நடுக்கமும் உண்டாகின்றது.
இவை யெல்லாம், எனக்குச் சீக்ரத்திலேயே அனிஷ்டம்
வரப்போகிறதென்று தெரிவிக்கின்றன. இந்தக் குள்ள
நரி அக்னிபோல் ஜ்வலிக்கின்ற முகமுடையதாகி ஸூர்ய
னுக்கு எதிர்முகமாக ஊளையிடுகின்றது. ஓ பீமா!
இந்த காய் எனக்கு எதிர்முகமர்கி பயமில்லாமல் அழு
கின்றது. சிறப்புற்றவைகளான பசு குதிரை முதலிய
நாற்கால் ஜந்துக்கள் என்னை இடஞ்செய்கின்றன. மற்ற
றை அற்பங்களான கழுதை கடா முதலியன என்னை
வலஞ்செய்கின்றன. புருஷ ஸ்ரேஷ்டனே! யானை
குதிரை முதலிய என் வாஹனங்களெல்லாம் அழுகின்
றனவாகக் காண்கின்றேன். இதோ ஓர் புரு யமதூ

தன்போன்று கூவென்று கூவிக்கொண்டு என் மனத்தை
 நடுங்கச் செய்கின்றது. மற்றும், இதோ ஒரு கோட்டா
 னும் அதற்கு எதிரில் மற்றொரு கோட்டா னும் யமதூதர்
 கள் போன்று என் மனத்தை நடுங்கச் செய்பவையாகி
 உறங்காமல் கூவென்னும் சப்தங்களை மீழ்ந்றி இத்தே
 சம் பாழாய்விடப்போகிறதென்று தெரிவிக்கின்றன. தி
 சைகளெல்லாம் அழுக்கடைந்திருக்கின்றன. பரிவேஷங்
 களும் புலப்படுகின்றன. பூமியும் பர்வதங்களோடு நடுங்
 குகின்றது. அகால மேகங்களும் இடிகளும் உண்டாகி
 ன்றன. காற்று கடினஸ்பர்சமுடையதாகி தூளைக்கிளப்பி
 இருளை விளைத்துக்கொண்டு வீசுகின்றது. மேகங்கள்
 நார்புறத்திலும் பார்க்க வழங்காமல் ஆபாஸமாயிருக்
 கும்படி ரக்தமழை பெய்கின்றன. ஸூர்யன் ஒளியற்றிருப்
 பதைக்காண்பாய். ஆகாயத்தில் சுக்ரன் ப்ருஹஸ்பதி
 முதலியக்ரஹங்கள் ஒன்றோடொன்று கலஹஞ்செய்கின்ற
 ன்; காண்பாய். ஆகாயமும் பூமியும் மிகுதியும் கலக்கமுற்ற
 பிசாசுக்கூட்டங்கள் சிறைந்து எரிகிறுப்போல் புலப்படு
 கின்றன. கிழக்கேபாயும் நதிகளும் மேற்கே பாயும் நதங்
 களும் குளங்களும் ப்ராணிகளின் மனங்களும் கலக்கமுற்
 றிருக்கின்றன. ஆஹவனீயம் முதலிய அக்னிகள் நெய்
 யால் ஹோமஞ்செய்யப்பெற்றும் எரியாது புகைகின்றன.
 இத்தகைய அவசகுனங்கள் உண்டாகப்பெற்ற இக்காலம்
 எவ்வித அனிஷ்டத்தை விளைக்குமோ எனக்குத் தெரிய
 வில்லை. குழந்தைகள் ஸ்தன்ய பானஞ்செய்வதை விரும்
 பாதிருக்கின்றன. தாய்மார்களும் குழந்தைகளுக்குப்பால்
 சுரக்கப்பெறுதிருக்கின்றார்கள். பசுக்கள் முகத்தில் கண்
 ணீர் தளும்பப்பெற்று அழுகின்றன. தொழுவத்தில்
 வ்ருஷபங்கள் ஸந்தோஷமுறுதிருக்கின்றன. தேவ
 ப்ரதிமைகள் அழுபவைபோல் தோற்றுகின்றன; சரீரத்
 தில் புழுக்கம் உண்டாகப்பெறுகின்றன; மற்றும் கிளம்

பிக் குதிப்பவைபோல் புலப்படுகின்றன. இந்த தேசங்
களும் இடைச்சேரிகளும் ஆஸ்ரமங்களும் சோபையழி
ந்து ஆநந்தமற்று நமக்கு என்ன துக்கத்தை அறிவிக்
கின்றனவோ தெரியவில்லை. இந்த உத்பாதங்களைக்கண்டு
நான் இங்ஙனம் நினைக்கின்றேன். என்னென்கிறாயோ?
மற்றொரு புருஷனிடத்தில் உண்டாகாதசோபையுடைய
வைகளான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அடிவைப்புக்களை இழ
ந்து அழகற்று இந்த பூயியெல்லாம் பாழாய் விடப்போ
கிறதென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது' என்றான்.

இங்ஙனம், அவசகுனங்களைக் கண்டறிந்த மன்னவ
னாகிய யுதிஷ்டிரன் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் கபி
த்வஜனாகிய (குரங்கை த்வஜத்தில் அடையாளமாகவு
டைய) அர்ஜுனன் யாதவர்களின் நகரமான த்வாரகை
யினின்று திரும்பிவந்தான். அங்ஙனம் வந்து பாதங்
களில் விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து சின்ற அவ்வர்ஜுன
னைப்பார்த்து, மன்னவன் பயந்த மனமுடையவனாகி நா
ரதர் மொழிந்ததை நினைத்துக்கொண்டு நண்பர்களி
னிடையில் இங்ஙனம் வினாவினான். அவன் முகம் முன்
பிருந்த ரீதியைவிட மாறியிருந்தது. அவன் மனவருத்த
முற்றிருந்தான். மற்றும், அவன் தலை குனிந்து கண்ண
களில் நீர்களைப் பெருக்கிக்கொண்டு ஒளியற்றிருந்தான்.
அத்தகையனான அவ்வர்ஜுனைப்பார்த்து 'அர்ஜுனா!
ஆனர்த்த புரியான த்வாரகையில் மதுக்கள் போஜர்
தசர்ஹர் அர்ஹர் ஸாத்வதர் அந்தகர் வருஷ்ணிகள்
ஆகிய நமது பந்துக்களனைவரும் ஸுகமாயிருக்கின்றா
ர்களா? மேன்மைக்கிடமாயிருப்பவனே! அர்ஜுனா! நமது
பாட்டனும் நல்லியற்கையனுமாகிய குரன் கேஷமமா
யிருக்கிறானா? நமது மாமனாகிய ஆனக துந்துபியும் (வஸு

தேவனும்) அவன் தம்பிகளான தேவபாகன் தேவஸ்ர
வஸ்ஸு ஆனகன் ஸஞ்ஜயன் சாமகன் கங்கன் சமீகன்
வத்ஸகன் வருகன் ஆகிய இவ்வொன்பதின்மரும்
க்ஷேமமாயிருக்கின்றார்களா? உக்ரஸேனனுடைய உடன்
பிறந்தவர்களும், அத்த வஸுதேவனுடைய பத்னிகளும்
நமது மாமிகளுமான தேவகி முதலியவர்கள் (தேவகி,
ஸ்ருததேவை சாந்திதேவை உபதேவை ஸ்ரீதேவை
தேவரக்ஷிதை ஸஹதேவை ஆகிய இவர்கள்) தந்தமது
புதல்வர்களோடும் நாட்டுப்பெண்களோடும் கூடி க்ஷேம
மாயிருக்கின்றார்களா? துர்புத்தியான கம்ஸனைப் புதல்
வனாகப்பெற்ற ராஜனாகிய உக்ரஸேனன் பிழைத்திருக்
கின்றானா? இவன் தம்பி தேவகனும் ஜீவித்திருக்கின்ற
னா? ஹ்ருதிகனென்னும் பேர்பெற்ற ஸ்வபல்கனுடைய
புதல்வனாகிய அக்ருரனும் ஜயந்தன் கதன் ஸாரணன்
ஆகிய இவர்களும் சத்ருஜித்து முதலிய வஸுதேவபுத்
ர்களும் ஆகிய அனைவரும் க்ஷேமமாயிருக்கின்றார்களா?
பக்தர்களைப் பாதுகாக்குந் தன்மையனும் ஜ்ஞானதி
குணங்கள் நிறைந்தவனுமாகிய பலராமன் ஸுகமாயிருந்
கின்றானா? வருஷ்ணிகளெல்லோரிலும் மஹாதனாப்ர
த்யும்னன் ஸுகமா? எங்கும் தடைபடாத மஹாவேக
முடைய அரிருத்தபகவானும் ஸுகமாய் வளர்ந்து வரு
கின்றானா? ஜாம்பவதியின் புதல்வனாகிய ஸாம்பனும் ஸு
க்ஷேணன் சாருதேஷ்ணன் இவர்களும், க்ருஷ்ணனது
குமாரர்களும் மேன்மையுடையவருமான ருஷபன் முத
லிய மற்றவர்களும் தந்தமது புதல்வர்களோடு ஸுகமா
யிருக்கின்றார்களா? அங்ஙனமே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தெர்
டர்ந்த ஸ்ருததேவன் உத்தவன் முதலியவர்களும் ஸுகந்
தன் முதலிய மற்றுமுள்ள யாதவ ஸ்ரேஷ்டர்களும்
ஸுகமாயிருக்கின்றார்களா? ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ராமன் இவர்

களுடைய புஜங்களைப்பற்றின அனைவரும் க்ஷேமமாயிருக்கின்றார்களா? அவர்களெல்லோரும் ஸ்னேஹம் திடமாயிருக்கப் பெற்று நமதுக்ஷேமத்தை நினைக்கின்றார்களா? ப்ராஹ்மணர்களுக்கு நன்மைசெய்வதே நினைவாயிருப்பவனும் பக்தர்களிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனும் ஜ்ஞானாகுணங்களெல்லாம் அமைந்தவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் தன் பட்டணத்தில் ஸுதர்மையில் நண்பர்களால் சூழப்பெற்று ஸுகமாயிருக்கின்றானா? உலகங்களுக்கு யோகக்ஷேமங்களை சிறைவேற்றுகையாகிற மங்களத்தின்பொருட்டு அனந்தனுக்கு (பலராமனுக்கு நண்பனும்) ஆதி புருஷனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸமுத்ரம்போன்ற யாதவகுலத்தில் க்ஷேமமாயிருக்கின்றானா? எந்த பகவானுடைய பாஹு பலத்தினால் பாதுகாக்கப்பெற்ற த்வாரகாபுரியில் யாதவர்கள் ஸமஸ்த லோகங்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்று மிகுந்த ஆனந்தமுற்று யக்ஷர்கள்போல க்ரீடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸுகமாயிருக்கின்றானா? எந்த பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களில் சுஸ்ருஷை செய்கையாகிற முகமகார்யத்தில் முயன்று ஸத்யபாமை முதலிய பதினாறுமீரம் மாதரார்மணிகள் தேவதைகளை யுத்தத்தில் ஜயித்து அவனால் கொண்டுவரப்பெற்றவைகளும் வஜ்ராயுதந்தரித்த தேவேந்த்ரனுடைய அன்பிற்கிடமான இந்த்ராணி முதலிய அருமைக் காதலிகள் அனுபவிக்கத்தகுந்தவைகளாகிய பாரிஜாதம் முதலான இஷ்டவஸ்துக்களை அனுபவிக்கின்றார்களோ, அத்தகையான ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் க்ஷேமமாயிருக்கின்றானா? எவனுடைய பாஹுதண்டங்களை ப்ரபுவாகப்பற்றி ஜீவிக்கும் ப்ருத்யர்களான யதுவீரர்கள் எவ்வகையிலும் பயமற்றவராகி தேவதைகளில் சிறந்த இந்த்ராதிகள் அனுபவிக்கத்தகுந்ததும் அந்த இந்த்ராதிகளை ஜயித்து பலாத்

காரமாகக் கொண்டுவரப் பெற்றதுமான ஸுதர்மை
யென்னும் ஸபையைத் தமது பாதங்களால் அடிக்கடி
மிதிக்கின்றார்களோ, அத்தகையனான ஸூக்ருஷ்ணன்
கேஷமமாயிருக்கின்றானா? அப்பா! உனக்கு ஆரோக்ய
மா? நீ எனக்கு ஒளியற்றவனாகிப் புலப்படுகின்றாய். அப்
பனே! நீ அங்கு வெகுகாலம் வஸித்திருந்தனையே. நீ
அவர்களால் ப்ரீதியுடன் கௌரவிக்கப்பெற்றிருந்தனையோ?
அதில் உனக்கு ஏதேனும் குறைவேரிடவில்லையே? அல்லது
அவர்களால் ஏதேனும் அவமதிக்கப்பெற்றனையோ? நன்மைக்கிடமாகாதவைகளும் அமங்களமாயிருப்
பவைகளுமான ஸப்தாதி விஷயங்களால் மதிமயங்கி
அவற்றில் ஏதேனும் கால்தாழ்ப்பெற்றனையோ? அல்லது
ஏதேனு மொன்றை ஆசைப்பட்டு வேண்டினவர்க்கு
அப்படியே கொடுக்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து
அதை அவர்க்குக் கொடாமல் தவறிப்போயினையோ? ரக்ஷிக்குத்
தன்மையனாகிய நீ ப்ராஹ்மணன் இளைஞன்
பசு கிழவன் மாறாத ரோகமுடையவன் பெண்டிர் ஆகிய
இவர்களில் ஏதேனுமொரு ஜந்துசரணம் அடைகையில்
அதைப் பாதுகாக்காமல் கைவிடவில்லையே? நீ புணரத்
தகாத மாதைப் புணரவில்லையே. புணரத்தகுந்த மா
தையும் ஸ்னானாதி ஸம்ஸ்காரங்கள் அற்றிருக்கும் பொழு
தாவது, அல்லது செய்யவேண்டிய வேகுமதியைச் செய்
யாடலாவது புணரவில்லையே? அப்பா! அல்லது, நீ
வழியில் வரும்பொழுது உனக்கு மேற்பட்டவர்களாலா
வது கீழ்ப்பட்ட ஜனங்களாலாவது தோல்வியடைய
வில்லையே? கூட உட்கார்ந்து சாப்பிடத்தகுந்த வருத்
தர்களையாவது இளைஞர்களையாவது விட்டுத் தனியே
புஜித்தனையோ? மனத்திற்கணியனும் என்றும் மிகுந்த
அன்பிற்கிடமாயிருப்பவனும் ஆத்ம பந்துவுமாகிய ஸூ
க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்து மனக்களிப்பற்றுப் பாழாய்விட்

டேனேயென்று சினைத்து வருந்துகின்றாயோ? கிழ்ச்சி
சொன்ன காரணங்களில் ஒன்றேனும் இல்லையாயின்,
மற்ற எதனாலும் உனக்கு மனவருத்தம் உண்டாவ
தற்கு இடமில்லையே? உனது ஒளி முன்போலில்லை.
ஆகையால் கிழ்ச்சிசொன்ன காரணங்களில் ஏதேனும்
ஒன்றிருக்கவேண்டும்' என்றான். பதினான்காம் அத்யா
யம் முற்றிற்று.

❖ { அர்ஜுனன் தீர்ப்புத்ரனுக்கு த்வாரகை } ❖
யின் வருத்தார்த்தத்தைக் கூறுதல்.

ஸூகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ஸகா
வான அர்ஜுனன் தனது உடன் தோன்றலாகிய யுதிஷ்
டிரனுல் பலவகைப்பட்ட ஸந்தேஹங்களுக்கிடமாயிருப்ப
தும் ஒளிபற்றதுமான தன்னுருவத்தைப்பற்றி இங்ஙனம்
பலவாறு வினவப்பெற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப்பிரிந்தமையால்
இப்படிற்று அந்த வருத்தத்தினால் முகமும் கமலம்
போன்ற ஹ்ருதமும் ஒளி மழுங்கவும் உலரவும் பெற்று
பாபுவான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே த்யானித்துக்கொ
ண்டு மறுமொழிகூற வல்லமைபற்றிருந்தான். அப்பால்
பெரும் ப்ரயத்னப்பட்டுச் சோகங்களை அடக்கிக் கண்
களைக்கைகளால் துடைத்துக்கொண்டு பரோக்ஷத்திலும்
(கன்மறைவிலும்) மிகுதியும் தலைக்கொண்ட நட்பின்
மிகுதியாலும் ப்ரீதியுடன் சினைக்கும் சிந்தையாலும் தீர
மற்று ஸாரத்யப் முதலிய வ்யாபாரங்களில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
தனக்கு ஹிதஞ்செய்துகொண்டிருந்ததையும் தன் விருப்
பங்களை எடேற்றிக்கொண்டிருந்ததையும் தன்னோடு சீல்
மொத்திருந்ததையும் தான் சினைத்தகாரியங்களில் தூண்
டும்படி அவன் தனக்கு உட்பட்டிருந்ததையும் சினைத்துக்
கண்ணீர்களால் தழுதழுத்த உரையுடன் தமையனாகிய
மன்னவனைக் குறித்து இங்ஙனம் மறுமொழி கூறினான்.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்:—மஹாராஜனே! பந்துவாயிருந்தவனும் தன்னைப் பற்றினவருடைய மனவருத்தங்களைத் தீர்க்குந்தன்மையனும் ஸாக்ஷாத் பகவானுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்னை வஞ்சித்துத் தனியே விட்டுப் போனான். தேவனே! தேவதைகளுக்கும் ஆச்சர்யத்தை விளைவிப்பதும் அளவிறந்ததுமாகிய என்னுடைய தேஜஸ்ஸை அவன் பறித்துக்கொண்டு போனான். இவ்வுலகத்தில் எவனாயினும் ப்ராணனை இழப்பின் சவமென வழங்கிக்காணத் தகாதவனுமாவதுபோல், எந்த பகவானை ஷ்ணகாலம் பிரியினும் என்னைப்போன்ற லோகமெல்லாம் ப்ரீதிக்கிடமல்லாத காட்சியுடையவையாகுமோ, அப்படிப்பட்ட பகவான் என்னை வஞ்சித்துப் போனான். த்ரௌபதியின் ஸ்வயம்வாத் தொடக்கத்தில் மன்மதன் ஆவேசத்தினால் கெட்ட மதமுடையவராகி அவ்விடம் வந்திருந்த ராஜாக்களின் தேஜஸ்ஸை நான் அபஹரித்ததும் நானேற்றிப் ப்ராணம் தொடுக்கப்பெற்ற தனுஸ்ஸினால் மதஸ்யத்தினுருவமுடைய ஓர் யந்த்ரத்தை அடித்து அறுத்துத் தள்ளினதும் த்ரௌபதியைப் பெற்றதும் எவனுடைய அவலம்பத்தினால் உண்டாயினவோ, அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷன் என்னை வஞ்சித்துப் போனான். எவனுடைய ஸந்திதானத்தினால் நான் தேவக்குழாங்களோடு கூடின தேவேந்த்ரனையும் வேகமாக ஜயித்துக் காண்டவமென்னும் வனத்தை அக்னிக்குக் கொடுத்து அத்யாச்சர்யமான கர்யஞ்செய்தேனே, அன்றியும் மயனால் கீர்மிக்கப்பெற்றதும் ஆச்சர்யமான ப்ரதிமைகள் முதலியன அமைந்ததும் மற்றும் பல அற்புதங்களுடையதுமான ஸபையை நான் பெற்றேனே, மற்றும், எவனுடைய ஸந்திதானத்தினால் அஸ்வமேதயாகத்தில் உனக்கு ராஜாக்கள் பலதிசைகளினின்று கப்பம் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்களோ. அப்படிப்பட்ட பக

வான் என்னை வஞ்சித்துப் போனான். உம்முடைய தம்பியும் எனக்குத் தமையனும் பதினாயிரம் யானைகளின் பலத்தோடொத்த வீர்ய முடையவனுமாகிய பீமஸேனன் ராஜாக்களனைவரும் தமது சிரங்களால் தாக்கித் தொழும்படியான பாதங்களையுடைய மஹா வீரனான ஜராஸந்தனுடைய தலையையும் கால்களையும் முறித்து அவனை வதித்ததும், அந்த ஜராஸந்தன் ஜயித்துச் சிரையில் அடைத்திருந்த ராஜாக்கள் பலரும் அதிசயித்து விடுவிக்கப்பெற்றுப் பரமத கணங்களுக்கு நாதனாகிய ருத்ரனுடைய யாகத்தின் பொருட்டு ஸித்தப்படுத்தி வைத்திருந்த தனத்தை உமது யாகத்தில் காணிக்கையாகக் கொண்டு வந்து கொடுத்ததும் எந்த மஹானுபாவானுடைய தேஜஸ்ஸினால் நடந்தனவோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் என்னை வஞ்சித்துப் போனான். மன்னா! அஸ்வமேத யாகத்தில் அபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்றுச் சிறப்புற்றதும் அழகியதுமான உமது பத்னியானத்ரௌபதியின் தலையிர்ச்சொருக்கை அவிழ்த்துப் பிடித்திழுக்கையில் அந்தத்ரௌபதி கண்ணும் கண்ணீருமாய்த் தன் பாதங்களில் விழுந்துவேண்டிக்கொள்ளினும் விடாமல் ஸபைக்குக் கொண்டு வந்த துஷ்டர்களான துர்ஸாஸனாதிகளின் மடந்தையர் தமது காதலர் மரணம் அடையப்பெற்றுத் தலையிர்களை விரித்துக் கொண்டு வருந்துப்படி பீமன் செய்ததும் எவனுடைய தேஜஸ்ஸினால் நடந்ததோ, அப்படிப்பட்ட மஹானுபாவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்னை வஞ்சித்துப் போனான். முன்பு பதினாயிரம் பராஹ்மணர்களோடு அக்ரபோஜனஞ் செய்பவராகிய துர்வாஸ முனிவர் துர்யோதனனிடஞ் சென்று அவனால் சிறந்த விருந்தளிக்கப்பெற்று மனக்களிப்புற்று அவனை வரம் வேண்டுவாயென்று தூண்டுகையில், அவனும் வனவாஸஞ்சென்ற நமக்கு அம்முனி

வரைக் கொண்டு சாபமிடுவிக்க விரும்பி அம்முனிவரைப் பார்த்து 'மஹானுபாவரே ! அரண்யத்தில் என் ப்ரதாக்களான பாண்டவர்கள் துக்கித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவரிடஞ்சென்று இங்கு புஜித்தாற்போல் போஜனம் வேண்டிப்பெறுவீராக' என்றான். அதைக் கேட்ட முனிவரும் அங்ஙனம் மமது சத்ருவாகிய தூர் யோதனனால் தூண்டப்பெற்று அப்படியே ஆகட்டு மென்று கம்மிடம் வந்து உம்மைப் பார்த்து 'யுதிஷ்டிரா! பதினாயிரம் ப்ராஹ்மணர்களோடு எனக்குச் சீக்ரத்தில் அக்ரபோஜனங் கொடுப்பாயாக' என்றார். நீரும் அது கேட்டு மனத்தில் நடுக்கம் உண்டாகப்பெற்று 'இப்பொழுது நாம் போஜனஞ்செய்தாய் விட்டது. அன்னம் மிகுரவில்லை. அன்றியும் இவ்வனத்தில் பதினாயிரம் ப்ராஹ்மணர்கள் எங்குக் கிடைப்பார்கள் ? அத்தனை பேர்களுக்கு போஜன மிடவேண்டுமானால் அதற்குத் தகுந்த ஸாமக்ரியும் கிடைக்காதே. நான் போஜனமிடே னாயின் கோபஸ்வபாவராகிய இம்முனிவர் சாபங்கொடுப்பாரே. ஆயினும் இம்முனிவரை போஜனத்திற்குவரும் படி அழைத்து விட்டு அப்பால் அதற்கு வேண்டிய உபாயத்தைத் தேடுகின்றேன்' என்று சினைத்து கீர் முனிவரைப் பார்த்து 'பகவானே ! ஸ்னானம் முதலிய நித்யகர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு சீக்ரம் வருவீராக, எனக்கு இங்கு எல்லாம் ஸித்தமாயிருக்கிறது' என்று மொழிகையில், அம்முனிவரும் அப்படியே ஆகட்டு மென்று போய் ஸ்னானஞ்செய்து ஸந்த்யாவந்தனாகி கர்மங்களை முடித்துப் ப்ராஹ்மத்தை த்யானித்தாக் கொண்டிருந்தார். அவ்வளவில், வருத்தங்களைப் போக்குந்தன்மையான மதுசூதனன் நாமிருந்த வனத்திற்கு வந்து நாம் வருத்தத்தினால் முகவொளி மழுங்கப் பெற்றிருக்கக்கண்டு 'ராஜனே ! என்ன நெடுநேரம் ஆலோசிக்

கின்றாய்? வருந்தினவன் போல் தோற்றுகிறாயே என்? என்று வினவுகையில் நீரும் முனிவர் வரலாற்றை மொழிந்தீர். பகவானும் இதையெல்லாம் கேட்டு துர்யோதனனுடைய செயலென்றறிந்து 'அன்னம் ஏதேனும் மிகுந்திருக்கிறதா' என்றான். நீரும் 'சாதம் மாத்ரமே சிந்து மிகுந்திருக்கிறது' என்றீர். பகவானும் மிகுந்திருப்பதைக் கொண்டு வரச் சொல்லி அதை வாங்கி உமது வருத்தம் தீரும்பொருட்டு புஜித்தான். அவ்வளவில், ஜடத்தில் சரீரத்தை அழுழ்த்தி த்யானஞ்செய்து கொண்டிருக்கிற அந்த துர்வாஸ முனிவர் ஜங்கமஸ்தா வாஸ்வருபமான மூன்று லோகங்களும் த்ருப்தி அடைந்தனவாக நினைத்தார். இங்ஙனம் நமது சத்ருவாகிய துர்யோதனனால் தூண்டப்பெற்ற துர்வாஸ முனிவரிடத்தினின்று நமக்கு நேரிட்ட எல்லையில்லாத பெருந்துயரத்தினின்று நம்மை எவன் பாதுகாத்தானோ, அப்படிப்பட்ட மஹானுபாவன் என்னை வஞ்சித்துப் போனான். எங்கும் புகழ்பெற்ற மஹானுபாவனும் கிராதவேஷம் பூண்டவனும் சூலபாணியுமாகிய ருத்ரன் யுத்தத்தில் என் செயலுக்கு வியப்புற்றதும், அந்த ருத்ரன் பாகபதமென்கிற தன்னுடைய அஸ்தரத்தை எனக்குக் கொடுத்ததும், அங்ஙனமே இந்த்ரன் முதலிய மற்றவர் என் செயலுக்கு வியப்புற்றதும், நான் இத்தகைய உருவத்தோடு கூடவே மஹேந்த்ரனுடைய பவனத்தில் பெருமை பொருந்தின அவ்வந்த்ரனுடைய ஆஸனத்தின்பாதி பாகத்தில் உட்கார்ந்ததுமென்த பகவானுடைய தேஜஸ்ஸினால் மிகைந்தனவோ, அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷன் என்னை வஞ்சித்துப் போனான். மற்றும், அம்மஹேந்த்ர பவனத்தில் நான் யதேஷ்டமாக விளைபாடிக்கொண்டிருக்கையில், இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளனைவரும்

காலகேயர் சீவாதகவசர் முதலிய தமது சத்ருக்களை
வதிக்கும் பொருட்டு காண்டவதனுஸ்ஸு அடையாள
மாகப்பெற்ற எனது புஜதண்டங்களி ரண்டையும் ஸஹா
யமாக வேண்டினதும், நான் அங்ஙனமே அவர்களின்
சத்ருக்களை அழித்ததும் எந்த பகவானுடைய மஹிமை
யால் நடந்தனவோ, ஆஜமீடரே! அத்தகையனும் அள
வில்லாத ஆதந்த ஸ்வரூபனும் பரமபுருஷனுமாகிய ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணன் என்னை வஞ்சித்து விட்டுத் தனது லோகம்
போய்ச்சேர்ந்தான். நான் ஒருவனையாகி எவர்க்கும்
தடுக்கமுடியாத பலமுடையதும் எல்லையில்லாததுமான
கௌரவர்களின் ஸையமாகிற ஸமுத்ரத்தை ரதத்தி
னால் தாண்டினதும், சத்ருக்களின் பலவகை தனத்தைப்
பறித்துக்கொண்டதும், அன்றியும் அவரது சிரஸ்ஸுக்
களிலிருந்தவைகளும் ஒளிக்கிடமுமாகிய ரத்னங்களாகிற
தனத்தைப் பெற்றதும் எனது பந்துவாகிய அந்த ஸ்ரீக்ரு
ஷ்ணனுடைய மஹிமையால் உண்டானவைகளே. ப்ரபூ!
சிறந்த பலமுடைய பல ராஜஸ்ரேஷ்டர்களுடைய ரத
ஸமுஹங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற பீஷ்மர் கர்ணன்
ஆசார்யராகிய த்ரோணர் சல்யன் ஆகிய இவர்களின்
ஸையங்களில் எனக்கு முன்னே ஸஞ்சரித்துக் கொண்
டிருந்து தனது கண்ணோக்கத்தினாலேயே ரதிகர்களில்
தலைவரான மஹா வீரர்களுடைய ஆயுளையும் மனத்தையு
ம் தேஜஸ்சையும் அபஹரித்து நான் சத்ருக்களை அனா
யாஸமாகவே ஜயிக்கும்படி எவன் செய்தானோ, அப்படிப்
பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய செயல்கள் என் நெஞ்சில்
மாருது சுழலமிடுகின்றன. நீர் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய
பாஹு தண்டங்களின் திண்மையைக் கண்டு அவனி
டத்தில் என்னைத் தொடுத்து விட்டீர். நானும் அவனு
டைய பாஹு தண்டங்களைப்பற்றி த்ரோணர் பீஷ்மர்
கர்ணன் த்ரோண புத்ரனாகிய அஸ்வத்தாமா த்ரிகர்த்

தன் சலன் ஸைந்தவன் பாஹ்லிகன் முதலிய மஹாவீரர்
 களோடு யுத்தஞ்செய்யும் பொழுது அவர்கள் ப்ரயோ
 கித்தவைகளும் வீணாகாத மஹிமை யுடையவைகளுமா
 கிய அஸ்த்ரங்களெல்லாம், நாஸிம்ஹ தாஸனாகிய ப்ரஹ்
 லாதன்மேல் ஹிரண்ய கசிபு ப்ரயோகித்த அஸ்த்ராதிக
 ளெல்லாம் அவனைத் தொடர்திருந்தாற்போல், என்னைத்
 தீண்டாதிருந்ததுவும் எந்த பகவானுடைய மஹிமை
 யைப் பற்றியோ, அத்தகைய மஹானுபாவனுடைய
 சரித்ரங்கள் என் மனத்தில் மாருதிருக்கின்றன. நல்லி
 யற்கையுடைய ஸாதுக்கள் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து
 மோக்ஷம் பெறவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் தன்
 பாதாரவிக்தங்களைப் பணியப்பெற்றவனும் விரும்புவோர்
 க்குத் தன்னையுங்கொடுக்க ஸித்தமாயிருப்பவனும் ஸர்
 வேஸ்வரனுமாகிய அந்த மஹானுபாவனை நான் கெடு
 மதியனாகையால், 'நீ எனக்கு ஸாரதியாயிருப்பாய்'
 என்று வேண்டினேன். அன்றியும், நான் குதிரைகள்
 இளைப்புறப்பெற்று ரதத்தினின்று இறங்கி பூமியிலிருக்
 கும் பொழுது சத்ரு ராஜாக்கள் தாம் ரதத்திலிருந்தும்
 அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மஹிமையால் மதி மயங்கப்
 பெற்று என்னை அடிக்காமலே இருந்தார்கள். இப்படி
 மஹோபகாரஞ்செய்த அம்மஹானுபாவனுடைய சரித்
 ரங்கள் என் மனத்தில் மாருதிருக்கின்றன. ஓ மன்ன
 வனே! ஆழ்ந்த கருத்துடையவைகளும் அழகியவைகளு
 மான பரிஹாஸ வாக்யங்களும் 'ஓ பார்த்த! ஏ அர்ஜு
 ன! ஓ நண்பனே! ஓ குருநந்தனா!' என்று அழைத்துச்
 சொல்லுகிற மனத்திற்கினிய மற்றும் பல வாக்யங்களும்
 இப்பொழுது கினைவுக்கு வந்து என் மனத்தை அறுக்
 கின்றன. படுத்தல் உட்காருதல் திரிதல் பேசுதல் புசித்
 தல் முதலிய வ்யாபாரங்களில் ஓத்திருக்கையால் வேறு

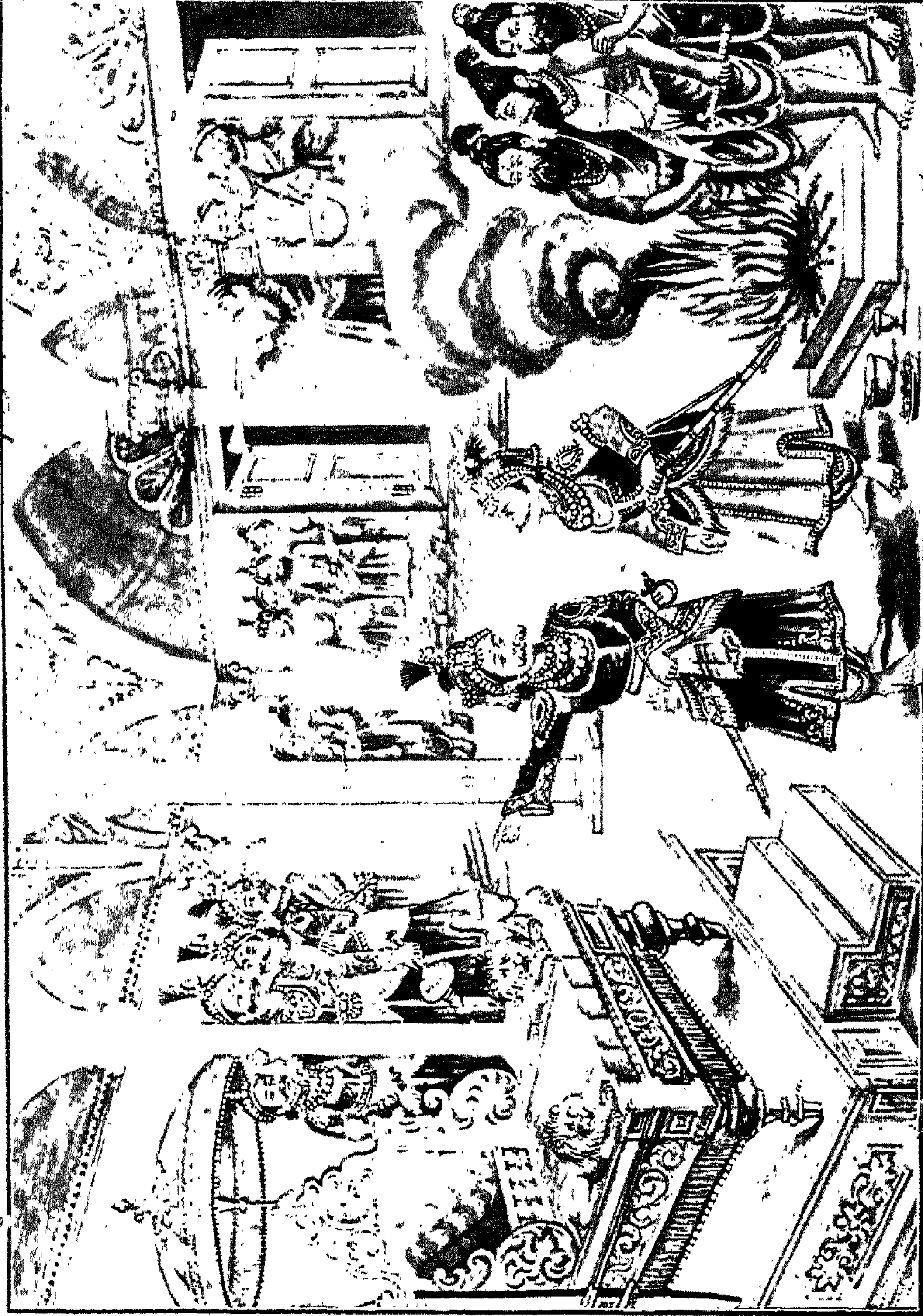
பாடில்லாத நான் மதிகேடினால் தேவர்களுக்குத் தேவனாகிய அந்த பகவானே இங்ஙனம் அவமதிக்கையில், அவன் எல்லையில்லாத மஹிமையுடையவனாகையால், நண்பன் செய்த அபராதத்தை நண்பன் போலவும், பிள்ளையின் பிழையைத் தந்தைபோலவும், எனது பிழைகளை யெல்லாம் பொறுத்திருந்தான். மற்றும், 'க்ருஷ்ண! நீ மிகவும் ஸத்யவாதியல்லவா! உன்னைப்போல் ஸத்யம் பேசுவன் மற்றொருவனும் இல்லையப்பா!' என்று நான் அவனைப் பலவாறு அவமதித்துப் பரிஹாஸஞ் செய்யினும் மஹானுபாவனாகையால் அவன் அவற்றையெல்லாம் நினைக்காமல் பொறுத்திருந்தான். அம்மஹாபுருஷனுடைய செயல்கள் இப்பொழுது கீனைவுக்கு வந்து என் நெஞ்சை உருக்குகின்றன. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அங்ஙனம் உட்காருதல் படுத்தல் புசித்தல் முதலிய செயல்களெல்லா வற்றிலும் தொடர்ந்திருந்த நான் என்னோடொத்த ஸுக துக்கங்களையுடையவனும் அளவில்லாத அன்பிற்கிடமும் எனக்குஹிதஞ்செய்பவனும் என் மனத்திற்கினியனும் என்னெஞ்சில் நிறைந்து மாருதிருப்பவனும் புருஷோத்தமனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பிரிந்து, ஓ மன்னவனே! த்ரிவிக்ரமாவதாரஞ் செய்து மூன்றடிகள் இரந்து உலகமெல்லாம் அளந்த மஹானுபாவனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மனைவிக் கூட்டத்தைப் பாதுகாத்து அழைத்துக்கொண்டு வரும்பொழுது வழியில் துஷ்டர்களால் அபுலையெனப்படும் ஓர் மரதுபோல், இடையர்களால் ஜயிக்கப் பெற்றேன். (தோல்வியடையப் பெற்றேன்). முன்பு பகவானேடிருக்கும் பொழுது எந்த தனுஸ்ஸோ, அதே தனுஸ்ஸு தான் இப்பொழுதும். பாணங்களும் அவையே. ரதமும் அதுவே. குதிரைகளும் அவையே. நானும் அப்பொழுது ரதிகர்களில் சிறப்புற்றிருந்த அவனே. எந்த தனுஸ்ஸு முதலிய

வற்றால் என்னை ராஜாக்கள் அனைவரும் மேன்மையுற்ற
வனாகப் பாவித்துக்கொண்டிருந்தார்களோ, அவைகளே
இப்பொழுதிருப்பவைகளும். ஆயினும், அந்த தனுஸ்
ஊழ் முதலியதெல்லாம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பிரிந்த பின்பு
இல்லாதவை போன்று பஸ்மாஹுதி போலும், தூர்ப்
புத்தியனான ப்ராஹ்மணன் செய்யும் தானாகி ஸத்காரம்
போலும் களர் சிலத்தில் விதைத்த விதைபோலும் ப்ரா
யோஜன மற்றவையாயின. ராஜனே! த்வாரகையில் நீர்
கேட்ட நமது நண்பர்களில் நாலேந்து பேர்கள் தான்
யிகுந்திருக்கின்றார்கள். மற்றவர்களனைவரும் ரிஷிக
ளின் சாபத்தினால் மதி மயங்கி மதங்கொடுப்பதான மத்
யத்தைப் பருகி அந்த மத்ய மதத்தினால் ஸ்வாதீன மற்ற
மனமுடையவராகி, ஒருவர்க்கொருவர் தெரியாதவர்
போல் ஒருவரை யொருவர் முட்டிகளால் அடித்துக்
கொண்டு மான்டார்கள். இது பெரும்பாலும் ஜ்ஞா
னாகி குணங்கள் நிறைந்தவனும் எல்லாவற்றையும் தன்
னிஷ்டப்படி நடத்துந்தன்மையனுமாகிய ஈஸ்வரனுடைய
செயலே. அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் நடந்ததே
யன்றி வேறன்று. ப்ராணிகள் ஒன்றோடொன்று ஒத்
திருப்பதும் ஒன்றையொன்று ஹிம்ஸித்துக் கொள்வது
மாகிய இவை பகவானுடைய செயலே. ஆகையால்
இவர்களும் அந்த ஈஸ்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் சில
காலம் வாழ்க்திருந்தார்கள். அவனுடைய ஸங்கல்பம்
மாறினபடியால் இப்பொழுது ஒருவரை யொருவர் அடித்
துக்கொண்டு மான்டார்கள். ஜலத்தில் மதஸ்யங்களுக்
குள் சிறிய மதஸ்யங்களைப் பெரிய மதஸ்யங்கள் பிடித்
துத் தின்பதும் பெரிய மதஸ்யங்களிலும் பலமற்றவை
களை பலமுள்ளவை ஹிம்ஸிப்பதும், பலமுள்ள பெரிய
மதஸ்யங்கள் ஒன்றையொன்று ஹிம்ஸிப்பதும் உலகத்
தில் எப்படி நடக்கின்றனவோ, அப்படியே ஈஸ்வரன்

பலிஷ்டர்களும் பெருமையுடையவருமான யாதவர்களைக்
கொண்டு தூர்ப்பலர்களான மற்றவரை மான்வித்து, அப்
பால் யாதவர்களைக்கொண்டு யாதவர்களையே ஒருவரை
யொருவர் அடித்துக்கொண்டு முடியச்செய்து பூமியின்
பாரங்களைப் போக்கினான். தேசகாலங்களுக்குத் தகுந்த
ப்ரயோஜனங்களை வெளியிடு மவைகளும் கேட்பவருடைய
மனத்திலுள்ள துக்கங்களை அணைப்பவைகளுமாகிய
கோவந்தனுடைய (ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய) வசனங்கள்
நினைவுக்கு வந்து என்மனத்தை உருக்குகின்றன' என்
றான்.

இங்ஙனம் அர்ஜுனன் ஆழ்ந்து அளவிறந்ததுமா
கிய ஸ்னேஹத்துடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்
தங்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவன் புத்தி
வருத்தங்களெல்லாம் தொலைந்து கலக்கமற்றுத் தெளிவு
பெற்றது. ஸ்ரீவாஸுதேவனுடைய பாதாரவிந்தங்களை
த்யானஞ் செய்தமையால் ஊக்கம் வளரப்பெற்ற பக்தி
யால், நெடுநாள் மனத்தில் படிந்திருக்கையால் அழிச்ச
முடியாத ராகாதி தோஷங்களெல்லாம் தொலைந்து
மதிதெளியப்பெற்றவனும் வல்லவனுமாகிய அர்ஜுனன்
யுத்தாரம்பத்தில் கீதோபநிஷத்தின் மூலமாய் பகவான்
உபதேசித்ததும் ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மை,
பரமாத்மாவை அடைவதற்கு வேண்டிய உபாயங்கள்
ஆகிய இவற்றை அறிவிப்பதுமாகிய தத்வஜ்ஞானமெல்
லாம் நெடு நாளாய் மறந்திருந்து இப்பொழுது மனக்
கலக்கங்களெல்லாம் தீரப்பெற்றமையால் அந்த நுண்ண
றிவு முழுவதும் மனத்தில் செளிவாகத் தோன்றப்பெற்
றான். பகவான் தன் லோகம்போன வருத்தாந்ததையும்
யதுகுலம் அழிந்ததையும் கேட்டு யுதிஷ்டிரான் மனத்தை
விவேகத்தினால் ஸமாதானப் படுத்திக்கொண்டு எல்லை

யில்லாத போரந்தங் கொடுக்கவல்ல பாலோகம் போகும்
வழியில் மதியைச்செலுத்தினான். யதுகுலம்பாழானதை
யும் பகவான்தனது லோகஞ்சென்றதையும் அர்ஜுனன்
சொல்லக்கேட்ட குந்தியும் ஜ்ஞானாகி குணங்கள் நிறை
ந்து இந்திரியங்களால் விளையும் அறிவுக்கு எட்டாதவனு
மாகிய அந்த பகவானிடத்தில் எந்த ப்ரயோஜனத்தையு
யும் எதிர் பாராத பக்தியால் மனத்தை நிலைநிறுத்திஸம்
ஸாரத்தில் வைராக்யம் உண்டாகப்பெற்றாள். கர்மத்தி
னால் விளையும் ஜன்மமில்லாத பகவான் மானிட உருவம்
போன்ற எந்தச் சரீரத்தைக்கொண்டு பூமியின் பராத்
தைப்போக்கினானோ அந்தச் சரீரத்தை விட்டுத்தனக்கு
அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்துடன் தனது
லோகம்போய்ச்சேர்ந்தான். ஸௌனகரே! ஒரு முள்ளைக்
கொண்டு காலில் பொற்றுக் கொண்டிருக்கிற மற்றொரு
முள்ளை எடுத்து அவ்வாண்டு முள்ளுகளையும் வீசி யெறி
வதுபோல், பகவானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யதுவம்சத்தில்
அவதரித்து லோகங்களுக்கு முள்போல் பாதை செய்யுந்
தன்மையான துஷ்டர்களை யெல்லாம் ஸம்ஹாரஞ்செய்
து அதற்காகத் தான் கொண்ட சரீரத்தையும் தான் ஸம்
ஹரித்த துஷ்டர்களின் சரீரத்தையும் துறந்து தன்
லோகம்போய்ச்சேர்ந்தான். பகவான் சேதனான சேதனங்க
ளெல்லாவற்றிலும் உள்ளே புகுந்திருப்பவனாகையால்
அவனுக்கு உலகங்களெல்லாம் சரீரமே. ஆகையால்
அவன் துஷ்டர்களை ஸம்ஹரிப்பதற்காகக் கொண்ட
சரீரத்தையும் ஸம்ஹரித்த சரீரங்களையும் துறந்து சென்
றான். அவனுக்கு இரண்டு சரீரங்களும் துல்யமே. நாட்
டிய மாதிகிற நடன் நாட்யத்திற்கு வேண்டிய வெவ்வேறு
வேஷங்களைக்கொண்டு, நாட்யம் முடிந்தபின்பு, எப்படி
தன்னுருவத்துடன் இருப்பானோ, அப்படியே பகவா

187. தர்மபுத்ரன் பரீக்ஷித் துக்குப்
பட்டாபிஷேகம் செய்தல்.

னும் அந்தந்த ப்ரயோஜனங்களுக்காக மத்ஸ்யாதி உருவங்களைக் கொண்டு அந்த ப்ரயோஜனங்கள் தீர்த்தபின்பு அந்த மத்ஸ்யாதி உருவங்களை விட்டுத் தனக்கு அஸாதாரணமான உருவத்துடன் இருந்தான். இப்பொழுதும் அங்ஙனமே எந்த உருவத்துடன் பூபாரத்தைப் போக்கினானோ, அந்த மானிட உருவத்தைத் துறந்து தனது திவ்யமங்களை விக்ரஹத்துடன் தன்னுடைய லோகம் போய்ச் சேர்ந்தான். அனைவரும் கேட்கத் தகுந்த அழகான கதைகளையுடைய பகவானான முகுந்தன் தனக்கு அஸாதாரணமான திவ்யமங்களை விக்ரஹத்துடன் என்றைத் தினம் இந்த பூமியைத் துறந்து சென்றானோ, அன்றைத்தினமே அவிவேகிகளுக்கு அசுபம் விளைப்பதான கலியுகம் தொடங்கிற்று. அப்பால் யுதிஷ்டிரன் தனது ராஜ்யத்திலும் க்ருஹத்திலும் ஜனங்களின் சரீரங்களிலும் அந்தக் கலி தொடர்ந்திருப்பதை அறிந்து அதனால் விளைகிற லோபம் பொய் கபடம் ஹிம்ஸை முதலிய அதர்மங்களின் வரிசையைக்கண்டு க்ருஹத்தினின்று புறப்பட்டுப்போவதற்கு முயற்சிக்கொண்டான். அதன்பிறகு ராஜாவான யுதிஷ்டிரன் குணங்களால் தனக்கு மிகுதியும் ஒத்திருப்பவனும் வணக்கமுடையவனும் பேரனுமாகிய பரீக்ஷித்தை ஹஸ்தினா புரத்தில் ஸமுத்ரங்களை அரை நூல் மாலையாகப்பெற்ற பூமிக்குப்பர்த்தாவாக அபிஷேகஞ் செய்தான். அங்ஙனமே மதுரையில் வஜ்ரனென்னும் பேருடைய யதுகுல் குமாரனை அவன் சூரஸேன் தேசங்களுக்குப் பதியாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தான். அப்பால் ராஜனாகிய அந்த யுதிஷ்டிரன் ப்ரஜாபதியை தேவதையாகவுடைய ஓர் யாகத்தைச் செய்து ஆஹவனீயம் முதலிய அக்னிகளை ஆத்மஸமாரோபணஞ் செய்தான். அனந்தரம் அங்ஙனம் இத்தனைகாலமாய் அணிந்து வந்த வெண்பட்டு முதலிய ஆடைகளையும் தோள்

வளை முதலிய ஆபரணங்களையும் மற்றுமுள்ள போகவஸ்துக்களையும் துறந்து தேஹத்தைத் தொடர்ந்த பந்துக்களிடத்தில் தன்னுடையவரென்னும் அபிமானத்தையும் அறுத்து தேஹமே ஆத்மாவென்னும்பரமமாகிற அஹங்காரமற்றவனாகி ப்ரக்ருதிமுதலிய பந்தங்களெல்லாம் கழிந்தனவாகக் கருதி, வாக்குமுதலிய கர்மேந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரத்தையும் கண்முதலிய ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரத்தையும் மனத்தில் ஹோமஞ்செய்தான் (மனத்திற்கு அதீனமென்று சினைத்தான்.) அம்மனத்தைப் ப்ராணனில் ஹோமஞ்செய்தான். அந்தப் ப்ராணனை அபானத்திலும், மலமுத்ரங்களை வெளித்தள்ளுகையாகிற தன் வ்யாபாரத்தோடு கூடின அவ்வபானத்தை உதானத்திலும், அவ்வுதானத்தை ம்ருத்யுவென்னும் பேருடைய ஸமானத்திலும் அந்த ஸமானத்தைப் ப்ராணன் முதலிய பஞ்சவாயுக்களுக்குங்காரணமான வாயுவினிடத்திலும் ஹோமஞ்செய்தான். மனனஞ்செய்யுந்தன்மையுடைய அந்த யுதிஷ்டிரன், பஞ்ச பூதங்களையும் இர்த்ரியக் கூட்டங்களையும் ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று மூன்று வகைப்பட்ட அஹங்காரத்திலும், அவ்வஹங்காரத்தை ஒன்றான ப்ரக்ருதி தத்வத்திலும் ஹோமஞ்செய்தான். அனந்தரம் வாக்குமுதல் ப்ரக்ருதி வரையிலுமுள்ள தத்வங்களை யெல்லாம் ஜீவனிடத்திலும், அந்த ஜீவாத்மாவை அழிவில்லாத பரப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் ஹோமஞ்செய்தான். அப்பால் மரவுரியைவஸ்த்ரமாக உடுத்து ஆஹாரத்தைத் துறந்து வாக்கை அடக்கி மௌனவ்ரதத்தை எற்றுக்கொண்டு தலைமயிர்களை அவிழ்த்து விரித்து ஒன்றும் அறியாதமூடன் போலும் பைத்யம் பிடித்தவன் போலும் பிசாசம்போலும் தன்னைப் பிறர் சினைக்கும்படி தன்னுருவத்தைக்காட்டிக்கொண்டு சேவிடன்போல் எதையும் சேவிகொடுத்துக் கேளா

தவனும் குருடன்போல் எதையும் கண்ணெடுத்துப்பா
 ராதவனுமாகி, பரமபுருஷனை மனத்தில் த்யானித்துக்
 கொண்டி, ஸம்ஸாரத்தில் னெறுப்புற்ற பல மஹானுபாவர்
 களால் முன்பு செல்லப்பெற்றதும், எங்குப்போனவர்
 திரும்பி வர மாட்டார்களோ அத்தகையதும் (தன்னி
 டம் வந்தவர்களைத் திரும்பிப்போக வொட்டாமல் மல்வழி
 க்குச்செலுத்துவதும்) ஆகிய வடதிசையைக் குறித்துச்
 சென்றான். அவனது உடன் பிறந்தவர் அனைவரும்போக
 நிச்சயித்து விவேகமுற்றவராகி அந்த யுதிஷ்டிரனைத்
 தொடர்ந்து புறப்பட்டார்கள். அந்த யுதிஷ்டிராதிகள்,
 பூமியிலுள்ள ப்ரஜைகளெல்லாம் அதர்மத்தையே நண்
 பனாகக்கொண்ட கலியினால் தீண்டப்பெற்றிருப்பதைக்
 கண்டு தேஹம் தேஹத்தைப்பற்றினபந்துக்கள் முதலிய
 எல்லாப்பதார்த்தங்களையும் அஸாரமாக (அற்பமாக)
 நினைத்து எதையும் பொருள்செய்யாமல் தமதுசரீரத்
 திற்கு மரணம் வந்திருப்பதை அறிந்து பகவானுடைய
 பாதாரவிந்தங்களை மனத்தில் த்யானித்தார்கள். அங்
 றுனம் ஸ்ரீவைகுண்டனுடைய பாதாரவிந்தங்களை த்யா
 னிப்பதால் பக்திவளர்ந்துவரப் பெற்று அதனால் தெளிந்த
 மனமுடையவராகி நாராயணனென்று கூறப்படுகிற பரம
 புருஷனிடத்தில் மதி நிலைசின்றிருக்கப்பெற்று, ஸப்தாதி
 விஷயங்களில் தாழ்ந்த மனமுடைய துர்புத்திகளால்
 வருந்தியும் பெறமுடியாத மோக்ஷகதியை அடைந்தார்
 கள். அவர்கள் பகவானை அடைவதற்குத் தடையான
 பாபங்களை யெல்லாம் உதறி எஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும்
 தீண்டப்பெறாத உருவத்துடன் நாராயணனுடைய ஸ்தா
 னம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். விதுரனும் சிறிது காலம்
 தீர்த்தயாத்ரையாகத் திரிந்து பாண்டவாதிகளின் கதி
 யைக் கேட்டு பகவானிடத்தில் நிலைசின்ற மனமுடையவ
 னாகையால் சிறிதும் வருந்தாமல் ப்ரபாஸ தீர்த்தத்தில்

தேஹத்தை விட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்திலேயே மிகுந்த ஊக்கமுடையவனாகையால் அவனிடத்தினின்று மனம் போப்பெருதவனாகிப் பித்ரு தேவதைகளுடன் தன்னுடைய ஸ்தானம் போய்ச்சேர்ந்தான். அப்பொழுது த்ரோபதியும் தன்பர்த்தாக்கனாகிய தர்மபுத்ராதிகள் ஸம்ஸாரத்தில் விருப்பற்று மோக்ஷகதியைக் குறித்து முயன்றமை கண்டு பகவானுன வாஸுதேவனிடத்தில் சீவசீன்ற மதியுடையவனாகி அந்த வாஸுதேவனை அடைந்தான். இங்ஙனம் படிப்பவர்க்கும் கேட்பவர்க்கும் சுபங்கொடுப்பதும் பரிசுத்தமுமாகிய பகவான் தனது லோகஞ்சென்ற வருத்தார்த்தத்தையும் பாண்டவர் மோக்ஷகதி அடைந்த வருத்தார்த்தத்தையும் எவன் விருப்பத்துடன் கேட்பானோ, அம்மனிதன் ஸ்ரீபகவானிடத்தில் பக்தி உண்டாகப்பெற்று மோக்ஷஸித்தியைப்பெறுவான். பதினைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பரீக்ஷித்த மஹாபாஜன் திக்ஷஜயத்தில்
பூமியோடும் தர்ம தேவதையோடும்
ஸம்வாதஞ் செய்தல்.

ஸதிதர் சொல்லுகிறார்:—அங்ஙனம் பாண்டவர்கள் போனபின்பு மஹாகுணசாலியான அந்தப் பரீக்ஷித்து, அந்தணரே! அவன் பிறந்தவன்று ஜாதகம் அறிந்த ப்ராஹ்மணர்கள் எங்ஙனம் மொழிந்தார்களோ, அங்ஙனமே ப்ராஹ்மணஸ்தோஷ்டர்களின் சிணைக்கையால் மஹாபாகவதனாகி (பகவானிடத்தில் சிறந்த பக்தியுடையவனாகி) பூமியைப் பாதுகாத்து வந்தான். அவன் தனது மாமனாகிய உத்தரானுடைய புதல்வியான இராவதியேன்பவனை மணம் புரிந்து, அவனிடத்தில் ஜனமேஜயன் முதலிய நான்கு புதல்வர்களைப் பெற்றான். அவன் க்ருபரை ஆசார்யனாக

வரித்துக் கங்கையின் கரையில் மூன்று அஸ்வமேத யாகங்கள் செய்தான். அந்த யாகங்களில் இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகள் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டு ஹவிர்ப் பாகங்களைப் பெற்றார்கள். (அந்த யாகங்களின் சிறப்பையும் தூய்மையையும் இனி நான் விடுத்துச் சொல்ல வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. வீரனாகிய அந்தப் பரீக்ஷித்து ஒருக்கால் திக்விஜயத்தின் பொருட்டுத்திரிந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, ஓரிடத்தில் பாதத்தினால் ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரண்டு பசுக்களை வதித்துக் கொண்டிருப்பவனும் சூத்ரஜாதியன்போல் தோன்றியும் ராஜாவின் அடையாளங்களைத் தரித்திருப்பவனுமாகிய கலிபுருஷனைத் தன் தேஜஸ்ஸினால் (பிறரைப் பரிபீலிக்கும் வல்லமையால்) தண்டித்தான்.

ஸௌனகர் சொல்லுகிறார்:— ராஜாவாகிய பரீக்ஷித்து திக்விஜய ஸமயத்தில் கலியை எந்தக் காரணத்தினால் தண்டித்தான்? பசுவைக் காலால் அடிப்பவனும் ராஜாவின் அடையாளங்களைத் தரித்திருப்பவனுமாகிய அந்தச் சூத்ரன் எத்தகையன்? ஓஸூதரே! மிகுந்தபாக்யமுடையவரே! கலியைத் தண்டித்தது முதலிய வருத்தாந்தங்களை நாங்கள் கேட்கிறோமென்பதற்காக நீர் சொல்லவேண்டாம். மஹானுபாவரே! எதுவும் விஷ்ணுவின் கதையைத் தொடர்ந்திருக்குமாயின், அல்லது இந்த விஷ்ணுவின் பாதாரவிர்தங்களின் மதுவைப் பருகுந்தன் மையரன் ஸாதுக்களின் கதையைத் தொடர்ந்திருக்குமாயின், அதையே எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். ஓஸூதரே! அற்பமான ஆயுளுடையவரும் கர்ம பலனை அனுபவிக்க விரும்புவோர்களும் மரணம் அடையுந் தன் மையருமான மனிதர்களைத் தொடர்ந்தவைகளும் ஒரு ப்ரயோஜனமுமின்றி ஆயுளை அழிப்பவைகளும் விஷ்ணு

வோடாவது அவனது பக்தர்களோடாவது தொடர்ச்சி யற்றவைகளுமான மற்ற வீண்வார்த்தைகளை வர்ணிப்ப தாலும் கேட்பதாலும் எந்த ப்ரயோஜனமும் உண்டா காது. உண்மையான பரப்ராஹ்மத்தைப் பெற விரும்பு வோர்களும் குறைந்த ஆயுளுடையவர்களும் மரணம் அ டையுந் தன்மையருமாகிய நமக்கு மற்ற வீண் வார்த்தை களால் என்ன ப்ரயோஜனம்? எந்த வருத்தாந்தங்களைக் கேட்கில் வீணாக வாழ்நாள் அழிந்துபோவது மாத்ரமே யன்றி மற்றொரு ப்ரயோஜனமும் உண்டாகாதோ அத் தகைய வீண்வருத்தாந்தங்கள் நமக்கு வேண்டியதில்லை. அவற்றை நாம் வர்ணிப்பதும் கேட்பதும் தகுதியன்று. 'ஆனால் இப்படி கேள்விகள் கேட்பதும் விடை கொடுப் பதுமாயிருந்தால் இந்தப் புராணம் முழுவதையும் கேட்க வும் சொல்லவும் நமதாயுள் போதாதே. நாம் எப்பொ ழுது மரணம் கோப் பெறுவோமென்பதும் நமக்கு நிச் சயிக்க முடியாதே. ஆகையால் இங்ஙனம் பொழுது போக்குவது யுக்தமன்றே' என்று நினைக்கிறீரோ? அங்ஙனம் சங்கிக்கவேண்டாம். இந்த நைமிசக்ஷேத்ர த்தில் பகவானுடைய குணங்களை வர்ணிப்பதும் கேட் பதுமாகிற ப்ராஹ்ம ஸத்ரமென்னும் ஸத்கர்மத்தில் பக வானுன் டிருத்யு இங்கு வந்திருக்கும்படி அழைக்கப்பெ ற்று வந்திருக்கின்றான். அவ்வந்தகன் இங்கு எவ்வளவு காலம் இருப்பானோ அதுவகையில் இங்கு ஒருவனும் மா ணம் அடையமாட்டான். இங்கிருப்பவர் எவரும் மரணம் அடையலாகாதென்கிற இந்த ப்ரயோஜனத்திற்காகவே மஹர்ஷிகளால் டிருத்யு தன் வ்யாபாரத்தைத் துறந்து இங்கு வந்து பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்கும்படி அழைக்கப்பெற்று வந்திருக்கின்றான். மனுஷ்ய லோகத் தில் விஷ்ணுவின் லீலைகளை எடுத்துரைப்பதும் அம்ருதம்

போன்றதுமாகிய வசனத்தைப் பருகுவதே (கேட்பதே) முக்யம். இங்ஙனம் எவர் பகவானுடைய அம்ருதம் போன்ற சரித்ரத்தைப் பருகுவார்களோ அவரது பாக்யத்தை என்னென்று சொல்லுவேன்! ஏனென்னில், செயலும் புத்தியும் ஆயுளும் அற்பமாயிருக்கப்பெற்ற ஒருவன் பகவானுடைய லீலைகளாகிற அம்ருதத்தை உட்கொண்ட வசனத்தைக்கேளா திருப்பானாயின், அவனுடைய வயது ராத்ரியில் தூக்கத்தினாலும் பகலில் வீண்வயாபாரங்களாலும் கழிகிறதேயன்றி ஒருபயனும்பெறுவதில்லை. பகவானுடைய கதைகளைக் கேட்கும் மனிதனுடைய வயதெல்லாம் ஸபலமே' என்றார்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—பரீக்ஷித்து திக்விஜயத்திற்காகப் புறப்பட்டுக் குருஜாங்கல தேசங்களில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் தனது ஆஜ்ஞைக்கு உட்பட்ட தேசத்தில் கலி புகுந்தானென்கிற மிகுதியும் அணிஷ்டமான வருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு உடனே யுத்தத்தில் ஸமர்த்தனாகிய அம்மன்னவன் தனுஸ்ஸை எடுத்துக் கொண்டான். அப்பால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பெற்றுக் கறுத்த குதிரைகள் பூட்டினதும் ஸிம்ஹத்வஜம் கட்டினதுமாகிய ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு ரதகஜதுரகங்களாகிய நான்கு அங்கங்கள் அமைந்த ஸேனை சூழ்ந்து வரப்பெற்று திக்விஜயத்திற்காகக் குருஜாங்கல தேசத்தினின்று அம்மன்னவன் புறப்பட்டான். அவன் பதராஸ்வம் கேதுமாலம் பாரதம் கிம்புருஷம் முதலிய வர்ஷமென்று வழங்கும் பூமியின் பாகங்களையும் உத்தர குருதேசங்களையும் ஜயித்து அவரவரிடத்தில் கப்பம் பெற்றான். அவன் அந்தரத தேசங்களில், பூரீக்ருஷ்ணனுடைய மஹிமையை அறிவிப்பதும் மஹானுபர்வர்களான தனது பூர்விகர்களைச் சேர்ந்ததுமான புகழைப் பாடக்கேட்டான். மற்றும், அவன் தன்னை அஸ்வத்தா

மாவின் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸினின்று
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பாதுகாத்ததையும் வ்ருஷ்ணிகளுக்கும்
 பாண்டவர்களுக்கும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்திலுள்ள ப்ரீதி
 யையும் பக்தியையும் ஆங்காங்குள்ளவர்கொல்லக் கேட்டு
 மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து அந்த ஸந்தோஷத்தி
 னால் கண்கள் மலரப் பெற்றுக் கம்பீர மனமுடைய அம்
 மன்னவன் அங்ஙனம் சொல்லும் ஜனங்களுக்கு விலையு
 யர்ந்த வஸ்துக்களையும் அத்தகைய ஆடைகளையும் அத்
 தகைய முத்துமாலைகளையும் கொடுத்தான். அவ்வரசன்,
 தன்னிடத்தில் ஸ்னேஹமுடையவரான பாண்டவர்களிட
 தத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நடத்தின தேரோட்டுதல், ஸபை
 யில் ந்யாய அந்யாயங்களை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரத்தை
 சிறைவேற்றுதல், ஊழியஞ் செய்தல், தூதுபோதல்,
 அரசன் ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்கையில் அவனைத்
 தொடர்ந்து பணிதல், துதித்தல், வணங்குதல் ஆகிய
 இச்செயல்களையும், அவனை உலகமெல்லாம் பணிந்துகொ
 ண்டிருந்ததையுங் கேட்டு, எங்கும் சிறைந்தபொருளாகிய
 அம்மஹானுபாவனுடைய பாதாவிந்தங்களில் பக்தி
 செய்தான். அந்தப் ப்ரீக்ஷித்து தனது பூர்விகர்களான
 யுகிஷ்டிராதிகளின் நடத்தையைத் தினந்தோறும்
 தொடர்ந்து கொண்டிருக்கையில், அவனுக்கு ஸமீபத்
 தில் பெரிய ஓர் ஆச்சர்யம் நடந்தது. அதைச் சொல்லு
 கிறேன், கேள். தர்மதேவதை வ்ருஷபத்தின் உருவங்
 கொண்டு ஒற்றைக் காலால் உலாவுவதாகி, ஒளியற்ற
 தும் குழந்தையை இழந்த தாய் போன்றதும் முகத்
 தில் கண்ணீர் வழியப்பெற்றதும் பசுவின் உருவந் தரித்
 ததுமாகிய பூமிதேவியைப் பார்த்து வினாவினது.

தர்மதேவதை சொல்லுகிறது:— 'மங்களஸ்வபாவ
 முடையவளே! உன் உடம்பு ரோகங்களொன்றுமில்லா

மல் ஸௌக்யமாயிருக்கின்றதா? நீ வாடின முகத்துடன்
 கிறம் மாறப்பெற்றிருக்கின்றாய். உன்னை உற்றுப்பார்க்
 கையில், நீ மனத்தில் ஏதோ வருத்தமுற்றிருப்பதுபோல்
 தோற்றுகிறது. அம்மே! உன் முகவாட்டத்தையும்
 கிறம் மாறுதலையும் பற்றி, நீ தூரதேசஞ் சென்ற ஓர்
 பந்துவைப் பற்றிச் சோகிக்கிறாயென்று நான் ஊழிக்
 கிறேன். மற்றும், மூன்று கால்கள் குறைமப்பெற்று
 ஒற்றைக்காலுடையதுமாகிய என்னைக் குறித்துச்
 சோகிக்கின்றாயா? அல்லது, 'சூத்ரர்கள் போன்று தர்ம
 மார்க்கத்தில் கிலை கில்லாதவர் மன்னவராய் வந்து
 என்னை இனி அனுபவிக்கப் போகின்றார்களே' என்று
 உன்னைப் பற்றிச் சோகிக்கின்றாயா? யாகஞ்செய்பவரில்லா
 மையால் யாகங்களில் ஹவிர்ப்பாகம் நேரப்பெறுத வான
 வர்களைப்பற்றி வருந்துகின்றாயா? அல்லது, இத்தான்
 மழை பெய்யாமையால் தூர்ப்பிகுஷத்தினால் பீடிக்கப்
 பெற்ற ப்ராஜைகளைப் பற்றி வருந்துகின்றாயா? அல்லது,
 பூமி! ராகுஸர்போன்ற கொடியர்களால் பீடிக்கப்பெற்ற
 இளைஞர்களைப் பற்றியாவது, அல்லது தந்தை கணவன்
 புதல்வன் முதலியவர்களால் பாதுகாக்கப்பெறுத பெண்
 களைப் பற்றியாவது வருந்துகின்றாயா? அல்லது, ப்ராஹ்
 மணகுலம் தர்மத்தினின்று நழுவிக்கெட்டவழியில்
 சென்றிருக்கையால், விஷ்ணுவின் ஸ்வரூப ரூபகுண
 விபூதிகளை அறிவிக்கிற வேதம் தன்னை ஆதரிப்பாரற்று
 வருந்துவதைப் பற்றிச் சோகிக்கின்றாயா? அல்லது,
 ராஜவம்ஸமெல்லாம் ப்ராஹ்மணர்களை ஆதரிக்காமல்
 அவமதிக்கையால், குலங்களில் சிறந்த அவ்வந்தணர்
 களைப் பற்றி வருந்துகின்றாயா? அல்லது, க்ஷத்ரியர்கள்
 கலியினால் தீண்டப் பெற்றுத் தமது தர்மத்தைத் துறந்து
 மேன்மை குலைந்து தாழ்ந்திருப்பதைப்பற்றி வருந்துகின்
 றாயா? அல்லது அந்த க்ஷத்ரிய அதமர்களால் பீடிக்கப்

2W15

பெற்ற தேசங்களைப்பற்றி வருந்துகின்றாயா? அல்லது, இங்கு மங்கும் போகக்கூடாத தேசங்களுக்குப்போய் அன்னம் பானம் ஸ்நானம் ஸ்த்ரீஸம்போகம் இவைகளில் விருப்புற்று வருந்துகிற ப்ராணிஸமுஹத்தைப்பற்றிச் சோகிக்கின்றாயா? அல்லது, அம்மா! பூமி! உனது அளவில்லாத பாரத்தைப் போக்கும்பொருட்டு அவதரித்த அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இப்பொழுது அந்தர்த்தானம் அடைந்தமையால் (மறைந்து போனமையால்) அவனுடைய அஸந்திதானத்தில் நேரே புலப்படுகின்றவை போல் நெஞ்சில் தோற்றி ஸுகத்திற் கிடமாகாமல் துக்கத்தை விளைவிப்பவைகளுமான அவனுடைய செயல்களை நினைத்து வருந்துகின்றாயா? பூமிதேவீ! உனக்கு இங்ஙனம் நேர்த்திருக்கிறமனவருத்தத்தின்காரணத்தை எனக்குச் சொல்வாயாக. எந்த வருத்தத்தினால் இப்படி இளைப்புற்றிருக்கின்றாயோ, அப்படிப்பட்ட வருத்தம் யாது? அம்மா! தேவர்களும் வெகுமதிக்கத்தகுந்ததும் அனைவரும் ஆசைப்படக்கூடியது மாகிய உன் ஸௌந்தர்யம் (அழகு), பவிஷ்டர்களையும் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு பஸீயஸ்ஸாயிருக்கின்ற காலத்தினால் பறிக்கப்பெற்றதோ?' என்று வினாவினாது.

இங்ஙனம் வினவப்பெற்ற பூமிதேவி தர்மதேவதையைப்பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தாள். 'அந்த என் மனவருத்தத்தின் காரணமெல்லாம் உனக்கே தெரியும். உனக்குத் தெரியாதாயின், நீ இங்ஙனம் தர்மங்களை வினவுகின்றாயே, இது எப்படி பொருந்தும்? ஆயினும் அது என்னென்று கேட்பின், சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. நீ இத்தனைகாலம், உலகங்களுக்கு ஸுகத்தை விளைப்பனவாகிய நான்கு பாதங்களோடு ஸுகமாயிருந்ததும், இப்பொழுது ஒற்றைக்காலால் வருந்துவதும்

எதைப்பற்றியோ, அதுவே என் மனவருத்தத்திற்கும்
காரணம். ப்ராணிகளுக்கு ஹிதஞ்செய்தல், உண்மை,
தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கை, அபராதஞ்
செய்தவர்களையும் பொறுத்தல், சிறைவினா எதிலும்
ஆவலற்றிருக்கை, தானம் எவ்வகையிலும் வருத்தமின்
றிக் களிப்புற்றிருக்கை, மனம் வாக்கு செயல் இவை ஒத்
திருக்கை, மன அடக்கம், மற்ற இத்தீரியங்களை அடக்
கிக்கொண்டிருத்தல், உலகங்களைப் படைப்பதற்குரிய
ஆலோசனை, பசி தாஹம் முதலிய விகாரங்களற்றிருக்
கை, ஸுகதுக்கம் முதலிய த்வர்த்தங்களால் தடைபடா
திருத்தல், வீண்செயல்களி னின்று ஒய்தல், ஸகல சாஸ்
த்ரங்களின் பொருள்களையும் உண்மையாக உணர்தல்,
தன்னைப் பற்றினுர்க்கு இஷ்டங்களைக் கோடுத்தல்
அணிஷ்டங்களைப் போக்குதல் ஆகிய இவைகளுக்கூரிய
அறிவு, ஸப்தாதி விஷயங்களில் விருப்பின்மை, ஸப்தாதி
விஷயங்களால் இழுக்கப்படாத மனமுடையவனாகை,
தன்னையொழிந்த மற்றையனைவரையும் சியமித் துக்
கொண்டிருத்தல். யுத்தங்களில் முகம் மாறவையாமை,
எவர்க்கும் எதிர்க்க முடியாமை, வலிமை, ஒருவன் பல
அபராதங்கள் செய்திருப்பினும் அவன் செய்த உபகா
ரத்தையே மறவாது நினைத்தல், பிரரை எதிர்பாராமல்
ஸ்வதந்த்ரனாயிருத்தல், வல்லமை, ஸூர்யனும் மழுங்கும்
படியான ஒளியுடையனாகை, தன் வீட்டில் நுழைவது
போல் யுத்தங்களில் நுழையும்படியான தைர்யம், மேன்
மை (கொடியனாயிராமை), ஆசைப்படும்படி அழகியனாயி
ருத்தல், ஸபைகளில் மயங்காமல் தீரமுடையனாயிருக்கை,
பெரியோர்களிடத்தில் வணக்கமுடையவனாகை, நல்ல
கடத்தை, பொறுக்குந்திறமை, அன்னம் முதலியவற்
றால் உண்டான திண்மை, எல்லாவற்றையுந் தரிக்கும்
வல்லமை, ஜ்ஞானம் முதலிய குணங்களின் மேன்மை,

ஆழ்ந்த கருத்துடையாயிருக்கை, கோபம் விளைவதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் பல உண்டாயிருப்பினும் கோபம் உண்டாகப் பெருமை, சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களில் நம்பிக்கை, புகழ், மேன்மைக் கிடமாயிருக்கை, தேஹாத்மாபிமானமில்லாமை ஆகிய இக்குணங்களும், பெருமையை விரும்புவோர் ஆசைப்படத்தகுந்த மற்றும் பல குணங்களும் எவனிடத்தில் எப்பொழுதும் மாறாமல் நித்யமாயிருக்கின்றனவோ, அத்தகையனும் குணங்களுக்கு முக்யமான இருப்பிடமும் ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானமுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப்பிரிந்து பாபத்திற்கிடமான கலியினுல்பார்க்கப்பெற்றதுமாகிய லோகத்தையும் என்னையும் தேவர்களில் சிறந்த உன்னையும் தேவர்களையும் பித்ருக்களையும் ரிஷிகளையும் ஸாதுக்களையும் ப்ராஹ்மண ஷுத்ரிய வைஸ்ய சூத்ரர்களாகிய ஸமஸ்த வர்ணங்களையும் ப்ராஹ்மசாரி க்ருஹஸ்த வானப்ரஸ்த ஸக்யாஸிகளாகிய ஆஸ்ரமங்களையும் பற்றி நான் வருந்துகின்றேன். ப்ராஹ்மதேவன் முதலிய தேவதைகளனைவரும் எவளுடைய கடைக்கண் பார்வை தம்மேல் விழவேண்டுமென்று நெடுநாள் தவஞ் செய்தார்களோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் தனது வாஸஸ்தானமாகிய தாமரை வனத்தைத் துறந்து மிகுந்த ஸ்னேஹத்துடன் எந்த பகவானையே அடைந்து அவனது பாதார விந்தங்களின் ஸௌந்தர்யத்தை (அழகை) அனுபவிக்கின்றாளோ, அப்படிப்பட்ட பகவானைப் பிரிந்து வருந்துகின்றேன். தாமரை மலர் வஜ்ரம் மாவெட்டி த்வஜம் ஆகிய இவ்வடையாளங்களுக்கு இடமாயிருப்பவைகளும் அழகமைந்தவைகளுமான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானுடைய அடிவைப்புக்களால் அங்கம் முழுவதும் அலங்காரமுற்றிருக்கப் பெற்று ஸம்ருத்திகளெல்லாம் அமைந்து 'இத்

தகைய பாக்யம் உனக்குக் கிடைக்கவில்லையே' என்று
 ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை அவமதித்து மூன்று லோகங்களை
 யும் கடந்து மிகுந்த ஒளியுடையவளாயிருந்தேன். இங்
 னனம் கர்வமுற்றிருக்கிற என்னை அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
 அவ்வவதாரத்தின் ப்ரயோஜனம் முடிகையில் என்னைக்
 கைவிட்டுப் போனான். எனக்கு மிகுதியும் பாரமாகி
 அஸூரஸ்வபாவமுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவருமான
 ராஜாக்களின் அனேகமாயிர அக்ஷௌஹினிக் கணக்
 குடைய கூட்டத்தை எவன் அழித்தானோ, மற்றும்
 பிறர்க்கு உட்படாமல் ஸ்வதந்த்ராகுசிய எவன் இங்ஙனம்
 மூன்று பாதங்கள் குறையப்பெற்று வருந்துகின்றவனு
 மாகிய உன்னைத் தன் ஸாமர்த்யத்தினால் நான்கு பாதங்
 களோடு ஸஞ்சரித்து ஸூகமாயிருக்கச் செய்ய முயன்று
 யாதவர்களிடத்தில் அழகான உனது அங்கத்தை வளர்
 த்துக் கொண்டு வந்தானோ, அப்படிப்பட்ட பகவானைப்
 பிரிந்து எங்ஙனம் வருந்தாதிருப்பேன்? இவன் ப்ரீதி
 அமைந்த கண்ணோக்கத்தினாலும் அழகிய புன்னகையி
 னாலும் இனியமொழிகளாலும் யாதவஸ்த்ரீகளின் மனத்
 திண்மையைச் சிறிதுமில்லாதபடி பறித்தானல்லவா.
 மற்றும், இவனுடைய பாதாரவிந்தங்களால் அலங்கரிக்கப்
 பெற்ற நான் மயிர்க்கூச்சல் உண்டாகப் பெற்றிருந்தேன்.
 அத்தகையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பிரிவை
 என்னைப் போன்றவள், எவள் தான் பொறுக்கவல்லளா
 வாள்?' என்றாள்.

இங்ஙனம் அந்த பூமிதேவியும் தர்மதேவதையும்
 ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அப்
 பொழுது பரீக்ஷித்தென்னும் மன்னவர்தலைவன ப்ரபாஸ
 தீர்த்தத்திற்கு வந்தான். பதினாறாவது அத்யாயம்
 முற்றிற்று.

—●— கலிபுருஷன் தர்மதேவதையை உதைத்தல் —●—

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ராஜனாகிய பரீக்ஷித்து, அவ்விடத்தில் நாதனற்றவைபோல் வதிக்கப் பெற்ற ஓர் பசுவையும் ஓர் வருஷபத்தையும், ராஜாவின் அடையாளங்களைத் தரித்துக் கையில் தடியுடையவனுமாகிய ஓர் சூத்ரனையும் கண்டான். அவற்றில் வருஷபம் தாமரைக் கிழங்குபோல் வெளுத்துச் சூத்ரனாஸ் அடிக்கப்பெற்றுப் பயந்து மூத்ரம் பெய்துகொண்டு ஒற்றைக் காலுடன் நடுங்கி வருத்தமுற்றிருந்தது. பசுவானது, யாகம் முதலிய தர்மானுஷ்டானத்திற்கு வேண்டிய பால் தயிர் நெய் முதலியவற்றைக் கொடுப்பதும், சூத்ரனுடைய இடக்காலால் அடியுண்டதும் மிகுதியும் வருத்தமுற்றதும் கன்றைப் பிரித்ததுபோன்றிருப்பதும் முகத்தில் கண்ணீர் வழியப்பெற்றதும் இளைப்புற்றதும் புல்தின்ன விரும்புவதுமாயிருந்தது. ஸ்வர்ணமயமான அவயவங்கள் அமைந்த ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டிருப்பவனும் நானேற்றின தனுஸ்ஸையுடையவனுமாகிய அந்தப் பரீக்ஷித்து மேகத்தின் கர்ஜனைபோல் கம்பீரமான குரலுடன் அவ்வெருதையும் பசுவையும் சூத்ரனையும் பார்த்து இங்ஙனம் வினாவினான்.

மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—‘என்னை ரக்ஷகனாகப் பெற்ற இவ்வுலகத்தில் நீ பலிஷ்டனாகி துர்ப்பலர்களை பலாத்காரமாக ஹிம்ஸிக்கின்றனை. நீ யார்? நாட்யமாடுகிற நடன் போல் மன்னவனுடைய வேஷம் பூண்டிருக்கின்றனை. செயலைப் பார்த்தால் சூத்ரனாகத் தோற்றுகின்றனை. தர்மங்களை நடத்துந் தன்மையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வெகுதூரமான லோகாந்தரஞ் சென்ற பின்பு கேட்பாரில்லையென்று நினைத்து நீ சோகிக்கத் தகாதவர்களை ஏகாந்தத்தில் வதிக்கின்றாயாகையால் வதிக்கத்தகுந்

தவனாயிருக்கின்றன. ஆனதுபற்றியே பந்து ஜனங்க
னால் சோகிக்க வேண்டிய தசையிலிருக்கின்றன. தாம
ரைக்கிழங்கு போல் வெளுத்திருக்கின்ற ஓ வருஷபமே!
மூன்று பாதங்கள் குறைந்து ஒற்றைக் காலால் உலாவு
கின்றனையே. கீயார்? இங்ஙனம் ஓர் வருஷபத்தின்
உருவங்கொண்டு எம்மை வருந்தச் செய்ய முயன்ற ஓர்
தேவனோ? குருவம்சத்திற் பிறந்த மஹானுபாய்க
னால் பாதுகாக்கப்பெற்ற இப்பூமண்டலத்தில் உன்
னைத் தவிர மற்றை எந்த ப்ராணிகளுக்கும் எப்பொழு
தாயினும் இங்ஙனம் சோகத்தினால் கண்ணீர் பெருகு
வதைக் கண்டிலேன். ஓ வருஷபமே! நீ சோகிக்கவேண்
டாம். இந்தச் சூத்திரனிடத்தினின்று நீ பயப்படுவதைத்
துறப்பரயாக. இந்தச் சூத்திரனிடத்தினின்று உனக்கு
பயம் தொலையுமாக. அம்மா! துஷ்டர்களைத் தண்டிக்
குந்தன்மையுள்ள நான் இருக்கும் பொழுது நீ கண்ணீர்
பெருக்கி வருந்தவேண்டிய அவஸ்யமில்லை. உனக்கு
கேஷமமே உண்டாகும். நல்லியற்கையுடையவளே! எவ
னுடைய ராஜ்யத்தில் ப்ராஜைகளனைவரும் துஷ்டர்க
ளிடத்தினின்று பயப்படுகின்றார்களோ, அத்தகைய
மனலுக்கமற்ற மன்னவனுடைய புகழும் ஆயுளும் பாக்க்ய
மும் நற்கதியும் பாழாகின்றன. வருந்தினவர்களின் வருத்
தத்தைப் போக்குகையே மன்னவர்களுக்கு முக்யமான
தர்மம். ஆகையால் ப்ராணிகளுக்கு அபகாரஞ் செய்
பவனும் ஆனது பற்றியே துர் நடத்தையுடையவனுமா
கிய இவனை வதிக்கின்றேன். ஓ வருஷபமே! நாற்கால்
ஜந்துவாகிய உனது மூன்று கால்களை எவன் துண்டித்
தான்? வடிவங்கொண்ட தர்மம்போன்றபூக்கருஷ்ணனைத்
தொடர்ந்து செல்லுந் தன்மையுள்ள ராஜாக்களாகிய
எமது ராஜ்யத்தில் உன்னைப்போல் வருந்துமவர் இல்லா
திருப்பார்களாக. ஓ வருஷபமே! உங்களுக்கு கேஷமமே

உண்டாகும். கிரபராதிகளும் (அபராதத்தை அறியாதவர்களும்) நல்லியற்கையுடையவருமாகிய உங்கள் சரீரத்தை விருபஞ் செய்தவனும் பாண்டவர்களின்புகழைப் பாழ் செய்தவனும் எவனோ, அவனை எனக்கு மொழிவீர்களாக, எவன் அபராதஞ் செய்யாத ஜனத்திற்குத் தோஹஞ் செய்கின்றானோ, அவன் எவ்விடம் போயினும், என்னிடத்தினின்று அவனுக்கு பயம் தீராது. எவன் அபராதத்தை அறியாத ப்ராணிகளிடத்தில் தடையில்லாமல் தோஹஞ் செய்கின்றானோ, அவன் நேரே தேவனாயினும் தோள்வளை அமைந்த அவனுடைய புஜத்தை அறுத்துக் கொண்டு வருவேன். ஆபத்தில்லாத ஸமயத்தில் தமது தர்மத்தைத் துறந்து கெட்ட வழியில் செல்லும் துஷ்டர்களை விதியின்படி தண்டிக்குந் தன்மையுள்ள மன்னவனுக்குத் தந்தமது தர்மத்தினின்று நமூவாமல் அவற்றில் கிலை நின்றிருக்கும் ப்ராஜைகளைப் பாதுகாக்கையே முக்யமான தர்மம். ஆகையால் கிரபராதிகளான உங்களுக்குத் தோஹஞ் செய்தவன் எவனோ அவனைச் சொல்வீர்களாயின், நான் அவனைத் தண்டித்து விடுகின்றேன்' என்றான்.

தர்மதேவதை சொல்லுகிறது:— பாண்டுவின் வம்சத்தில் பிறந்த நீங்கள் வருந்தினவர்களைப் பார்த்து 'அபயங்கொடுக்கின்றேன்' என்று இங்ஙனம் மொழிவது உங்களுக்கு உரியதே. 'பாண்டுவின் வம்சத்தில் பிறந்தவர்க்கு என்ன விசேஷம்' என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன், கேள். பாண்டுவின் புத்ரர்களான யுதிஷ்டிரராதிகள் தமது நற்குணங்களின் தொகுதிகளால் ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானைத் தூதுபோவது முதலிய வ்யாபாரங்களுக்காக வரித்தார்களல்லவா. இத்தகைய குணகணங்களுக்

கிடமான அவ்வம்சத்தவர் இங்ஙனம் மொழிவது யுத்தமே. ஒபுருஷஸ்ரேஷ்டனே! எங்களுக்கு துக்கத்தை விளைவித்தவன் எவனோ, அப்படிப்பட்ட புருஷனை நாங்கள் அறியோம். துக்கத்தின் காரணங்களைச் சொல்லுகிறவர்களின் பலவகை வாக்யங்களால் நாங்கள் மதிமயங்கப் பெற்றிருக்கின்றோம். துக்கத்தின் காரணங்களைக் கூறுமவர்களில் சிலர் 'இப்படியாவது அப்படியாவது என்று விகற்பத்தையே முக்யமாகக் கொண்டு தனக்குத் தானே துக்ககாரணமென்கின்றார்கள். வேறு சிலர் தெய்வத்தையே (ஜீவனுடைய அத்ருஷ்டத்தையே) துக்கத்திற்குக் காரணமென்கிறார்கள். மற்றுஞ் சிலர் ஜன்மாந்தரகர்மத்தையே துக்ககாரணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். இன்னஞ் சிலர் ப்ரக்ருதியின் மாறுதலையும், சிலர் ஈஸ்வரனையும் துக்ககாரணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். சிலர் ஊஹிக்கமுடியாததும் இன்னதென்று சொல்லக்கூடாத துமாகிய ஓர் காரணத்தினால் துக்கம் உண்டாகிறதென்கிறார்கள். இங்ஙனம் அவாவர் மனம் போனபடி சிச்சயிக்கின்றார்கள். ராஜனே! இப்பொழுது விகற்பித்துச் சொன்ன பலவகை துக்ககாரணங்களில் இப்பொழுதுள்ள வருத்தத்திற்கு எது பொருந்துமோ, அதை உன்புத்தியைக் கொண்டு விசாரித்துப்பார்' என்றது. இங்ஙனம் தர்மம் மொழிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டர்களே ஸார்வபௌமனாகிய (சக்ரவர்த்தியாகிய) அந்தப் பரீக்ஷித்து வருத்தந்தீர்ந்து மனஞுக்கத்துடன் அந்த தர்மதேவதையின் அபிப்ராயத்தை ஆலோசித்து ரிச்சயித்தான். அங்ஙனம் தான் கண்டு பிடித்த அபிப்ராயத்தை அவன் அந்த தர்மதேவதையைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான். ஓ தர்மங்களை உணர்ந்தவனே! வருஷபத்தின் உருவங்கொண்ட ஸாக்ஷாத் தர்

மமே நீ. ஆனதுபற்றியே, ஆபத்திலுங்கூட அந்தப் புருஷனை அறியாமென்று தர்மத்தையே மொழிகின்றனை. அதர்மஞ் செய்தவன் எந்த இடம் போய்ச் சேருவனோ, அவ்வதர்மத்தை ஸூசனை செய்பவனுக்கும் அவ்விடமே நேரும். ஆகையால் அதர்மஞ் செய்த புருஷன் அருகில் இருப்பினும் அவனை அறிவிக்காமல் எனக்குத் தெரியாதென்கிறாய். பாபஞ் செய்தவனைப் பார்த்து 'இவன் பாபஞ்செய்தான்' என்று சொல்பவனும் அந்தப் பாபஞ் செய்தவன் விழுகிறநாகத்தில்போய் விழுவானென்கிறாயோ? அல்லது ஈஸ்வர ஸங்கல்பத்தின் கதி ப்ராணிகளின் மனத்திற்கும் வாக்குக்கும்விஷயமன்றென்று சிச்சயிக்கிறாயோ? என் வருத்தத்திற்குக் காரணம் இன்னவென்று எனக்குத் தெரியாதென்றாய். உன் புத்தியைக் கொண்டு நீயே ஆலோசித்துப் பாரென்றாய். 'இதனால் இவன் பாபஞ் செய்தவனென்று தெரிவிப்பது அதர்மம்' என்றாவது, 'ஈஸ்வர ஸங்கல்பம் நமது வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் உட்படாதது. ஆகையால் நான் என் வருத்தத்திற்கு எதைக் காரணமாகச் சொல்லுவேன்' என்றாவது நீ சிச்சயிப்பதாகத் தெரிகிறது. தர்ம தேவதையாகிய உனக்குத் தவம் சுத்தி தயை ஸத்யம் ஆகிய இவை நான்கும் நான்கு பாதங்களாகப் பெரியோர்களால் கூறப்பெற்றன. அவற்றில் மூன்று பாதங்கள் அதர்மத்தின் அவயவங்களான கர்வம் ஸங்கம் (பற்று)மதம் ஆகியஇம்மூன்றுகளால் முறிக்கப்பெற்றன. தவத்திற்கெதிர்த்தட்டான கர்வத்தினால் தவமும், சுத்திக்கு எதிர்த்தட்டான ஸங்கத்தினால் சுத்தியும் தயைக்கு எதிர்த்தட்டான மதத்தினால் தயையும் பாழாயின. ஒதர்மமே! உனது நான்காம் பாதமாகிய ஸத்யம் எதனால் பொய்யில்லாமையால்) நிலைநிற்குமோ, அதை (அந்தப்

பொய்யில்லாமையை) இப்பொழுது பொய்யால் வளர்ந்த இந்த அதர்மஸ்வரூபமாகிய கவி தடுக்க விரும்புகின்றது. இந்தப் பசு ஸாக்ஷாத் பூமிதேவியே. இவள் பூநீக்ருஷ்ண னால் மஹத்தான பாரமேல்லாம் போக்கப்பெற்றுத் தாமரை மலர்முதலிய அடையாளங்களால் அழகாயிருக்கின்ற அந்த பகவானுடைய அடிவைப்புக்களால் எங்கும் மஹத்தான உத்ஸவம் நேரப்பெற்றிருந்தான். இப்பொழுது அந்த பகவான் தனது லோகம் போய்ச் சேர்ந்தமையால் அவனைப்பிரிந்து நல்லியற்கையுடைய இப்பூமிதேவி பாச்யமற்றவள் போன்று, 'ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் நன்மன மில்லாத வரும் ராஜாக்களின் வேஷம்தரித்தவருமாகிய சூத்ரர்கள் அனுபவிக்கப்போகிறார்களே' என்னும் வருத்தத்தினால் கண்களில் நீர்த்துளிகள் பெருகப்பெற்று வருந்துகின்றாள்' என்றான். இங்ஙனம் தர்மதேவதையையும் பூமிதேவியையும் ஸமாதானப்படுத்தி அதர்மத்திற்கிடமான கலியை வதிக்கும்பொருட்டுக் கூருள்ள தான கத்தியை எடுத்தான். அந்தப்பரீக்ஷித்து தன்னைக் கொல்ல சீனைத்திருப்பதை அறிந்து கலிபுருஷன் தான தரித்திருந்த ராஜசிஹ்னங்களான (ராஜாக்களின் அடையாளங்களான) கிரீடம் முதலியவற்றை வாங்கிப்போகட்டு பயத்தினால் சரீரம் நடுங்கப்பெற்றுத் தலைவணங்கி அந்தப் பரீக்ஷித்தினுடைய பாதங்களின் அடியில் வந்து விழுந்தான். வீரனும் புகழ்த்தகுந்தவனுமாகிய அம்மன்னவன் தீசர்களிடத்தில் (வருந்தினவரிடத்தில்) ப்ரீதியுடையவனும் பாதுகாப்பதில் வல்லனுமாகையால் மன இரக்கமுற்றுத் தனது பாதங்களில் விழுந்த அந்தக் கலியைக் கொல்லாமல் சிரித்துக்கொண்டு இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ராஜன் சொல்லுகிறான்:— அர்ஜுனனுடைய கீர்த்தியை வளரச் செய்பவராகிய எமது ஸந்நிதானத்தில்

அஞ்சலிசெய்துகொண்டிருக்கிற உனக்குச் சிறிதும் பயம் இல்லை. ஆனால் எமது க்ஷேத்ரத்தில் (தேசத்தில்) எவ்வகையிலும் நீ இருக்கலாகாது. ஏனென்னில், நீ அதர்மத்திற்கு பந்துவன்றோ. ஆகையால் நீ இருக்கில் அதர்மங்கள் கடையாடுமானதுபற்றி நீ இங்கிருக்கலாகாது. நீ ராஜாக்களின் தேஹங்களில் இருப்பாயாயின், லோபம் (பிறர்பொருளை விரும்புவது), பொய்பேசுவது பிறர்பொருளை அவர்க்குத் தெரியாமல் பறிப்பது பிறர்க்குத் தெரியாமல் அவர்க்குக் கெடுதி செய்வது பாபம் அலக்ஷமி (பெரியம்மா) ராகத்வேஷாதிகள் தான் சொன்னதை இல்லையென்று மறைப்பது வஞ்சனம் ஆகிய இவ்வதர்மங்களின் கூட்டம் உன்னைத் தொடர்ந்து வரும். ஆகையால், அதர்மத்திற்கு பந்துவாயிருப்பவனே! தர்மமும் ஸத்யமும் நிலைநின்றிருக்குமிடமாகிய இந்த ப்ரஹ்மாவர்த்த க்ஷேத்ரத்தில் நீ இருக்கலாகாது. யாகங்களை அனுஷ்டிக்கும் விதம் அறிந்த பெரியோர்கள் யாகங்களால் யஜ்ஞேஸ்வரனான பரமபுருஷனை ஆரதிக்கு மிடமாகிய இந்த ப்ரஹ்மாவர்த்தமென்னும் க்ஷேத்ரத்தில் நீ இருக்கலாகாது. பல படச்சொல்லி என்? ப்ராணிகளால் பூஜிக்கப்பெற்ற இந்த்ராதி தேவதைகளைத் தனக்குச் சரீரமாகக்கொண்டவனும் யாகங்களால் ஆரதிக்கப்படுபவனுமாகிய பகவான் வாயுவைப்போல் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான பூதங்களின் உள்ளும் புறமும் பரந்து அவற்றின் உள்ளே புகுந்து அவற்றை சியயிப்பதும் தரிப்பதுஞ் செய்துகொண்டு தன்னை ஆரதிப்பவர்க்கு வீணாகாத விருப்பங்களையும் மோக்ஷ ஸுகத்தையும் எவ்வெவ்விடங்களில் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றானோ அவ்விடங்களெல்லாவற்றிலும் நீ இருக்கலாகாது' என்றான்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் பரீக்ஷித்தினால் கட்டளையிடப்பெற்ற கலிபுருஷன் சரீரம் முழுவதும்நடுங் கப்பெற்று, கத்தியை உயரத்துக்கிக்கொண்டு தண்டா யுதத்தைக் கையிலேந்தின யமன்போன்ற அம்மன்ன வனைப்பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான். 'பூமண்டலம் முழுவதும் பாதுகாக்கும் சக்ரவர்த்தியே! உனது ஆஜ் ஞையின்படி எங்கேனும் வஸிக்கலாமென்று ஆலோசித் துப்பார்க்கினும், அவ்வவ்விடங்களில் கையும் வில்லுமாயி ருக்கிற நீயே எனக்குப் புலப்படுகின்றாய். ஆகையால் இத் தகையனாகிய உன்னை எவ்விடத்தில் காணாதிருப்பேனோ, தர்மத்தை நடத்துவோர்களில் சிறந்தவனே! எவ்விடத் தில் நான் உனது ஆஜ்ஞையைத் தவறாமல் அனுஷ்டித் துக்கொண்டு வாஸஞ்செய்வேனோ அப்படிப்பட்ட ஓரி டத்தை எனக்கு எடுத்துரைப்பாயாக' என்றான்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்.—இங்ஙனம் கலியினால் வேண்டப்பெற்ற அம்மன்னவன், எவ்விடத்தில் சூதாடு மத்யபாஸஞ்செய்தல் சியதியின்றி ஸ்தரீகளைப்புணர்தல் ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்தல் ஆகிய இந்தநான்கு வகை அதர்மங்கள் நடக்கின்றனவோ, அந்த இடங்களைக் கலி புருஷனுக்குக் கொடுத்தான். மீளவும் வேறு இடத்தையு ம் அபேக்ஷிக்கிற அந்தக் கலிக்குப் ப்ரபுவாகிய பரீக்ஷி த்து ஸ்வர்ணத்தை ஓரிடமாகக் கொடுத்தான். மீளவும் த்ருப்தி அடையாமல்வேண்டுகிற அந்தக்கலிக்குப் பொய் மதம் காமம் க்ரோதம் வைரம் ஆகிய இவ்வைந்தும் எங்கு நடக்குமோ அவ்விடங்களையும் கொடுத்தான். அதர்மத்திற்கிடமான கலிபுருஷன் உத்தரையின் புதல் வனாகிய பரீக்ஷித்தினால் கொடுக்கப்பெற்ற இந்தப்பொய் முதலிய ஐந்து ஸ்தானங்களையும் முன்சொன்னனானுமுத லிய இடங்களையும் பெற்று அம்மன்னவனுடையகட்டளை யைக் கடக்காமல் தொடர்ந்துகொண்டு அவ்விடங்களில்

வஸீத்துவந்தான். சூது முதலியவை கலியின் வாஸஸ்தானமாகையால் கேஷமத்தைவிரும்பும் புருஷன்இந்தச் சூதுமுதலியவற்றைப் பாராட்டலாகாது. மன்னவனாயிருப்பவன் சிறிதும் இவற்றைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கலாகாது. ஏனென்னில், மன்னவன் தர்ம ஸ்வபாவனாயிருக்கவேண்டுமல்லவா. அது தான் ஏனென்னில், அவன்ஜனங்களையெல்லாம் அதர்மத்தில் போகவொட்டாமல் பாதுகாக்கவேண்டியவனல்லவா. அவன் அங்ஙனம் தர்மத்தில் கிலேகின்றிரானாயின், அவனைப் பார்த்துப் ப்ரஜைகளும் அங்ஙனம் அதர்மத்தில் சென்று பாழாய்விடுவார்கள். ஆகையால் மன்னவனுக்கு இது தகுதியன்று. இவன் ப்ரஜைகளுக்கு ஹிதோபதேசஞ்செய்து அவர்களை நல்வழிக்குக் கொண்டு வரவேண்டியவனல்லவா. அப்பால் அம்மன்னவன், வருஷபத்தின் உருவம் தரித்த தர்மதேவதைக்கு அழிந்துபோன தவம் முதலியமூன்று பாதங்களையும் முன்போலவே சேர்ப்பித்தான். அங்ஙனமேபூமியையும் ஆஸ்வாஸப்படுத்தி நன்குபோஷித்து வந்தான். அப்படிப்பட்ட மஹிமையுடைய இந்தப்பரீக்ஷித்து இப்பொழுது ஸமீபகாலத்தில் வனத்திற்குப் போக விருப்ப முற்ற பாட்டனாகிய யுதிஷ்டிர மன்னவனால் கொடுக்கப்பெற்றதும் ஸார்வபௌமனுக்கு உரியதுமான ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்தான். கௌரவர்களில் சிறந்தவனும் ஸார்வபௌமனுக்குள்ள சோபையால் திகழ்பவனும் பரந்த புகழுடையவனும் பூமண்டலத்தையெல்லாம் பரிபாலித்து வருபவனும் ராஜரிஷியுமாகிய பரீக்ஷித்து ஹஸ்தினாபுரத்தில் ஸமீபகாலத்தில் இருந்தான். இப்பொழுது சொன்னது மாத்ரமே அன்று அவன் ப்ரபாவம். இன்னம் இத்தகைய பலவகை ப்ரபாவங்களும் உண்டு. அபிமன்யுவின் புதல்வனாகிய இந்தப் பரீக்ஷித்து மன்னவன் இத்தகைய மஹிமையுடையவன்.

ஆகையால் அம்மன்னவன் பரீக்ஷித்து இப்பொழுது இல்லையாயினும் அவனிடத்தில் பயத்தினால் கவி இத் தேசத்தில் ப்ரவேசிக்கிறதில்லை. ஆனது பற்றியே உங்கள் ப்ரஹ்மஸத்ரம் நடக்கின்றது. கற்பூரம் வைத்திருந்த பரணியில் கற்பூரத்தின் வாசனை மாறுகிருப்பது போல் அம்மன்னவனது கட்டளை இத்தேசத்தில் இன்னம் மாறாமல் நடந்து வருகையால் நீங்கள் இங்ஙனம் ப்ரஹ்மஸத்ரத்திற்கு ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு ஸுகமாக நடத்துகிறீர்கள். இல்லையாயின் கவியினால் கெடுதி செய்யப்பெற்று உங்கள் ப்ரஹ்மஸத்ரம் நடக்காது' என்றார். பதினேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் வேட்டைக்குப்
போதலும், அங்கு அவனுக்கு
ப்ரஹ்மண சாபம் நேருதலும்.

சூத்தர் சொல்லுகிறார்:—இந்தப் பரீக்ஷித்து மன்னன் மாதாவின் கர்ப்பத்தில் அஸ்வத்தாமாவின் அஸ்தரத்தினால் கொளுத்தப்பட்டும் அற்புதமான செயல்களையுடைய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனது அனுக்ரஹத்தினால் மரணம் அடையாதிருந்தான். மற்றும், பகவானிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடைய இம்மன்னவன் ப்ரஹ்மணன் கோபித்துச் சாபம் கொடுத்தமையால் தூண்டப்பெற்றவனும் ப்ராணன்களை யழிப்பவனும் மஹாபயத்திற்கிடமுமாகிய தக்ஷகனிடத்தினின்று பயப்படாதிருந்தான். அம்மன்னவன் தேஹம், தேஹத்தைத் தொடர்ந்த பந்துக்கள் முதலியவை ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் பற்றைத் துறந்து வ்யாஸமஹர்ஷியின் புதல்வராகிய சுகமுனிவர்க்குச் சிஷ்யனாகி, அம்முனிவருடைய உபதேசத்தினால் பகவானை அறிந்து அவனிடத்தில் மனத்தை நிலைநிறுத்தித் தன் சரீரத்தைக் கங்கையின் கரையில் துறந்தான்.

உத்தம ஸ்ரீலோகனான பகவானுடைய வருத்தாரந்தத்தை யே வாயாரப் பேசுந் தன்மையரும் அவனுடைய கதைகளாகிற அம்ருதத்தைப் பானஞ் செய்பவரும் அவனது பாதாரவிந்தத்தையே மறவாது நினைப்பவருமாகிய மனிதர்களுக்கு மரணகாலத்திலும் பயம் உண்டாகாது. அத்தகையனாகிய பரீக்ஷித்து ஸார்வபௌமனாகி இந்தப் பூமண்டலத்தை எவ்வளவுகாலம் ஆண்டு வந்தானோ, அவனுடைய ஆஜ்ஞை எதுவரையில் மாறாமல் தொடர்ந்து வந்ததோ, அதுவரையில், கலி இவ்வுலகம் முழுவதும் புகுந்திருப்பினும், வல்லனாகவில்லை. என்றையதினம் எந்தக்ஷணத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பூமியைத் துறந்து சென்றானோ, அப்பொழுதே அதர்மத்திற்கு விளைநிலமாகிய இந்தக் கலி பூலோகத்தில் ப்ரவேசித்தான். ஸார்வபௌமனாகிய அந்தப் பரீக்ஷித்து, கலியினிடத்தில் அவனைக் கொல்லும்படியான த்வேஷத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஏனென்னில், வண்டு தாமரைமலரிலுள்ள தேனைப் பருகி அதை எங்கனம் அழிக்காது விடுமோ, அங்கனமே அம்மன்னவன் அந்தக் கலியின் ஸாரத்தை அறிந்து அவனைக்கொல்லாமல் விட்டான். 'கலியினிடத்திலுள்ள ஸாராம்சம் என்' என்கிறீர்களோ? சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். கலியுகத்தில் பகவானுடைய காமங்களைக் கீர்த்தனஞ் செய்கை முதலிய நற்செயல்களெல்லாம் சீக்ரத்தில் பகவானைப் பெறுகையாகிற ஸித்தியைக் கொடுப்பனவாம். மற்றைப் பாபகர்மங்களோ வென்னில், சீக்ரத்தில் பயன் கொடுப்பனவாகிறதில்லை. இந்த ஸாராம்சத்தை அறிந்து அந்தக் கலியை அம்மன்னவன் வதிக்காது விட்டான். ஒன்றுந் தெரியாத மூட ஜனங்களிடத்தில் சூரனும் விவேகமுடையவரிடத்தில் பயந்தவனுமாகிய கலியால் என்ன செய்ய முடியும்?

அந்தக் கலி, ஆட்டு மந்தையில் செந்நாய்போல், மன ஆக்கமில்லாதவரிடத்தில் தான் மனஆக்கமுற்றிருப்பான். ஆகையால் மனஆக்கமுடையவர்க்கு அந்தக் கலியை வெல்லுவது ஒரு பொருளன்று. அந்தணர்களே! பகவானுடைய கதைகள் அமைந்ததும் கேட்பவர்க்கும் சொல்பவர்க்கும் புண்யத்தை விளைப்பதுமாகிய பரீக்ஷித்தின் வருத்தாந்தத்தை, நீங்கள் கேட்டபடியே இங்ஙனம் உங்களுக்கு வர்ணித்தேன். சொல்லவேண்டிய செயல்கள் பற்பலவாயிருக்கப்பெற்ற பகவானுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் பற்றின கதைகள் எவ்வெவை உண்டு, அவற்றையெல்லாம் கேட்குமத்தை விரும்பும் புருஷர்கள் ஓயாமல் கேட்டனுபவிக்கவேண்டும்' என்றார்.

ஸௌனகர் சொல்லுகிறார்:—ஸுதரே! நல்லியற்கையுடையவரே! நீர் பல ஆண்டுகள் கேட்குமமாயிருப்பீராக. அம்ருதம்போன்றதும் எல்லையில்லாததுமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய புகழை மரணஸ்வபாவரான எங்களுக்குச் சொல்லுகிறீரல்லவா. அம்ருதத்தைப் பருகுவது தேவதைகளுக்கே கிடைக்கக்கூடியதன்றி மனிதர்களுக்குக் கிடைப்பதன்று. அப்படியிருக்க மனிதர்களான எங்களுக்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணகதைகளாகிற அம்ருதத்தை ஊட்டி வாழ்விக்கின்றீரே. இப்படிமே ஹாபகாரஞ் செய்பவர் மற்றவர் கேரப்போகின்றார்கள்? இத்தகைய நீர் பலவாயிரமாண்டுகள் கேட்குமமாயிருப்பீராக. 'இது நமக்கு ஒரு கெடுதியையும் விளைக்காமல் நமது இஷ்டங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும்' என்ற நம்பிக்கையோடு நிர்ப்பயமாயிருப்பதற்கிடமாகாத இந்த யாகாதிகர்மத்தில் நிலைநின்றவர்களும் அஜ்ஞானம் நிறைந்த மனமுடையவரும் யாகப்புகையினால் அழுக்கடைந்த சரீரமுடையவருமாகிய கேவலகர்ம நிஷ்டர்களுக்கும் கோவிந்தனுடைய பாதங்களாகிற தாமரைமலரில் பெரு

கும்படியான இனிய அம்ருதத்தை ஊட்டுகின்றீர். ஆகையால் பகவானிடத்தில் பற்றுடைய உம்மைப்போன்ற பெரியோர்களின் ஸஹவாஸத்தில் சிறிதுநேரத்திற்கா யினும் ஸ்வர்க்கமாவது மஹாநந்தத்திற்கிடமான மோக்ஷ மாவது ஈடாகாது. அங்ஙனம் ஒத்திட்டுப் பார்க்க நான் கள் முயற்சியுங் கொள்ளோம். இப்படியாயின், பிறந் துஞ்செத்தும் சின்றிடரும் பேதையர்களான மானிடவர் ள்ரும்பும்படியான அர்த்த காமாதி புருஷார்த்தங்களை அதனுடன் சிறிதும் ஒத்திடவேண்டாமோ? 'பகவானுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் கேட்டறியாதவர்போல் ஏன் இப்படி வினவுகிறீர்கள்?' என்கிறீரோ; சொல்லுகிறேன் கேளும். மனத்தெளிவுடைய மஹானுபாவர்கள் 'இவ்வேதமக்குமேலான ப்ராப்யமும்ப்ராபகனும்' என்று ஆதரிக்கும்படியான பகவானுடைய கதையில் ரஸம் அறிந்திருப்பானாயின், எந்த மனிதன் 'இவ்வளவே போதும். இனிமேல் வேண்டாம்' என்று த்ருப்தி அடைவான்? ஒருவனும் அடையமாட்டான். 'ஆனால், கேட்ட குணங்களையே மீளவும் கேட்பதில் என்னரஸம்?' என்னில், அப்படியில்லை. ஹேயகுணங்கள் சிறிதுமில்லாத பகவானுடைய குணங்களின் முடிவை ப்ரஹ்மருத்ராதி களான யோகிஸ்வரர்களும் அறியார்கள. ஆகையால் கேளாத குணங்களும் செயல்களும் பற்பல உண்டு. கேட்டவைகளும் புதிதுபுதிதாயிருக்கும். ஆகையால் அவனது குணங்களையும் செயல்களையும் கேட்டு த்ருப்தி அடைபவன் எவனுமே இருக்கமாட்டான். ஆகையால் பெரியோர்களுக்கு முக்யகதியான பகவானுடையதும் பரிசுத்தமாயிருப்பதும் கம்பீரமுமான சரித்ரத்தை, பகவானையே முக்யமாகவுடைய நீர் கேட்கவேண்டுமென்று

விருப்பங்கொண்ட எங்களுக்குச் சொல்வீராக. நீர் பகவானுடைய குணம்செயல் ஆகிய இவற்றின் உண்மையை நன்றாக அறிந்தவர். ஆகையால் அவற்றை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். கீழ்ச்சொன்ன வைபவமுடைய வனும் பகவானிடத்தில் மிகுந்த பக்தி உண்டாகப் பெற்றவனும் கம்பீரமான அறிவு அமைந்தவனுமாகிய அந்தப் பரீக்ஷித்து வ்யாஸமஹர்ஷியின் புதல்வராகிய சுகமுனிவர் உபதேசித்த புராணத்தைக் கேட்டு அதனால் நல்லறிவு நோப்பெற்றுப் புன்கொடியான பகவானுடைய பாதமுலத்தை அடைந்தானென்றீர். பரீக்ஷித்துக் குச் சுகர் உபதேசித்த அந்தப் புராணத்தை எங்களுக்குச் சொல்வீராக. சொல்லுவோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் சிறந்த புண்யத்தை விளைப்பதும் 'இதற்கீடான மற்றொரு புராணம் இல்லை' என்னும்படி சிறப்புற்றதும் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையோர்க்கு வேண்டிய ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களெல்லாம் தெளிவாயிருக்கப் பெற்றதும் பகவானிடத்தில் அற்புதமான பக்தியோக நிலைமையை விளைவிப்பதும் அளவிடமுடியாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையுடைய பகவானுடைய சரித்ரங்கள் அமைந்ததும் பகவானிடத்தில் பக்தியுடைய பெரியோர்களுக்கு இனியதும் பாகவதமென்னும் பேருடையதுமர்கிய எந்தப் புராணத்தைப் பரீக்ஷித்துக்குச் சுகர் உபதேசித்தாரோ, அதை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றார்.

இங்ஙனம் முனிவர்களால் பகவானுடைய குணங்களைச் சொல்லும்படி தூண்டப்பெற்ற ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ஆ! என்னுடைய பாக்யத்தை என்னென்று சொல்லுவேன்! ப்ராஹ்மண ஸ்த்ரீயிடத்தில் க்ஷத்ரியனுக்குப் பிறந்தவனாயினும் ஜ்ஞானம் வயது ஜன்மம் இவைகளால் முதிர்ந்தவரான உங்களது அனுஸரணத்தினால்

இப்பொழுது சிறந்த பிறவியுடையவனானேன். ஆ ! மிகுந்த மேன்மையுடைய உங்களைப்போன்ற பெரியோர்கள் கேட்கவும் நான் சொல்லவும் நேர்ந்த இந்நேர்மை, இழிகுலத்திற் பிறந்தமையா லுண்டான இழிவையும் அதனால் விளையும் மனவருத்தத்தையும் உதறி விடுகின்றது. இப்படி இருக்க, மேன்மையுடைய பெரியோர்கள் மனஉறுதி மாறாமல் 'இவனே நமக்குச் சிறந்த கதி' என்று ஆதரிக் கும்படியான பகவானுடைய நாமங்களை நேரே மொழியும் புருஷனுக்கு இழிகுலத்திற் பிறந்தமையா லுண்டான இழிவும் மனவருத்தமும் எங்கிருந்து நோப்போகின்றது? அவன் ஜஞானம் முதலிய ஆறு குணங்களும் நிறைந்தவன்; அக்னிக்குக் கொளுத்துந் திறமைபோல் தன் பேரைச்சொல்லுவோர்களின் தாழ்வு முதலிய தோஷங்களை யெல்லாம் போக்குந் திறமை முதலிய பல சக்திகள் இயற்கையா யிருக்கப்பெற்றவன்; எல்லையில்லாத குணங்களுடையவனாகையால் அனந்தனென்று கூறப்படுமவன். பகவானோடொத்த குணமுடையவனாவது அவனுக்கு மேற்பட்ட குணமுடையவனாவது எவனுமே இல்லை. ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி, ப்ரஹ்மாதி தேவதைகள் தன்னை ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டிருப்பினும் அவர்களை விரும்பாமல்துறந்து, ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தன்னை விரும்பாதிருப்பினும் அவனுடைய பாதாரவிந்தங்களின் பராகத்தைப் பணிகின்றாள். இதுவொன்றே ஸ்ரீவிஷ்ணு கிகரில்லாத குணங்களுடையவனென்றும் எல்லோரிலும் மேன்மையுற்றவனென்றும் திடப்படுத்துகிறது. அன்றியும் ப்ரஹ்மதேவன் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் பாதாரவிந்தங்களைவிளக்கி ஆராதிக்கும் பொழுது அவனுடைய இடது பாதத்தின் கட்டைவிரல்ககத்தினின்று பெருகின ஜலம் கங்கையாகி இந்த்ராதி லோகபாலர்களோடு கூடின உல

கங்களை யெல்லாம் பரிசுத்தமாக்குகிறது. பகவானுடைய மஹிமை எல்லையில்லாததென்பதற்கு இதுவே போது மல்லவா? அவன் இத்தகைய மஹிமைகள் அபாரமாயிருக்கப்பெற்றவன். இங்ஙனம் மஹாகுணங்களுடைய முகுந்தனைக்காட்டிலும் மற்ற எவன்தான் 'பகவான்' என்னும் பதத்திற்குப் பொருளாகக் கூடியவன்? பகவச்சப்தம் ஜ்ஞான ஸக்தி பல ஜஸ்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுகள் முதலிய எல்லையில்லாத பற்பல குணங்களமைந்த வஸ்துவைச் சொல்லுந்தன்மையது. அத்தகைய வஸ்து பரமபுருஷனைத் தவிர மற்றெவனாவான்? மற்றெவனும் ஆகமாட்டான். ஜ்ஞானாதி குணங்கள் சிறைந்தவனும் போக மோக்ஷங்களைக் கொடுக்க வல்லவனுமாகிய பகவானிடத்தில் ப்ரேமம் சிரம்பப்பெற்றவர் இந்தரியங்களை வென்று விரைவிலேயே தேஹத்திலும் அதைத்தொடர்ந்த மற்றவைகளிலும் நெடுநாளாக வேருன்றின மனப்பற்றைத்துறந்து, அஹிம்ஸையும் மன அடக்கமுமாகிய தமக்குரிய இந்ததர்மங்களுக்கிடமாகி ஆஸ்ரமங்களில் நான்காவதுமான பரமஹம்ஸாஸ்ரமத்தை அடைகின்றார்கள். ஜ்ஞானாதிகரான முனிவர்களே! வேதஸ்வரூபர்களே! நீங்கள் பகவானுடைய மஹிமையைச் சொல்லும்படி என்னை வினவினீர்கள். அதைச்சொல்ல நான் வல்லவனல்லேன். ஆயினும் என்புத்திக்கு எவ்வளவு தெரியுமோ அவ்வளவுமஹிமையை நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன். பறவை எப்படி தந்தனது சக்திக்குத் தகுந்தபடியே ஆகாயத்திற்கிளம்பிச் செல்லுமோ, அங்ஙனமே பண்டிதர்களும் தமது புத்திபலத்திற்குத் தகுந்தவளவே விஷ்ணுவின் மஹிமையை அறியவல்ல ராவார்கள். பறவைகள் ஆகாயத்தில் பறக்கத் தொடங்கிச் சென்று ஆகாயம் முடிந்தமையால் திரும்பி வருகின்றனவன்று; ஆனால் தமது சக்திக்குத் தகுந்தவளவு

சென்று அதற்குமேல் போக வல்லமையற்றே திரும்பி வருகின்றன. இங்ஙனமே பண்டிதர்களும் பகவானுடைய குணங்களை அறிய முயன்று குணங்களின் எல்லை கண்டு திரும்புகிறார்களல்லர். தமது புத்திபலம் உள்ளவளவுஞ் சென்று புத்திபலக்குறைவினால் அதற்குமேல் அறியமுடியாமல் திரும்புகிறார்கள். ஆகையால் என் புத்திக்கு எட்டினமட்டும் பகவானுடைய மஹிமையை நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்.

ஒருகாலத்தில் அந்தப் பரீக்ஷித்து தனுஸ்ஸை ஏந்தி வனத்தில் வேட்டையாகத் திரியத் தொடங்கி ம்ருகங்களைத் தொடர்ந்து போய் இளைப்புற்றுத் தண்ணீர் தாறுமும் பசியும் உண்டாகப்பெற்று எங்கும் ஜலாதார மொன்றுங் காணப்பெறாமல் அங்கிரஸ்ஸென்னும் மஹர்ஷியின் ஆஸ்ரமத்தில் நுழைந்து அங்கு உட்கார்ந்திருப்பவரும் சமாதிகுணங்கள் அமைந்தவரும் கண்ணைமூடிக் கொண்டு த்யானஞ் செய்பவருமாகிய அம்முனிவரைக் கண்டான். அவர் இந்தரியங்களையும் ப்ராணனையும் மனத்தையும் புத்தியையும் அடக்கிப் பார்வை கேள்வி முதலிய அவற்றின் வ்யாபாரங்களினின்று ஒய்ந்திருப்பவரும் ஜாக்ரத்தசை ஸ்வப்னதசை ஸுஷுப்திதசை ஆகிய மூன்று ஸ்தானங்களைக் கடந்த ஆத்மாவை அனுஸந்திப்பவரும் பாப்ராஹ்மத்தை த்யானித்துக்கொண்டிருப்பவரும் ஸுகதுக்கங்கள் முதலியவற்றால் விளையும் விகாரங்களற்றவருமாயிருந்தார். மற்றும், அவர் நாற்புறங்களிலும் தொங்குகின்ற ஜடைகளால் மறைந்து நுருவேன்னும் மானுடைய தோலை உடுத்திருந்தார். அத்தகையாரான அம்முனிவரைப் பார்த்துத் தாடைகளும் வாயும் தாறுத்தினால் உலரப்பெற்ற மன்னவன் ஜலம் வேண்டினான். அம்முனிவர், தனக்கு ஆஸனத்திற்காக தர்ப்பமும் உட்கார பூமியும் அர்க்யஜலமும்

217. பரீக்ஷித்து சமீக ரிஷியின் கழுத்தில் ஸர்ப்பத்தை
எடுத்துப் போடுதல்.

மற்றதெதுவும் கொடாமல், 'க்ஷேமமா? எப்பொழுது வந்தாய்? உட்கார்' என்பது முதலிய நல்லவார்த்தையும் எதுவும் பேசாமல் வேறுமனே தயானித்துக் கொண்டிருக்கக்கண்டு தன்னை அவர் அவமதித்ததாக நினைத்துக் கோபித்துக் கொண்டான். அந்தணர்தலைவரே! பசிதாஹங்களால் வருந்தின தேஹத்தையுடைய அம்மன்னவனுக்கு இதுவரையில் என்றும் உண்டாகாத த்வேஷமும் கோபமும் அந்த ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டரான முனிவரிடத்தில் உண்டாயின. அப்பால் அவ்வரசன் அவ்வாஸ்ரமத்தினின்று திரும்பிவர முயன்று கோபத்தினால் அந்த ப்ராஹ்மரிஷியின் தோளில் தனுஸ்ஸின் நுனியால் ஒரு செத்த பாம்பை எடுத்துப் போகட்டுவிட்டுப் பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான். 'இம்முனிவர் வாஸ்தவமாகவே இந்த்ரியங்களை யெல்லாம் அடக்கிக் கண்களை மூடி தயானஞ் செய்கின்றாரா? அல்லது க்ஷத்த்ரியாதமார்களால் நமக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? என்று நினைத்துப் போய்யாகவே தயானஞ் செய்வது போல் கண்களை மூடிக்கொண்டு மாயஞ் செய்கிறாரா?' என்றறியவேண்டுமென்னும் அபிப்ராயத்தினால் அங்ஙனம் செத்தபாம்பைத் தோளில் போகட்டுப் போனான். அப்பால், அம்முனிவரின் புதல்வனும் ப்ராஹ்மதேஜஸ்ஸாயிகுந்திருக்கப்பெற்றவனுமாகிய பாலகன் சிறுவர்களோடுவினையாடிக்கொண்டிருக்கையில், தன் தந்தையை அங்ஙனம் அம்மன்னவன் அவமதித்து அபராதப் பட்டதாகக் கேட்டு அவ்விடத்திலேயே இங்ஙனம் மொழிந்தான். 'நாய் போலவும் காக்கைபோலவும் வளர்ந்த ராஜாக்களின் அதர்மத்தைப் பாருங்கள். ஆ! என்ன வருத்தம்! நாய்கள்போல் காவலிருக்குந்தன் மையரான ராஜாக்கள் தமது ஸ்வாமியாகிய ப்ராஹ்மணனிடத்தில் அபராதப்படுவாராயின், அது அதர்மமன்று?

க்ஷத்ரியனைப் ப்ராஹ்மணர்கள் நாயைப்போல் காத்திருக்
 கும்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றார்கள். அங்ஙனம்
 வாசலில் நின்று காத்திருக்கவேண்டிய க்ஷத்ரியன் அந்த
 ப்ராஹ்மண க்ருஹத்தில் நாய்போல் அவர்களோடு ஒரே
 பங்க்தியாக எப்படி போஜனஞ்செய்ய உரியனாவான்?
 வழியைக்கடந்து செல்பவரைத் தண்டிக்குந் தன்மைய
 னான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சென்ற பின்பு, பயமில்லாமல்
 வரம்பைக்கடக்கின்ற அவர்களை இப்பொழுது நான் தண்
 டிக்கின்றேன். என்பலத்தைப் பாருங்கள்' என்றான்.
 இங்ஙனம் தனது நண்பர்களான இளைஞர்களைப்பார்த்து
 மொழிந்து கோபத்தினால் கண்கள் சிவக்கப்பெற்ற அந்த
 ரிஷிகுமாரன் கௌசிகநதியின் ஜலத்தை எடுத்து ஆச
 மனஞ் செய்து சரபமிடும் வாக்காகிற வஜ்ராயுதத்தை
 ப்ரயோகித்தான். அங்ஙனம் அவ்விளைஞன் சரபங்
 கொடுக்க முயன்று 'இவ்வாறு மர்யாதையை (வரம்பை)க்
 கடந்து என் தந்தைக்கு அபகாரஞ் செய்தவனும் குலத்
 தைப் பாழ் செய்பவனுமாகிய மன்னவனை இன்றைக்கு
 ஏழாவது நாளில் தக்ஷகனென்னும் ஸர்ப்பராஜன் என்
 னால் தூண்டப்பெற்றுக் கொளுத்திவிடப்போகின்றான்'
 என்று மொழிந்தான். அந்தணர் தலைவரே! அப்பால்
 தனது தந்தையின் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்து கழுத்தில்
 ஸர்ப்பத்தின் உடல் தொங்கப்பெற்ற தந்தையைக்கண்டு
 துக்கத்தினால் வருந்தி உரத்த குரலுடன் ரோதனஞ்
 செய்தான். அந்தணரே! அதன் பிறகு அவ்வங்கிரஸ
 முனிவர் புதல்வன் அழுங்குரலைக் கேட்டு மெதுவாகக்
 கண்களை விழித்துக் கழுத்தில் செத்த பாம்பின் உடல்
 தொங்குவதைக் கண்டு அதை எடுத்து அப்புறம் போ
 கட்டுப் புதல்வனைப் பார்த்து 'குழந்தாய்! ஏன் ரோத
 னஞ் செய்கறாய்? யார் என்ன அபகாரஞ் செய்தார்?'
 என்று வினாவினார். இங்ஙனம் வினவப்பெற்ற அவ்விளை

ஞன் நடந்த ஸங்கதிகளை யெல்லாஞ் சொன்னான். அப்பால், அங்ஙனம் பாபத்திற்குரியனல்லாத மன்னவன் சடிக்கப் பெற்றமை கேட்டு அந்தணரான அங்கிரஸ முனிவர் புதல்வனை 'நீ செய்தது நல்லது' என்று கொண்டாடாமல் இகழ்ந்து அவனுக்கு இங்ஙனம் மொழிந்தார். 'ஒன்றுத் தெரியாத மூடனே! ஆ! நீ மஹத்தான பாபஞ் செய்தனை. என்ன கஷ்டம்! இதைப்பற்றி நான் மிகுதியும் வருந்துகின்றேன். மிகுதியுஞ் சிறிய ஓர் அபராதத்திற்காகப் பெரிய தண்டனை செய்தாய். புத்தி படியாதிருக்கப் பெற்றவனே! மனிதர்கள் மன்னவனால் அபராதஞ் செய்யப் பெறினும் தாங்கள் அவனுக்கு ப்ரதியாக அபகராஞ் செய்யலாகாது. பரமபுருஷனே ராஜனாகவந்து ப்ரஜைகளைப் பாதுகாக்கிறானென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். அத்தகையனான ராஜனை நீ வெகுமதிக்க வேண்டியவனே யன்றி அவமதிக்கத் தகுந்தவனல்லே. ஏனென்னில், ராஜனுக்கு நாம் அபகராஞ் செய்யாமல் அவனும் க்ஷேமமாயிருப்பானாயின், சத்ருக்களுக்கு எதிர்க்க முடியாத அவனுடைய தேஜஸ்ஸினால் ப்ரஜைகள் பாதுகாக்கப்பெற்று எவ்விடத்திலும் பயமற்றவராகி மங்களங்களைப் பெறுவார்கள். ஆகையால் உலகங்களுக்கு க்ஷேமத்தை விளைவிப்பவனாகிய மன்னவனை நாம் அழிக்கலாகாது. ராஜனென்னும் பேர்பூண்ட சக்ரபாணியாகிய (சக்ராயுதங்கையில் கொண்ட) ஸ்ரீவிஷ்ணு இல்லாதிருப்பானாயின், பிள்ளாய்! அப்பொழுது இவ்வுலகம் பாதுகாக்கப் பெறாமல் திருடர் நிரம்பப் பெற்றுச் செந்நாய்கள் நிறைந்த ஆட்டு மந்தை போல் க்ஷணத்தில் பாழாய்விடும். 'பாழாய்விட்டுமே. அதனால் நமக்கென்ன கெடுதி?' என்கிறாயோ; சொல்லுகிறேன் கேள். நீ ராஜனை அழித்தமையால் பணத்

தைப் பாதுகாப்பவனில்லாமல் ஜனங்கள் திருடர் நிரம்பப் பெற்று ஒருவரை யொருவர் அடித்துக் கொள்வதும், பருஷமாகப் பேசிக்கொள்வதும், வெட்டிமடிவதும், பொருள்களைப் பறிப்பதுமாவார்கள். இப்படி அந்த ஸந்ததியைப் பாழ் செய்கையாகிற அந்தப் பாபமெல்லாம் இப்பொழுது நமக்கே வந்து சேரும். மற்றும் உலகங்களைப் பாதுகாக்குக்திறமையுள்ளபகவானுடைய அம்சமாகிய மன்னவன் அழிந்து புலப்படாது போவானாயின், வர்ணஸ்ரமாதாரங்களைப் பற்றினதும் வேதமரியாதையில் வழங்கி வருவதும் மானிடவர் ஆசரிப்பதும் பெர்யோர்களால் புகழ்ப்பெற்றதுமாகிய தர்மமும் பாழாய்விடும். அங்ஙனம் தர்மம் பாழாகையில், ஜனங்கள் அர்த்த காமங்களில் மனந்தாழ்ப்பெற்று நாய்கள் போலவும் குரங்குகள் போலவும் தோன்றபடி யெல்லாம் நடக்கையில், வர்ணஸங்கரம் உண்டாகும். புதல்வனே ! இப்பொழுதுதான், ஸாமான்யமாகவே மன்னவர்களுக்கு நாம் அபகாரஞ் செய்யலாகாதென்றேன். பரீக்ஷித்து மன்னவனது குணங்களை ஆலோசித்துப் பார்க்கையில் நீ செய்தது சிறிதும் ஸரியன்று. அதை உனக்குத் தெளிய உரைக்கின்றேன், கேட்பாயாக. அந்தப் பரீக்ஷித்து மன்னவனோவென்றால், வர்ணஸ்ரம தர்மங்களின் வரம்புகளை அழியாமல் பாதுகாப்பவன்; பரந்த புகழுடையவன்; இப்பூமண்டலத்தை யெல்லாம் தானொருவனே ஆளும்படியான ஸார்வபௌமன்; அன்றியும் பகவானிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடையவனாகையால் மஹா பாகவதனென்று பேர் பெற்றவன். குழந்தாய்! ப்ரஹ்மவித்தான (ப்ரப்ரஹ்மத்தின் உண்மையை அறிந்த) அம்மன்னவனிடம் அபசாரப்பட்ட நமக்குக் கதியே இல்லை. மற்றும், அவன் ராஜாவென்று பேர் பூண்டவனே யன்றி வாஸ்தவத்தில் ரிஷியே; அஸ்வமேத

யாகஞ்செய்தவன். அவன் பசிதாஹங்களால் இளைப் புற்று வாடி வருந்தினவன். அத்தகையன் எவ்விதத் திலும் நமது சாபத்திற்கு உரியனல்லன்' என்றார். இங் னனம் புதல்வனுக்கு மனவெறுப்புடன் மொழிந்து அவன் செய்த பாபத்தினால் தனக்கு அனர்த்தம் விளையுமென்று சங்கித்துத் தனது அபராதத்தைப் பொறுக்கும்படி பகவானே வேண்டத் தொடங்கி 'அனைவாக்கும் அந் க ராத்மாவாயிருக்கும் பகவான் சீரபராதிகளான தனது பக்தர்களிடத்தில் நந்நிலை பெறுத மதியுடையவனும் விவேகமற்றவனும் இளைஞனுமாகிய இவன் செய்த இந் தப் பாபத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்' என்றார். அம்முனிவர், 'என் விஷயத்தில் நேரே அபராதஞ்செய் தவர்கள் என்னைச் சரணம் அடைவார்களாயின், நான் அவரது அபராதத்தைப் பொறுப்பேன். என் பக்தர் விஷயத்தில் செய்த அபராதத்தை நான் எவ்விதத்தி லும் பொறுக்கமுடியாது. அதை அவர்களே பொறுக்க வேண்டும்' என்று பகவான் அபிப்ராயப்படுவதாக அறிந்து, அந்த பகவானுடைய பக்தர்களையே வேண் டத் தொடங்கி 'பகவானிடத்தில் பக்தியுடைய பெரி யோர்கள் பிறரால் அவமதிக்கப்பெறுவார்களாயினும், வஞ்சனை செய்யப்பெறுவார்களாயினும், சாபமிடப்பெறு வார்களாயினும், நிந்திக்கப் பெறுவார்களாயினும், அடிக்கப்பெறுவார்களாயினும், தாம் ப்ரதி செய்ய வல்லராயிருந்தும் இங்ஙனம் அவமதி முதலியன செய் தவனுடைய அபராதத்திற்கு ப்ரதி செய்யமாட்டார் கள்; ஆனால் அதையெல்லாம் பொறுத்தருள்வார்கள். ஆகையால் எனது அவிவேகியான புதல்வன் அறியா தவன் செய்த அபராதத்தை அவர்கள் பொறுத்தருள வேண்டும்' என்றார். மஹானுபாவராகிய அம்முனிவர் இங்ஙனம் புதல்வன் செய்த பாபத்திற்குப் பச்சாத் தர்பம்

அடைந்து மன்னவனால் தான் அபகாரஞ்செய்யப் பெற்றிருப்பினும் அவன் செய்த அபராதத்தை ஒரு பொருளாக கினைக்கவேயில்லை. உலகத்தில் கன்மனமுடைய பெரியோர்கள் பிறர்களால் சீதம் (குளிர்) உஷ்ணம் (வெப்பம்) ஸுகம் துக்கம் முதலியவற்றிற்கு ஆள்படுத்தப் பட்டவராயினும் பெரும்பாலும் வருத்தப்படுவதுமில்லை; ஸந்தோஷிப்பதுமில்லை. எப்படி ஸுகத்தில் மூட்டப்பெற்றவராகி அதற்காக ஸந்தோஷிக்க மாட்டார்களோ, அங்ஙனமே துக்கத்தில் மூட்டப்பெற்றவராயினும், அதற்காக வருந்தமாட்டார்கள். ஏனென்றால், அவரது மனம் சிலத்திற்கிடமாயிருக்குமேயன்றி, ரஜஸ்தமோ குணங்களின் கார்யமான ராகத்வேஷாதிகளுக்கிடமன்று. ஆகையால் அவர்கள் வருந்தமாட்டார்களென்னில், பிறர்க்கு அபகாரஞ்செய்ய மாட்டார்களென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? பதினெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பரீகசித்து மன்னவன் ஆலோசித்துக்
கங்கையின் கரையில் ப்ராயோபவேசஞ்
செய்யத் தொடங்குதலும், அங்குப் பற்பல
ரிஷிகளும் சுகமுனிவரும் வந்து சேருதலும்.

ஸூத்ர சொல்லுகிறார்:—அப்பால் அந்தப் பரீகசித்து மன்னவன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்து அந்தப் ப்ரஹ்மணன்மேல் ஸர்ப்பத்தை யெடுத்துப் போகட்டு வந்த மையாகிற தான்செய்த நிகழ்ச்சிக்கிடமான கார்யத்தைப் பற்றிச் சிந்தையுற்று மிகமனவருத்த மடைந்தவனானான். 'என்ன கார்யஞ்செய்தோம்' என்று தன்னைத் தான் பழிக்கத்தொடங்கி 'ஆ! என்ன ஆச்சர்யம்! நான் ஒன்று மறியாதமூர்க்கன்போல், சிரபராதியும் (அபராதத்தையே அறியாதவரும்) வல்லமையை வெளிக்காட்டாமல்

உள்ளேயே அடக்கிக்கொண்டிருப்பவரும் மஹாதே
 ஜஸ்வியுமான அந்தணர்விஷயத்தில் பாபத்திற்கிடமான
 கார்யத்தைச் செய்தேனே ! நான் தேவலம்ப்ராஹ்ம
 ணனை அவமதித்தமை மாத்ரமன்று. தேவர்க்குந் தேவ
 னாகிய பகவானேயே நேரே அவமதித்தவனானேன்.
 (ப்ராஹ்மணனென்றால் ஒன்றான பகவானேயன்றி
 வேறன்று. அன்றியும்பகவானிடத்தில் அபராதப்பட்டால்
 அவனைப் பொறுப்பித்துக் கொள்ளலாம். அவன் பக்த
 ரிடத்தில் அபராதப்பட்டால் அவன் பொறுக்கமாட்டா
 னே). (அவனது பக்தரான அந்தணரிடத்தில் அபசாரப்
 படுதல் மிகுதியும் கொடியது). இங்ஙனம் பகவத்ஸ்வ
 ரூபனாகிய ப்ராஹ்மணனை அவமதித்தமையால் சீக்ர
 காலத்திலேயே எனக்கு எவ்விதத்திலும் கடக்கமுடி
 யாத வ்யஸனம் நேருமென்பது நிச்சயம். ஆனால் அந்த
 ஆபத்து நான் செய்த பாபத்தின் சுத்தியின் பொருட்டு
 ன்ளையுமாக. அது எனக்கு இஷ்டமே. 'இது என்?'
 ஆபத்தை இஷ்டமென்று வேண்டுகிறாய்' என்னில், இப்
 பொழுது நான் செய்த பாபத்திற்குத் தகுந்த பலனை
 அனுபவிப்பேனாயின், மீளவும் அத்தகைய பாபத்தைச்
 செய்ய மாட்டேனல்லவா? செய்யவேமாட்டேன். இது
 உண்மையே. இதில் தவறமாட்டேன். இப்பொழுது
 கோபிக்கும்படி தூண்டப்பெற்ற அந்தணர் குலத்தின்
 சீக்ரஹமாகிற அக்னியானது இப்பொழுதே எனது
 ராஜ்யத்தையும் என் னைன்யத்தையும் சிரவதிகமான
 பொக்கசத்தையும் பஸ்மஞ்செய்யுமாக. அமங்கள் ஸ்வ
 பாவனாகிய எனக்கு அந்தணர் தேவதைகள் பசுக்கள்
 ஆகிய இவர்களிடத்தில் அபகாரஞ்செய்ய வேண்டுமென்
 னும் நினைவோடுகூடின பாபிஷ்டபுத்தி எப்படி மீளவும்
 உண்டாகாதிருக்குமோ, அப்படி என்னைச் சிஷிக்கும்
 பொருட்டு அவ்வந்தணர் குலத்தின் கோபாக்னியானது
 எனது ராஜ்யம் முதலிய எல்லாவற்றையும் பஸ்மஞ்செய்

யுமாக' என்று வருந்தினான். இங்ஙனம் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற அம்மன்னவன் முனிவர் குமாரனது சரபவாக்யத்தினால் ஸர்ப்பராஜனாகிய தக்ஷகன் தூண்டப்பெற்றுத் தனக்கு ம்ருத்யுவாகப்போகிறானென்ற வருத்தார்த்தத்தைக் கேட்டான். அப்பால் அவன் சப்தாதி விஷயங்களில் மனம் தாழப்பெற்ற தனக்கு அவற்றில் விராக்யத்தை விளைப்பதும் சீக்ரத்தில் தன்னைக் கொளுத்த வரப்போகிறதுமாகிய தக்ஷகனாகிற அக்னியை 'நல்லது' என்று நினைத்தான். அனந்தரம் அம்மன்னவன் தான் முன்னமே அஸாரங்களென்று நிச்சயித்திருந்த இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் விளையக் கூடிய ஸுகங்களில் விருப்பத்தைத் துறந்து, உடனே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணிதலே மேலான புருஷார்த்தத்திற்கு ஸாதகமென்று உறுதியாக நினைத்து, கங்கையின் கரையில் ப்ராயோபவேசத்திற்கு தீக்ஷித்துக்கொண்டான் (சரப்பிடாமலேயிருக்கையாகிற வ்ரதத்தில் முயன்றான்). 'தன் க்ருஹத்திலாவது மற்றை இடத்திலாவது ப்ராயோபவேசஞ் செய்யாமல் கங்கா நதிக்குப் போனானே; என்னவிசேஷம்' என்கிறீர்களோ? சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள், திகழ்கின்ற அழகிய துளஸியுடன் கூடின ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தங்களின் பராகத்தினுடைய ஸம்பந்தத்தினால் மிகுதியும் மேன்மையுற்ற தூய் நீருடையதாகிப் பெருகிவருகின்ற தேவநதியாகிய கங்கை, இவ்வுலகம் அவ்வுலகம் (பரலோகம்) ஆகிய இரண்டிடங்களிலுமுள்ள லோகபாலர்களோடு கூடின ஜனங்களையெல்லாம் பரிசுத்தமாக்குகிறதல்லவா? ஸமீபத்தில் மரணம் நேரப்பெற்ற எந்த மனிதன் தான் அந்நதியைப் பணியாதிருப்பான்? ஆனதுபற்றியே அம்மன்னவன் ப்ராயோவேசத்திற்கு அவ்விடம் சென்றான்.

பாண்டவர்களின் பேரனாகிய அந்தப் பரீக்ஷித்து இங்ங
 னம் விஷ்ணுபாதார விந்தத்தினின்று பெருகின மஹா
 நதியான கங்கையின் கரையில் ப்ராயோபவேசஞ்செய்ய
 நிச்சயித்துக்கொண்டு தேஹத்திலும் அதைச்சேர்ந்த
 மற்றவைகளிலும் பற்றைத் துறந்து முனிவர்கள் ஆசரிக்
 கும் வ்ரதத்தைக் கைப்பற்றி மற்றைச் சிந்தையேதுமில்
 லாதவனாகி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தத்தையே
 த்யானித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது உல
 கங்களைப் பவித்ராஞ் செய்யுந்தன்மையரும் மஹானுபாவர்
 களுமான முனிவர்கள் தந்தமது சிஷ்யர்களோடு அம்
 மன்னவனுடைய ஸந்திதானத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்
 கள். நன்மனமுடைய பெரியோர்கள் பெரும்பாலும்
 தீர்த்தயாத்ரையென்னும் வ்யாஜத்தினால் தாமே புண்ய
 தீர்த்தங்களைப் பரிசுத்தஞ் செய்கிறார்களல்லவா! அத்நி
 வஸிஷ்டர் சயவனர் சரத்வான் அரிஷ்டநேமி ப்ருகு
 அங்கிரஸ்ஸுபராசார் விஸ்வாமித்ரர் பரசுராமன் உசத்
 யர் இந்த்ரப்ரமதர் இதம்வாஹர் மேதாதிதி தேவலர்
 ஆர்ஷ்டிஷேணர் பரத்வாஜர் கௌதமர் பிப்பலாதர்
 அகஸ்த்யர் வ்யாஸர் நாரதபகவான் இவர்களும், மற்றும்
 சிறந்த தேவரிஷிகளும் ப்ரஹ்மரிஷிகளும் ராஜரிஷிகளும்
 மற்றை அருணர் முதலிய ரிஷிகளும் அவ்விடம் வந்து
 சேர்ந்தார்கள். த்வயார்ஷேயம் த்ர்யார்ஷேயம் பஞ்சார்
 ஷேயம் ஸப்தார்ஷேயம் முதலிய பலவகை ரிஷிகளைத்
 தொடர்ந்த ப்ரவரங்களையுடைய பற்பல மஹர்ஷிகளும்
 வந்திருக்கக் கண்டு அம்மன்னவன் அவர்களெல்லோரை
 யும் தலையால் வணங்கி உரியபடியே பூஜித்தான். அப்
 பால் அம்முனிவர்கள் ஸுகமாக உட்கார்ந்தபின்பு மீள
 வும் நமஸ்கரித்து அவர்களுகே சென்று எதிரில் நின்று
 அஞ்சலிசெய்து விவேகம் நிறைந்த மனமுடைய அம்மன்

னவன் தான்செய்ய சினைத்திருப்பதை அவர்களுக்கு இங்
வனம் விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

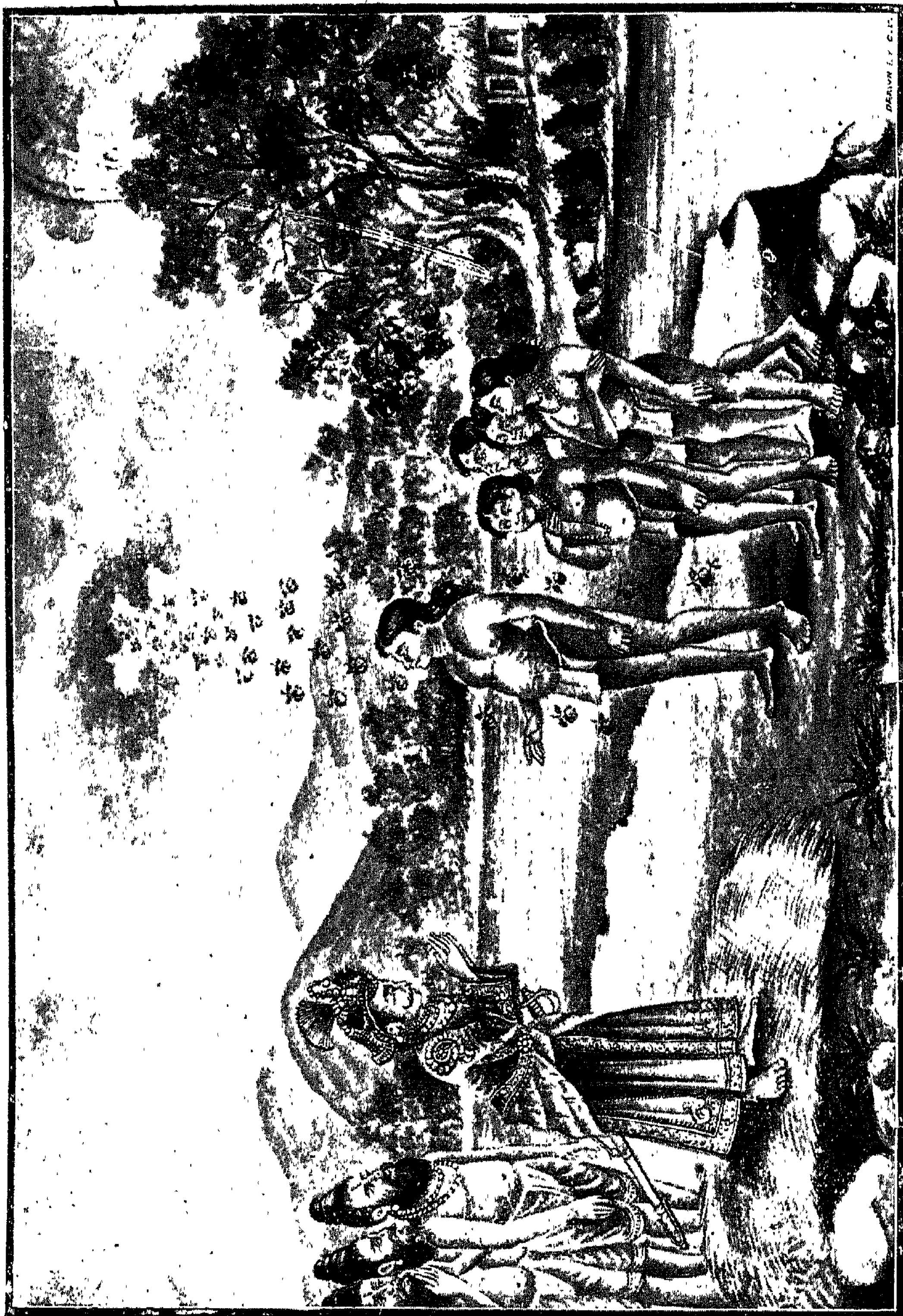
பரீக்ஷித்து சொல்லுகிறான் :—ராஜாக்களுக்குள்
நாங்கள் மிகுந்த பாக்யமுடையவர். ஆ! என்ன ஆச்
சர்யம்! ஏனென்னில், மஹானுபாவர்களான நீங்கள் இப்
படி எம்மைத் தேடிவந்து அனுக்ரஹிக்கும்படியான
சீலமுடையவராயிருக்கிறோமல்லவா? மஹானுபாவ்
களான உங்களைப்போன்ற பெரியோர்களின் அனுக்ர
ஹத்தினால் நோக்கூடிய சீலம் எங்களுக்கு உளதென்று,
நீங்கள் இப்படி வந்து அனுக்ரஹிப்பதினாலேயே தெரிய
வருகின்றது. அந்தணர்தலைவர்களான உங்கள் பாதங்
களைப் பணிவதால் விளையுந் தூய்மைக்கிடமாகாமல்
தூரத்தில் ஓதுங்கின ராஜவம்சமெல்லாம் நிகழைக்கிட
மான செயலுடையதே. ஆ! என்ன வருத்தம்! 'இப்
படி பெரியோர்களின் அனுக்ரஹத்தினால் விளையக்கூடிய
சீலம் அமைந்த உனக்கு ஏன் இப்பொழுது அந்தப்பெரி
யோர்களின் சிக்ரஹம் நேரிட்டது?' என்கிறீர்களோ;
சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். நான் அத்தகைய சீல
முடையவனாயிருந்தும் அடிக்கடி ஸம்ஸாரஸூகங்களில்
மனந்தாழப் பெற்றிருந்தமையால் பரப்ரஹ்மத்தை
அறிந்த மஹானுபாவரான அந்தணர்விஷயத்தில்
அபசாரப்பதும்படி நேர்ந்தது. அதைக்கண்டு, மேன்மை
யற்ற ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் அபர்த்தப்பட்டமற்ற
வர்க்கும் ப்ரபுவான ஸம்ஸாரன் ப்ரஹ்மணசாபமேனனும்
ஸம்ஸாரத்தினால் நான் பட்ட அபசாரத்தைப் பரிஹரித்து
எனக்கு தேஹத்திலும் அதைத் தொடர்ந்த மற்றவை
களிலும் உண்டான விருப்பத்தைப் போக்கி அவற்றில்
வெறுப்பை விளைவித்து என்னை அனுக்ரஹிக்கத்
தொடங்கினான். பகவானே இந்த ப்ரஹ்மணசாபமாகத்
தொடர்ந்தி எனக்குச் சிக்ரத்தில் அடங்கிவைக்க முயன்

றுனல்லவா? ஆகையால் இங்க ப்ராஹ்மணசாபம் நான்
 பட்ட அபசாரத்தைப் போக்குவதாகையாலும் தேஹா
 திகளில் வெறுப்பை விளைவிக்கையாலும் இத்தகைய
 பெரியோர்களின் ஸஹவாஸத்தை விளைவித்து அதன்
 மூலமாய் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகையா
 லும் எனக்கு இது அனுக்ரஹமே அன்றி சிக்ரஹமன்று.
 ஓ அர்தணர்களே! நீங்களும் இந்த உங்காதேவியும்,
 அத்தகைய நான் ஸர்வேஸ்வரான பகவானிடத்தில்
 மனத்தை நிலைபாடு செய்தி, உங்களைப் பணிந்து உன்
 னிடத்தில் நுழைந்த தகுந்தவை இவையிவையென்பதை
 யும் பற்றத்தகுந்தவை இவையிவையென்பதையும் கேட்க
 விருப்புற்றிருப்பதை அறிவீர்களாக. அர்தனரால்
 தூண்டப்பெற்ற தகடிகள் என்னை வஞ்சித்து வேண்டிய
 பாடி கடிப்பானாக. அதற்கு நான் பப்பப்படவில்லை. ஆனால்
 நீங்கள் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் கைதகளை ஓயாமல் பாடிக்
 கொண்டிருப்பீர்களாக. மற்றும் எல்லையில்லாத குணங்
 களையுடைய பகவானிடத்தில் பக்தியும் அர்த பகவானைப்
 பற்றின பெரியோர்களிடத்தில் மனப்பற்றும் எனக்கு
 உண்டாகும்படி அனுக்ரஹஞ் செய்வீர்களாக. அந்நி
 யும், எந்தெந்த ஜன்மத்தைப் பெறுகிறேனோ, அந்தந்த
 ஜன்மங்களெல்லாவற்றிலும், உங்களைப்போன்ற மஹானு
 பாவர்களிடத்தில் எனக்கு அனுகூலபுத்தி உண்டாகு
 மாக. அர்தனர்களாகிய உங்களுக்கு உமஸ்காரம்
 என்னுன்.

இவ்வண்ணம் சர்ச்சம முற்றிருக்கும் தீராகைய அம்
 மன்னவன தன் புதல்வனாகிய ஜனமேஜயனிடத்தில்
 ராஜ்யபாரத்தை வைத்துக் கங்கையின் தென்கரையில்
 கிழக்கு நுனிபாக தர்ப்பங்களைப் பாப்பி அவற்றின்மேல்
 வடக்குமுகமாக உட்காரந்தான். இங்ஙனம் ராஜாதி
 ராஜனாகிய அந்தப் பரிக்ஷித்து ப்ராயோபவேசஞ் செய்

கையில், ஆகாயத்தில் ஸமஸ்த தேவக் கூட்டங்களும் அவனைப் புகழ்ந்து ஸந்தோஷத்தினால் புஷ்பங்களை அடிக்கடி பூமியில் இறைத்தார்கள். துந்துபி வாத்யங்களும் முழங்கின. அவ்விடம் எவரெவர் வந்திருந்தார்களோ, அம்மஹர்ஷிகளனைவரும் ப்ரஜைகளிடத்தில் அனுக்ரஹஞ் செய்கையாகிற ஸ்வபாவமே முக்யமாயிருக்கப்பெற்றவராகையால் மிகுந்த மஹிமையுடைய பெரியோர்களும் புகழ்த்தகுந்த நற்குணங்களால் அழகியனான அம்மன்னவனை 'நல்லது நல்லது' என்று புகழ்ந்து, இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள். 'ஓ! ராஜரிஷிகளில் சிறந்தவனே! என்றும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தொடர்ந்திருக்குத் தன்மையுடைய உங்களுக்கு இது ஓராச்சர்யம் அன்று. எது என்கிறாயோ? நீங்கள் பகவானுடைய பார்ஸ்வம் போய்ச் சேரவிரும்பி ராஜாக்கள் தரிக்கும் படியான கிரீடத்தோடு கூடின ஸார்வபௌம ஸிம்ஹாஸனத்தைத் துறக்கின்றீர்களென்பதே. இங்ஙனம் ராஜாவைப் பார்த்து மொழிந்து, அப்பால் தங்களுக்குள் 'பகவானிடத்தில் பக்தியுடைய பெரியோர்களை முக்யமாகப் பணியுந்தன்மையான இம்மன்னவன் சரீரத்தைத் துறந்து சுத்த ஸத்த்வமயமாயிருப்பதும் சோகம் முதலிய தோஷங்கள் அற்றதுமாகிய பரலோகத்தை அடையும் வரையில், நாம் அனைவரும் இங்கு இம்மன்னவனது ஸமீபத்திலேயே இருப்போம்' என்று மொழிந்துகொண்டார்கள். பக்ஷபாதமில்லாததும் அம்ருதத்தைப் பெருக்குவதும் ஆழ்ந்த கருத்துடையதும் கபடமற்றதுமாகிய அந்த முனிவரது வசனத்தைக் கேட்டுத் தனக்கு ஹிதஞ்செய்ய முயன்ற இம்மஹர்ஷிகளை வணங்கி ப்ராயோபவேசத்தில் முயன்றிருக்கிற பரீக்ஷித்து மன்னவன் விஷ்ணுவின் சரித்ரங்களைக் கேட்க விரும்பி இங்ஙனம் மொழிந்தான். 'ஸத்யலோகத்தில் உருவத்துடன்

கையில், ஆகாயத்தில் ஸமஸ்த தேவக் கூட்டங்களும் அவனைப் புகழ்ந்து ஸந்தோஷத்தினால் புஷ்பங்களை அடிக்கடி பூமியில் இறைத்தார்கள். துந்துபி வாத்யங்களும் முழங்கின. அவ்விடம் எவரெவர் வந்திருந்தார்களோ, அம்மஹர்ஷிகளனைவரும் ப்ரஜைகளிடத்தில் அனுக்ரஹஞ் செய்கையாகிற ஸ்வபாவமே முக்யமாயிருக்கப்பெற்றவராகையால் மிகுந்த மஹிமையுடைய பெரியோர்களும் புகழ்த்தகுந்த நற்குணங்களால் அழகியனான அம்மன்னவனை 'நல்லது நல்லது' என்று புகழ்ந்து, இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள். 'ஓ! ராஜரிஷிகளில் சிறந்தவனே! என்றும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தொடர்ந்திருக்குந் தன்மையுடைய உங்களுக்கு இது ஓராச்சர்யம் ஆன்று. எது என்கிறாயோ? நீங்கள் பகவானுடைய பார்ஸ்வம் போய்ச் சேரவிரும்பி ராஜாக்கள் தரிக்கும் படியான கிரீடத்தோடு கூடின ஸார்வபௌம ஸிம்ஹாஸனத்தைத் துறக்கின்றீர்களென்பதே. இங்ஙனம் ராஜாவைப் பார்த்து மொழிந்து, அப்பால் தங்களுக்குள் 'பகவானிடத்தில் பக்தியுடைய பெரியோர்களை முக்யமாகப் பணியுந்தன்மையான இம்மன்னவன் சரீரத்தைத் துறந்து சுத்த ஸத்த்வமயமாயிருப்பதும் சோகம் முதலிய தோஷங்கள் அற்றதுமாகிய பரலோகத்தை அடையும் வரையில், நாம் அனைவரும் இங்கு இம்மன்னவனது ஸமீபத்திலேயே இருப்போம்' என்று மொழிந்துகொண்டார்கள். பக்ஷபாதமில்லாததும் அம்ருதத்தைப் பெருக்குவதும் ஆழ்ந்த கருத்துடையதும் கபடமற்றதுமாகிய அந்த முனிவரது வசனத்தைக் கேட்டுத் தனக்கு ஹிதஞ்செய்ய முயன்ற இம்மஹர்ஷிகளை வணங்கி ப்ராயோபவேசத்தில் முயன்றிருக்கிற பரீக்ஷித்து மன்னவன் விஷ்ணுவின் சரித்ரங்களைக் கேட்க விரும்பி இங்ஙனம் மொழிந்தான். 'ஸத்யலோகத்தில் உருவத்துடன்

229. பரீக்ஷித்து மஹாராஜனிடம் சுகர் வருதல்.

உலாவுகின்ற வேதங்கள்போல் திகழ்கின்ற நீங்கள் எல்லோரும் எல்லாத்திசையினின்று என்னை அனுக்ரஹிக் கிறதற்காகவே இவ்விடம் வந்தீர்கள். நீங்கள் இங்ஙனம் வருவது, என்னைப் போன்ற பிறரை அனுக்ரஹிக் கையாகிற உங்கள் ஸ்வபாவத்தைப்பற்றியேயன்றி, இவ்வுலகத்திலாவது பரலோகத்திலாவது வினையக்கூடிய மற்றை எந்த ப்ரயோஜனத்தைப் பற்றியும் அன்று. இப்படி நீங்கள் வருவது என்னைப்போன்றவர்களை அனுக்ரஹிப்பதற்காகவே யாகையால், ஓ அந்தணர்களே! உங்களை நம்பி நான் செய்யவேண்டியது இன்ன தென்கிற விஷயத்தில் கேட்கவேண்டிய இவ்வம்சத்தை வினவுகின்றேன். மரணம் அடையப்போகிற ஜனங்கள், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் மனோ வாக் காயங்களென்கிற மூன்று கரணங்களாலும் செய்யக்கூடியது எதுவோ, அவர்களுக்கு எது ஸம்ஸாரத்தை ஒழித்து நிர்மலமான மேரக்ஷத்தைக் கொடுப்பதாகித் தூய்தாயிருக்குமோ, அத்தகைய பொருளை விவரிக்குந் திறமையுடைய நீங்கள் எனக்கு விவரித்து மொழிவீர்களாக' என்றான். அம் மன்னவன் இங்ஙனம் வினவிக்கொண்டிருக்கையில் ஜ்ஞானாதி குணங்கள் நிறைந்தவரும் வ்யாஸமஹர்ஷியின் புதல்வருமாகிய ஸ்ரீ சுகமுனிவர் அவ்விடம் வந்து கின்றார். அவர் மனம்போனபடி பூமியைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்குந்தன்மையர்; செய்யவேண்டிய கார்யம் ஒன்றுமில்லாமையால் எதிலும் விருப்பமில்லாதவர்; பாப்ரமஹ்மஸ்வரூபனாகிய ஆத்மாவின் அனுபவம் நேரப் பெற்றிருப்பவராகையால் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமுள்ளவர். நிஷியென்று அறிய முடியாத சரீரமுடையவர்; அவமதிக்கும்படியான வேஷம் பூண்டிருப்பவர்; ஆனது பற்றியே ஒன்று மறியாத இளைஞர்களால் சூழப்பெற்றவர். அவர் வாக்கண்டு அழுக்கடைந்த ரத்னம்போல் மறைந்த ஒளியுடையவராயினும் அவருடைய

அடையாளங்களை அறிந்த முனிவர்கள் தமது ஆஸனங்
களினின்று எழுந்திருந்தார்கள். அவர் பதினாறு வய
துள்ள பாலகன்போல் புலப்பட்டார். கால் கை துடை
புருவம் தோள் கபோலம் (கன்னம்) இவைகளும் மற்ற
அவயவங்களும் மென்மைக்கிடமாயிருக்கப் பெற்றவர்;
நீண்டு அகன்று அழகியவைகளுமான கண்கள் அமை
ந்து உயர்ந்த மூக்குடையதும் காதுகள் ஒன்றோடொன்று
ஒத்திருக்கப் பெற்றதும் அழகான புருவங்களுடையது
மான முகத்துடன் ப்ரகாசிப்பவர்; லக்ஷணங்கள்
அமைந்து அழகில் சிறப்புற்ற கண்டமுடையவர்; தோ
ளெலும்புகள் மறைந்து மாம்ஸலமாயிருக்கப்பெற்றவர்;
அகன்று உயர்ந்த மார்புடையவர்; நீர்ச்சுழிபோன்ற
கொப்பூழ் அமைந்தவர்; ¹ மூன்று மடிப்புகளால் அழ
கான வயிறுடையவர்; அரையில் கந்தலை உடுத்து மேல்
வஸ்திரயின்றித் திகம்பரமாயிருப்பவர்; சுருண்டு விரிந்த
தலைமயிருடையவர்; நீண்ட புஜதண்டங்களுடையவர்;
அழகிய தேவோத்தமன்போல் திகழ்கின்ற ஒளியுடைய
வர்; ஆசைப்படத்தகுந்த வயதுடையவர்; அங்கத்தின்
சோபையாலும் அழகிய புன்னகையினாலும் ஸ்த்ரீகளின்
மனதிற்கு இனியராயிருப்பவர். இத்தகையரான ஸ்ரீ
சுகமுனிவர் அம்மன்னவன் ப்ராயோபவேசஞ்செய்த
கங்கையின் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்பால்
விஷ்ணுராதன் (பரீக்ஷித்து) அங்ஙனம் வந்த அதிதி
யாகிய அந்தச் சுகமுனிவர்க்குத் தலைவணங்கி நமஸ்
காரஞ் செய்து அவரைவிதிப்படி பூஜித்தான். அப்
பொழுது அவரைப் பின்னொடர்ந்து வந்த அறியாத
பெண்களும் பிள்ளைகளும் அனைவரும் திரும்பிப்போனா
கள். அனந்தரம் பூஜிக்கப்பெற்ற அந்தச் சுகமுனிவர்
மன்னவன் ஸமர்ப்பித்த மேலான ஆஸனத்தில் உட்

1. இம்மடிப்புகளையே த்ரிவலி யென்று சொல்லுகிறார்கள்.

கார்ந்தார். மிகுந்த மஹிமையுடைய பெரியோர்களும்
 கௌரவிக்கத்தகுந்த மஹிமையுடையவராயினும் மறைந்
 திருக்கிற பகவானாகிய அந்தச் சுகர் ப்ரஹ்மரிஷிகளும்
 ராஜரிஷிகளும் தேவர்ஷிகளும் கூட்டம் கூட்டமாயிருக்
 கிற அவ்விடத்தில் ஓராஸனத்தில் உட்கார்ந்து, அங்கா
 ரகன் முதலிய க்ரஹங்களும் அஸ்வினி முதலிய நக்ஷத்
 ரங்களும் மற்றை ஸாதாரண நக்ஷத்ரங்களும் கூட்டங்
 கூட்டமாய் சிறைந்திருக்கப்பெற்ற சந்த்ரன்போல் மிகுதி
 யும் ப்ரகாசித்தார். மிகுந்த காந்தியுடையவராகி ஸாதத்
 விகவேஷம் பூண்டவரும்,¹ அவித்யையின்² தடை நீங்கப்
 பெற்று எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படியான
 புத்தியுடையவருமாகி உட்கார்ந்திருக்கின்ற சுகமுனிவ
 ரது ஸமீபத்தில் வந்து மஹாபாகவதனாகிய பரீக்ஷித்து
 மன்னவன் தலை வணங்கி நமஸ்காரஞ் செய்து கைகூப்பிக்
 கொண்டு மனவூக்கத்துடன் இனிய உரையால் இங்ஙனம்
 வினவினான். 'ஓ அந்தணர் தலைவரே! நாங்கள் க்ஷத்ரியா
 தமர்களாயினும் இப்பொழுது ஸத்புருஷர்களைப் பணி
 யுந்தன்மையரும் ஸத்புருஷர்களால் அனுக்ரஹிக்கத்
 தகுந்தவருமானோம் ஆ! என்ன ஆச்சர்யம்! ஏனென்
 னில், உம்மைப்போன்ற மஹானுபாவர்கள் அதிக
 ளென்னும் வ்யாஜமாக அருள்புரிந்து வந்து எங்களைப்
 புனிதஞ்செய்தார்களல்லவா. நீங்கள் மனத்தில் நினைத்
 தமாத்ரத்தில், உங்கள் நினைவுக்கு விஷயமான புருஷர்
 களின் க்ருஹங்கள் உடனே பரிசுத்தங்களாகின்றனவா
 யின், உங்களதுகாட்சி, உங்கள் பாததூளி படுதல், உங்
 கள் ஸ்ரீபாததீர்த்தம், நீங்கள் வந்து உட்காருதல் முதலி
 யவற்றால் பரிசுத்தங்களா மென்பதற்கு என்ன ஸந்தே

1. அவித்யையால் வீனையும் தடை. உதாவது ஜ்ஞான ஸந்
 கோசம்.

ஹம்? இதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? யோகிகளில் சிறந்தவரே! உமது ஸந்திதானம் நேர்ந்தமையால், என்னைப்போன்ற புருஷர்களின் பாதகங்களெல்லாம் (மஹாபாபங்களெல்லாம்) ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைக்கண்ட அஸுரர்கள்போல் உடனே பாழாய் விடுமல்லவா! பாண்டவர்களை நண்பர்களாகவுடைய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்னிடத்தில் அருள்புரிந்தானென்று நினைக்கின்றேன். தனது அத்தையின் புதல்வர்களான பாண்டவர்களின் ப்ரீதிகாக அவரது ஸந்ததி முழுவதிலும் அவன் இஷ்டபந்துவாகி அவர்க்கு அருள்புரிகின்றானென்று தெரிகின்றது. அத்தையாகிய குந்தியிடத்திலுள்ள ப்ரீதி அவள் புதல்வர்களான பாண்டவர்களிடத்திலும், அவரிடத்திலுள்ள ப்ரீதி அவரது புதல்வர்களிடத்திலுமாக அந்த ஸந்ததி முழுவதிலும் அவன் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனாயிருக்கிறானென்று ஏற்படுகின்றது. இப்படி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்னிடத்தில் அருள்புரிந்தானது பற்றியே எனக்கு உம்மைக்காண நேரிட்டது. அப்படி இல்லாத பக்ஷத்தில் ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தித்திரியும் ஜனங்களால் அறிய முடியாத கதியுடையவரும் பெரும்பாலும் வனத்தில் வாஸஞ்செய்பவரும் செயலெல்லாம் தீர்ந்தவரும் (செய்ய வேண்டிய காரியங்களொன்று மில்லாதவரும்) ஆகிய உமதுகாட்சி ஸம்ஸாரி ஜனங்களுக்கு, அதிலும் மரணம் ஸமீபித்திருக்கப்பெற்ற எமக்கு எப்படி நேரும்? இப்படி நேரக்கூடாத உமது காட்சி எனக்கு நேரிட்டமையால், யோகிகளுக்கும் பரமகுருவான உம்மை, மோக்ஷத்தை விரும்பும் புருஷனுக்கு எப்பொழுதும், அதிலும் மரணகாலத்தில் மனோவாக் காரியங்களென்கிற மூன்று கரணங்களாலும் எது செய்யத்தகுந்ததோ, அதை விளவுகின்றேன். வல்லவரே! மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடைய புரு

ஷர்கள் மரணம் ஸமீபித்திருக்கும்பொழுது எதைக் கேட்கவேண்டுமோ, எதை ஜபிக்கவேண்டுமோ, எதைச் செய்யவேண்டுமோ, எதை மனனஞ் செய்யவேண்டுமோ எதை ப்ரீதியுடன் பணியவேண்டுமோ, கேட்கக்கூடாததும் ஜபிக்கக்கூடாததும் செய்யக்கூடாததும் நினைக்கக்கூடாததும் பணியக்கூடாததும் எதுவோ, அவற்றையெல்லாம் எனக்கு விசதமாகச் சொல்லவேண்டும். ஓ அந்தணர்தலைவரே! நீர் க்ருஹஸ்தர்களின் க்ருஹங்களில் எங்கும் பசு கரக்கிறவளவு நாழியுங்கூடகின்று புலப்படமாட்டமரல்லவா? ஆயினும், நான் இந்தச்சரீரத்தை விடும்வரையில் நான் வினவின விஷயங்களைத் தெளிவாக மொழிந்துகொண்டு இங்கேயே இருக்கவேண்டும்' என்று அம்மன்னவன் விண்ணப்பஞ்செய்ததான். இங்ஙனம் மன்னவனால் புகழ்ந்து சொல்லப்பெற்றவரும் மோகஷ விஷயங்களைப்பற்றி வினவப்பெற்றவரும் தர்மங்களை அறிந்தவரும் வ்யாஸ மஹர்ஷியின் புதல்வரும் மஹானுபாவருமாகிய அந்தச் சுகமுனிவர் மென்மையும் தூய்மையும் அமைந்த மொழியுடன் இங்ஙனம் மறுமொழி கூறினார்.

பத்தொன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ப்ரதம ஸ்கந்தமும் முற்றுப்பெற்றது.